

Jo BEVERLEY

Fericiune periculoasă

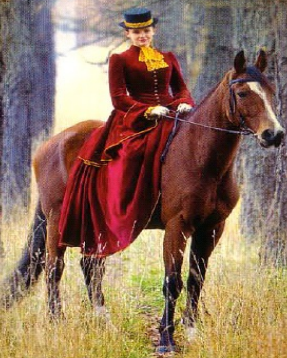

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7

capitolul 8

capitolul 9

capitolul 10

capitolul 11

capitolul 12

capitolul 13

capitolul 14

capitolul 15

capitolul 16

capitolul 17

capitolul 18

capitolul 19

capitolul 20

capitolul 21

capitolul 22

capitolul 23

capitolul 24

capitolul 25

capitolul 26

capitolul 27

Jo Beverley

*Fericire
periculoasă*

(Dangerous Joy – 1995)

capitolul 1

*Irlanda, ianuarie
1816*

**Miles Cavanagh
își ridică încruntat
privirea din
documentele oficiale
pe care le ținea în
mână.**

— Tatăl tău
trebuie să-și fi
pierdut mințile,
Colum. Tu trebuia
să fii tutorele fetei.

Noul său tată
vitreg își luă o
înfățișare pioasă și
zise:

— Când un om e
pe cale să-și ia

**rămas-bun de la
aceste lucruri
pământești, cu
siguranță poate fi
iertat dacă mai întâi
își pierde mințile.**

**— Și le pierde
într-atât încât să fie
convingător?**

**Colum Monahan,
un bărbat de vârstă**

**mijlocie, încă
îmbrăcat în hainele
de călătorie, își
flutură amenințător
un deget durduliu.**

**— Nu încerca să
dai vina pe mine,
Miles. Tata era
mort, iar lucrul,
înfăptuit cu ore
bune înainte ca eu**

să fi sosit la Foy.

**Miles presupuse
că era adevărat, dar
era tipic pentru
Colum să se
eschiveze, într-un
fel sau altul, de o
sarcină
împovărătoare. Era
un om plin de
farmec, indolent,**

**care găsea ceva
amuzant în aproape
orice lucru și cerea
tot ce era mai bun
de la viață. Și, în
mod uimitor, viața
părea să-i facă pe
plac, acordându-i
aceste lucruri,
inclusiv pe frumoasa
mamă a lui Miles. Și**

**acum pierderea
tutelei unei minore
care ar fi adus
numai probleme.
Acest om trebuie să
fi încheiat un pact
cu spiridușii.**

**— Și atunci ce
dracu' l-a apucat?
întrebă Miles pe un
ton răspicat. Niciun**

**om întreg la minte
nu ar numi o
persoană de
douăzeci și cinci de
ani, pe care abia o
cunoaște, tutorele
nepoatei sale.**

**— N-am nici cea
mai vagă idee...**

**— O nepoată de
*douăzeci de ani.***

— Dragul meu băiat, nu are niciun sens să te rățoiești la mine! Iar pe tata imposibil să-l mai tragi la răspundere.

Miles își trecu mâna prin păr și rosti.

— Îmi pare rău. Dar asta este o

**obligatie
condamnabila.**

**— Tt-tt. O sa faci
o criza daca te lasi
dominat de
dispozitia ta
colerica.**

**— Nu am o
dispozitie colerica.**

**Colum turna
coniac in doua**

**pahare și îi dădu
unul lui Miles,
spunând:**

**— Orice roșcat e
predispus la accese
de furie.**

**— Părul meu nu
este *roșcat*, și sunt
cel mai relaxat
dintre toți cei pe
care îi cunosc. Miles**

**Își descleștă dinții
și sorbi din pahar.
Pur și simplu, nu
vreau să fiu
responsabil pentru o
tânără, în special
pentru una pe care
îmi amintesc că ai
descriș-o drept
Felicity Împielităta,
zise el.**

**Colum se așeză pe
scaunul său
preferat.**

**— Copila se va
domoli pe măsură ce
va crește.
Comportamentul ei
din timpul
ceremoniei funerare
a fost impecabil,
spuse el, privindu-l**

**pe Miles cu o
licărire machiavelică
în ochi, ceea ce îl
făcu pentru o clipă
să semene el însuși
cu un spiriduș. Știi,
s-a transformat într-
o fată foarte
atrăgătoare. Păr
negru, ochi negri și
un chip frumos.**

— S-o ia dracu'.
Dacă tot am o
minoră sub tutelă,
aș fi preferat să fie
cât mai ștearsă. Știu
și eu cum se poartă
tinerii...

— Sunt convins
că știi, băiete. Sunt
convins că știi. Și,
gândește-te, adăugă

**Colum zâmbind și
uitându-se la
mulurile de pe
tavan, este o
moștenitoare demnă
de luat în
considerare.**

**— Moștenitoare?
Cu siguranță tatăl
tău nu i-a lăsat chiar
atât de mult, spuse**

**Miles privindu-l
țintă.**

**Colum coborî
privirea și răspunse:
— Uiți de bunicul
ei din partea mamei,
Miles.**

**La naiba, așa era,
își zise Miles. La
urma urmei, nu se
gândise niciodată că**

**ru­de­le ma­ter­ne ale
ne­poa­tei ta­tă­lui său
vi­reg ar fi și trea­ba
lui. Cu o vară în
ur­mă, când ma­ma
lui îl luase de soț pe
Colum, Miles
în­so­ți­se fe­rici­tu­l
cu­plu într-o vi­zi­ță la
ca­sa fa­mili­ei ta­tă­lui
său vi­reg de la Foy.**

**La aceea vreme
Felicity Monahan
era plecată în
Anglia, la familia
mamei sale, ca să
discute despre o
moștenire
neașteptată din
partea bunicului
matern. Deci despre
această moștenire**

era vorba.

**— Vrei să spui că
i-a lăsat ceva?**

**— Când mă
gândesc la zarva pe
care a stârnit-o tata
pe seama iubitei lui
Patrick, chicoti
Colum, căreia îi
spunea „fata aceea
de miner din**

**Cumberland“... Tatăl
ei a devenit apoi
proprietar de mine
și a făcut o avere!
continuă Colum și
ridică paharul.
Douăzeci de mii pe
an, băiete.**

**— *Douăzeci de
mii!***

— Poate ai vrea să

**te gândești la
micuța Felicity
pentru căsătorie,
sugeră Colum.**

**— Micuța Felicity
Împielităta, îi
aminti Miles, dând
pe gât o dușcă
întăritoare de
coniac.**

Douăzeci de mii.

**Era mai mult decât
venitul său. Pe toți
dracii! Orice vânător
de zestre din Europa
s-ar avânta după ea!
Totuși, Miles nu
putea să nu se
gândească la faptul
că, dacă mama lui
nu ar fi luat în
serios posibilitatea**

**lipsită de prea multe
șanse de a se mărita
din nou, el nu ar
mai fi cunoscut
familia Monahan și
nu s-ar afla acum în
această adevărată
nebunie.**

**— Ușor, ușor,
băiete. Un om care
adoră caii ar trebui**

**să aprecieze puțin
din spiritul unui
mânz.**

**— S-o ia dracu',
Colum, vorbim
despre o femeie, nu
despre o iapă.**

**— În definitiv, e
tot aia, zise tatăl
său vitreg, făcând cu
ochiul.**

**Miles își umplu
paharul. Tot nu se
simțea împăcat cu
ideea de a avea un
tată vitreg, iar unul
care îi aprecia
mama, într-un mod
vădit, foarte lumesc,
era îndeajuns să
pună la încercare
până și răbdarea**

**unui sfânt. Cei doi
se atingeau tot
timpul și trebuia să
fii un ignorant ca să
nu observi felul în
care se uitau mereu
unul la altul. Chiar
și ziua în amiaza
mare. Și, apoi,
inventau scuze ca să
dispară împreună.**

Nu era decent. Dar, atâta timp cât mama lui Miles părea fericită, el era hotărât să nu facă mare caz de acest lucru. Oricum, era încântat că avea să plece în curând în Anglia. Spera că, la vremea întoarcerii

**sale, Colum și mama
lui vor fi trecut de
etapa de proaspăt
însurăței și se vor
purta conform
vârstei lor. *Dacă* va
ajunge în Anglia.
Avusese ghinionul
să își disloce umărul
în octombrie, chiar
când era pe cale să**

**plece pentru sezonul
de vânătoare. Apoi
rana nu se vindecase
bine. Regretând
fiecare zi pe care nu
o petrecea în
comitate, cedase
insistențelor mamei
sale să stea acasă,
astfel încât ea să fie
sigură că el nu își va**

**risca recuperarea
călărind unul dintre
caii săi preferați.
Apoi venise
Crăciunul și, pentru
că nu își mai
petrecuse
sărbătorile acasă de
ani buni, se
hotărâse să rămână.
Acum era pregătit să**

**plece și se
pricopsise cu așa
ceva.**

**— Ce păcat că nu
ești însurat, băiete,
zise Colum. Dacă ai
fi avut o soție, ar fi
avut grijă de fată în
locul tău.**

**— Da, dar nu am
soție și nici nu**

**intenționez să caut
una prea curând. Nu
sunt pregătit să mă
așez la casa mea.**

—

Ești

moștenitorul

Kilgoran și ai

responsabilități,

spuse Colum

nemulțumit.

Miles își aplecă

**umerii ca și cum ar
fi purtat o povară,
deși aceasta era una
pe care o purtase
toată viața, căci
tatăl său fusese
verișorul și
succesorul contelui
de Kilgoran.
Moartea tatălui său
și starea de sănătate**

**din ce în ce mai
precară a bătrânului
conte însemnau că
secură putea cădea
oricând, punând
capăt unei vieți
aproape idilice.**

—

**respectabilul meu
unchi și-ar fi
acceptat**

Dacă

**responsabilitățile și
și-ar fi luat chiar el
nevastă, nici nu aş
avea nevoie de
căsătorie, zise
Miles.**

**— Destul de
adevărat, spuse
Colum, dar tocmai
acest lucru aduce
necesitatea de a te**

**căsători urgent. Ești
ultimul din linie. Ar
fi cu adevărat trist
să asiești la
dispariția unui titlu
respectabil din lipsă
de moștenitori.**

— Am un frate.

**— Un ofițer de
marină. Mda, o
meserie minunată și**

sigură!

**Miles îi aruncă
tatălui său vitreg o
privire gânditoare.**

**— Nu ești tu cel
mai în măsură să
predici calea
datoriei.**

**Colum își exageră
expresia de
inocență,**

**confirmându-i lui
Miles bănuiala că
punea ceva la cale.**

**— Mama ta ar
vrea să îți iei o
soție, și orice își
dorește Aideen îmi
doresc și eu, zise el.**

**— Foarte bine,
pentru că mă
îndoiesc că mama**

**își dorește să fiu
tutorele acestei fete.
O să fac în așa fel ca
Leonard să fie
declarat nebun în
ultimele sale ore de
viață. Dacă acel
codicil este respins,
fata va rămâne în
grija ta.**

— Totuși, Miles,

**mă îndoiesc de
faptul că o să
meargă, zise Colum
scuturând din cap.
La întocmirea
codicilului au fost
prezenți doctorul lui
Leonard și valetul
său, iar ambii sunt
convinși că el era în
deplinătatea**

facultăților mintale.

— La dracu'!
Trebuie să existe o
cale legală să ies din
asta, zise Miles.

— Nu foarte
rapidă, spuse
Colum, aruncându-i
pentru prima dată o
căutătură serioasă.
Am avut treburi pe

**la tribunalele din
Dublin, Miles, iar
sfatul meu către
oricine ar fi să le
evite cu orice preț.
În mai puțin de șase
săptămâni, Felicity
va fi majoră. Un
astfel de caz s-ar
putea prelungi cu
ușurință până**

**atunci, iar la final
tot ce vei realiza va
fi să îndeși bani în
buzunarele
vulturilor din
tribunale. Nu. Ar fi
mult mai simplu să
îți duci crucea.**

**Agitat, Miles dădu
un tur prin
încăperea**

**primitoare, apoi
zise:**

**— Eu miros o
conspirație aici,
Colum. De ce ești
așa de hotărât să
eviți această
sarcină? Trebuie să
fie o șmecherie.**

— Nicidecum.

— Deja am

**pierdut două luni
din sezonul de
vânătoare, iar
povestea asta o să
mă întârzie și mai
mult!**

**— Ei, doar nu e
vina mea că ți-ai
scos mâna din
țâțâni, Miles, chiar
nu poți să spui că**

**este! De fapt, ți-am
zis acum câteva luni
să dai calul ăla
hrană pentru câini.**

**— Banshee are
calități pe care nu
vreau să le risipesc.
Dar caii mei sunt în
Melton, iar eu sunt
blocat aici! Dacă
accept această**

**îndatorire, trebuie
cel puțin să mă duc
și să o întâlnesc pe
fata asta.**

**— Da, cred că da,
zise Colum. Dar nu
trebuie să fie doar
atât. Ea pare
încântată să
locuiască la Foy, iar
sora mea, Annie, îi**

**este o companie
potrivită. Felicity
are la Dublin un
avocat și alți doi
oameni care îi
administrează
averea...**

**Chiar atunci,
mama lui Miles,
doamna Aideen
Monahan, își făcu**

**apariția cu obișnuita
ei aură de energie
debordantă, ochi
luminoși și un
zâmbet larg. Deși se
născuse în familia
augustă a
Fitzgeraldzilor,
prefera lipsa de
pompă și de
măreție. Se folosisse**

**totuși de titlul său.
Până la urmă,
obișnuia ea să
spună, era ceva
foarte *haus frau*^[1]
în apelativul
„doamnă”.
Îmbrăcată într-o
rochie de lână
albastră, cu buclele
de culoarea**

**nisipului strânse
într-un material
dantelat ce cu greu
putea fi numit
bonetă, își
întâmpină soțul cu
un sărut pătimaș.**

**— Cine are o
avere ce trebuie
administrată?
întrebă ea cu mult**

interes.

**Dorința lui Aideen
de a administra
Clonnagh îi
permisese lui Miles
un stil de viață
lipsit de greutateți.**

**— Nepoata lui
Colum, Felicity,
răspunse Miles.**

— Ah, da! Ea e

**moștenitoarea
bunicului matern.
Este vreo problemă?
Aideen stătea cu
urechile ciulite.
Acum îmi amintesc,
continuă ea. Tu ești
tutorele ei, Colum.**

— Nu, zise Miles.

**Eu sunt. Bătrânul
Leonard Monahan**

**și-a schimbat
testamentul pe
patul de moarte.**

**— Ce ciudat! zise
ea răsucindu-se spre
el, cu ochii albaștri
scăpărând. De ce?**

— Dracu' știe!

**— S-ar părea că,
zise Colum încet,
Felicity ar putea fi**

în primejdie...

**— În primejdie?
întrebă Miles. Cum
adică?**

**— Nu a precizat,
răspunse Colum.
Sau nu a fost
înțeleș. Cred că
vorbirea i-a fost
afectată. Fără
îndoială, era**

**îngrijorat din cauza
vânătorilor de averi.**

**— Fără îndoială,
dar să vorbească de
primejdie... E clar că
mintea îi era
afectată.**

**Aideen se uită cu
atenție la Miles.**

**— Ești copleșit,
dragule?**

— Probabil că îți poți da seama de asta după felul în care mi s-a zburlit părul, răspunse el rânjind.

Ea se întinse să-i netezească freza și zise.

— Nu ar trebui să fie o povară prea

**grea, iar eu și Colum
o să avem grijă de
toate cât timp tu
ești plecat. Ultima
dorință a unui
muribund trebuie
respectată, Miles.**

**Acest lucru, venit
din partea mamei
sale, suna ca un
ordin. Miles oftă.**

**— Foarte bine. O
să mă duc mâine să
mă prezint fetei.
Poate chiar o să și
stau câteva zile. Dar
apoi mă întorc la
Melton.**

**După-amiaza
următoare, Miles își
grăbi calul, în galop,**

**de-a lungul pajiștii
bogate; când
atingeau pământul,
potcoavele lui
Argonaut aruncau
noroi și pe cizmele
sale, și pe pantalonii
de piele. Se dovedea
o călătorie
minunată, ce
aproape că îl făcea**

**să o simpatizeze pe
tânăra care
provocase toată
povestea. Își struni
calul către o pantă.
Chiar și după o
călătorie de peste
patruzeci de
kilometri, Argonaut
începu să urce ca și
cum terenul ar fi**

**fost în continuare
plat, continuându-și
drumul fără să
încetinească.**

**Râzând, Miles se
opri pe coama
dealului, mângâind
gâtul asudat al
calului.**

**— Ah, frumosule,
ești tot ce doream,**

**chiar mai mult. Mi
se va rupe sufletul
să mă despart de
tine.**

**Murgul își aplecă
botul, primind
recompensa
binemeritată a ierbii
fragede.**

**— O să am grijă să
ajungi la cineva care**

**te va aprecia,
prietene. Nu îți face
griji, zise Miles.**

**Conducându-și
calul înapoi către
drum, mulțumi
cerului că nu
crescuse cai pentru
bani. Prea mulți
irlandezi procedau
astfel. Fuseseră**

**nevoiți să își
asprească inima
vânzând celui care
oferea mai mult,
chiar și unui
neghiob cu mâna
grea sau unui
vânător nemilos,
care mai degrabă își
omora caii decât să
se pună pe el în**

**pericol. În schimb,
Miles își putea alege
clienții. Obișnuia să
adune un grup de
vânători la Melton
Mowbray, când
începea sezonul de
vânătoare. Acolo
călărea chiar el caii
sau îi împrumuta
prietenilor de**

**încredere, apoi
negocia vânzarea, în
particular. Cei din
Melton – vânători
pasionați avizi –
știau reputația
cailor de la
Clonnagh fără să îi
vadă gonind, dar
oricui îi plăcea să
observe un armăsar**

**în acțiune înainte de
a-l cumpăra. Astfel,
când sezonul de
vânătoare era în toi,
Miles avea mai
multe oferte decât
tatăl unei
moștenitoare de la
Almack [2].**

**Gândurile la
moștenitoare îi**

**aduseră aminte de o
anume
moștenitoare. Se
rugă cu toată
convingerea să nu
fie pus în poziția de
a-i cântări pe
pețitorii
domnișoarei
Monahan și ai
mâinii sale bogate.**

**Îi dădu pintonii lui
Argonaut și verifică
direcția în care se
îndrepta după
poziția soarelui ce
apunea. Era pe
drumul cel bun și nu
mai puteau fi mulți
kilometri până la
Foy, deși încă nu
recunoștea nimic**

**din peisaj. Ce păcat
că fata nu fusese la
Foy în timpul vizitei
lui, gândi Miles. Ar
fi știut acum la ce
să se aștepte. Își
făcuse o impresie
din comentariile lui
Colum, cum că era o
ființă prost
crescută, care**

**călărea ca un bărbat,
venea și pleca
oricând avea chef.
Sălbăticia ei nu era
de mirare. Rămăsese
orfană la zece ani,
când părinții săi se
îneccaseră în drum
către Anglia și
fusesse lăsată în grija
bunicului. După**

**părerea lui Miles,
bătrânul Monahan
fusesse la fel de
fermecător ca fiul
său, Colum, dar de
două ori mai
indolent. Pământul
lui Leonard fusesse
lăsat de izbeliște de
un arendaș trândav,
iar casa era în grija**

**fiicei sale, Annie, la
fel de nepăsătoare și
a cărei unică
pasiune în viață
erau pisicile. Nimic
altceva nu conta
pentru ea. Da, fără
îndoială, Felicity
fusesse liberă să
zburde, dar Miles nu
avea niciun interes**

**să corecteze această
neglijență. Spera
doar ca pupila sa,
deloc bine-venită în
această poziție, să
se poarte frumos în
următoarele câteva
săptămâni. La o
răscruce, un
indicator îi arată că
mai erau trei**

**kilometri până la
Foy. În timp ce-l
întorcea pe
Argonaut în direcția
indicată, un alt
călăreț veni în
galop, la cotitură, și
se opri lângă el.**

—

**Rupert
Dunsmore de
Loughcarrick, zise**

**bărbatul, ridicând
cravaşa cu mâner
decorat cu
incrustații de argint
și atingându-și
pălăria lucioasă, din
blană de castor,
așezată eu
dezinvoltură
studiată peste părul
strălucitor, de**

**culoare blond-
deschis. Deși calul
gri, arătos, nu îl
impresionă prea
mult pe Miles,
hainele sale elegante
– mai degrabă prea
elegante pentru
călărit – îl
recomandau ca pe
un gentilom. Miles**

**nu avu încotro decât
să răspundă.**

**— Miles Cavanagh
de Clonnagh.**

**Nu era sigur de ce
nu îi plăcea de
domnul Dunsmore.
Poate că era
expresia de dispreț
de pe chipul său
îngust și palid sau**

**accentul englezesc
foarte pronunțat.
Ori era englez și
exagera cu aceasta,
ori era un gen de
irlandez care încerca
să îi imite pe
invadatori.**

**— Ești foarte
departe de casă,
domnule Cavanagh,**

îi zise el lui Miles.

**Dunsmore se uita
la Miles ca și cum îl
bănuia de ceva. Furt
de cai, probabil?
Fiind educat în
Anglia, Miles putea
să fie la fel de englez
ca și Regentul, dacă
își punea mintea,
însă acum își luă**

intenționat accentul irlandez.

— Din câte știu, domnule Dunsmore, englezii nu au făcut din asta ceva ilegal. Încă.

Porniră unul lângă altul, dar în atmosferă nu plutea armonia. În mod

**cert, Dunsmore era
convins că nu
merita să își
răcească gura de
pomană cu
irlandezul. Miles
putea să galopeze și
să îl lase în urmă,
însă Argonaut
merita un repaus,
iar lumina era din ce**

în ce mai slabă.

**— Eu mă îndrept
spre Foy.**

Dumneavoastră?

**întrebă el, în
speranța că**

**Dunsmore mergea în
altă direcție.**

**— Loughcarrick e
aproape de Foy.**

„La naiba”, gândi

Miles.

— Aceasta este o zonă foarte frumoasă, zise.

— Într-adevăr.

Puteau continua această conversație fără sens până ar fi murit de plictiseală dacă Dunsmore nu ar fi tresărit brusc.

Se întoarce spre Miles.

— Cavanagh! Nu sunteți... Nu puteți fi nepotul bătrânului Leonard Monahan de la Foy!

— Într-adevăr, nu sunt. Și până ca Dunsmore să răsufle ușurat, adăugă: Sunt

**nepotul său vitreg,
dacă există un astfel
de grad de rudenie.**

**— Dar... sunteți
moștenitorul
Kilgoran!**

**Dunsmore îl
măsură neîncrezător
pe Miles, de la
încălțările din piele,
murdare, până la**

**jacheta cafenie
tocită.**

**— Nu mă îmbrac
elegant pentru o
călătorie de o zi,
domnule Dunsmore,
zise el și se uită, la
rândul său, cu o
privire similară la
straiele prea
elegante ale**

celuilalt.

**Dunsmore se
adună puțin și îi
aruncă un zâmbet
studiat.**

**— Înseamnă că
mergeți să vă
întâlniți pupila, pe
domnișoara
Monahan.**

Miles nu îi putea

suferi pe cei care erau amabili doar cu cei cu rang înalt, dar nu avea sens să se ia la harță cu acest specimen.

— Chiar așa. Sunteți o cunoștință de-a ei? întrebă el.

— O foarte bună cunoștință. Suntem

**vecini. Ea și
răposata mea soție
erau apropiate.**

**Un fior ușor pe
șira spinării îl
avertiză pe Miles că
era unii mult decât
ce spuneau
cuvintele.**

**— N-am întâlnit-o
niciodată pe fată,**

spuse.

— Este foarte de treabă. Mă scuzați că vă spun, domnule, dar trebuie să fie foarte ciudat ca ea și averea ei să fie date în grija unui bărbat atât de tânăr. Prietenii ei trebuie

să fie îngrijiți.

„Așadar, te consideri prietenul ei, nu? Sau poate mai mult?” gândi Miles. Omul era, aparent, văduv. Unul în căutarea celei de-a doua soții? A uneia bogate?

— Prietenii ei nu

**au de ce să își facă
griji, domnule
Dunsmore, rosti
Miles sec. Atâta
timp cât
domnișoara
Monahan nu
încearcă să se
mărite cu vreun
vânător de averi
înainte de luna**

**martie, ar trebui să
ne înțelegem destul
de bine.**

**Fața lui
Dunsmore deveni
parcă și mai
îngustă.**

**— Nu am
intenționat să par
disprețuitor,
domnule Cavanagh,**

dar se pare că...

**Până să apuce să
își termine**

propoziția,

**Dunsmore fu tras de
pe cal de un cocoș
gigantic. De fapt, o
ceată de animale
dădu buzna dintr-o
pădurice deasă. O
gâscă. Un berbec. Un**

**cal. Un taur... Miles
își veni în fire și
realiză că erau
oameni deghezați,
care purtau măști și
pelerine. Apoi un
porc îi sări în spate,
înjurând într-o
galeză fluentă și
încercând să îl
arunce din șa. Miles**

**izbi cu cotul în
spate și îl înghionti
pe Argonaut reușind
astfel să îl
îndepărteze pe
atacator. Struni
calul și îl văzu pe
Dunsmore
înconjurat de patru
oameni care îl
loveau fără milă.**

**Porni spre ei ca să îi
împrăştie, însă doi
dintre ei îl apucară,
fiecare agăţându-i-se
de câte un picior,
iar Argonaut nu era
antrenat pentru aşa
ceva.**

**Turbat,
animalul începu să
se învârtă şi să
lovească cu**

picioarele din spate. Miles pocni una dintre creaturi cu biciul, însă cealaltă reuși să îl tragă jos și să îl pună la pământ. Ceilalți doi bărbați se trântiră cu toată greutatea peste el și fu imediat imobilizat.

**Argonaut dădea cu
copitele în toate
părțile, iar Miles
văzu cum unul
dintre atacatori îl
lovi cu o bâtă.**

**— Blestematule!
țipă el luptându-se
din răspuțeri, dar se
trezi imediat cu un
căluș îndesat cu**

cruzime în gură.

**Argonaut o luă la
fugă de-a lungul
drumului
împleticindu-se
puțin în goana lui.
Zbătându-se, în
ciuda legăturilor
care îi strângeau
încheieturile și
gleznele, Miles jură**

**că îi va jupui pe
fiecare dintre acești
ticăloși pentru că i-
au rănit calul. Dar,
pentru moment, era
scos din luptă, iar
cei patru bărbați
fugiră înapoi pentru
a se alătura
celorlalți trei care îl
băteau pe**

**Dunsmore. Pentru
ce, oare, se întrebă
Miles în timp ce
încerca fără succes
să se elibereze din
strânsori. Motive
personale sau
politice? În aceste
zile, în Irlanda, orice
e posibil, își zise el.
Rănit și furios, văzu**

**Gâsca bătându-l pe
Dunsmore cu o bătă
groasă, loviturile
fiind, evident,
menite să producă
durere, dar nu și
răni grave. Toată
afacerea aceasta era,
în mod clar, un
avertisment, dar
trebuia să fie nebuni**

să îi facă așa ceva
unui englez, gândi
Miles. Până mâine,
toată zona va fi
înțesată de armată.
Dunsmore fu urcat
înapoi în șa, cu
pălăria din blană de
castor îndesată
strâmb pe cap. Căzu
în față și se agăță de

**gâtul calului său
nervos în timp ce
acesta fu lovit
pentru a pomi în
goană pe drum.
Acum Miles avea un
răgaz ca să se
întrebe care îi va fi
soarta. Cea mai
mare parte a
ciudatelor animale**

**se topiră în umbrele
cețoase, lăsând
Calul și Gâsca în
urmă. Ultima încă
mai ținea în mână
bâta.**

**— Ce dracu'
facem cu ăsta?
mormăi Gâscă, în
galeză, către Cal.**

— Lasă-l aici.

**Probabil o să treacă
cineva.**

**— Dar a început
să plouă.**

**— Hristoase, doar
n-o să se topească!
răspunse cel cu
masca de cal.**

**— Coliba lui
Connor e puțin mai
încolo.**

— Iisuse! Și vrei să-l car eu? E ditamai omul. De ce să nu-l lăsăm pur și simplu să plece dacă ești așa de moale?

— E genul care se luptă, spuse Gâsca. Uită-te la părul roșcat. După ce o să se liniștească, va

înțelege.

**„Nu conta pe
asta“, gândi Miles
cu sete de
răzbunare. Încercă
să rețină orice
amănunt care îl
putea ajuta să îi
identifice pe bărbați,
dar lumina era din
ce în ce mai slabă.**

**Cel cu masca de cal
era solid și,
probabil, cu un cap
mai înalt decât cel
care era găscă, dar
și acesta din urmă
era destul de înalt.
Hainele le erau
acoperite cu
pelerine, iar
capetele de animale**

**ascundeau fețele și
le distorsionau
vocale.**

**— O să îți lărgesc
legătura de la
picioare ca să poți
să mergi până la
adăpost, zise cel cu
masca de cal. Dacă
îmi faci probleme,
băiețașule, te bat de**

nu te vezi.

**Miles îl crezu pe
cuvânt. Fu ajutat să
se ridice și condus
printr-o poartă, sub
un acoperiș
dărăpănat exact
când burnița se
transformă în
ploaie. Geamurile și
obloanele colibei**

**lipseau de la
ferestre, iar ușa
atârna într-un unghi
ciudat spre afară,
însă înăuntru era
uscat. Miles fu
împins pe podea, iar
picioarele îi fură din
nou legate.**

**— O să vină
cineva mai târziu ca**

**să te dezlege. Dacă
ești deștept nu vei
face probleme
atunci sau mai
târziu.**

**La acel moment,
Miles era în stare să
stranguleze pe
oricine încerca să îl
dezlege, așa că le
înțelese strategia.**

**Probabil că trecerea
timpului îl va mai
calma, dar trimise
blesteme tăcute
după cei doi bărbați
care plecară și îl
lăsaseră în
întunericul jilav și
mirosind a mucegai.
Se prăbuși pe spate,
rezemat de vatra**

**goală, și începu să
își numere vânătăile
pe care le simțea.
Nu erau prea multe.
Probabil că fusese
doar pur ghinion că
se aflase în
compania lui
Dunsmore și pățise
toate acestea și, de
aceea, ticăloșii**

**fuseseră mai blânzi
cu el. Presupuse că
erau Băieții
Fermieri, care
acționau în
ținuturile de est de
câțiva ani încoace,
aplicând pedepse
aspre oricărui
proprietar care își
asuprea oamenii sau**

**oricărui irlandez
care se avea bine cu
englezii. Ce-i drept,
jugul englezesc
atârna greu asupra
Irlandei, cu legi
aspre și cu douăzeci
și cinci de mii de
soldați care să le
aplice, dar aceste
fapte nu erau un**

**mod de a îmbunătăți
starea lucrurilor.**

**Dacă Argonaut era
în regulă, Miles se
gândi că ar trece cu
vederea cele
întâmplătoare. În timp
ce întunericul se
adâncea, stăpânirea
de sine îl părăsea
încet, încet.**

**Legăturile îi tăiau
încheieturile. În
unele locuri era
amorțit, în altele
avea crampe.
Călușul îi forța
buzele și îi absorbea
saliva din gură.
Începu să tremure.
Doar era o noapte de
ianuarie. Blestemate**

**să le fie inimile
haine! gândi el. În
ciuda durerii, se
concentră pe funiile
din jurul
încheieturilor, în
speranța că le va
slăbi puțin astfel
încât să își scoată
mâinile.**

Auzi un sunet

**înfundat și se opri.
Era și timpul! Apoi
se întrebă de ce oare
era așa de sigur că
acea persoană avea
să vină să îl ajute.
Era, până la urmă,
un martor... Ușa ce
atârna se crăpă
puțin dezvăluind o
siluetă neagră ce se**

**profila pe griul
întunecat al nopții
cețoase. Înaintă
spre el, fără zgomot,
cu excepția unui
fâsâit produs de
pelerina ce se freca
de pământul
bătătorit. Ceva
scoase un zgomot
metalic. O armă?**

**Neputincios, Miles
se încordă
așteptându-se la o
luptă.**

capitolul 2

Era un felinar. O fereastră fusese deschisă pentru ca razele aurii să se reverse în bordei. Lumina descrie un halou în jurul siluetei în mantie care așeză felinarul

**pe un raft din
perete, ferit de
curenții de aer. Ceva
din croiala mantiei
și din forma
mâinilor îl făcu pe
Miles să suspecteze
că eliberatorul era o
femeie. Respiră
ușurat. Era o
mișcare inteligentă**

**pentru că, indiferent
câtă supărare
acumulase, era
improbabil să și-o
reverse asupra unei
femei. Care erau
șansele să fie o
fetișcană drăguță?**

**Ea își îndepărtă
gluga. Avusese
dreptate. Bucle**

**roșcate, o față în
formă de inimă și
niște ochi
întunecați, uimitori,
plini de o duioșie
îngrijorată.**

**— Ah, bietul de
tine! spuse ea
ducându-și mâinile
la pieptul generos
într-o postură ce**

**semăna cu o
Madona ceva mai
sentimentală.**

**Vocea ei o trăda
că făcea parte din
tagma țăranilor,
însă era în același
timp plăcută. Miles
ar fi zis ceva
politicos dacă nu ar
fi avut blestematul**

**de căluș în gură.
Oare era o femeie
simplă? Continua să
stea acolo și să se
uite la el, copleșită
de emoție. Când el
se hotărî să scoată
câteva sunete
sugestive, ea
bolborosi:**

— O, gura

**dumneavoastră,
domnule! Aveți
dreptate, domnule.
Vă eliberez
numaidecât. Nu vă
faceți griji!**

**Fugi spre el ca să
îi scoată călușul.
Însă, în loc să
meargă în spatele
lui, așa cum ar fi**

**fost normal, ea se
întinse în față,
astfel încât pieptul
ajunse la câțiva
centimetri de față
lui Miles. Era,
practic, sufocat de
carnea moale și
caldă și de parfumul
de trandafiri.**

— O, v-au legat

**atât de strâns.
Monștrii! Cum pot fi
atât de nemiloși?**

**Se aplecă și mai
mult. Era bine
înzestrată și purta
un corset demodat,
cu șireturi, ce îi
împingea sânii în
sus, la vedere.
Partea superioară,**

**generoasă, era
acoperită doar de o
cămășuță aproape
transparentă de la
atâta spălat. Miles
nu era tocmai în
situația în care își
putea permite
gânduri amoroase,
dar corpul său
reacționează involuntar**

**la o asemenea
revărsare de
splendoare. Mirosea
remarcabil de dulce
pentru o țărăncuță,
cu un iz călduț de
femeie și un strop
de aromă de
trandafiri. Îi lipsea
totuși, cu siguranță,
istețimea, pentru că**

**încă se chinuia să îl
elibereze,
strângându-și
brațele în jurul lui.**

**„De ce naiba nu
încearcă prin
spate?” gândi Miles.
Încercă să spună
ceva, dar nu reuși să
scoată decât câteva
sunete înfundate.**

**Bâjbâind în
continuare la ceafa
lui, ea se uită în jos
la el, cu ochii negri
la doar câțiva
centimetri de fața
lui Miles. Avea gene
lungi, negre, așa de
groase încât păreau
date cu funingine,
dar în lumina slabă**

**nu se putea ghici
culoarea ochilor.
Păreau negri-
tăciune, ceea ce îi
dădea o expresie de
îngrijorare continuă.
Miles își spuse că
aceasta era o iluzie
și că ea nu ar fi avut
destulă istețime ca
să vină în acest loc**

**singură, prin ploaie.
Mormăi din nou,
mârâind, practic, la
ea.**

**— O, Doamne.
Sărmanul de
dumneavoastră.**

**Aveți dureri
îngrozitoare? O, am
o idee! Ia să încerc
prin spate.**

**Se mută și se
așează în spatele lui.
În doar câteva
momente călușul
căzu. Miles își mișcă
falca pe care abia o
simțea de durere și
încercă să găsească
salivă suficientă ca
să își umezească
gura.**

— De băut?
cronică el.

— O, domnule.
Desigur, domnule!

Luă o sticlă din
buzunarul rochiei de
modă veche și îi
scoase dopul.

— Cu siguranță
asta o să vă facă să
vă reveniți într-o

**clipită, domnule!
spuse ea în timp ce
ținea sticla la buzele
lui.**

**Instinctiv, Miles
înghiți, dar tresări
și cea mai mare
parte din lichid
curse pe jos.**

**— Ce-ați pățit,
domnule? Țsta-i cel**

**mai bun whisky
irlandez! Jur pe
mormântul mamei
mele!**

Miles tuși:

**— Sunt sigur că
este, draga mea. Dar
nu e tocmai bun
pentru sete. Nu ai
apă? întrebă el.**

Ea sări în

**picioare, și mâinile –
ce țineau sticla – se
adunară din nou la
piept.**

**— Ce proastă
sunt, domnule! Vin
într-o clipită, zise.**

**Se năpusti pe ușă
și apoi îngheță, ca și
cum ar fi fost prinsă
într-o teribilă**

dilemă. Se uită la sticla din mâini, apoi la Miles, apoi plecă vărsând conținutul în timp ce mergea.

Miles zăcea uimit. Cu siguranță, era o femeie simplă. Poate era adevărat că nu avea în ce să pună

**apă, dar de ce naiba
nu îl dezlegase ca să
meargă singur la
pârâu? Oftă,**

**recunoscând o altă
lovitură de geniu
din partea cuiva.**

**Dacă era puțin
probabil să atace o
femeie, cu atât mai
puțin ar fi făcut-o cu**

**una atât de simplă.
Totuși, unii bărbați
nu ar ezita să
profite de ceea ce
oferea acel piept
generos. S-or fi
gândit la asta?
Poate făcea parte
din plan. Din nou,
corpul său reacționează
necontrolat. Ea se**

**întoarse și îi țin
sticla la buze. De
data aceasta curse
apă rece, dulce.**

**— Îți mulțumesc,
dragă, zise el pe cel
mai calm ton pentru
că nu avea nicio
intenție s-o
alarmeze. Poate
acum îmi vei**

**dezlega mâinile și
picioarele.**

**Ea se așeză în
genunchi și își puse
un deget pe buze, ca
un copil.**

**— Vedeți,
domnule, mi s-a
spus să fiu foarte
atentă cu
dumneavoastră. Că**

**ați putea deveni
violent.**

**— Atunci una
dintre acele brute ar
fi trebuit să te
însoțească.**

**— Nu a fost
premeditat, admise
ea în timp ce-și
rodea o unghie.
Chiar nu a**

**intenționat nimeni
să vă rănească,
domnule.**

**Pe Miles îl durea
falca din cauza
încleștării dinților,
dar știa că cel mai
mic semn de furie o
putea face pe
această sărmană
fată să dispară în**

noapte.

— Am înțeles asta, șopti el. Îți promit că nu o să te rănesc. Dezleagă-mă, te rog. Sforile astea sunt tari și foarte dureroase.

Ea își mai roase puțin unghia, apoi se ridică și își ridică

**rochia astfel încât i
se văzură ciorapii
albi și pantofii
zdraveni. Dovedeau
un nivel de trai ceva
mai ridicat decât își
imaginase Miles. Dar
ce naiba făcea?
Rochia se ridică și
mai mult, încet, iar
ochii lui păreau**

**ghidați de mișcare,
în sus, către
genunchii frumos
conturați, spre
jartiere și apoi spre
coapsele goale. Era
uluit și, în timp ce
se întreba unde se
va sfârși această
călătorie, rochia se
opri în dreptul unei**

**legături de piele ce
susținea un toc.
Fata trase un cuțit,
atât de lung și de
periculos încât
Miles se retrase
instinctiv. Lama luci
în lumina
felinarului. Ea rânji
și apoi se năpusti
spre el. Miles înjură**

**și încercă să se dea
din calea fetei, dar
ea apucă sfoara ce îi
lega picioarele.**

**— Stați potolit,
zise ea veselă în
timp ce Miles simți
că lama mușca din
sfoară.**

**Ușurința cu care
aceasta cedă îi**

**confirmă
suspiciunea că acel
cuțit era foarte bine
ascuțit. Ea se mută
în spatele lui.**

**— Sunt convinsă
că sforile astea v-au
ars sărmanele
încheieturi,
domnule. Numai
puțin și gata, o să**

fiți liber.

**Frânghiile cedară,
iar Miles își aduse
mâinile în față ca să
își frece locurile
dureroase, tresărind
din cauza
junghiurilor. Încercă
să se ridice, dar era
așa de înțepenit
încât căzu în**

**genunchi. Se ridică
în picioare
clătinându-se,
ținându-se de
pietrele aspre ale
căminului. Mormăi
blesteme la adresa
acelor animale și
șchiopătă prin
încăpere încercând
să se dezmoștească**

**și să își alunge acele
din picioare. Apoi,
atenția îi fu atrasă
de fată. Era în
continuare
îngenuncheată și
ținea cuțitul lung în
dreptul bustului,
între sâni, cu vârful
în sus, într-un fel în
care pe un bărbat**

**nu-l putea duce cu
gândul decât la un
falus.**

**— Durerea
cedează, zise el.**

**— Vreți să vă frec
picioarele,
domnule? întrebă ea
și întinse o mână
către coapsa lui.**

Dar era mâna care

**ținea cuțitul. Miles
sări înapoi cu un
țipăt scurt, iar
piciorul îi cedă, ceea
ce îl făcu să
aterizeze în fund, pe
pământul tare.**

**— Pentru numele
lui Dumnezeu, fată,
pune chestia aia
deoparte! strigă el.**

**Cu o privire
rănită, ea se ridică,
își suflecă din nou
rochia dezvăluind
coapsa goală și,
încet, sugestiv,
înfipse cuțitul. În
mod sigur avea mai
multe în minte
decât eliberarea lui
din legături. Era o**

**perspectivă care
dădu târcoale și
anumitor zone ale
trupului lui, dar nu
se simțea nici pe
departe în formă să
întreprindă ceva în
acest sens. Se ridică
în picioare
observând cu
ușurare că cea mai**

**mare parte din
amorțeală și durere
trecuse.**

**— Unde mi-e
calul, fato? întrebă.**

**— Murgul acela
minunat, domnule?
Este la Shamrock.
Hanul din satul Foy.**

**— Și se simte
bine?**

—

Desigur,

domnule!

**Acum, odată ce
principala sa
preocupare se
risipise, Miles se
întinse și o studiu
pe fetișcană cu mai
multă relaxare. Cu
siguranță, era un
exemplar interesant.**

**Înăltuță pentru o
femeie, cu bustul
generos și apetisant
și o față plină și
rumenă. Și picioare
lungi și puternice.
Totuși, capul nu îi
era prea dotat.
Blestemați să fie
golani ai că
trimiseseră așa o**

**fată să le facă treaba
murdară. Miles îi
atinse obrazul.**

**— Deci, care e
legătura ta cu
animalele acelea
ciudate? o întrebă
el.**

**Ea își coborî
genele.**

— Nu vă puteți

**aștepta să vă
răspund, nu-i așa,
domnule? răspunse
frecându-se de mână
lui ca o pisicuță.
Apoi se uită la
Miles, deși el se
îndoia că putea
vedea ceva în
lumina foarte slabă.
Nu o să faceți nicio**

**plângere la
magistrați, nu-i așa,
domnule?**

**La dracu'. Nu
putea fi mai directă
de atât. Își oferea
trupul în schimbul
tăcerii lui. Era
tentant, chiar foarte
tentant... Miles îi
atinse buza de jos**

**cu degetul mare,
jucându-se puțin cu
ea, imaginându-și
buzele moi
despărțindu-se
pentru el.**

**— Păi, eu nu o să
fac nicio plângere,
nu-i așa, iubito?
Pentru tine, aș
putea să îmi țin**

**gura, dar domnul
Dunsmore cu
siguranță a alertat
deja armata. Numai
dacă nu l-ați
omorât...**

**Ea se uită direct
la el, cu ochii plini
de inocență.**

**— Să îl omorâm,
domnule? Pe**

**Sfântul Patrick și pe
Sfânta Bridget! El
este acasă, în
siguranță. Puțin mai
rău decât înainte,
dar vă garantez,
nicidecum aproape
de moarte.**

**— În acest caz, o
să pună mâine
armata pe urmele**

prietenilor tăi. Ai vreun loc în care să te ascunzi?

Fata își coborî capul, dar nu înainte să strâmba din buze.

— O, mă îndoiesc, domnule, răspunse. Deși este un englez hain, domnul Dunsmore nu va

**aduce soldații în
aceste locuri. Așa
că, dacă
dumneavoastră nu
faceți scandal,
nimeni nu va face.**

**El îi ridică bărbia
cu un deget,
căutând adevărul în
ochii ei dezarmanți.**

— Pari remarcabil

**de sigură de această
tăcere. Mă întreb de
ce. Și mă mai întreb
la ce mijloace v-ați
gândit, tu și
prietenii tăi, ca să
fiți siguri că *eu* nu
voi face nicio
plângere.**

**— Cu siguranță
nu o să rănim un**

**roșcat, domnule,
doar sunteți
irlandez, până la
urmă. Și văd după
fața dumneavoastră
că nu sunteți
prieten cu tiranul
englez!**

**Abia atunci Miles
realiză că fata juca –
exagerat – un rol. Se**

**dădu înapoi ca să o
studieze.**

**— Eu nu sunt
prieten cu bandiții,
fetiță, fie ei
irlandezi sau
englezi.**

**Ea se încruntă
ușor, își puse o
mână pe piept și
spuse:**

— Mă bănuieți de ceva, domnule? Am venit la dumneavoastră fără mască.

Miles îi prinse mâna ca să i-o imobilizeze, dar și ca să o țină lângă el.

— Poate a fost o prostie.

**— A fost, oare?
zise ea punându-și
cealaltă mână pe
obrazul lui și îl
sărută repede,
tentant, cu buzele
deschise.**

**Mâna de pe piept
se întoarse ca să o
apuce pe a lui și să o
tragă spre sâni. Se**

**frecă de ea și îl
invită din priviri.
Poate că intervenea
relaxarea după toate
cele prin care
trecuse, dar Miles se
simțea foarte
pregătit pentru o
femeie. În mod
special pentru
această fată. O**

**cuprinse cu cealaltă
mână ca să o
apropie.**

**— Ai un mod
foarte interesant de
a cumpăra
siguranța, dragă, dar
eu sunt dispus.
Totuși, aș prefera să
îmi asociez iubita
cu un nume. Cum te**

cheamă?

**— Ar fi o prostie
din partea mea să vă
spun numele meu,
nu-i așa, domnule?
întrebă ea,
întorcându-și fața.**

**Miles își lipi
buzele de obrazul ei
și îi spuse:**

— Ei, haide, dacă

**o să vreau să te
găsesc, nu o să fie
prea greu.**

**După un moment,
fata se întoarse
pentru a-i întâlni
buzele și șopti:**

**— Joy^[3]. Numele
meu este Joy.**

**— Mă îndoiesc,
dar e bine. Sunt**

**convins că aduci
fericire multor
bărbați.**

**Dintr-odată, ea se
încordă.**

— Ce? De ce!...

**— Nu ai făcut
același lucru și cu
Dunsmore?**

— Nu, *ticălosule!*

Miles rezistă

zbaterilor sale.

— Presupun că el nu este încă în stare de asta, îi zise.

O sărută ușor, gustând-o, anticipând și explorând corpul ei generos. Ea se relaxă din nou, iar buzele îl primiră.

Dar ceva, încordarea poate, îi spuse lui Miles că aceasta nu era pasiune, ci doar un sacrificiu plănit. Se retrase cu un oftat de regret. Ca tutore al lui Felicity Monahan avea o poziție în această comunitate.

Dacă Joy nu era cu adevărat doritoare să primească ceea ce îi oferea nu ar fi însemnat decât probleme. Fără îndoială că ea crezuse că el va ceda, că îi va putea cumpăra tăcerea și apoi nu îl va revedea

niciodată. Pe de altă parte, dacă devenea iubitul ei, ar fi putut sfârși prin a-și face dușmani din familia ei, poate și-ar fi pus în cap chiar tot satul. În Irlanda, astfel de lucruri pot fi cu adevărat periculoase, așa

**cum o aflase și
Dunsmore.**

**Îi sărută mâna lui
Joy – un gest care
impresionează
multe femei, în
special pe cele de
clasă joasă. Dacă ar
fi știut că este o fată
ușoară poate i-ar fi
acceptat oferta,**

**pentru că era cea
mai ademenitoare
bucătică pe care o
întâlnise în toată
viața lui.**

**— Mă tem, la fel
ca și Dunsmore, că
nu sunt în stare să
îți fac pe plac în
noaptea aceasta,
draga mea. Poate cu**

altă ocazie.

**Fata nu protestă,
dar îi țină mâna.**

**— Și nu o să
reclamați ce s-a
întâmplat,
domnule?**

**— Dacă Dunsmore
vrea să păstreze
tăcerea, nu voi zice
nimic, îi răspunse**

el.

**Ea îi sărută mâna
cu o fervoare
aproape religioasă și
îi spuse:**

**— Ah, vă
mulțumesc,
domnule, vă
mulțumesc! Fie ca
Iisus și Maria să vă
păzească!**

**Fata își interpreta
din nou în mod
exagerat rolul. Miles
replică, așa cum era
obiceiul:**

**— Iisus, Maria și
Iosif să te păzească.
Dacă mă conduci la
calul meu, dragă
Joy, eu o să plec.**

— Plecați? Dar e

**târziu, domnule. Ar
trebui să stați la han
până dimineața.
Acolo vă este calul,
până la urmă.**

**— Nu credeam că
vrei să mai zăbovesc
prin preajmă.**

**Privirea pe care i-
o arunca denota
inteligență era**

**conștientă de toate
aspectele acestei
situații.**

**— Legea de aici
nu e prea blândă cu
cei care se plimbă
noaptea, domnule.**

**„Interesant. Poate
că se tem că o să
cad în mâinile
armatei și o să**

**povestesc prin ce
am trecut”, se gândi
el. Călătoria pe care
o avea de făcut,
desigur, nu mergea
mai departe de
conacul Foy, care se
afla în partea veche
a așezării, aproape
de sat, dar, desigur,
ei nu aveau de unde**

**să știe acest lucru.
Se decise să se lase
prins în joc. Poate
va mai avea și alte
lucruri de aflat.**

**— Foarte bine,
dragă Joy. Condu-
mă, te rog, la hanul
Shamrock.**

**Ea își luă
felinarul, dar stinse**

flacăra înainte de a ieși cu Miles pe drumul către Foy. Poate chiar se temea să nu atragă vreo patrulă. La lumina palidă a lunii, Miles trebuia să aibă mare grijă pe unde călca.

— Așadar, zise el,

**când ajunseră la
drum, ce a făcut
Dunsmore ca să
merite așa o bătaie?**

**— Dar ce nu a
făcut? răspunse ea.**

**— Din moment ce
nu îl cunosc pe
acest om, îmi e greu
să mă pronunț.
Părea destul de**

curtenitor în
atitudinea lui
superioară.

— Superioară.
Uite un cuvânt
pentru el. El, un
englez de doi bani
până a luat-o de
nevastă pe Kathleen
Craig.

— S-a înscris

**pentru bani, zici? Și
englez până în
măduva oaselor.
Există și o serie de
păcate la mijloc, în
mod sigur.**

**— Omul a cheltuit
din banii soției cât
i-au permis mâinile
lacome, zise fața.
Acum, ea e moartă,**

**iar el fură din averea
fiului și stoarce fără
milă și ultimul
bănuț de la cei pe
care îi are în arendă.**

**Ajunseră în satul
micuț.**

**— Nu este
neobișnuit pentru
proprietari să îi
exploateze pe cei**

**aflați sub ei, draga
mea. Dar poate că a
meritat bălaia
pentru asta. Aș fi
foarte interesat să
aflu de ce crezi că
nu o să raporteze
cele întâmplate.**

**Ea se opri sub
firma hanului ce se
bălăngănea în vânt,**

**iar el auzi în
interior un scârțâit
de vioară. Obloanele
erau trase și doar o
rază palidă de
lumină răzbătea în
stradă.**

**— Are niște
afaceri pentru care
ar prefera să țină
tăcerea, răspunse**

fata.

**Miles observă cu
interes că ea își
trăsese din nou
gluga. Înseamnă că
nu era o femeie
ușoară, până la
urmă. Se cocoță pe
o piatră folosită
pentru prinderea
frâielor cailor și**

spuse:

— Dacă puteți să îl convingeți să nu reclame cred că puteți, la fel de bine, să opriți și opresiunile lui.

— Începe să fie disperat. Vedeți, domnule, este un cartofoi. În seara

**asta a fost un
simplu avertisment,
zise ea și îi atinse
mâneca. Este un om
cu adevărat rău,
domnule. Vă rog să
nu ne trădați.**

**Fata i se părea lui
Miles o ființă cu
adevărat
fermecătoare, iar**

**corpul lui se
recupera rapid. Îi
luă mâna și, după o
clipă de uimire, ea
nu se opuse.**

**— Mi-ai făcut o
ofertă pentru
tăcerea mea, dulce
Joy, îi spuse el
ridicându-i un deget
și mușcându-l cu**

blândețe.

**Ea avu o tentativă
de a se retrage și
zise:**

**— E târziu acum,
domnule. Ar trebui
să fiu acasă.**

**Miles îi mușcă
următorul deget.**

**— Părinții tăi știu
ce pui la cale? Sau**

**locuiești la un
stăpân? Spune-mi
cum să dau de tine
când îmi voi
recăpăta puterile,
zise el și îi supse
degetul, în mod
sugestiv.**

**Ea își trase mâna,
dar nu și-o putu
elibera.**

— Vreți să
spuneți că nu o să
țineți secretul decât
dacă mă culc cu
dumneavoastră?
întrebă fata.

Tonul de furie îi
spuse lui Miles că ea
nu intenționa să
plătească folosindu-
și trupul. Poate se

**gândise că bătaia pe
care o încasase îl
făcea neputincios. O
viziune ciudat de
naivă la această
bucătică, gândi
Miles. Se decise să
vadă cât de departe
ar merge și ce ar
putea învăța din
toată povestea asta.**

**O înconjură cu
cealaltă mână și o
trase între
picioarele lui:**

**— Nu la culcat mă
gândeam, *copilă*. Nu
te voi ține toată
noaptea.**

**Îi putea auzi
răsuflarea sacadată
pentru că fața ei era**

**la doar câțiva
centimetri de a lui.**

**— Nu pot aici,
domnule. Toată
lumea ar afla.**

**— Înseamnă că ții
la reputația ta.**

**Miles îi eliberă
mâna și îi apucă un
sân, lucru pe care și-
l dorise de când o**

**văzuse. Era magnific
– plin, cald și tare.
Se aplecă să îl
sărute.**

**— Nu îți voi strica
reputația, Joy. Ai
cuvântul meu. Ești
logodită cu unul
dintre animalele
alea? Este el oare
dispus ca tu să**

**plătești prețul ăsta,
sau va veni după
mine ca să se
răzbune?**

**Degetul lui mare
îi găsi sfârcul întărit
și îl frecă încet. Ea
tremură și se trase
înapoi.**

**— Nu sunt
logodită, spuse ea**

**și, după un moment,
renunță să mai
opună rezistență.
Dar voi face ceea ce
trebuie ca să-i
salvez pe toți.**

**O adevărată
patrioată martiră și,
mai ales, una așa de
apetisantă.
Răspunsul corpului**

**ei îi dădu de înțeles
lui Miles că nu era
totul numai un
sacrificiu. Sau poate
era doar răspunsul
corpului lui, care
spera că nu era totul
numai un sacrificiu.**

**— Fericită? o
șicană el mângâind-
o.**

**— Domnule, vă
rog! Nu aici, în
public! zise ea și îi
apucă mâna.**

**El se uită în jur și
la strada goală.**

**— Public? Nu este
niciun alt suflet în
preajmă și este
întuneric beznă.
Putem să o facem**

**chiar aici fără niciun
martor, drăguță. Hai
măcar să ne
sărutăm.**

**De data aceasta ea
nu mai era așa de
moale în mâinile lui,
dar el îi ridică bărbia
și o sărută,
folosindu-și toată
îndemânarea pentru**

**a-i învinge
scrupulele. La dracu'
cu toate secretele
ei! Ideea unei nopți
cu Joy devenea din
ce în ce mai
atractivă.**

**Într-un final,
buzele ei se
deschiseră pentru
el. Murmurând**

**cuvinte frumoase îi
mângâie formele
minunate. Îi
deschise și mai mult
gura și o sărută
pătimaș, gustându-i
dulceața. Nu-și dădu
seama că mâna îi
ajunsese între
coapsele ei decât
când ea se trase cu**

**un ȝipăt. Îi acoperi
repede gura,
amintindu-ș*î* că
trebuia să fie cu
băgare de ramă în
aceste locuri.**

**— Din păcate,
dulce Joy, nu este
nici locul și nici
momentul.**

Când fu sigur că

**ea nu va țipa, îi
eliberă gura.**

**— Du-mă la calul
meu, dragă. Când o
să-l văd, o să îmi
ling singur rănille.**

**Fata îi apucă
mâna cu putere și
spuse:**

**— Nu aveți nevoie
să verificați calul,**

**domnule! Michael
Flaherty are grijă de
el, iar el e cel mai
bun îngrijitor pe o
rază de cinci
comitate.**

**Miles își răsuci
mâna și se eliberă.**

**— Obişnuiesc să
nu-mi las calul în
grija altora, în**

special unul așa de valoros ca Argonaut. Grajdurile sunt în spate, presupun.

Porni către poteca de după clădire, însă ea îl prinse de jachetă.

— Domnule, vă rog. Nu mă lăsați! strigă și i se aruncă

**în spate. Nu puteți fi
atât de nemilos! M-
ați făcut să fiu
nebună după
dumneavoastră!**

**Stătea în spatele
lui Miles, iar
greutatea ei îi putea
răni, cu ușurință,
spatele.**

— Draga mea,

**spuse el, încă nu am
părăsit nicio femeie
disperată. Lasă-mă
un moment să văd
că Argonaut este
bine și o să-ți alung
imediat nebunia.**

**— Nu mai am
răbdare! O să puteți
să vedeți calul
dimineață.**

**Miles îi apucă
mâinile și se luptă
ca să se elibereze, îi
trebui ceva forță
pentru că ea era
destul de puternică
pentru statura pe
care o avea.**

**— Destul! răcni
el. Sau – oricât de
rău mi-ar părea – o**

**să te arunc în
adăpătoare ca să te
răcorești.**

**Respirația fetei
era așa de
precipitată încât
suna mai degrabă a
suspîn.**

— Vă rog...

**Disperarea ei mai
că îl făcu să își**

piardă controlul și aproape că cedă, dar Argonaut... Trebuia să vadă că Argonaut era bine. O cuprinse pe după umăr și o conduse pe potecă.

— Șșșt, micuță. Numai o clipă și îți dau tot ce dorești. Haide! Aprinde

**felinarul și să vedem
ce face flăcăul meu.**

**Nebunia ei trecu
și reuși să deschidă
geamul felinarului și
să îl aprindă pentru
a căuta în boxe.
Văzură doi cai solizi
și apoi îl găsiră pe
Argonaut. Calul
scoase un nechezat**

**de salut și își
împinse capul în
pieptul lui Miles. El
îl mângâie bucuros.**

**— Au avut grijă de
tine mai bine decât
mine, văd, ei?**

**Apoi observă
bandajul de la
încheietura unuia
dintre picioarele din**

**spate. Nu, nu era de
fapt un bandaj, ci un
fel de cataplasma.
Pofta sexuală se
risipi. Se năpusti în
boxă pentru a
cerceta rana. Mișcă
bidiviul și observă
că șchiopăta.**

**— Să-i ia dracu'
pe toți! urlă și se**

**uită la femeie. Tu și
golaniî tăi mi-ați
schilodit cel mai
bun cal!**

**— N-am vrut să
facem niciun rău.**

**— N-ați vrut să
faceți niciun rău?
Am văzut pe unul
dintre ei lovindu-l
cu o bâtă. Dacă**

Argonaut nu își mai revine, o să am grijă ca toți să ajungeți în [4] Golful Botany.

Brusc, ea deveni bătoasă și spuse:

— Înțeleg. Oamenii nu contează. Doar caii, și aceștia doar pentru valoarea lor

din Anglia.

Avea pe față o expresie de aroganță potrivită pentru o regină din Irlanda antică. El o rezezi imediat.

— Mulți cai merită mai multe decât majoritatea oamenilor. Mai ales

decât curvele.

—

Curve?

**Blestemată să-ți fie
inima haină, eu nu
sunt o curvă!**

**— Ți-ai fi desfăcut
picioarele numai să
mă faci să nu aflu
despre asta, nu-i
așa? Să mă oprești
să raportezi faptele**

**voastre
magistraților. Asta e
curvie, după mine.**

**Ea râse cu
dispreț:**

**— Nu ai ezitat
deloc la oferta mea,
nu-i așa? De ce este
ăsta un lucru mai
nobil, dragul meu
gentilom?**

**El se întoarce
către boxă și zise:**

**— Roagă-te ca
acest cal să fie bine,
dulce Joy, altfel
cineva va suferi.**

**— Mick zice că nu
e nimic serios și că
o să fie mult mai
bine dimineață.
Dacă ai fi așteptat**

**până atunci nu ai
mai fi fost așa de
supărat. De ce naiba
nu mi-ai acceptat
oferta?**

**Miles se întoarce
spre ea și fu
impresionat de
frumusețea ei –
părul roșcat se
aprofia de culoarea**

**focului în lumina
felinarului, iar
mândria și
supărarea ei o
faceau să stea
dreaptă și țeapănă.
La dracu', încă o
mai dorea din tot
sufletul!**

**— Doare, nu-i
așa? Draga mea,**

**puteai fi Elena din
Troia sau surorile
Gunning^[5], unite
între una și nu m-ai
fi putut opri să văd
ce face Argonaut. Ai
dreptate. Țin la caii
mei mai mult decât
la majoritatea
oamenilor, în
special la cei care**

**atacă semeni lipsiți
de apărare la drumul
mare.**

**Înainte ca ea să
aibă vreo reacție la
cele spuse de el,
trecu pe lângă ea și
se îndreptă spre
Argonaut. Chiar
atunci ușile
grajdului se**

**deschiseră
revărsând lumina și
zgomotul din curte.**

— Cine e acolo?

**A, dumneavoastră
sunteți, domnișoară
Felicity. Unde e
străinul?**

**Miles încremeni
și se dădu înapoi din
calea luminii.**

— Este aici, zise
ea.

El se întoarse
către tânăra femeie.

— Felicity?

— Un alt cuvânt
pentru fericire,
răspunse ea ridicând
din umeri.

— Sunt convins
că ești o fericire

**pentru toți cei care
te cunosc. Felicity
Monahan, presupun.**

**Neliniștea sclipi
în ochii ei, dar nu
spuse nimic.**

**— Ce tânără
interesantă ești,
observ. Permite-mi
să mă prezint. Sunt
Miles Cavanagh,**

tutorele tău.

capitolul 3

Nu mult după aceea, Miles și pupila lui ajunseră la conacul Foy unde fură întâmpinați de praf, frig și un miros persistent de pisici. Miles presupuse că Felicity Monahan se

**simțise întru câtva
jenată de situație,
dar singurul lucru
pe care îl putea citi
pe chipul ei frumos
și împietrit era
furia. Nu scosese
niciun cuvânt, nicio
explicație și nicio
scuză. Din moment
ce Michael Flaherty**

**– pentru că el îi
întrerupse – se
părea că se pricepea
foarte bine la cai, nu
avea sens să rămână
pe lângă Argonaut.
De aceea, își
escortase pupila
către casă,
neprimind altceva
din partea ei decât**

**tăcere și un aer plin
de dispreț. Aștepta
totuși o explicație
în legătură cu tot
ceea ce se
întâmplase. La
naiba, știa că este
sălbatică, dar nu și
că era o femeie
ușoară sau o rebelă
irlandeză! Un foc ce**

**ardea mocnit îi
întâmpină în
imensul şemineu
din holul de la
intrare. El aruncă
un buştean înăuntru
şi zise:**

**— Se întâmplă
des să fii
amestecată în astfel
de nereguli?**

**— Nu ai niciun
drept să mă
interoghezi. Noapte
bună!**

**Miles o prinse de
mantie înainte ca ea
să scape și o țin
bine.**

**— Nu am?
Dumnezeu îmi e
martor că aș vrea să**

**nu am niciun drept
în toată povestea
asta, dar am
nenorocul de a fi
fost numit tutorele
tău, domnișoară
Monahan. În mod
cert, cineva trebuie
să-ți bage mințile în
cap. Ai cea mai vagă
idee cu privire la**

**gravitatea faptei
comise în această
noapte?**

**Cu mândrie în
glas, Felicity
răspunse repezit:**

**— Nu sunt o
naivă. Bineînțeles că
am.**

**— Atunci de ce
naiba te-ai băgat în**

aşa ceva?

**Ea rămase tăcută,
aşa că Miles o
scutură.**

**— Răspunde-mi,
fir-ar să fie! Faci
parte din gaşca aia
de nebuni?**

**Ceva din
seriozitatea din
glasul lui trebuie să**

**o fi impresionat,
pentru că răspunse
precaut:**

**— Nu. Mi-au cerut
ajutorul, asta e tot.
Aveau nevoie de
cineva care să te
elibereze. Cineva pe
care să nu îl ataci.
Cineva care nu ar fi
avut cine știe ce**

**probleme dacă ai fi
făcut reclamație.**

**El îi dădu drumul
și zise:**

**— Nu ar fi avut
cine știe ce
probleme? Ce
dracului crezi că s-
ar fi întâmplat dacă
mergeam și
reclamam armatei**

**cele petrecute și te-
aș fi indicat drept
complice?**

**— Sigur nu m-ai fi
găsit, spuse ea și
clătină din cap. Ai fi
căutat o țărancă
roșcată, în timp ce
eu — își scoase
peruca deasă
dezvelind un păr**

**negru, prins în coc –
sunt brunetă!**

**Miles simți o
dorință arzătoare să
o pocnească.**

**— Te-aș fi găsit. O
frumusețe ca tine
nu trăiește în
fiecare bordei. Și,
când aș fi epuizat
bordeiele, aș fi**

**trecut la casele mai
bune.**

**— Chiar dacă m-ai
fi găsit, ce i-ar fi
putut face englezii
domnișoarei Felicity
Monahan de la
conacul Foy?**

**— Fata mea, ai
nevoie de o doză
serioasă de**

realitate.

**O prinse de umeri
și o împinse pe un
scaun tare, de lemn.**

**— Așa, zise el cu
mâinile sprijinite de
brațele scaunului,
astfel încât fața îi
era la doar câțiva
centimetri de
expresia ei**

**răzvrătită. Să zicem
că oficialii din
armata locală sunt
nemiloși și își
doresc foarte mult
să îi prindă pe
Băieții Fermieri.
Cred că domnișoara
Felicity Monahan s-
ar putea să dispară
brusc...**

— Nu ar putea face asta!

— Nu permanent. Dar, odată aflată în mâinile lor, ai avea de ales. Mărturisești sau ești violată.

Ea păli și se lăsă pe spate în scaun.

— Nu ar îndrăzni!

— Cine i-ar opri?

**Englezii din Irlanda
respectă legea?
Chiar dacă ar ieși la
suprafață, ești o
răufăcătoare, iar ei
ar câștiga dreptul de
a acționa împotriva
ta. Legal, te-ar putea
lega de un copac și
te-ar biciui până ți-
ar jupui pielea de pe**

**spate, așa cum s-a
mai întâmplat cu
alte femei despre
care se credea că
ascund ceva.**

**— Nu ar îndrăzni,
zise ea din nou, dar
era doar o șoaptă
acum.**

**Miles se
îndepărtă, el însuși**

**tulburat de tabloul
pe care tocmai îl
zugrăvisese. Unul
adevărat.**

**— Nu te păcăli
singură, Felicity.
Dacă cineva chiar ar
pune întrebări,
armata ar spune că a
fost o greșeală, în
special dacă te-ar**

**prinde îmbrăcată ca
o țărăncuță. Scuzele
lor ar fi umile,
desigur, însă tu ai
rămâne marcată pe
viață.**

**O văzu cum își
strânse buzele ca să
le oprească
tremurul. Doamne
sfinte, ce o fi fost în**

**mintea bunicului ei
și a mătușii de nu îi
explicaseră
realitățile vieții din
Irlanda în aceste
vremuri tulburi?
Apoi își aminti de
Monahani. Cel mai
bine se pricepeau să
evite orice problemă
le ieșea în cale în**

loc să o înfrunte.

— Același lucru s-ar fi petrecut și în cazul unui viol, spuse el, de data aceasta cu o voce mai calmă. Ar fi zis că a fost o greșeală. Sau că tu ai vrut. Nu ar fi atâtea de spus la reputația de

**sălbatică pe care o
ai?**

— Nu chiar așa...

**— Și oare ai fi
îndrăznit să
recunoști? Ce
tânără domnișoară
ar fi în stare să
spună lumii că a
fost jucăria unui
regiment?**

**Părea că i se
făcuse rău. Foarte
bine, gândi Miles.
Ura să facă asta, dar
voia ca ea să își facă
griji. Apoi ea își
îndreptă umerii și
revolta îi sclipi din
nou în ochi.**

**— Eu. Aș prefera
să fiu proscrisă**

**decât să îi las să
scape cu așa ceva. Și
poporul irlandez nu
ar crede așa ceva
despre mine.**

**— Ești prea
încrezătoare, copilă,
zise el.**

**Însă ferocitatea ei
renăscută îl
îngrijoră. Curajul**

nesăbuit era de admirat, dar putea băga o persoană în bucluc. Un exemplu în acest sens era ruda lui îndepărtată, lordul Edmund Fitzgerald, care murise pentru cauza irlandezilor.

— Aș duce acest

**caz la tribunal,
declară ea. La cea
mai înaltă curte din
țară.**

**— Ei ar spune că
tu ai vrut-o, iar
reputația pe care o
ai ar fi o dovadă ce
ar fi împotriva ta.**

— Ce reputație?

— De împielițată.

Și de femeie ușoară.

**Ea roși și apoi
păru rănită.**

**— Reputația mea
este nepătată! Și nu
le-aș spune nimic
soldaților, chiar
dacă m-ar viola.**

**— Atunci te-ar
tortura. Sunt o
mulțime de tehnici**

prin care se pot lăsa doar puține semne.

— Se pare că știi multe despre astfel de lucruri, domnule Cavanagh. Te-ai ocupat chiar tu de tortură?

Miles oftă. Ce făcuse, oare, ca să merite așa ceva?

**Fusesese agresat, cel
mai bun cal al lui
era posibil să fie
nenorocit, iar el
trebuia să răspundă
pentru această ființă
încăpățânată pe
care, cu siguranță,
nu o putea scăpa
niciun moment din
ochi. Și, dacă**

**această listă de
probleme nu era de
ajuns, încă o dorea
pe Felicity
Monahan. S-ar
bucura să o sărute
și, cu siguranță, abia
aștepta șansa să o
ducă pe „Joy“ în pat
și să profite de
fiecare centimetru**

al corpului ei.

Era totuși tutorele ei, iar asta însemna că era singura femeie din Irlanda pe care nu o putea seduce. De fapt, era sarcina lui să se asigure că ea își va păstra virtutea pentru încă

**două luni foarte
lungi. Și asta cu
orice bărbat care
punea ochii pe ea și
încerca să își bage
mâna sub fusta ei
sau să posede corpul
ei minunat. Și poate
că ea nu va opune
chiar așa multă
rezistență.**

**— Unde îți e
mătușa? o întrebă
iritat. Nu îi pasă
deloc de tine?**

**Era o întrebare
stupidă. Bineînțeles
că nu îi păsa.
Uitându-se la fata
speriată și rebelă
care îi fusese lăsată
în grijă de astfel de**

**oameni fără rost,
simți un sentiment
de milă. La fel cum
simțise pentru
superbul cal
nenorocit de un
comportament
nemilos. Uneori ar fi
acceptat provocarea
de a încerca să
salveze un cal, dar**

**aceasta era o
persoană și se
îndoia că ea simțea
nevoia de a fi
salvată.**

**Obosit, își trecu
mâna prin păr și
zise:**

**— Hai să
încercăm să gândim
realist. Ești sigură**

**că Dunsmore nu va
alarma armata? Sau
a fost doar o
dorință?**

**Panica se aprinse
în ochii ei, dar și-i
coborî rapid.**

**— Nu este un om
rău, spuse ea. Nu o
să vrea să agite
apele.**

**„Ce nebunie mai
era și asta?“ gândi
el.**

**— Nu e un om
rău? Nu o să vrea să
agite apele? Dacă nu
este un om rău, de
ce a fost stâlcit în
bătaie mai
devreme? Și dacă nu
voia să facă**

**probleme, de ce ai
sugerat că îl puteți
forța să tacă?**

**— Ai înțeles
greșit! zise ea și se
ridică în picioare.
Am vrut să spun că
el o să realizeze că
nu merită să aducă
armata aici. Toată
lumea ar avea de**

suferit.

**Miles se holbă la
ea. Era prima oară
când părea
neliniștită. Și**

**aceasta se întâmpla
în legătură cu
Rupert Dunsmore,
pe care el îl vedea ca
pe ticălosul din
toată această**

**poveste. Se simți
dintr-odată epuizat.**

**— O, să le ia naiba
pe toate! Dacă tu
crezi că el nu o să
facă plângere, toate
celelalte pot aștepta
până mâine. Este
ceva de mâncare în
casa asta?**

Părea o cerință

**rezonabilă pentru
un oaspete, însă ea
răbufni:**

**— Desigur. Dar
din moment ce
servitorii merg la
culcare odată cu
mătușa Annie,
trebuie să o găsești
singur.**

— Nu ai de gând

să faci pe gazda?

**— În mod sigur,
nu. Acum, pot să mă
duc la culcare, dragă
tutore?**

**Miles vru să se
înfigă din nou în ea,
dar lupta cu Felicity
era epuizantă.
Începu să aibă mai
multă simpatie**

**pentru rudele ei.
Mai era totuși o
luptă de dus, ce nu
putea fi evitată. O
apucă de braț și o
întrebă:**

**— Am cuvântul
tău că nu o să
părăsești casa din
nou la noapte?**

Ceva îi spuse că

**exact asta
intenționa să facă.
Se simțea obosit,
îndurerat, înfometat
și teribil de mânios.**

**— Cuvântul tău
de onoare, Felicity,
repetă el, sau o să te
leg cu lanțul de
mine la noapte. Oh,
nu îți face probleme.**

**Nu ca să îți pun în
pericol castitatea,
dacă acest lucru
există, dar ești în
grija mea. Intr-un fel
sau altul, pentru
următoarele șase
săptămâni va trebui
să fii la fel de
ascultătoare, și de
cinstită precum cea**

**mai bine-crescută
fată din regat.**

**Ochii ei magnifici
aruncau flăcări.**

**— Nu ai niciun
drept să îmi
comanzi! spuse ea.**

**— Nu numai că
am dreptul, îi
răspunse el trăgând-
o mai aproape, am și**

**responsabilitatea și
dorința. Nu te pune
cu mine! Sunt un
om periculos atunci
când sunt nervos.
Dă-mi cuvântul tău
de onoare.**

**— Pentru numele
lui Dumnezeu, de ce
m-ai crede?**

Era o întrebare

bună.

**— Pari să ai
onoarea unui patriot
sălbatic. O să am
încredere în
cuvântul tău.**

**Aproape că putea
simți resentimentul
ridicându-se din ea
ca un abur.**

— Foarte bine,

zise ea repezit, într-un final. Ai cuvântul meu de onoare. Nu o să părăsesc această casă la noapte.

Imediat ce el îi dădu drumul, se întoarse și fugi în sus pe scări, lăsându-l să se descurce singur.

**Miles presupuse că
valetul lui ajunsese
devreme și îi
aranjase bagajele,
dar nu părea să aibă
rost să îl găsească
pe Hennigan, care
era tot atât de
străin de acest loc
ca și el. Așa că reuși
să găsească singur**

**bucătăria. Un flăcău
dormea pe o placă
de lemn, lângă foc,
dar nu îl deranjă.
Trei pisici se
strecurară înăuntru,
curioase să vadă ce
se întâmplă, dar, din
moment ce ele nu se
oferiră să îl
servească, le ignoră.**

**În cămară găsi o
plăcintă rece și o
carafă cu bere. Își
turnă lichidul într-o
cană și se așează la
masă bucurându-se
de cina frugală și
contemplând
viitorul. Afacerea
asta va pune bețe în
roate sezonului de**

vânătoare.

Dimineața

**următoare luă micul
dejun în compania
lui Annie Monahan
și, prin urmare,
mâncă înconjurat de
o duzină de pisici.
Ghemuită, căruntă
și neîngrijită, Annie
era, evident, ușurată**

să îl aibă în preajmă.

**— Așa un copil
nesăbuit, spuse ea
umplându-și farfuria
cu ouă și șuncă și
oferindu-i câteva
bucățele pisicii de
culoarea
marmeladei, care îi
stătea pe un umăr.
O fată drăguță și**

**dulce în multe
momente, dar cu o
inimă sălbatică. Eu
cred că vina e a
acelui Dunsmore.**

**Miles îndepărtă o
pisicuță ce părea
foarte dornică să îi
stea în poală. Poate
că pisicile negre
aduc noroc, dar nu**

**avea nicio intenție
de a mângâia una la
masă.**

**— Dunsmore?
întrebă el
amintindu-și modul
ciudat în care
Felicity reacționase
la acest subiect
noaptea trecută.**

— Un vecin al

nostru, răspunse
Annie îndepărtând o
pisică albă ce voia
să se urce pe masă
ca să îi mănânce din
farfurie. Nu când
avem musafiri, Yffa!

Miles dădu din
nou la o parte pisica
neagră.

— Un englez

**alunecos și
mizerabil, continuă
Annie cu o urmă din
temperamentul
înflăcărat al
nepoatei ei. Cum a
putut Kathleen
Craig să se mărite
cu el, nu o să înțeleg
niciodată. Dar ea a
fost mereu**

**înnebunită după
bărbați, știi, deși nu
avea nimic din ce îi
atrage pe domni la o
femeie...**

**Continuă să
depenne povești
despre rivalele sale
mai tinere. Din
moment ce Annie și
domnișoara Craig**

**fuseseră
contemporane,
ultima se pare că
era mult mai în
vârstă decât soțul
ei. Un caz clar de
vânător de avere,
gândi Miles care
realiză că, până la
urmă, nu era treaba
lui. Pisica neagră se**

**întoarce și, când
încercă să o
îndepărteze din nou,
se agăță cu ghearele
ca niște ace de
pantalonii lui de
călărie. Annie
zâmbi.**

**— Ia te uită,
Gardeen te place.
Miles eliberă**

**ghearele animalului,
îl luă în brațe,
înconjură masa și îl
adăugă la colecția
din poala lui Annie.
În timp ce se
întorcea la scaunul
lui, o auzi
murmurând:**

**— Liniștește-te,
micuț. Bărbații**

**sunt ființe
temperamentale și
el face parte dintre
ei. O să fie mai
drăguț cu tine data
viitoare.**

**„Nu paria pe
asta“, gândi Miles.
Nu avea nimic
împotriva pisicilor –
erau folositoare**

**într-un grajd dar nu
le vedea rostul la
masă. Voia totuși să
afle de ce Felicity se
tulburase într-atât
când menționase
numele lui
Dunsmore. Era oare
posibil să fie
îndrăgostită de el?
Putea să jure că lui**

„Joy“ nu îi plăcea deloc tipul, dar femeile păreau să obișnuiască să ofere afecțiune în special celor pe care îi considerau ticăloși. Un lucru era sigur: Felicity Monahan nu își va oferi nuri și averea lui Rupert

**Dunsmore atâta
timp cât el îi era
tutore.**

**Annie vorbea în
continuare, făcând
slalom printre
subiecte ca fumul
într-o zi apăsătoare,
și se adresa când lui
Miles, când
pisicilor, și chiar**

**persoanelor absente,
precum tatăl ei
mort. Când se
apropie de finalul
interminabilei saga
despre un bal pe
care îl dăduse cu ani
în urmă, Miles
intervenii:**

— Dunsmore?

— Dunsmore! zise

**Annie, care părea
mulțumită de noul
curs al discuției. Un
om îngrozitor, și
englez până în
măduva oaselor.
Felicity s-a
îndrăgostit de el în
adolescență, însă el
se însurase deja cu
Kathleen. Tata a**

**gonit, desigur,
canalia, iar pe față a
trimis-o departe
pentru o vreme.
Asta a pus capăt la
toate, dar Felicity
nu a mai fost
nicio dată la fel.
Încăpățânată,
încăpățânată, rosti
ea nas în nas cu o**

**pisică de culoare gri.
Și așa de *energică*.**

**Pisica deschise
larg botul și căscă,
iar Annie se apucă
să atace mâncarea
rece, sleită, din
farfurie. Miles sorbi
cafeaua, dezamăgit.
În ciuda tuturor
greșelilor ei, Felicity**

Monahan părea să aibă inteligență, curaj și idealism. El nu și-ar fi imaginat-o tipul de fată care să cadă în mrejele unui bărbat ca Dunsmore.

Chiar în acel moment, protejata lui intră în bucătărie

**cu un vesel „Bună
dimineața!” și luă
loc la masă. Cu mare
dificultate, Miles își
stăpâni râsul. Spre
deosebire de
atitudinea ei de
noaptea trecută,
Felicity Monahan
juca acum rolul fetei
bine educate, așa**

**cum îi ceruse el.
Purta o rochie din
lână, bej, cu o
croială cuviincioasă
și cu ornamente
modeste, din fundă
verde. Decolteul era
decent acoperit de o
bluză cu un guler ce
semăna cu cel al
călugărițelor. Nici**

**măcar acest
ansamblu
vestimentar nu
putea ascunde
bustul ei generos,
dar nu putea fi
învinovățită pentru
generozitatea lui
Dumnezeu, gândi
Miles. Deși era clar
părul ei arăta**

**splendid purtat
liber, în bucle
întunecate, fusese
strâns la spate, într-
un coc legat cu
funde verzi, ce se
asortau cu
ornamentele
rochiei.**

**— Sunt foarte
încântată că vă**

**simțiți ca acasă,
domnule Cavanagh,
spuse ea zâmbind.
Sper că aveți tot
ceea ce vă trebuie.**

**Și el care se
îndoise de abilitățile
actoricești! O
adevărată vulpe, și
încă una șmecheră.
Trebuie să se fi**

**descurcat bine
jucându-i pe degete
pe Annie și pe
bunicul ei.**

**— Ospitalitatea
de la conacul Foy
este excelentă,
domnișoară
Monahan.**

**Ea îi aruncă o
privire suspicioasă,**

**însă zâmbetul lipsit
de griji reveni rapid
la locul său. Sună
din clopoțel. Când o
servitoare își făcu
apariția, Felicity
ceru mai multă
cafea și ouă
proaspete.**

**— Pot să vă
comand ceva dacă**

**doriți, domnule
Cavanagh? întrebă
ea.**

**— Nu, mulțumesc,
răspunse el.**

**În timp ce
aștepta, ea luă o
chiflă, o rupse și o
unse cu unt.
Nervozitate? Poate,
mai degrabă, un**

apetit sănătos. Așa cum remarcase Annie, Felicity era o domnișoară foarte *energică*, în ciuda faptului că avusese o noapte extrem de agitată.

— Cât timp vom avea plăcerea să vă avem în preajmă,

**domnule Cavanagh?
întrebă ea cu
dulceață în glas.
Sper că veți sta
suficient de mult ca
să ne cunoașteți
vecinii. Am putea să
dăm și o mică
petrecere în cinstea
dumneavoastră.**

— Ar fi minunat,

domnișoară

**Monahan. Oricum,
mă îndoiesc de
faptul că voi putea
sta multe zile. Am
întârziat deja la
vânătoarea din
comitate.**

**Zâmbetul deveni
mai sincer.**

— Într-adevăr! O

**să vă ducem dorul,
dar, totodată, vă și
invidiem. Am auzit
că vânătoarea din
comitate este de
neegalat.**

**— Destul de
adevărat, spuse
Miles în timp ce
sorbea din cafea și o
privea. Nu este**

**nevoie să fiți
invidioasă. M-ați
putea însoți.**

**Observă cum o
străbate un fior,
care aproape o făcu
să se panicheze. Dar
sosirea cafelei și a
ouălor o salvă,
dându-i posibilitatea
să se ascundă în**

spatele gesturilor.

**Felicity Monahan
era un puzzle ce îl
intriga, unul pe care
Miles trebuia să îl
rezolve dacă voia să
se ocupe de
responsabilitățile
sale din următoarele
luni. Nu își putea
permite să își lase**

**protejata să alerge
bezmetică și să fie
arestată de
magistrați pentru
răzvrătire.**

**Miles era, prin
natura lui, o
persoană directă și
ar fi preferat să aibă
o discuție sinceră cu
Felicity prin care să**

**ajungă la o
înțelegere
convenabilă pentru
ambele părți. Însă
nu avea încredere că
o astfel de
perspectivă ar fi
avut sorti de
izbândă aici.**

**Ea tăie un ou, iar
gălbenușul se**

**scurse, însă nu făcu
niciun gest pentru a
mânca.**

**— Credeam că
femeile nu au voie
să călătorească la
vânătorile din
comitate.**

**— Da, este
interzis. Însă
femeile au dreptul**

**să viziteze casele
din apropiere. Eu o
să locuiesc la
prietenul meu,
lordul Arden, și am
înțeles că și soția sa
este acolo în acest
sezon. Nu ar fi
inadecvat să mă
însoțiți.**

Ea diseca acum

șunca.

**— Nu văd ce este
interesant la a sta
închisă într-o casă.**

**Miles își turnă
cafea proaspătă în
timp ce se gândea la
tactica pe care o va
aborda în
continuare. Ideea îi
venise din**

**întâmplare. Dacă o
putea convinge pe
Felicity să vină cu el
la Melton, avea
ocazia să vâneze
liniștit și își putea
etala caii, iar în
același timp să stea
cu ochii pe ea ca să
nu intre iar în vreun
bucluc. Astfel, nu ar**

**mai fi alergat după
Dunsmore sau cu
Băieții Fermieri.
Mai erau și alte
avantaje. După
atâția ani cât fusese
profesoară, Beth
Arden știa cum să se
comporte cu
tinerele. Era posibil
să o aducă pe**

**Felicity pe drumul
cel bun. De
asemenea, o putea
prezenta pe pupila
lui unor bărbați mai
potriviți, care ar fi
putut să o facă să își
dea seama că
Dunsmore era un
pierde-vară.
Sărmana fată, mai**

**mult ca sigur că nu
întâlnise și alți
candidați la mâna
ei. Da, era planul
perfect!**

**— Nu va fi
plictisitor, o asigură
el. Marchiza
primește mulți
oaspeți și sunt o
grămadă de**

**petreceri acolo. Poți
fi sigură că vei
participa la câteva
evenimente la
castelul Belvoir,
poate chiar alături
de personalități
regale.**

**Prea târziu își
dădu seama că
aceasta nu era o**

**atracție deosebită
pentru o irlandeză
rebelă – decât dacă
ar fi avut o armă în
mână.**

**— Alături de cel
nebun sau de cel
gras? întrebă ea cu
răutate. Dacă mi-ați
putea oferi un
adevărat monarh –**

**un Stuart – aş merge
cu plăcere.**

**— Dinastia Stuart
a dispărut, Felicity.
Nu îţi place să mergi
la petreceri şi la
dans?**

**Ea îl săgetă cu o
privire
dispreţuitoare.**

— Asta este tot

**ceea ce vi se pare
potrivit pentru
tinere, domnule
Cavanagh? Petreceri
și dans? Asta este
tot ceea ce faceți în
timp ce așteptați ca
unchiul
dumneavoastră,
contele, să dea ortul
popii? Dansați și**

beți?

—

**Felicity,
intervenii Annie, ți-
am spus că
bărbaților nu prea le
place să danseze. Cu
excepția celor care
taie frunze la câini,
desigur. Nu o să faci
decât să îi enervezi
dacă îi duci mereu**

**la baluri și astfel de
evenimente.**

**Miles și Felicity o
ignorară și, oricum,
nu avea nicio
importanță pentru
că Annie părea să se
adreseze pisicii cu
blană de culoarea
marmeladei.**

— Nu aștept ca

**Kilgoran să moară,
spuse Miles,
încercând să-și
păstreze un ton
plăcut. Sincer, sper
să trăiască încă
multe decenii de
acum înainte. Eu
sunt ocupat cu
creșterea cailor.**

— Atunci, și eu la

**fel! i-o întoarse
Felicity.**

**Administrez
grajdurile de aici de
ani buni și nu pot
pleca oricând.**

**— Este adevărat,
zise Annie, care
ținea acum în poală
trei pisici
mulțumite. Tata a**

**fost lipsit de puteri
mulți ani. Felicity i-
a fost de mare
ajutor.**

**— Și cum îi
vinzi? o întrebă
Miles.**

**O privire rapidă
aruncată de Felicity
îi spuse că i-o luase
înainte și că plănuia**

**deja cum să
contracareze
următoarele lui
mutări. Pe Sfânta
Bridget, spera să
aibă ocazia să se
confrunte o dată cu
ea la o partidă de
șah!**

**— Printr-un
broker din Londra,**

**la începutul
toamnei.**

**— Înainte de
sezon. Ai obține
prețuri mai bune
mai târziu, la
Melton, spuse Miles.**

**Ea puse pe masă
cuțitul și furculița
după ce mărunțise
tot ce avea în**

**farfurie, dar fără să
mănânce nimic.**

**— Sunt o mulțime
de domni care
cunosc calitatea
cailor de la Foy și ar
cumpăra numai la
auzul acestui nume.
Nu trebuie să fie
tentăți cu trucuri
ale călăreților**

**profesioniști plătiți
să facă dintr-un cal
amărât unul
excelent la sărituri
peste obstacole.**

**Miles puse cu
grijă cana pe masă,
deși îi venea să o
sfărâme.**

**— Eu îmi călăresc
singur caii,**

domnișoară

Monahan, sau îi

împrumut

prietenilor, și nu e

niciun truc la

mijloc, zise el și se

ridică de la masă

înainte să își piardă

cumpătul. Apropo

de cai, trebuie să mă

duc să văd ce face

Argonaut. Dacă nu este bine, va ieși măcel.

Annie se uită la el.

— V-ați rănit calul, domnule Cavanagh? Este foarte trist. Trebuie să îl lăsați pe Mick Flaherty să îl vadă.

**Este un ajutor
neîntrecut când e
vorba de cabaline.**

**— Vă mulțumesc,
domnișoară
Monahan. El s-a
ocupat deja de
problemă.**

**— O, atunci va fi
bine, zise ea
ridicându-se de pe**

**scaun și plecând,
risipind astfel
pisicile.**

**O singură pisicuță
neagră rămase în
urmă, uitându-se
fascinată la Miles.
Felicity se ridică și
ea, abandonând rolul
jucat până atunci.**

— Îmi pare rău

**pentru calul
dumneavoastră,
domnule Cavanagh,
dar nu ar fi trebuit
să vă folosiți de el
ca să vă apărați.**

**— Nu aveam de
unde să știu că
atacul nu este unul
criminal. Țin la caii
mei, dar nu cu**

prețul vieții mele.

**Ea se îndreptă
brusc spre ieșire,
furioasă, cu rochia
care se
transformase, parcă,
într-o ținută prea
provocatoare, ce se
învârtejea
împrejurul trupului
ei armonios. La ușă**

se întoarce.

**— Să dăm
lucrurile pe față,
domnule. Eu nu
părăsesc Irlanda. De
fapt, nu plec din
locul acesta. Dacă
ții neapărat să o fac,
va trebui să mă legi
ca pe o găscă.**

— Dacă o să te

**porți așa, copilă, o
să mă port cu tine
ca atare.**

**Ea sâsâi aproape
ca o găscă.**

**— Nu încerca să
mă conduci, Miles
Cavanagh. Eu *nu*
sunt o „copilă”.
Sunt o femeie
periculoasă.**

**Și, în timp ce o
privea părăsind
încăperea, Miles o
crezu pe cuvânt.
Putea să pună pariu
că fusese Gâsca
Băieților Fermieri.**

capitolul 4

**Miles cântărea
toate cele
întâmpilate în timp
ce se îndrepta către
Shamrock pentru a
vedea ce face
Argonaut. Oamenii
care treceau pe
lângă el îl salutau**

**voioși, iar el nu avea
nicio idee dacă
vreunul dintre ei
făcuse parte din
gașca de atacatori
de seara trecută. Era
conștient însă de
masca pe care
țăraniii irlandezi o
afișau în fața
autorităților.**

Oricum, ei nu îl cunoșteau încă și nu ar putea obține nicio informație de la ei până nu ar ști cine e. Până la urmă, era posibil ca niciunul dintre bărbații care îi urau o zi bună ducându-și mâna la tâmplă să

**nu facă parte dintre
Băieții Fermieri.
Deseori, aceste
grupuri veneau din
afara locului în care
acționau ca să facă
„dreptate” și apoi
dispăreau,
îngreunând și mai
mult sarcina
autorităților de a-i**

găsi. În general, acest lucru îi afecta pe oamenii de rând deoarece soldații, frustrați de eșec, se răzbunau pe restul populației. Miles putea înțelege furia care le mâna pe aceste grupări de „patrioți” și agreea

**modul în care
țărănimea le
susține. Irlanda
fusesse nedreptățită
secole de-a rândul.
Dar îmbunătățirea
situației – atunci
când se va întâmpla
– se va petrece prin
mijloace pașnice,
legale, nu prin acte**

de violență la nivel local. Credea că o femeie inteligentă, precum Felicity, va înțelege acest lucru.

În grajdurile de la Shamrock îl găsi pe Mick Flaherty care spăla un cal proaspăt sosit.

— A, bună

**dimineată,
Înălțimea Voastră!
spuse omul robust,
de vârstă mijlocie.
Și chiar e o
dimineată frumoasă,
sunt sigur de asta.**

**— O să fie
frumoasă în cazul în
care calul meu e
sănătos, domnule**

Flaherty.

— Cred că o să vă convingeți că este, domnule, zise omul conducându-l pe Miles către boxă. Locul mai este umflat, desigur, dar va trece. Hei, frumosule! Ești în formă, nu-i așa? i se

**adresă lui Argonaut,
care îl întâmpină pe
grăjdar cu
devotament.**

**Miles îi atrase
atenția calului și
primi un răspuns
mai degrabă
dezinteresat.**

**Cercetă rana și îl
duse pe Argonaut în**

**curte pentru a-i
studia mișcările.
Observă o mică
ezitare, dar nimic
nu sugera o rană
profundă. Grăjdarul
avusese dreptate.
Argonaut se va
reface complet.
Strecură câteva
guinee în mâna lui**

**Mick Flaherty și îi
spuse:**

**— Îți mulțumesc.
Ai făcut o treabă
foarte bună.**

**— O putea face
oricine, Înălțimea
Voastră, zise el.**

**Dar monedele
dispărură rapid în
buzunar.**

— Unii oameni au chemare. Sper că o să continui să ai grijă de Argonaut cât timp sunt pe aici. Și, dacă ai nevoie vreodată de o slujbă, vino la Clonnagh.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate,

**sir, este o onoare
pentru mine.
Clonnagh este
faimos în toată
Irlanda. Dar mie mi-
e dat să îmi trăiesc
viața în satul Foy,
așa cum a făcut și
tatăl meu și tatăl lui
înainte, dacă bunul
Dumnezeu și dracii**

**de englezi vor
permite asta. Niciun
loc nu e mai presus
pentru un om decât
cel în care și-a trăit
zilele.**

**— Destul de
adevărat, zise Miles.
Îl lăsă pe
Argonaut în grija lui
Flaherty, gândindu-**

**se că acela era unul
dintre motivele
pentru care își dorea
ca unchiul său,
contele de Kilgoran,
să aibă o viață
lungă. Nu avea nicio
dorință să plece din
Clonnagh ca să intre
în posesia marii
moșii a contelui, în**

**apropiere de
Kilkenny. Chiar își
dorea ca bătrânul să
își ia o soție și să
aibă un moștenitor,
deși acest lucru
părea puțin probabil
după ce contele
depășise vârsta de
șaizeci de ani și
căzuse bolnav la pat.**

**Afecțiunea lui
Miles pentru
Clonnagh era un alt
motiv pentru care îi
încurajase pe mama
lui și pe tatăl său
vitreg să locuiască
acolo – ca să țină
casa în bună stare
timp de jumătate de
an cât intenționa el**

**să petreacă în
Anglia, la început la
vânătoare și apoi
bucurându-se de
Londra sau de
petrecerile din țară.
Oricum, vânătoarea
era cea care îl
atrăgea cel mai mult
și își aminti că o
vrăjitoare irlandeză**

**încăpățânată era pe
cale să îl țină
departe de aceasta.**

**Miles plecă,
lăsându-l pe Mick să
pună o nouă
cataplasma pe
piciorul lui
Argonaut. Se
îndreptă către han,
sperând să stea la**

**taciale cu cineva
care să-l ajute să
rezolve problema pe
care o avea. Hangiul,
un tânăr grăsuț, se
grăbi să îl
întâmpine:**

**— Calul e bine,
stăpâne?**

**— Nu sunt stăpân,
răspunse Miles cu**

**un zâmbet,
îndepărtând temerea
omului.**

**Mai mult ca sigur
că el, împreună cu
mulți alții, trebuie
să își fi făcut griji că
Miles le va aduce
probleme. Trecu pe
faleză. Cu hainele
sale comune, spera**

**că cei de pe aici vor
începe să îl
considere unul de-al
lor.**

**— Eu sunt Miles
Cavanagh de
Clonnagh, nepot
prin alianță cu
bătrânul Leonard
Monahan de la
conacul Foy.**

— **Brian Rourke,**
domnule, zise
proprietarul hanului
scuturându-i mâna
cu căldură. Suntem
onorați că vă avem
aici.

— **Vă mulțumesc,**
domnule Rourke.
Argonaut se
vindecă. Am aranjat

**cu grăjdarul să aibă
grijă de el cât timp
rămân pe aici. Pare
foarte priceput.**

**— Într-adevăr,
domnule. Mick este
un ajutor neprețuit
când vine vorba de
cai. Bătrânul domn
Leonard îl chema la
conac dacă se**

**întâmpla ceva. Este
un dar, să știți. Un
dar divin.**

**— Nu mă îndoiesc
de asta.**

**— Pot să vă aduc
ceva care să vă
potolească setea,
domnule? Am o bere
bună. Sau niște
whisky fin.**

— Berea ar fi
bine-venită.

Când halba
înspumată îi fu
adusă, Miles luă o
gură și îl lăudă pe
hangiu. Apoi se uită
în jur, în încăperea
plină de fum și
întunecată. Fiind
devreme, nu era

**decât o singură
persoană acolo, un
om în vârstă,
cocoșat, lângă foc.**

**— Tatăl meu, zise
hangiul care îi
urmărise privirea.
Nu prea se mișcă din
locul ăla.**

**— E norocos că
are locul lui aici,**

**unde a trăit toată
viața, ghici Miles, se
pare, corect.**

**— Destul de
adevărat, domnule,
și m-aș simți
binecuvântat dacă
bunul Dumnezeu și
dracii de englezi vor
permite asta.**

Se părea că

**aceasta era o vorbă
de prin partea
locului, destul de
des întâlnită, iar
faptul că o foloseau
în fața lui îi dovedea
lui Miles că aveau
încredere în el.**

**— Ați avut ceva
probleme cu englezii
pe aici?**

**— Nu multe,
domnule, nu multe.
A fost destul de
liniște, mulțumim
Sfântului Patrick.**

**— O viață liniștită
este o
binecuvântare, asta
e sigur, zise Miles și
luă încă o gură din
berea concentrată.**

Și totuși, dacă aș fi în locul vostru, nu aș vrea să se repete anumite probleme cum a fost cea de seara trecută.

Hangiul deveni dintr-odată teribil de preocupat să lustruiască un vas din cositor.

**— Sigur că nimeni
nu vrea astfel de
lucruri, domnule!
Teribil, teribil. Și nu
erau oameni de pe
aici.**

**Și atunci, se
întrebă Miles, cum
ajunsese
domnișoara Felicity
Monahan să se**

implice?

— Sunt sigur că nu, spuse el cu voce tare. Dar trebuie să fi avut un motiv ca să-l provoace pe domnul Dunsmore.

— Adevărat, zise hangiul clătinând din cap. Domnul Dunsmore și-a

**căutat-o de când s-a
întors din Dublin.**

**— Asta s-a
întâmplat recent?**

**— Da, domnule.
Nici nu se așezase
bine pământul peste
mormântul lui
Kathleen Craig că
soțul ei a și șters-o
cu toți banii pe care**

**i-a putut duce.
Acum s-a întors și
încearcă să stoarcă
mai mult de la
sărmanii arendași.**

**— Și de aici o
mică lecție...**

**Vasul din cositor
fu luat din nou la
lustruit.**

— Presupun că

**ăsta poate fi
motivul, domnule,
da, ar putea fi,
spuse hangiu.**

**Era de înțeles de
ce domnul Rourke
nu voia să dezvăluie
prea multe
informații despre
atac, dar Miles se
gândi că îndoielile**

**omului privind
motivul atacului ar
putea fi reale.**

**— El e un englez
sadea, spuse
gânditor Miles.**

**Rourke puse la
loc vasul pe un raft,
se întoarse,
sprijinindu-se de
tejghea și zise:**

— Așa este,
domnule. Englez pe
de-a-ntregul. Dar
sper ca niciun
irlandez să nu fie
așa de nesăbuit
încât să atace un om
numai pentru
nenorocul țării de
origine. Se poate
întâmpla chiar ca și

**dumneavoastră să
fiți luat drept
englez!**

**Ochii albaștri
erau sinceri, dar
cuvintele puteau fi
interpretate ori ca
un avertisment, ori
ca o amenințare.
Miles îndepărtă
ambele posibilități**

cu un zâmbet.

**— Am avut
nenorocul să merg
la școală în Anglia,
domnule Rourke, și
acolo te învață cu
biciul tonul și
manierele corecte.
Dar nu am nicio
picătură de sânge
englezesc în vene.**

— A, sunteți
binecuvântat atunci,
domnule. Cu
adevărat
binecuvântat.

Așadar, faptul că
Dunsmore nu era
popular nu era
cauzat numai de
faptul că era un
stăpân crud sau că

**era de viță
englezească. Atunci
ce naiba era la
mijloc?**

**— Părea un om
destul de plăcut
pentru un englez, se
aventură Miles în
discuție.**

**— Are un luciu
plăcut, destul de**

**adevărat, spuse
hangiul afabil. La fel
ca luciul apei în
soarele verii.**

**Miles se înecă cu
berea. Un gunoi de
pe fundul lacului, cu
alte cuvinte. Când
își recăpăta suflul,
zise:**

— Am înțeles că a

**făcut o căsătorie pe
cinste aici.**

**Hangiul se
întoarce ca să
îndrepte un rând de
halbe.**

**— Într-adevăr,
domnule. Se pare că
știe să se orienteze
când vine vorba de
femei.**

„Interesant.

**Așadar, la mijloc e
ceva despre
Dunsmore și femeii.”
De asta se temea
Miles. Aruncă nada
după mai multe
informații în
această problemă.**

—

**Dacă
domnișoara Craig și-**

**a folosit moșia ca să
cumpere șarmul
unui bărbat chipeș,
poate că a făcut o
afacere bună...**

**— O moșie pentru
puțin șarm?**

**Nu fusese vocea
hangului, ci a unei
femei, ce venea din
spate. Vorbea într-o**

**galeză clară. Miles
se întoarse și își
văzu pupila.**

**— Vedeți femeile
ca pe niște lucruri
ieftine, nu-i așa? îl
acuză ea.**

**Era îmbrăcată
într-o rochie mai
îndrăzneată, din
lână albastră, pentru**

**plimbare, și părea
din nou *energică*.
Ce pusese la cale?
Oare era nevoit să
fie cu ochii pe ea în
fiecare moment din
zi și din noapte?**

**— Nu văd deloc
femeile ca pe lucruri
ieftine, domnișoară
Monahan. De fapt,**

**în general, le
consider niște
lucruri prețioase,
spuse el. Când îi
văzu licărirea din
ochi, adăugă repede:
Dar o moșie bună și
singurătatea nu fac
casă bună.**

**— Nimeni de pe
aici nu e singur,**

**domnule Cavanagh.
Noi ținem unul la
altul.**

**— Unii oameni au
nevoie de mai mult
decât de bunătatea
vecinilor. Și, dacă
sunteți așa de
binevoitori, de ce nu
a luat-o un alt
bărbat de nevastă pe**

**domnișoara Craig,
din moment ce asta
și-a dorit?**

**Miles crezu că
pusese astfel capăt
discuției, dar
bătrânul de lângă
foc începu să râdă
scoțând un șuierat
ca un fâșâit de
hârtie uscată.**

**— Marry Kathleen
Craig! exclamă el.
Urâtă ca garguiul de
pe biserică și cu o
limbă ca o lamă
ruginită. Și mândră
peste toate astea.
Nu ar fi luat orice
bărbat care nu era
de rangul ei și
niciun om de pe aici**

**nu era îndeajuns de
disperat.**

**— Ține-ți limba,
domnule Rourke!
izbucni Felicity.
Poate că nu o fi fost
fermecătoare, însă
Kathleen era bună la
suflet. Avea nevoie
de iubire mai
degrabă decât de**

**tratatamentul de care
a avut parte pentru
că era piele și os și
avea o problemă la
un ochi.**

**Miles își ascunse
grimasa golindu-și
halba. Era un om
binevoitor, dar i-ar
fi trebuit mult mai
mult decât o moșie**

**irlandeză moderată
ca să fie tentat să o
ia de soție pe
Kathleen Craig în
aceste condiții.
Întrebarea era dacă
Felicity o apăra pe
ea sau pe omul cu
care ea se
căsătorise.**

— Atunci, zise el,

**dacă domnul
Dunsmore i-a oferit
dragostea și
bunătatea lui, poate
că a fost o treabă
bună.**

**— Poate că a fost,
răspunse Felicity cu
o fermitate ce
sugera îndoiala.**

— Acel Dunsmore

**are bunătatea unei
pietre ascuțite într-
o zi friguroasă,
spuse bătrânul
domn Rourke. Nu
m-ar mira să o fi
vorbit de rău atât pe
la spate, cât și în
față.**

**Miles își aduse
aminte de ce îi**

**spusese „Joy“ și
spuse:**

**— Și totuși, au
avut un fiu.**

**— Adevărat,
domnule, adevărat.
Și ce băiat minunat
este tânărul Kieran!**

**Felicity începu
dintr-odată să se
plimbe între**

**fereastra micuță și
înapoi.**

—

**Pentru
Kathleen, Kieran a
valorat mai mult
decât orice altceva,
zise ea. Orice. Nu și-
a dorit atât de mult
acea căsătorie, cât
un copil, iar Rupert
i-a dăruit unul.**

**Ultimii trei ani din
viața ei au fost cei
mai fericiți din câți
a avut. Pe patul de
moarte a plâns
pentru că a trebuit
să îl părăsească. Pe
Kieran, vreau să
spun, adăugă
Felicity și vocea îi
pieri.**

**— Ai fost acolo? o
întrebă Miles cu
blândețe.**

**Ea se întoarse
brusc.**

**— Desigur că am
fost. Era prietena
mea.**

**Părea o prietenie
greu de imaginat.**

— Pe patul de

**moarte m-a rugat să
am grijă de copil,
adăugă ea. Așa că,
nu îl pot părăsi ca
să plec în Anglia.**

**Miles nu avea
nicio intenție să
discute despre
planurile lor în fața
sătenilor. Se ridică.**

— Băiatul îl are pe

**tatăl său și, cu
siguranță, una sau
două dădace, spuse.
Dar o să discutăm
asta mai târziu.
Acum, dacă ești
drăguță, mi-ar
prinde bine un tur al
satului.**

**Pentru un
moment bănuie că o**

**să îl refuze, dar, cu
un oftat iritat, ea
deschise drumul
către strada
principală, făcând
comentarii concise
în timp ce se
plimbau. Lui Miles i
se păru un tur
interesant, nu
pentru sat, care nu**

**avea nimic deosebit,
ci pentru ceea ce
aflase despre
Felicity Monahan.
Până acum,
întâlnise o femeie
ușoară, o scorpie și
iluzia unei
domnișoare bine-
crescute, însă se
pare că repertoriul**

**lui Felicity putea
include și o
domnișoară cu o fire
plăcută.**

**În mod clar,
impunea respect și
afecțiune printre
oamenii din sat. În
orice loc era
întâmpinată cu
zâmbete și cu**

**frânturi de
informații
personale. Copiii
fugeau să îi iasă în
cale, arătându-i mici
animale, pietricele
frumoase sau câte o
mostră de scris de
mână executat cu
grijă. Din câte
înțelese el, ea**

**pusesese pe picioare o
mică școală în sat și
oferise toate cele
necesare pentru
asta, cărți și tăblițe
de scris.**

**Deși pupila sa
încerca din
răsputeri să
păstreze față de
Miles o atitudine**

**rece și rezervată,
acest lucru se
dovedi imposibil.
Părul începu să i se
desprindă din coc,
iar obrajii i se
umplură de culoare.
Se întorcea frecvent
spre el cu rămășițe
de zâmbete
luminoase, iar**

**atunci frumusețea ei
îi tăia respirația.
Dar da, avea
dreptate. Era o
femeie periculoasă.**

**Părăsiră satul și
urcară de-a lungul
străduței ce ducea la
grajdurile de la
conacul Foy. Miles
încercă să îi**

**păstreze strălucirea
ei veselă, dar
aproape imediat
Felicity reveni la
răceala anterioară.**

**— Mă întreb ce
vrei să cred despre
tine, Felicity, și de
ce.**

**Ea continuă să
privească înainte și**

spuse:

— De ce ar trebui să îmi pese de ceea ce crezi, domnule Cavanagh?

— Asta este o întrebare din caleafară de prostească. Și tu nu ești o femeie proastă.

— Ce

**recunoaștere! Ar
trebui să mă simt
flatată.**

**— Numai dacă nu
este adevărat.**

**O sclipire din
ochii ei arăta
plăcerea cu care
gusta acest joc, însă
fură întrerupți de un
zgomot de roți. Se**

**dădură la o parte din
drum pentru a
permite vehiculului
să treacă, însă
șareta cu un singur
cal poposi lângă ei și
un băiețel blond,
chipeș, de circa
patru ani, strigă:**

— Sissity!

Nu trebuia să fii

**un geniu ca să îți
dai seama că era
băiatul lui
Dunsmore pentru că
exista o asemănare
izbitoare. Fu ca și
cum cineva aprinse
o lumină în
interiorul lui
Felicity.**

— Kieran, puiul

**meu! Ce bine îmi
pare să te văd așa,
pe neașteptate.**

**Îl apucă pe băiat
de mijloc și îl
învârti în aer în
timp ce femeia de
vârstă mijlocie care
conducea șareta
zâmbi.**

— Acum, zise

**Felicity în timp îl
așeza la locul lui, ia
spune-mi ce
aventuri mai pui la
cale astăzi?**

**— Nici-o
aventură. Doar
prune.**

**Femeia în vârstă
explică:**

— Bucătăreasa a

**vrut mai multe
prune murate de-ale
doamnei Dooley, așa
că m-am oferit să
merg până acolo. Să-
i ofer băiatului o
pauză, înțelegi?**

**Această remarcă
fusesse făcută cu
subînțeles, dar nu
era nevoie de ghicit**

**interpretarea
deoarece băiatul își
împinse în afară
buza de jos și zise:**

— Tata nu e bine.

**Miles presupuse
acest lucru. Nu era
de mirare că
Kathleen Dunsmore
fusesse încântată de
acest copil, venit pe**

lume târziu. Era un băiețel minunat. Nu era de mirare nici că Felicity se lipise de el. Ea se întoarse către Miles, încă o dată schimbată de întâlnirea cu ceilalți.

—

Domnule Cavanagh, permite-

**mi să îți prezint doi
dintre vecinii
noștri. Acest băiat
minunat este Kieran
Dunsmore de
Loughcarrick, iar
cea de acolo este
doamna Edey,
însoțitoarea lui.
Acesta este domnul
Miles Cavanagh de**

**Clonnagh, care are
marele nenoroc de
a-mi fi tutore pentru
scurt timp.**

**Doamna Edey
spuse toate cele
cuvenite, iar Kieran
îi dădu mâna într-un
mod foarte
politicos, spunând:**

— Părinții lui

**Sissity sunt morți,
domnule.**

**— Știu, răspunse
Miles.**

**— Și bunicul ei e
mort.**

**— Și asta e
adevărat.**

**— Așa că o să ai
grijă de ea? întrebă
băiatul.**

— O să fac tot ce pot.

**Miles percepu
obiecția tăcută de
lângă el.**

**— Mama mea a
murit, se confesă
băiatul.**

**— Știu.
Condoleanțele mele.
Micuțul păru**

**nesigur de înțelesul
cuvântului.**

**— Mi-e dor de ea,
spuse.**

**Miles simți
impulsul de a-l
îmbrățișa.**

**— Sunt sigur că
îți e. Tatăl meu a
murit de curând și
îmi e dor de el.**

**Băiatul nu zise
nimic, dar ceva de
pe fața lui dezvăluia
gândul: „Nu m-aș
supăra dacă tatăl
meu ar fi murit“.
Miles spera că
Dunsmore nu se
poartă urât cu bietul
băiat. Dar dacă ar fi
făcut-o, nu era**

**treaba lui. Felicity
păși înainte și
spuse:**

**— Îndeajuns cu
discuția asta tristă.
Nu vă mai reținem.
Dar, dacă ai timp
doamnă Edey,
trebuie să te oprești
la conac în drum
către casă. Sunt**

**sigură că o prăjitură
și niște lapte vor fi
pe placul lui Kieran.**

**Băiatul se
învesele.**

**— Prăjitură cu
stafide?**

**Ea îl sărută pe
obraz și îi răspunse:**

**— Nu știu ce
avem, puiule, și e**

**prea din scurt ca să
facem prăjitură cu
stafide, chiar și
pentru tine. Îl
împunse ușor în
burtică, iar el
chicoti. Dar nu cred
că există vreo
prăjitură care să nu-
ți placă, tinere!
completă ea.**

**Doamna Edey
atinse calul, iar
șareta dispăru după
colț, în timp ce
băiatul făcea cu
mâna către Sissity.
Ea rămase pe loc și
îi făcu la rândul ei
cu mâna, chiar și
după ce șareta
dispăru. (Cu o**

întristare ciudată pe chip.)

— Un băiețel minunat, zise Miles, încercând să îi atragă atenția să nu se atașeze prea mult de copilul altcuiva.

— Da, chiar este, răspunse ea și coti brusc spre grajdurile

**de la Foy. Ai vrut să
vezi armăsarii.
Avem doi. Acesta
este Finn.**

**Finn era un murg
ce părea perfect și
avea o postură
mândră, dar
prietenoasă. Pe
Miles nu l-ar fi
deranjat deloc să îl**

**folosească pentru
iepele sale.**

**— Iar acesta este
Brian.**

**Brian, de culoarea
alunei și cu
„picioare” albe, era
de o calitate
asemănătoare, dar
mult mai țăntoș. Se
mișca fără încetare**

**când era băgat în
seamă și trebuia să
fie dominat cu
prietenie. Miles
aprecia un cal cu
temperament atâta
timp cât totul era
ținut sub control.
Mângâie gâtul lui
Brian, care deveni
până la urmă**

prietenos.

**— Aceștia sunt
cai de la Foy?**

**— Finn este,
răspunse ea. E
urmașul lui Angus
Og, mândria și
bucuria bunicului
meu. Angus Og era
un pic cam lung în
spate. Încercările**

**bunicului meu de a
corecta acest lucru
sunt împrăștiate
prin toată Europa și
toți sunt acum cai
minunați, dar
departe de a fi
perfecti. Finn este
marele lui succes.
Mama lui este
Fionuala.**

**Îl conduse afară
în padoc astfel încât
să poată vedea
iepele de pe pășune.
Felicity fluieră ca un
bărbat, iar o iapă
solidă și mai
bătrână își înălță
capul și veni la trap
dând din coadă.
Celelalte iepe, circa**

**douăzeci, o urmară.
Miles avu impresia
că voiau să o
întreacă pentru a o
întâmpina primele
pe Felicity, dar
Fionuala mergea la
trap cu atâta
mândrie, așa că
celelalte rămaseră în
spate. Nu era nicio**

**urmă de îndoială
cine era
conducătoarea
hergheliei. În timp
ce Felicity o saluta
pe iapă, Miles se
împrieteni cu
celelalte, dar se
simțea ca un
obstacol în calea
altor ființe care o**

adorau pe Felicity Monahan.

— Este o herghelie minunată. Câte vinzi pe an? întrebă el.

— În general, avem zece în vârstă de cinci ani. Cai castrați și câteva iepe, zise Felicity în

**timp ce începu să se
plimbe de-a lungul
gardului despărțitor.**

**— Pe cele pe care
nu le țineți pentru
prăsilă.**

**— Exact, spuse ea
în timp ce mângâia
urechile unui
exemplar de
culoarea alunei, cu**

**stea albă în frunte.
Eileen de aici a dat
naștere la doi mânji.
Nu o să mai
încercăm să o
împerechem, așa că
va pleca în Anglia
anul viitor. Sper ca
mai degrabă, să
ajungă la ham decât
la un vânător. Mă**

**îngrijorează modul
în care voi, bărbații,
călăriți ființele
astea.**

**Se întoarse să se
uite la el, iar Eileen
își puse capul pe
umărul ei, așa că
Miles avea de-a face
cu două fețe
acuzatoare.**

**— Nu am omorât
decât doi cai până
acum, și oricărui cal
i se poate întâmpla
să-și rupă un picior
dacă este călărit
altfel decât la trap.**

**— Este o prostie
totuși să riști viața
cailor doar ca să
vânezi o vulpe cu**

**care, oricum,
nimeni nu are ce
face.**

**— Vulpoiul este
de mare ajutor
pentru vânători, din
moment ce este
scopul principal al
goanei călare.
Mărturisesc faptul
că sunt surprins,**

**Felicity. Nu mă
așteptam să fii așa
de sensibilă.**

**Ea clătină din cap
și se îndepărtă de
gard, conducându-l
înapoi în casă.**

**— Nu sunt deloc
sensibilă. Dar, după
ce am văzut cum se
naște un mânz, după**

**ce am lucrat cu el
câțiva ani, să aud că
a fost omorât de un
călăreț**

**neîndemânatic, dacă
nu chiar beat, care l-
a forțat să sară
peste un gard pe
care nu ar fi trebuit
niciodată să îl
încer...**

— Și eu gândesc
la fel, zise el încet.
De aceea îmi vând
eu însumi
animalele. Ca să îi
știu pe cumpărători.
Vino la Melton cu
mine și o să vezi
cum se face!

Ea se întoarse
dintr-odată către el.

**— O, deci despre
asta e vorba! Nu o să
rezolvi nimic,
domnule Cavanagh.
Nu o să mă târăști la
Melton Mowbray
nici măcar pentru o
lecție despre
vânzarea cailor!**

**Se îndepărtă rapid
pe cărare, cu Miles**

**pe urmele ei
întrebându-se dacă
tutela i-ar permite
să o lege ca pe o
gâscă la sărbătoarea
de Sfântul Mihail și
să o ducă în Anglia.**

**— Ne grăbim?
întrebă el cu
blândețe.**

— Da, îl repezi ea.

S-ar putea să mă aștepte Kieran.

Îl emoționa felul în care ea ținea la băiat, dar îl și îngrijora. Mări pasul ca să o ajungă și îi spuse:

— Dacă îți plac atât de mult copiii, poate că ar trebui să

te măriți.

**Spre surprinderea
lui, ea se opri și îi
răspunse cu destul
de mult calm:**

**— Poate că ar
trebui.**

**— Ce alt loc mai
bun pentru
vânătoarea de soți
decât Melton? Este**

**ticsit cu tineri
eligibili.**

**Ochii ei se măriră
a uimire
batjocoritoare.**

**— Ce? Să încerci
să atragi privirea
unui bărbat care
este înconjurat de
cai de prima mână?
întrebă ea cu ironie.**

**Ești nebun,
domnule! Și, pe
lângă asta, cum aș
putea să îmi găsesc
un soț irlandez
acolo? Eu nu mă
mărit decât în
Irlanda.**

**Avea dreptate în
ambele situații.**

— Sunt și

**irlandezi în Anglia
din când în când,
replică el.**

**— Dar cu
siguranță sunt mai
mulți în Irlanda, nu-
i așa? Tocmai de
aceea o să mă ocup
de vânătoria de
soți aici, zise ea și
se întoarse către**

casă.

**În timp ce intrau
într-o seră în care
singura plantă
sănătoasă era iarba-
măței, Miles avu
sentimentul că
pierduse runda
aceea.**

**Spre dezamăgirea
lui Felicity, Kieran**

**nu venise încă la
Foy, dar se folosi de
sosirea lui iminentă
ca scuză să se ducă
în camera ei și să își
schimbe rochia
prăfuită. De fapt,
voia să scape de
Miles Cavanagh. La
naiba cu omul ăsta!
Părea să o aducă**

**mereu pe culmile
dezastrului. Și, la
naiba cu bunicul ei
pentru că își
schimbase
testamentul în
ultima clipă! Ar fi
putut să se descurce
cu unchiul Colum la
fel de ușor cum o
făcuse cu familia**

**tatălui ei. Nu era
deloc sigură că o va
putea face cu Miles
Cavanagh. Trase cu
putere de sonerie.
Un tutore isteț și
insistent putea
strica totul și nu
suporta să se
gândească la
consecințe. Se uită**

**în oglindă la părul
încurcat de vânt și
scoase agrafele și
pieptenii, admițând
că ar fi putut să îl
placă pe Miles dacă
ei doi s-ar fi întâlnit
în alte
circumstanțe.**

**Era un om bun –
nu avea acel farmec**

**de care Dunsmore
era foarte mândru,
dar avea un aspect
robust și realist, ce
îi plăcuse foarte
mult. Ochi albaștri,
clari, mereu gata să
râdă, păr roșcat,
puțin ondulat, și o
bărbie pătrătoasă,
denota fermitate.**

Bineînțeles, ultimul lucru pe care îl voia la tutorele său era fermitatea. Începu să își treacă o perie prin buclele încurcate, spunându-și că Miles avea un pic prea mult din tipicul englezesc. Dar ceva

**îi șoptea că era la fel
de irlandez precum
roua pe iarba verde
și la fel de plăcut.
Până la urmă, putea
să fi făcut un
tămbălău mare în
legătură cu ce se
întâmplase noaptea
trecută. Putea să fi
făcut mult mai mult**

**scandal în legătură
cu amestecul ei în
poveste. Îi ținuse o
predică
moralizatoare, dar
astăzi nu pomenise
nimic. Bineînțeles,
el ar fi putut
presupune, la cât de
arogant era, că acele
avertismente**

tăioase au speriat-o.

**Atacă părul cu
atâta determinare
încât îi dădură
lacrimile,
murmurând pentru
ea cuvinte despre o
altă turnură
dezastruoasă.**

**Dunsmore,
Kathleen, Kieran,**

Miles... De ce? De ce? Știa că nu fusese o sfântă, dar nu făcuse niciodată nimic astfel încât să merite durerea pe care o suferise și emblemele teribile ce se abătură asupra ei. Oftă și lăsă jos peria. Nu avea rost

**să se gândească la
trecut. Viitorul era
cel care conta.
Viitorul și planurile
ei. Miles Cavanagh
nu avea voie să i le
distrugă.**

**Unde naiba era
Peggy? Trase din
nou de sonerie și
începu să ia la pas**

**încăperea, încercând
să caute o soluție ca
să își îmbuneze
tutorele. O idee îi
răsări în minte și își
contemplă farmecele
în oglindă, cu un
ochi obiectiv. Știa
că atrăgea bărbații –
părea să îi
transforme în idioți**

**conduși de ce aveau
în pantaloni – dar nu
se folosisese niciodată
în mod deliberat de
asta împotriva lor.
Până aseară,
desigur. Roși la
acest gând și își
acoperi obrazii cu
mâinile. Iisuse și
Maria, ce o fi crezut**

el despre ea când a jucat rolul de femeie ușoară? Își pusese sânii pe jumătate goi pe fața lui. L-a lăsat... Amintirea mâinii lui pe sânul ei îi produse din nou o furnicătură.

Se îndepărtă de oglindă. Nu era o

**stricată. Nu era!
Jucase un rol ca să
își ajute prietenii
pentru că
încercaseră să o
salveze. Și nu îi
plăcuse absolut
niciun moment. Nu.
Jucase jocul acela
pentru că un om
nevinovat fusese**

**prins în plasa pe
care o întinsese
pentru Dunsmore și
simțise că trebuia să
îl elibereze fără să
își pună în pericol
prietenii. Păruse o
idee bună la
momentul acela să îl
îmbete de dorință,
iar Denzil și alți**

**câțiva să fie în
preajmă în caz că se
întâmpla ceva rău...**

**Renunță să o mai
aștepte pe Peggy și
se răsuci ca să își
desfacă nasturii de
la spatele rochiei.
Noaptea trecută
fusesse convinsă că
statutul ei ar fi pus-**

**o în siguranță în
fața tiraniei engleze,
dar trebuia să
recunoască faptul că
avertismentul lui
Miles avea sens. De
ce, nu cu mulți ani
în urmă, când unii
irlandezi încercaseră
să se alieze în
războiul francez,**

**englezii biciuiseră și
torturaseră oameni
nevinovați – inclusiv
femei – doar ca să
stoarcă frânturi de
informații care îi
puteau conduce la
capturarea
rebelilor? Încetă să
se mai lupte să își
desfacă naturii de la**

**urcior cu apă caldă.
Ignorând dojana lui
Felicity legată de
întârziere, îi desfăcu
rapid restul de
nasturi și o
dezbrăcă de rochia
albastră.**

**— Conașul Kieran
tocmai a ajuns,
domnișoară.**

**Felicity uită de
corecția servitoarei
și se spală repede
amintindu-și de ce
trebuia să îl
convingă pe
nepoftitul tutore să
o lase în pace. Își
dorea ca viața să îi
fie la fel de simplă
cum fusese în urmă**

**cu două luni.
Înainte de moartea
lui Kathleen. Înainte
ca Dunsmore să se
întoarcă și să îi facă
pe toți nefericiți.
Înainte ca bunicul ei
să își schimbe
testamentul. Nu
putea părăsi Irlanda
pentru că asta ar fi**

**însemnat să îl lase
pe Kieran la mila
îndoielnică a tatălui
lui. Pur și simplu nu
putea! Pentru că
Kieran Dunsmore
era fiul ei.**

**Îi auzi vocea pe
hol și o lăasă pe
Peggy să îi pună
rochia bej și să îi**

**strângă șireturile la
spate. Apoi își
prinse părul cu o
panglică și fugi în
jos pe scări.**

capitolul 5

În holul spațios de la intrare, Miles îi aruncă o minge micuțului Kieran, surprins de faptul că jocul cu băiatul îl încânta peste măsură. La sunetul pașilor ușori, se uită

**în sus și o văzu pe
Felicity alergând pe
scări, cu fața
luminată de veselie.
Frumusețea ei îl
uimi, dar o
asemenea strălucire
nu ar trebui să fie
provocată de copilul
altei femei. Era o
cale sigură către**

tristețe.

Cu câteva zile în urmă nu o cunoștea pe Felicity. Acum, bunăstarea ei era o preocupare presantă. Oare toți tutorii dau piept cu astfel de responsabilități? În timp ce își luau

**ceaiul și mâncau
biscuiți crocanți cu
ghimbir, o observă
cum se purta cu cel
mic și își întări
hotărârea. Trebuia
să o ducă departe de
Irlanda și de Kieran
Dunsmore. Chiar
dacă Felicity
promisese că va**

**avea grijă de copil,
nu trebuia să își
sacrifice cei mai
buni ani din viață
pentru el. Până la
urmă, nu putea face
nimic concret
pentru Kieran. Dacă
Dunsmore se purta
urât cu fiul lui, ea
nu avea nicio**

putere.

Apoi se gândi la atacul din noaptea precedentă. Să fi fost, oare, un răspuns al ei față de cruzimea lui Dunsmore? Un fior îi străbătu șira spinării. Dacă da, nu era cu adevărat

**lipsită de putere,
dar ce risc implica!
Îl studie pe băiat,
care se juca fericit
cu niște cuburi de
lemn. Avea obrazii
rozalii și era mereu
deschis la glume și
la pălăvrăgeală în
mod clar nu era în
pericol.**

**Gardeen profită
de neatenția lui
Miles și i se urcă în
poală. El o
îndepărtă, hotărât
să o ducă pe Felicity
departe de Foy,
departe de
Dunsmore și departe
de pericol. Cu forța,
dacă va fi necesar.**

**Oricum, înainte de a
recurge la forță, va
încerca să apeleze la
rațiune și la
farmecul său, chiar
dacă va însemna să
stea la Foy mai mult
decât intenționase
inițial.**

**În următoarele
zile, Miles nu mai**

**spuse nimic despre
intenția de a o duce
pe Felicity în Anglia.
În schimb, jucă rolul
oaspetelui
prietenos, într-un
fel care îi permitea
să petreacă cea mai
mare parte din timp
împreună cu ea.
Când Felicity pleca**

**pentru a se ocupa de
diverse treburi,
Miles o acompania
ca să vadă cât mai
multe din acea zona.
Când ea mergea în
oraș, el îi ducea
coșul de
cumpărături.
Încerca să nu dea
impresia că o**

**păzește, cu toate că
și acest lucru făcea
parte din plan.**

**Așa cum sperase,
ei îi fu imposibil să
își păstreze răceala
artificială. Până la
urmă, împărtășeau
pasiunea pentru cai
și își petreceau o
mare parte din timp**

**în grajduri,
supraveghind
activitatea și luând
parte la dresaj. Așa
cum i se spusese,
când lucra cu caii,
Felicity călărea ca
un bărbat și purta
pantaloni speciali
pentru aceasta.**

— Este o treabă

**afurisită să
antrenezi animalele
astea și nu poți s-o
faci în haine de
damă, îi spuse ea
când el abordă acest
subiect. Nu pentru
asta este cunoscut
Foy.**

**Miles descoperi
că, atunci când avea**

**pantaloni, Felicity
se purta mai ceva ca
un bărbat. Se mișca
iute și rareori avea
grijă la limbaj. El
considera bine-
venite aceste lucruri
pentru că îl ajutau
să nu ia în seamă
formeale corpului ei
scoase în evidență**

**de costumația
strâmtă, din piele.
Nu avea o alură ce s-
ar fi putut numi
băiețoasă.**

**Majoritatea
serilor, după cină, și
le petreceau
împreună. El
descoperi, așa cum
se așteptase, că ea**

**era foarte bună la
șah. Stilul ei se baza
pe atac inteligent,
iar el avea o
strategie mai
degrabă precaută,
dar erau, în general,
egali. Împărtășeau și
aceleași pasiuni cu
privire la lectură,
amândoi fiind**

**aplecați spre
filosofii moderni și
spre romanele
umoristice. Uneori
își citeau unul
altuia, împărțindu-și
rolurile. De
asemenea, le plăcea
muzica. Ea era
pricepută la
clavecin. El, la flaut.**

**Această apropiere
era periculoasă
totuși, pentru că
Annie nu era o
însoțitoare
scrupuloasă. Fie se
retrăgea lângă foc,
fie se ducea la
culcare. În general,
una sau două pisici
rămâneau în urmă,**

**iar micuța Gardeen,
care foarte rar îl
scăpa din ochi pe
Miles, era una dintre
ele. Dar, în ciuda
faptului că Gardeen
se purta ca un mic
paznic, Miles nu se
putea baza pe pisici
ca să apere cinstea
lui Felicity. Desigur,**

**tutorele unei tinere
putea face acest
lucru, dar când era
cu doar câțiva ani
mai în vârstă decât
cea pe care o proteja
și extrem de
conștient de
farmecele ei, nu era
tocmai potrivit.**

Lui Miles îi

**plăceau femeile și se
bucura de ele în
toate privințele, dar
nu își amintea să fi
simțit pentru
vreuna dintre ele
ceea ce simțea
pentru Felicity. Se
bucura de prezența
ei, iar dacă nu se
afla în preajma lui i**

**se făcea dor de ea. Când era aproape
însă, prezența ei îl
punea în dificultate.
Nu putea să nu
observe că ei nu îi
plăcea să poarte
corsete. Seara, când
se întindea să mute
o piesă de șah, sânii
acoperiți decent se**

**clătinau uşor,
implorând să fie
atinşi. Lui Miles îi
zbura imediat
gândul la acel piept
pe jumătate acoperit
de lenjerie, la
greutatea şi la
căldura dulce pe
care o simţise în
palme când îl**

**atinsese. Își dorea
ca ea să îi poată
potoli dorința
ascunzându-și sânii
sub câteva straturi
de lenjerie și de
vatir [6].**

**Când ea se
sprijinea de gardul
padocului vorbind
despre mersul**

**vreunui cal, el îi
simțea corpul lângă
al lui ca și cum ar fi
fost dezbrăcați.
Când se întorcea
spre el să facă un
comentariu
amuzant, de multe
ori el abia se abținea
să nu îi sărute
buzele pline și roșii.**

Începu să evite să o atingă, pentru că nu mai putea fi sigur că o atingere nu va duce la mai mult.

Impulsul inițial al lui Miles de a respinge tutela fusese egoist, însă acum stătea treaz toată noaptea și se

**gândea că un băiat
onorabil ar fi dat
înapoi din această
situație, înainte de a
se purta nepotrivit.
De asemenea, nu
putea să nu se
gândească la faptul
că, dacă ar fi
procedat astfel, un
bărbat onorabil ar fi**

**liber să își curteze
pupila. Ar fi putut
să sărute acele buze
tentante, dacă ea i-
ar fi permis, să
atingă acel corp
senzual... Dar
aceleași argumente
rămâneau în
picioare. Până când
formalitățile legale**

**s-ar fi încheiat,
Felicity ar fi atins
oricum vârsta
majoratului. Iar el
nu putea lăsa
afacerile ei în aer,
știind ce pericole o
pândeau. Nu era de
mirare că Leonard
își schimbase
testamentul în**

**ultimul moment.
Colum nu ar fi putut
face față.**

**În momentele de
luciditate, Miles își
spunea că, de fapt,
nu avea nicio
dorință de a o cuceri
pe Felicity
Monahan. E
adevărat, avea**

**puterea frumoaselor
irlandeze Deirdre și
Grania, care îi
înnnebuniseră pe
bărbați. Avea, în
plus, șarm,
inteligentă și umor,
ce lipseau, de obicei,
acelor eroine din
trecut. Dar avea și o
tendință nesăbuită**

**de a se arunca în
situații periculoase.
Și, după prima lor
întâlnire, el se
îndoia că ea era așa
de pură și de
inocentă cum ar fi
trebuit să fie.
Viitoarea contesă de
Kilgoran trebuia să
fie dincolo de orice**

**reproș. Dacă se
adaugă la toate
acestea posibila
implicare a lui
Felicity în
răzvrătirea
irlandezilor, orice
om înțelept ar fugi
mâncând pământul
la antipozi înainte
de a se trezi**

**complice cu o
femeie de moravuri
îndoielnice.**

**Zvârcolindu-se și
răsucindu-se în pat,
Miles se convinse că
cel mai bun lucru
era să o ducă pe
Felicity în Anglia și
să spera că un
englez puternic și,**

**totodată, blând se
va căsători cu ea și
o va ține acolo,
departe de
probleme.**

**Cu multă
delicatețe, Miles își
petrecu două
săptămâni
obișnuind-o pe
Felicity să aibă**

**încredere în el și să
îl placă, în timp ce o
urmărea cu atenție
ca să fie sigur că nu
plănuiește ceva cu
Băieții Fermieri sau
cu alte astfel de
elemente nelegiuite.**

**Kieran venea în
vizită aproape în
fiecare zi făcând-o,**

**inevitabil, pe
mămoasa Felicity să
se topească de
încântare.**

**Cel puțin nu
exista nicio dovadă
de brutalitate din
partea tatălui, deși
Miles auzise zvonuri
în sat că Dunsmore
se întorsese la**

**vechile sale
metehne,
amenințându-și
arendașii cu mărirea
sumelor cerute și
refuzând să
plătească facturile
negustorilor. Miles
își alungă din minte
astfel de probleme.
Să se ocupe Băieții**

**Fermieri de asta
dacă voiau. Atâta
timp cât nu o
implicau din nou pe
Felicity.**

**Odată ce se aflase
că Miles este în
zonă, reprezentanții
micii nobilimi locale
veniseră în vizită și
își lăsaseră cărțile**

**de vizită. În curând,
aveau să urmeze
invitațiile și serile
petrecute pe la
casele lor. Aceste
obiceiuri pastorale
nu erau tocmai pe
gustul lui Miles, mai
ales că era vorba de
un număr mare de
domnișoare cu ochi**

**sclipitori, care
așteptau să fie
prezentate
moștenitorului de la
Kilgoran.**

**În timp ce se
întorceau cu trăsură
într-o noapte, Miles
îi spuse lui Felicity:**

**— Se pare că
există un număr**

**considerabil de
domnișoare tinere și
drăguțe în această
localitate. Este ceva
în aer?**

**Annie sforăia
mulțumită într-un
colț, cu boneta într-
o parte și cu gulerul
cu volane în
cealaltă.**

**— Desigur, e ceva
la conacul Foy, nu
în aer! chicoti
Felicity. Nu și-a
trimis fiecare
familie din Irlanda,
care are rude prin
părțile astea, cele
mai frumoase
pretendente în
vizită? Curând o să**

**găsești un pantof
pierdut pe trepte,
Făt-Frumos, și o să
pornești în căutarea
piciorului potrivit.**

—

**Doamne
ferește! Atâta doar
să nu înceapă să își
taie degetele ca să
se potrivească
pantoful.**

— Și eu care
credeam că voi,
bărbații, vă bucurați
când vedeți femeile
torturându-se
pentru ochii voștri.

Era pentru prima
oară când își
exprima posibila
antipatie față de
bărbați.

— Ei, de ce crezi asta?

— Nu e adevărat? replică ea privind afară, în întuneric.

— Nu în cazul tău. Tu ești o mare moștenitoare. Bărbații și-ar tăia ei degetele ca să te câștige.

Ea se uită la el.

— Tu ai face-o?

**Miles nu putu să
își dea seama de
subînțelesul
întrebării
provocatoare.**

**— Ai uitat? Sunt
tutorele tău.**

**— Eu nu uit. Nu
era altceva decât o**

**șoaptă. După un
moment, adăugă:
Mi-aș dori să nu fiu
așa de bogată.**

**— Averea nu este
o povară dacă știi
cum s-o folosești.
Poate fi folosită în
beneficiul altora.**

**Felicity părea să
se scuture de**

melancolie.

**— Da, desigur,
spuse ea. Așa și
intenționez să îmi
folosesc averea. Și
asta foarte curând.**

**— Nu poți să o
folosești încă, până
nu împlinești
treizeci de ani, îi
reaminti el.**

**— Sau până mă
căsătoresc.**

**— Dar în acest
caz ar fi
condiționată de
testamentul
bunicului tău, iar
soțul ți-ar fi curator.
Ce vrei să faci de
ești așa de
nerăbdătoare? Sunt**

**convins că banii ar
fi eliberați acum
dacă...**

**— Poate să
aștepte.**

**Miles avu
sentimentul că nu
ar fi fost de acord cu
acele fapte bune.
Oare ce plănuia?
Finanțarea unei**

**armate de
răzvrătiți?**

**— Sunt un om
rezonabil, Felicity.
De ce nu vrei să îmi
spui ce ai de gând să
faci? Nu te mărita
doar ca să ai acces
la banii tăi. Un
bărbat despre care
crezi că va fi un soț**

**și un curator
maleabil te-ar putea
surprinde.**

**Ea se uită la el
prin întunericul din
trăsură.**

**— Nimic din ce
poate face un bărbat
nu mă poate
surprinde.**

Nu era deloc un

**comentariu potrivit
pentru o tânără
bine-crescută.**

**Până la urmă,
Felicity trebui să
onoreze propria
ofertă de a da o
petrecere la conacul
Foy în onoarea lui
Miles.**

— Dacă tot o facem, măcar să fie una mare, murmură ea, deloc binevoitoare, într-o seară. Să dăm un bal. Până la urmă, ești moștenitorul Kilgoran.

— Este o povară atârnată de gâtul

meu, te asigur. De ce nu organizăm mai bine o cină restrânsă?

Era una dintre ocaziile periculoase. Annie se retrăsese în camera ei imediat după cină, iar Felicity se cuibărise într-un fotoliu, cu

**părul desfăcut pe
umeri și cu o pisică
neagră în poală. În
încăpere era o
atmosferă intimă,
luminată doar de
două lumânări și de
foc. Miles nu își
dorea decât să o ia
la el în brațe și să
facă dragoste cu ea.**

**Spera doar că pisica
era acolo ca să se
opună unui astfel de
act. Felicity nu
părea impresionată
de această
atmosferă.**

**— O cină
restrânsă? repetă
ea, zâmbind
răutăcios. Dar asta**

**le va împiedica pe
toate acele
aspirante importate
să danseze cu tine!
Nu, Făt-Frumos, o
să eliberăm holul
pentru a face loc
ringului de dans și o
să întoarcem casa
cu susul în jos în
onoarea ta. Pisicile**

**vor urî chestia asta,
zise ea și o ridică pe
cea din brațe. Nu-i
așa, Neill?**

**Motanul scoase
un mieunat straniu,
parcă răspunzând
acestei întrebări.
Pisicile de la
conacul Foy i se
păreau lui Miles**

**destul de
neobișnuite.**

**— Atunci să nu
încerci să pretinzi
că a fost ideea mea.
Din moment ce
felinele conduc în
acest loc, nu mă
îndoiesc de faptul că
mă vei găsi într-o
dimineată făcut**

praf, feliuțe.

**— N-aș spune că
ele conduc aici, dar
este adevărat că
sentimentele lor
sunt luate în seamă.
Ar trebui să o ții pe
Gardeen lângă tine.
Ea o să te apere.**

**Miles se uită la
micuța pisică neagră**

**încovrigată de lângă
cizmele lui. După
prima zi, Gardeen
nu mai făcuse nicio
încercare de a se
urca în poala lui, dar
la fel ca multe
dintre admiratoarele
lui, îl urma aproape
peste tot, oferindu-i
daruri ocazionale – o**

**pană, o bucățică de
mătase și, o dată, o
jumătate de biscuit
ce se rătăcise,
probabil, sub
canapea. Măcar avea
bunul-simț să nu îi
aducă păsări
moarte.**

**— Celelalte o s-o
mănânce, zise el.**

— O, mă îndoiesc.

Gardeen este specială. În primul rând, Annie nu știe exact de unde a venit pisica asta. În general, știe toate pisicile și cine sunt mamele lor.

— O vagaboandă, nu? întrebă Miles și

se uită în jos.

**Dintr-un impuls –
poate unul protector
–, o ridică. Imediat,
ochii argintii se
deschiseră și pisica
începu să toarcă
sonor. Cum putea o
făptură atât de mică
să scoată un
asemenea sunet?**

**Gardeen radia atâta
mulțumire încât
Miles nu avu inima
să o pună înapoi jos.
După un moment, o
lăsă în poală.
Felicity chicoti.**

**— Te-a câștigat
până la urmă, nu-i
așa? O femeie
insistentă**

**întotdeauna câștigă,
să știi.**

**Pentru prima
oară, Miles se
întrebă dacă Felicity
nu îl urmărea așa
cum făcuse și
Gardeen. Poate că
aceste seri intime
nu erau, până la
urmă, o întâmplare.**

— Nu paria pe
asta, zise el
bucurându-se de
blana mătăsoasă și
caldă a lui Gardeen.
Pur și simplu ți-am
urmat sfatul și am
recrutat o felină ca
aliat.

Felicity zâmbi
într-un mod ciudat,

**ca o pisică. Miles își
reaminti că ea
pretindea că este o
femeie periculoasă
și o crezu. Ar fi o
greșeală gravă dacă
ar uita acest lucru.**

**Ziua următoare,
Felicity nu era
prezentă la micul
dejun. Miles se**

**alarmă până când
află că ea mâncase
și era acum în
bibliotecă. După ce
luă masa, plecă să o
caute, condus de
pisicuța ce mergea
mândră, cu coada
ridicată, anunțând
stăpânilor că aducea
o pradă deosebită.**

„Femeile astea!“ își zise el.

În bibliotecă, o văzu pe Felicity la birou arătând neobișnuit de tulburată. Părul lung îi curgea în bucle în jurul obrazilor îmbujorați, iar degetele îi erau

**pătate de cerneală.
Miles o luă în brațe
pe Gardeen și se
apropie.**

**— Arăți ca o
școlăriță care
trudește asupra
unui abecedar,
copilă.**

Se încruntă la el.

— Este numai

**vina ta, Miles
Cavanagh!**

**— Ei, dar cum ai
ajuns la concluzia
asta? întrebă el și
ridică o foaie de
hârtie.**

**Observă că era o
invitație, scrisă cu
grijă, cu o caligrafie
destul de curată.**

Problema, presupuse el, era teancul de încercări eșuate de pe podea.

— Nu ai fost la școală?

Ea aruncă penița roasă și îi răspunse:

— Am avut o guvernantă.

— Pe care ai

**terrorizat-o, așa cum
îi terorizezi pe toți
din viața ta, așa că
ea nu te-a învățat
nimic util.**

**— *Terorizat?* zise
ea și se ridică
furioasă în picioare.
Ah, ticălosule, dacă
e vreun terorist aici,
tu ești acela. Dacă**

**nu îți place
caligrafia mea, de ce
nu scrii tu astea
singur?**

**Miles o dădu la o
parte și se așeză
punând-o pe
Gardeen pe birou, la
distanță sigură de
călimară.**

— Foarte bine.

**Dar să nu crezi că ai
fost la fel de
înțeleaptă ca
pisicuța asta. Nu
scapi așa ușor.
Cântă-mi ceva în
timp ce eu scriu în
locul tău.**

**Ea făcu o
reverență.**

— E plăcerea mea,

**domnule. Vezi,
domnișoara Herries
m-a învățat ceva
folositor până la
urmă. Doar că nu
punea mare preț pe
caligrafie.**

**Felicity se așeză
la clavecin și începu
o melodie veselă.
Trei pisici dădură**

**buzna, așa cum
faceau întotdeauna
când ea cânta, ca să
sară pe instrument
și să se bucure de
muzică, parcă
ținând ritmul cu
cozile. Gardeen
rămase pe birou, dar
coada ei se mișca la
fel ca a celorlalte.**

**Lemnele trosneau în
cămin, muzica
umplea aerul, iar
Miles se aventură
din nou într-un gând
periculos, în care se
imagina trăind așa
pentru tot restul
vieții. Își scutură
capul amețit, ascuți
penița uzată și**

**începu să scrie
invitațiile. Totul
merse de minune
până când ajunse la
un nume.**

**— Îl inviți de
Dunsmore? întrebă
el.**

**Degetele ei
pricepute săriră o
notă.**

— Ar fi

nepoliticos să nu o fac, răspunse.

Miles presupuse că era adevărat, dar se întrebă dacă ea *voia* să îl invite pe bărbat. Realiză că el evitase acest subiect, sperând că va trece de la sine.

— Cum este
Dunsmore privit de
mica nobilime de pe
aici? întrebă el în
timp ce scria
invitația. Nu l-am
întâlnit în casa
nimănuui.

— Știi cum e.
Nimeni nu își alege
vecinii, așa că

**fiecare se descurcă
așa cum poate. Ceea
ce nu înseamnă că
cineva trebuie să îi
întâlnească tot
timpul.**

**Notele curgeau lin
din degetele ei.**

**— Iar Kathleen a
fost mai acceptată?
întrebă el.**

— Kathleen a trăit aici toată viața.

— Așadar, ca soț al ei, Dunsmore a fost acceptat peste tot?

Era ca și cum ar fi scos răspunsurile cu cleștele.

— El și-a petrecut cea mai mare parte

**a timpului la Dublin
sau în Anglia.**

**Miles se dădu
bătut și trecu la
următoarea
invitație. Se îndoia
că va obține
răspunsuri de la
pupila lui prin
întrebări directe,
dar ar fi interesant**

**de văzut cum se va
comporta Dunsmore
și cum vor reacționa
ceilalți față de el.**

**Miles avea
sentimentul că tatăl
lui Kieran ar putea
fi un inconvenient
pentru el. Era curios
dacă Dunsmore ar fi
în întregime**

**acceptat, fiind un
străin. Dar, dacă nu
era un ticălos
dovedit, lumea îl va
trata civilizată.
Desigur, Dunsmore
ar putea să nu
onoreze invitația.
Mai mult ca sigur,
își dădea seama că
era nepopular aici și**

**că toți cei prezenți
s-ar delecta cu
povestea bătăii pe
care o primise de la
Băieții Fermieri.**

**Totuși, în noaptea
cu lună plină în care
se ținea balul,
Rupert Dunsmore
își făcu apariția,
arogant față de**

**vecinii lui mai
inimoși. Miles
observă că era,
practic, ignorat de
localnici, dar era
tratat cu mai multă
căldură de
aspirantele de
import. Probabil că
faceau deja pariurile
matrimoniale.**

Lui Miles nu îi plăcu deloc privirea din ochii lui Dunsmore când o întâmpină pe Felicity. Avea o atitudine aproape de stăpân. „O, nu, n-o să faci asta. Nu o să pui laba pe o altă moștenitoare!” Nu

**că Miles ar fi putut
învinovăți vreun
bărbat care era atras
de Felicity Monahan
în această seară. În
mod normal, purta
veșminte comode și
practice, dar se
dovedi că avea și
haine rafinate în
garderobă.**

**Rămăsese
înmărmurit când o
văzuse pentru prima
oară în această
seară, împodobită
cu o rochie de
mătase fină, de
culoarea fildeșului, a
cărei croială nu îi
acoperea în
totalitate formele**

**apetisante. Parcă
inconștientă de
efectul pe care îl
provoca, ștregărița
îi spusese:**

**— Știu că bunicul
a murit recent, dar
el ura doliul. Am
scos câteva dintre
ornamente, ca să o
fac să arate mai**

simplă.

— **Înțeleg, îi**
spuse el.

Ornamentele,
presupuse el,
umpleau inițial
decolteul adânc.

— **Și port**
mărgelele mamei,
completase ea.

Într-adevăr, le

**purta în ceea ce se
numea „stilul
grecesc”, ce
presupunea ca
șiragul lung de
mărgele să fie prins
la capete de
mânecele scurte și
de broșa cuibărită
între sâni. Dădea
impresia că aceasta**

**era singura
responsabilă de
faptul că rochia nu
cădea de pe
purtătoare. Și se
achita cu greu de
această sarcină.
Annie aprecie cu
entuziasm frumoasa
ținută a lui Felicity
și, într-adevăr, avea**

**și de ce – părul avea
o coafură elaborată,
iar un șal din
mătase, negru cu
argintiu, îi învelea
într-un mod elegant
umerii. Era
frumoasă pentru
Dublin. În schimb,
Miles simțea un
puternic imbold să o**

**trimită în camera ei
ca să se schimbe în
ceva mai potrivit.
„Are douăzeci de
ani“, își spuse el.
„Multe femei sunt
deja măritate la
vârsta ei.“ În plus,
scurta lui perioadă
ca tutore nu îi
oferise până acum**

**ocazia să îi
administreze
garderoba.**

**Chestiunea fu
lăsată așa din cauza
sosirii primului
oaspete. Miles nu se
putu abține să nu se
întrebe dacă nu
cumva Felicity își
întârziase apariția**

**tocmai ca să fie
salvată de invitați.
Oare ce pune la
cale? Să îl atragă pe
Dunsmore? Cu
siguranță, nu. Să
înmoaie
intransigența
tutorelui ei?
Probabil. I-ar fi
plăcut să îl joace pe**

**degetele ei
frumoase. Tot nu
știa care sunt
planurile ei, dar
bănuia că intențiile
de a o duce în Anglia
erau în pericol. Iar
el era hotărât să o
ducă în Anglia,
indiferent cât de
frumoasă și de**

seducătoare era.

Pășind cu grijă printre pisicile care o însoțeau pe Annie, Miles se duse să îl întâmpine pe Dunsmore și să îl atragă departe de Felicity, către bolul cu puncti. O perie moale la gleznelor lui

**îi spuse că are și el
o mică și neagră
însoțitoare. La
dracu'! Intenționase
să o încuie pe
Gardeen în
dormitor.**

**— Cavanagh, îl
recunosc
Dunsmore
salutându-l din cap,**

**deși zâmbetul nu
era în concordanță
cu privirea și arăta
mai mult a rânjet.**

**Ori îi disprețuia
compania, ori avea
un tic nefericit.
Miles își păstră un
zâmbet vesel și o
culese pe Gardeen
înainte de a fi**

călcată în picioare.

**— Am avut
norocul să îl cunosc
pe fiul tău,
Dunsmore. Un băiat
pe cinste.**

**La vederea pisicii,
Dunsmore se dădu
înapoi.**

**— Eu și Kathleen
am fost norocoși să**

avem așa un fiu.

Miles observă că urmărirea cu atenție pisicile, ca și cum s-ar fi ferit să nu îl atace. Unul dintre bărbații de lângă bolul cu puncte îi întinse un pahar lui Dunsmore.

— Dumnezeu v-a

**zâmbit, într-adevăr,
domnule. Fără copil,
moșia Loughcarrick
ar fi ajuns la
Michael, verișorul
lui Kathleen.**

**— Adevărat, fu de
acord Dunsmore,
deși falca îi tremura.**

**Asta putea fi mai
degrabă din cauza**

**pisicilor decât a
comentariului.**

**Gardeen își găsi
locul pe umărul lui
Miles, de unde îl
privea atent pe
Dunsmore ca și cum
era un șoarece
deranjant și
totodată apetisant.
Bărbații zâmbitori**

**din jur aveau
aceeași atitudine.
Fără îndoială, le
displăcea un intrus,
și pe deasupra un
englez, care deținea
cel puțin posesiunea
temporară a uneia
dintre cele mai bune
moșii. Miles se
asigură că paharele**

tuturor erau pline și zise:

— Nu cred că l-am cunoscut pe Michael Craig. Locuiește în preajmă?

— Nu. În Liverpool, răspunse Dunsmore, care se uita dincolo de grupul ostil. Deci,

**indiferent ce se
întâmplă,
Loughcarrick va
rămâne pe mâini
englezești.**

**— A, sângele
contează, remarcă
cineva.**

**— Chiar așa,
replică Dunsmore.
Sunt mândru că am**

sânge englezesc.

**Miles – sigur fiind
că Gardeen tocmai
șuierase – îi acordă
bărbatului o bilă
albă pentru curaj și
una neagră pentru
discreție.**

**— De fapt, Kieran
deține moșia, iar el
e pe jumătate**

**irlandez, născut și
crescut aici. Așa că
toate se vor sfârși
cu bine, zise el. Aud
că începe muzica
pentru dans. Sper că
unii dintre
dumneavoastră,
domnilor, veți face
pereche cu soțiile.
Dacă nu, avem**

**pregătite în
bibliotecă mese la
care se joacă cărți.**

**Invitația lui
dispersă grupul.
Miles îl văzu pe
Dunsmore uitându-
se lung spre camera
unde se juca, însă
apoi se întoarse și
se îndreptă spre sala**

**unde avea să
înceapă dansul.
Trebuia să fie, într-
adevăr, un cartofo
disperat ca să
dorească să joace cu
cei care nu îl
plăceau. Când Miles
văzu că primul dans
al lui Dunsmore era
cu Felicity, își dori**

**ca bărbatul să fi ales
cărțile.**

**Conacul Foy nu
era o casă mare, dar
adăpostea o sală
spațioasă la intrare,
ce fusese pregătită
în seara aceea
pentru dans. Putea
cuprinde două
cupluri, poate chiar**

**trei, dacă era
necesar. Avea chiar
și o mică galerie la
primul etaj, iar doi
violoniști și un
flautist își făceau
numărul acolo. Din
păcate, erau mai
multe femei
interesate de dans
decât bărbați. Miles**

**se întreba dacă
Felicity nu ar trebui
să se asigure că
toate aveau ocazia
să danseze. Era, de
fapt, treaba lui
Annie, desigur, dar
ea era în salon, cu
prietenii și cu
pisicile ei, vorbind
despre... prieteni și**

**despre pisici. El
culese mica felină
de pe umăr, o ținu
în dreptul feței și îi
spuse:**

**— Nu pot să
dansez cu tine
acolo, micuț. Și
nici nu poți să stai
pe podea cu toate
învârtelile și**

**țopăielile astea.
Cred că ar trebui să
mergi în dormitor.**

**De data aceasta,
șuieratul se auzi
neîndoielnic.**

**— Știu că îți place
muzica. Dacă te pun
în galerie, o să stai
cuminte acolo?**

Pisicuța dădu din

**coadă și nu mai
șuieră, așa că Miles
presupuse că
aceasta era o
confirmare. O duse
în micul balcon și o
așeză lângă flautist,
care zâmbi
înțelegător.**

**— Așa. Acum poți
să mă păzești de aici**

**și să intervii dacă e
nevoie ca să mă
salvezi din mrejele
altor femei hotărâte.**

**Felina sări pe
balustrada
balconului și luă o
poziție ce părea a fi
de pază. Miles se
întoarse jos,
convins că acest**

**conac Foy îi
întuneca mințile.
Însă nu destul încât
să cedeze farmecelor
pupilei seducătoare.
În schimb, își făcu
datoria de gazdă și o
invită la dans pe cea
mai neatrăgătoare
dintre toate femeile
prezente.**

capitolul 6

Nuala Yeates era o fată robustă și mai degrabă plictisitoare în conversații, dar dansa cu plăcere și cu energie, așa că Miles era încântat. Când dansul se termină, el se

**antrenă într-o
conversație cu un
cuplu, ca să fie sigur
că atunci când îi va
cere dansul următor
doamnei, soțul
acesteia nu va avea
încotro și o va
invita pe Nuala. Mai
departe, ea va trebui
să își încerce**

**singură șansele.
Acționează în acest
mod conștiincios
până când cina fu
servită și câștigă o
binemeritată pauză.**

**Aruncă o privire
spre Gardeen și
observă că aceasta
era în continuare de
gardă, ceea ce îi**

**indică lui Miles că
încă nu făcuse
niciun gest greșit.
Apoi clătină din cap
la acest gând
prostesc și se duse
să se delecteze cu
friptură de rață,
rulouri de hering,
creveți și prăjituri
delicioase.**

**După masă,
ambitiția îi cedă și se
îndreaptă spre
Felicity ca să o
invite la dans. Ea
acceptă, dar apoi
spuse:**

**— Știi, sunt prea
plină de hering
murat și de prăjituri
ca să mă zbânțui. Nu**

**vrei mai bine să
stăm jos și să
vorbim?**

**Nu erau scaune în
sală, așa că el vru să
se îndrepte spre
salon, însă ea îl
trase de mânecă.**

— Nu acolo.

**Îl conduse către
scările late care se**

**curbau în sus, iar el
observă câteva
cupluri care ședeau
acolo. Felicity găsi
un loc și se așează
într-un vârtej de
stofă ivorie și
parfum de
trandafiri, de care el
își aducea prea bine
aminte.**

**— Nu dai astfel de
petreceri la tine
acasă? întrebă ea.**

**— Părinții mei
obișnuiesc să
organizeze cine. Un
bal e un eveniment
foarte rar. De ce
întrebi?**

**Ochii ei licăriră
răutăcioși.**

— Pentru că te străduiești prea mult.

— Poftim?

— Încerci să îi organizezi pe toți. Nu știu cum este la Clonnagh, dar aici oamenii nu au nevoie decât de mâncare, de băutură

și de muzică. De restul se ocupă singuri. Dragul meu tutore, parcă ești un englez nesuferit în seara aceasta.

Miles nu aprecie deloc dojana.

— Este ceva englezesc să fii politicos? Dacă nu o

**invitam pe
domnișoara Yeates
la dans, fără îndoială
ar fi stat lângă
perete toată
noaptea.**

**— Nuala? Prostii!
Cred că toată lumea
o place. Își aștepta
rândul. Acum, dacă
te simți așa de**

**generos, ocupă-te de
domnișoarele Hill și
Manning.**

**Iritat, Miles
realiză faptul că cele
două fete drăguțe –
două dintre
frumoasele de
import – stătuseră
pe margini aproape
toată seara. Se uită**

întrebător la
Felicity, iar aceasta
spuse:

— Sunt niște
străine arogante.
Am convins niște
bărbați să le invite
la dans, dar totul
are o limită.

— Foarte bine, o
să dansez cu ele, dar

**numai dacă îmi
acorzi tu mai întâi
un dans.**

**Felicity își
desfăcu evantaiul și
îl privi cochetă de
după el.**

**— Dar este
potrivit?**

**— Cu siguranță. O
să te protejez de**

bărbații josnici.

**— Josnici? Dar
îmi sunt prieteni de
când eram copilă.**

**— Crede-mă,
Felicity, rochia asta
îl poate transforma
și pe cel mai
apropiat prieten în
cel mai josnic
ticălos.**

**— Da? întrebă ea
și îndepărtă
evantaiul, uitându-
se cu surprindere la
pielea descoperită,
atrăgând ochii lui
Miles în aceeași
direcție, până ce el
își dădu seama de
asta și ridică din
nou privirea. Ca să o**

vadă cum râdea.

— La dracu'! zise el. Ce mai pui acum la cale?

— Mă amuz.

În acel moment, Gardeen veni lângă Miles și îi sări în poală. De pază? Dar pe cine păzea? Felicity ridică din

**nou evantaiul, astfel
că i se vedeau
numai ochii.**

**— Poate că sunt
la vânătoare de soț,
dragă tutore. Dacă
vreau să am control
asupra banilor mei
înainte de a împlini
treizeci de ani, am
nevoie de un soț.**

**Miles o mângâie
pe Gardeen, sperând
că era un talisman
folositor împotriva
pasiunii nestăvilite.**

**— Lasă-mă să te
duc în Anglia,
atunci. Ai de unde
alege acolo.**

**Ochii ei negri se
întoarseră, vigilenți.**

**— Vreau să mă
mărit cu un
localnic.**

**El se uită în jos la
dansatori.**

**— Dacă asta este
tot ce oferă zona
asta, copilă,
opțiunile tale sunt
foarte limitate. Doar
câțiva sunt singuri**

și este clar de ce.

**Ea închise
evantaiul cu o
plesnitură, jucându-
se cu el.**

**— Este mai bun
un rău pe care îl
cunoști.**

**— Mai bine niciun
rău. Felicity, lasă-
mă să te ajut în**

alegera ta.

**— Nu cred, zise ea
și își deschise din
nou evantaiul,
privind peste
marginea lui
dantelată. Ești sigur
că nu vrei chiar tu
să te însori cu mine,
Miles Cavanagh?**

Imitând-o, Miles

**ridică pisica și își
ascunse fața după
ea. Îi răspunse
printre urechile
negre:**

— Nu.

**— De ce nu?
întrebă ea roșind și
coborându-și ușor
evantaiul.**

— Ți-am rănit

**sentimentele? Poate
că vreau o
gospodină mai bună.**

**— Atunci ar
trebui să angajezi
una!**

**Ochii ei scânteiau
de furie. Ar fi fost
interesant de văzut
acei ochi luminați
de o emoție mai**

**caldă... Miles lăasă
jos pisica
protectoare și o
mângâie.**

**— A, dar sunt un
tip zgârcit, draga
mea, și aş prefera să
am parte de una
gratis, prin mariaj.**

**— În acest caz, o
moștenitoare cred**

că ar fi o partidă bună.

Miles o întoarse către el pe Gardeen și i se adresa:

— Ia te uită, se pare că femeia se dă la mine! Mai întâi își etalează sânii, apoi își etalează averea, zise el și se

**uită înapoi la pupila
lui a cărei față era
acum stacojie. Pune-
mă din nou la
încercare, draga
mea, când vei fi
majoră și o să iau în
considerare oferta.**

**Felicity închise
din nou evantaiul și
îi lovi tare**

**încheieturile
degetelor cu el, dar
se controlă imediat,
ceea ce era atât
interesant, cât și
alarmant. Miles nu
era sigur că o
cunoștea pe
adevărata Felicity
sau jocul pe care ea
îl juca. Muzica se**

opri, iar ea se ridică.

**— Cred că ai cerut
un dans, domnule.**

**Fără să se uite
înapoi, se îndreptă
spre sală, cu un
foșnet de mătase.
Miles puse pisicuța
protectoare în
micuța galerie și
coborî fără grabă.**

**Felicity îl aștepta,
dând din picior a
nerăbdare. Muzica
începu pentru un
dans în linie și ei se
alăturară
dansatorilor.**

**Poate pentru că în
ochi mai avea încă
sclipiri de furie,
Miles rămase din**

**nou uluit de
frumusețea ei. Cu
siguranță nu era o
domnișoară
inocentă. Era
puternică, isteată,
curajoasă, bună...
Apetisantă. Poate
era mai bine ca el să
fi ținut pisica în
brațe. Dacă Felicity**

**plănuise să îi
trezească dorința,
reușise pe deplin în
această seară.
Dansul implica
multe răsuciri și
curând se trezi
atingând-o pe
Felicity mai mult
decât în prima
noapte. Apoi își**

dădu seama că ea se folosea de dans ca să se lipească și să se frece de el. Cu o altfel de femeie, ar fi putut crede că era pregătită pentru o noapte de desfrâu, dar Felicity nu era genul. Sau era? Își aminti de „Joy“.

**Enervat de
comportamentul ei,
o strivi de el, o
mușcă tare de lobul
urechii și îi spuse:**

**— Nu te juca cu
animalele, copilă.
Au dinți ascuțiți.**

**Ea era furioasă,
dar în același timp
șocată. Asta îl**

**convinse pe Miles de
inocența ei. S-o ia
dracu', trebuia
oprită de la astfel de
jocuri înainte ca
vreun bărbat să
profite! Odată ce
melodia se termină,
o văzu că își alege
un partener de
vârstă medie, care**

**prezenta siguranță,
iar el o invită pe
domnișoara Hill. În
ciuda perfecțiunii
fizice, a unui efort
evident de a se face
plăcută și a faptului
că era, fără îndoială,
bine antrenată în
astfel de practici
sociale, domnișoara**

**Hill nu îi stârni
absolut deloc
interesul. Miles
aruncă o privire
către locul unde o
lăsase pe Gardeen și
o văzu spălându-se.
Se simți în
siguranță. La naiba,
dacă mai continua
jocul ăsta va ajunge**

să creadă în el!

Când muzica încetă, Miles realizează că Felicity nu se mai afla în sală. La început nu fu îngrijorat pentru că erau, fără îndoială, multe sarcini ce o puteau solicita. Dar chiar și așa, trebuia

**să știe unde era. Nu
se afla în salon cu
doamnele mai în
vârstă și cu pisicile,
și nici în bibliotecă.
Nu era nici în
salonul unde se
serveau băuturi sau
pe scări. Deci nu se
ocupa de vreo
urgență domestică.**

**Afară era foarte frig,
așa că erau slabe
șanse să se fi dus în
grădină. Mai existau
doar câteva
posibilități, și una îl
alarmă.**

**Se duse la ușa
camerei ei. Nu
fusesse niciodată în
dormitorul lui**

**Felicity și ezită să
intre. În timp ce se
gândea ce să facă,
Gardeen se apropie
și se încolăci în
jurul gleznelor sale,
mieunând. Luând
acest lucru ca pe un
semn, el bătu la ușă.
Pentru că nu primi
niciun răspuns,**

**întoarse clanța
rotundă și intră.
Felicity era înăuntru
și stătea foarte
aproape de Rupert
Dunsmore. Se
întoarseră amândoi,
cu expresii de
dispreț pe figuri.**

**— Ce dracu' faci
aici, Dunsmore?**

întrebă Miles.

— Domnișoara

Monahan m-a

invitat, răspunse

bărbatul scoțând o

tabacheră și

inhalând puțin

tutun.

— Felicity?

Ea își răsuci

brusc capul și

răspunse:

**— Pe Dumnezeu,
Miles, ai de gând să
faci pe gardianul
neîndurător? Am
vrut să discut cu
domnul Dunsmore
despre Kieran, asta-i
tot.**

— În dormitor?

Nu avea nicio

**dovadă, dar Miles ar
fi putut paria pe
Argonaut că cei doi
tocmai se
sărutaseră. Felicity
îl invitase pe
Dunsmore aici ca să
îl lase să o sărute?
Mâinile lui se
strânseră în pumni.
Ea oftă**

nerăbdătoare.

**— Casa este plină
de oameni și am
vrut puțină
intimitate.**

**— Sunt sigur că
discuția voastră ar fi
putut aștepta până
mâine, zise Miles și
se îndepărtă de ușă.
Cred că tocmai**

plecai, Dunsmore.

**Bărbatul se uită la
el cu ostilitate
evidentă și îi spuse:**

**— Dar asta
înseamnă ca Felicity
să rămână aici
singură cu
dumneata, domnule.**

**— Sunt tutorele
ei.**

**— Ce îngâmfare
amuzantă!**

**— Ba deloc. Este
legal. Și, pentru că
sunt tutorele ei, s-ar
putea să mă
răzgândesc cu
privire la
comportamentul tău
nepotrivit și să
transform acest**

**lucru într-o faptă ce
se poate rezolva
printr-un duel.**

**— Ei, hai!
exclamă Felicity.**

**— Te rog să taci!
răbufni Miles.**

**— S-ar putea să
mă încânte această
rezolvare, răspunse
Dunsmore cu**

răceală.

**— Pe mine cu
siguranță mă va
încânta.**

**Felicity păși
înainte.**

**— Eu nu o să tac.
Și vă interzic să vă
duelați pentru mine!**

**Miles o ignoră,
uitându-se fix la**

Dunsmore. Voia neapărat să îl facă să înțeleagă faptul că, dacă mai făcea vreun pas nepotrivit cu Felicity, va muri. Poate că Dunsmore îi înțelesese mesajul, pentru că își umezi buzele frumos conturate.

**— Din moment ce
domnișoara**

**Monahan nu dorește
să facem caz pe
această temă, o să
evit acest lucru, zise
el. Pentru moment.**

**— Foarte înțelept.
În timp ce
Dunsmore se
îndrepta spre ușă,**

**Gardeen sări pe
spătarul unui scaun
din apropiere și
scoase un şuierat.
Bărbatul sări
alarmat, apoi se
încruntă la pisică
înainte să se
năpustească afară.
Miles închise ușa și
se uită la protejata**

sa.

— Nu este deloc potrivit, spuse Felicity îmbujorată. Să intri aici, deși ușa era închisă...

— Este și mai nepotrivit să fii aici cu Dunsmore.

— Am încredere în el mai mult decât

în tine!

— Și ce am făcut eu ca să merit asta?

— M-ai *mușcat*!

— Ăla era un avertisment, nu un mod de seducție.

Se uită la el cu ochii tulburați.

— Mă dorești, zise ea.

— Nu.

— Nu nega! O
simt, îi spuse și își
trecu evantaiul
dintr-o mână în
cealaltă.

La naiba, avea
dreptate.

— Și Dunsmore te
dorește.

— Nu în același

fel.

**Oare era aici cu
Dunsmore pentru că
s e simțea în
siguranță cu el?
Avea nevoie de o
lecție.**

**— Felicity, ești o
femeie foarte
atrăgătoare și foarte
bogată, și mulți**

**bărbați te vor. Da,
într-un fel și eu te
vreau, dar eu nu o
să te atac. Nici
măcar nu o să încerc
să te seduc. Nu pot
spune același lucru
și despre Dunsmore.**

**— Nici el nu m-ar
ataca.**

— La naiba cu

toate! Ești oarbă?

— El nu o să mă atace pentru că nu va avea de ce, spuse și își ridică bărbia. O să îl sărut de bunăvoie. Oriunde, oricând.

Miles luă o gură de aer, simțindu-se ca și cum ar fi

primit un pumn.

— Adică așa cum făceai înainte de a intra eu?

— Exact, răspunse ea și se întoarse ca să se uite la flăcările ce dansau în șemineu.

— Felicity, Dunsmore nu e o

partidă bună.

**— Nu încerca să
hotărăști tu în locul
meu, spuse ea
întorcându-se către
el. Eu știu ce vreau.**

**— Nu știi nimic!
Ce te atrage la el?
Este destul de
chipeș, dar rece ca
un pește și ar fi**

**sărac lipit dacă nu
ar avea banii fiului
său. Miles se opri,
trăsnit. Despre asta
e vorba nu? întrebă
el. Kieran.**

**— Asta, ce?
întrebă ea, dar fără
să-l privească.**

**— Încerci să te
măriți cu Dunsmore**

**ca să ai grijă de
Kieran.**

**Culoarea din
obraji o trădă.**

**— Și ce e în
neregulă la asta?**

**— Totul! La
dracu', Felicity,
chiar dacă te măriți
cu el, nu poți
proteja copilul. Dacă**

**Dunsmore decide să
se poarte urât cu
Kieran în fiecare zi
sau să îl trimită
departe, la cea mai
cruntă școală din
țară, nu o să îl poți
opri. Și dacă vei
încerca să prezinți
cazul unui tribunal,
poziția ta nu te va**

**avantaja. Vei fi doar
mama lui vitregă.
Și, între timp, vei fi
soția lui Dunsmore.
Gândește-te ce
presupune asta!**

**În ciuda faptului
că nuanța din obraji
ei îi trăda agitația,
Felicity își păstră
privirea sigură și**

neclintită într-a lui.

**— Te referi la
patul conjugal?
Sunt convinsă că
Rupert este un
amant excelent.**

**— Mă îndoiesc de
asta. Nu este genul
de bărbat binevoitor
după ce a isprăvit de
curtat. Gândește-te**

**la comportamentul
față de soția sa!**

**— Kathleen a zis
că era un amant
pasional.**

**— Fără îndoială a
zis așa pentru că
încerca să facă un
copil căruia să-i lase
averea.**

— Oricare ar fi

**cauza, ea nu s-a
plâns de lipsa lui de
atenție decât după...
după Kieran.**

**— La naiba,
Felicity, nu trebuia
să povestească
lucrurile astea unei
copile!**

**— Oh, pentru
Dumnezeu, de ce s-**

ar fi ascuns de mine? Am ținut iepe la împerecheat. Nu sunt o inocentă leșinată. Credeam că ți-ai dat seama de asta după prima noastră întâlnire. În deplinătatea facultăților mintale, plănuiesc să mă

**mărit cu Rupert
Dunsmore. Așa că,
putem pune punct
subiectului legat de
târârea mea în
Anglia? Nu va face
niciun bine și aș
prefera să mă mărit
cu Rupert imediat.**

**— Bine sau rău,
vii în Anglia cu**

mine, Felicity.
Trebuie să întâlnești
niște bărbați
adevărați.

Ea plesni
evantaiul în palmă
și spuse:

— Nu trebuie să
î n t â l n e s c *bărbați*
***adevărați.* Sunt**
convinsă că te

**consideri un *bărbat*
adevărat. Te-am
întâlnit pe tine și nu
m-am răzgândit!**

**Ar fi ieșit din
dormitor, însă el îi
prinse mâna și o
trase mai aproape.**

**— Atunci poate că
ai nevoie de mai
mult decât o**

**întâlnire, ca să vezi
cu adevărat cine
este Rupert
Dunsmore.**

**Ea se răsuci
nervoasă.**

**— Ai de gând să te
dovedești mai bun
ca el? Dar, nu! Tu
ești tutorele meu și
îți iei rolul în *serios*.**

**Tonul era caustic,
iar ochii ei
oglindeau o furie
magnifică.**

**— Din moment ce
eu nu o să te mai
păzesc, este o cauză
pierdută, îi zise el.**

**O aruncă pe pat și
o strivi sub
greutatea lui. Ea se**

**luptă cu fiecare
centimetru al
corpului puternic,
dar el o imobiliză
fără milă. Încercă să
îl zgârie, dar îi
prinse mâinile.**

**— Dă-te jos de pe
mine, idiotule...**

**El îi astupă gura
cu buzele. Ea îl**

**mușcă, iar el se
smuci și îi răspunse
cu un sărut. Felicity
se zbătu din nou și
aproape reuși să
scape, dar Miles o
apucă din nou. O
durere arzătoare îl
aduse în simțiri.
Văzu un șir de
zgârieturi pe mână,**

**care deja începuseră
să sângereze, iar o
pisică şuiera la
câțiva centimetri de
nasul său. Oripilat
de acțiunile lui,
Miles eliberă
strânsoarea și îi
dădu drumul lui
Felicity, așteptându-
se să fie zgâriat și**

**de ea. Fata se târî
într-un colț
îndepărtat al
patului, frecându-și
încheieturile rănite,
cu părul în
dezordine și cu
ochii arzând.**

**— Dacă mai
încerci asta
vreodată, Miles**

**Cavanagh, o să îți
trag un glonț acolo
unde o să îți facă cel
mai bine. Jur pe
crucea Sfântului
Patrick!**

**Se ridică în
picioare și fugi din
încăpere. Miles se
prăbuși într-un
scaun, holbându-se**

la pisica agitată.

**— Pe crucea
Sfântului Patrick,
Gardeen, o merit. Îți
mulțumesc, micule
păzitor.**

**Felicity urmări
din apropiere când
plecă Miles. Apoi
fugi înapoi în
camera ei, trânti ușa**

și o încuie. Se prăbuși pe taburetul din fața oglinzii și încercă să își prindă părul la loc. Mâinile tremurânde erau nefolositoare și își îngropă fața în palme, luptându-se cu lacrimile. Nu ar fi plâns pentru orice

**bărbat, în special nu
pentru unul ca Miles
Cavanagh. Fusesse și
vina ei, nu numai a
lui. Nu trebuia să se
fi jucat cu el așa
cum o făcuse mai
devreme, dar era ca
și cum o nebunie
pusese stăpânire pe
ea, cerându-i să-și**

**dovedească faptul că
poate trezi bărbatul
din el. Îi scăpă un
suspîn când se gîndi
ce s-ar fi putut
întîmpla.**

**Își imaginează cum
ar fi fost dacă ei doi
s-ar fi cunoscut în
alte circumstanțe, el
fiul vitreg al**

unchiului ei, într-o vizită la conacul Foy; ea o fată simplă, bine-crescută. Apoi ar fi urmat conversațiile plăcute, melodiile cântate împreună... Momentele în care se înțelegeau bine ar fi fost atât de

**prețioase. Dacă ar fi
flirtat cu el atunci și
el ar fi reacționat cu
acea privire intensă,
pasională, s-ar fi
sărutat. S-ar fi
atins...**

**Își imaginează că era
demnă de un om
onest. Își imaginează că
nu l-ar fi cunoscut**

**pe Rupert
Dunsmore. Se ridică
brusc în picioare și
începu să se plimbe
prin încăpere. Să-l ia
dracu' pe Rupert
Dunsmore! Era
disperat și forța
lucrurile. Cu o
săptămână în urmă,
interzisese vizitele**

**lui Kieran. În seara
aceasta îi spusese că
îl lovise pe băiat
pentru obraznicie,
înainte să plece de
acasă. Gândul că
micuțul ei iubit
plângea și avea
parte de un astfel de
tratament îi frânse
inima, în special**

**deoarece cauza nu
era ceva ce făcuse
copilul, ci ea.**

**Se opri și încercă
pentru a mia oară să
vadă o altă ieșire
din această
încurcătură cu
excepția căsătoriei
cu omul pe care îl
ura. Dar, pentru a**

**mia oară, eșuă. O
fată de numai
cincisprezece ani,
nesupravegheată și
nesfătuită, care îl
lăsase pe Rupert
Dunsmore să o
seducă. Îi înghițise
poveștile legate de
căsnicia lui
nefericită. Avusese**

**încredere în
promisiunea că nu
va rămâne
însărcinată. Când
tocmai asta se
întâmplase crezuse
în cuvintele lui pline
de vină și de căință
și îl lăsase să o
ferească, împreună
cu bunicul ei, de**

**consecințe. Ba chiar
fusesse**

***recunoscătoare* la**

acea vreme! Ei

aranjaseră ca ea să

plece în vizită la

„rudele din Anglia”,

însoțită de

domnișoara Herries.

În același timp,

Rupert își dusesse

**soția „însărcinată”
la Cheltenham.
Apoi, familia
Dunsmore se
întoarce
triumfătoare la
Loughcarrick cu un
băiat sănătos. Puțin
mai târziu, Felicity
reveni cu o
garderobă nouă și cu**

**povești despre
atracțiile Londrei,
menite să îi
motiveze lunga
absență. Unii
oameni, își aminti
ea, remarcaseră că
Anglia nu îi priise
cu adevărat. De fapt,
pierderea copilului
nu îi priise, dar**

**situația se
îmbunătățea. Odată
ce fu sigură că
Felicity nu îi va fura
copilul, Kathleen o
primea binevoitoare
la Loughcarrick, iar
tânăra începu să își
cunoască fiul.**

**Biata Kathleen,
era atât de devotată**

**lui Kieran și atât de
profund
recunoscătoare
pentru „dar“, așa
cum îi spunea, încât
durerea lui Felicity
fu alinată. Din
moment ce Rupert
era mai tot timpul
plecat, bucurându-se
de viața din Dublin**

**și din Londra, iar
Kathleen era
întotdeauna
încântată să o aibă
pe Felicity aproape,
viața urma un curs
tolerabil. Peste
câțiva ani, ca
mătușă de onoare a
lui Kieran, Felicity
se simțise**

**binecuvântată că
nebunia ei din
adolescență avusese
până la urmă un
sfârșit fericit. Însă
Kathleen murise.
Atunci Felicity
fusese cu adevărat
îndurerată, pentru
că ajunsese să o
placă pe femeie. La**

**început, nu realiză
și felul în care
decesul lui Kathleen
avea să îi distrugă
viața. Oare Rupert
ar fi vrut să o ia de
nevastă dacă nu era
la mijloc moștenirea
ei? Nu avea cum să
știe răspunsul la
această întrebare.**

**Știa doar că, de
când descoperise că
ea era moștenitoare,
devenise de
neînduplecat. La
început, încercase
să o îmbuneze cu
accese de
devotament,
pretinzând că
întotdeauna o**

**iubise, dar că fusese
ținut în frâu de
jurămintele de
căsătorie. Felicity
nu mai era naiva de
cincisprezece ani și
realizase de mult că
intenția lui era de a
obține copilul de
care avea nevoie
pentru a avea acces**

**la averea lui
Kathleen. O**

**urmărise pe Felicity
deoarece era destul
de sălbatică pentru
a fi accesibilă, dar și
dintr-o familie
suficient de sus-
pusă ca să fie
disperată să evite
un scandal. Planul**

**lui avusese un
succes deplin, dar ea
nu mai avea de gând
să îi încredințeze și
controlul asupra
propriei persoane și
a moștenirii ce îi
fusesse lăsată. Acest
lucru îl determinase
să îi sublinieze
consecințele**

refuzului ei.

**— Draga mea
Felicity, îi spusese
el, sunt un om plin
de dorințe. Dacă nu
te măriți cu mine o
să mă însor cu alta.**

**— Atunci fă acest
lucru, cu
binecuvântarea mea.**

Acceptase să îl

**întâlnească într-un
crâng situat între
moșiile lor, iar ea
intenționa să se suie
înapoi pe cal și să
plece.**

**— Acest lucru va
face ca o altă femeie
să devină mama lui
Kieran, continuase
el.**

**Felicity simțise
un junghi.**

**— Kathleen a fost
mama lui Kieran, cel
puțin așa știe
lumea.**

**— Dar noua mea
soție nu va ști
adevărul și nu te va
primi cu brațele
deschise la**

**Loughcarrick,
răspunsese el
zâmbind ușor. O să
mă asigur de asta.
De fapt, s-ar putea
să îmi duc familia
undeva departe.**

**Fusesse ca un cuțit
în inima ei.**

—

**Tu...
nenorocitele! Nu ai**

**niciun pic de
preocupare pentru
fericirea fiului tău?**

**El îi prinsese
mâna cu putere.**

**— Absolut deloc.
De fapt, draga mea,
Kieran ar putea
muri și mâine fără
ca eu să vărs o
lacrimă. În acest**

**caz, partea mea de
avere nu va fi
afectată, știi asta.**

**Era o amenințare
ca o lamă de cuțit
lipită de beregată.**

**— Ce vrei? îl
întrebase ea.**

**— Pe tine, în
patul meu. Avere
ta, în mâinile mele.**

**Știu că e bine
dosită, dar odată ce
te vei mărita, nu vei
mai avea control
asupra ei pentru că
soțul tău va fi
curatorul ei, îi
răspunsese el
eliberându-i mâna și
apucând-o de gât.
Ideal, nu crezi?**

**Ea se smucise,
eliberându-se. I**

**— Și ce vei face
când vei pune mâna
pe bani? întrebase
ea frecându-și
încheietura rănită,
îngrozită la
perspectiva
mariajului cu acest
nenorocit. Aș fi**

**mirată dacă ți-ar,
ajunge zece ani.**

**— Poate că o să te
las să te bucuri și tu
de ea, Felicity. Dacă
mă vei satisface, în
pat și în afara lui.**

**Era o invitație la
sclavie, o
amenințare
constantă la adresa**

lui Kieran.

**— Creditorii mei
mă presează,
continuase el.
Trebuie să ne
căsătorim cât mai
repede. Sunt sigur
că Leonard va fi de
acord dacă o facem
cum trebuie...**

Însă bunicul ei,

**binecuvântat fie el
și totodată
blestemat, nu fusese
de acord. Pentru
prima oară fusese
încăpățânat, iar
cicăleala ei
contribuise la criza
ce îi provocase
decesul. O moarte
ce o lăsase în seama**

**lui Miles Cavanagh,
care părea atât de
decis să împiedice
mariajul ei cu
Rupert, cu orice
preț.**

**Începu să se
plimbe din nou prin
încăpere. Știa la fel
de bine ca Miles că
puterile sale ca soție**

**a lui Rupert ar fi
limitate, iar
îndatoririle
neplăcute, dar era
convinsă că viața lui
Kieran ar fi fost mai
bună dacă ea
accepta acest
sacrificiu. Enervat,
Rupert ar fi fost
capabil să îl bată pe**

**Kieran în fiecare zi
până când îi dădea
sângele. Putea chiar
să îl omoare în cazul
în care credea că va
scăpa basma curată.
Odată ce va pune
mâna pe bani, va
pleca la Dublin sau
la Londra, la
băutură, la curve și**

la jocuri de noroc. Atâta timp cât avea bani, ea și Kieran ar fi în siguranță, iar a fi mama lui Kieran ar fi meritat orice sacrificiu. Și, dacă lucrurile ar lua o întorsătură nefericită, poate și-ar găsi curajul să îl

**omoare pe ticălos.
Ar lua un pistol
încărcat la una
dintre întâlniri lor
și i-ar trage un glonț
în inimă. Ar trage
chiar dacă el ar fi cu
spatele. Când ea l-ar
arma, el s-ar
întoarce cu fața și s-
ar face palid de**

frică.

Dar, la naiba cu firea ei bună de nimic! Nu ar fi capabilă să apese pe trăgaci și să curme viața unui om. Și-ar blestema slăbiciunea, ceea ce făcea și acum, dar se pare că nu avea

**tupeul să
săvârșească o crimă
cu sânge rece. Așa
că rămâne doar
căsătoria.**

**Trase adânc aer în
piept, își controlează
respirația, se așează
din nou în fața
oglinzii și își
rearanjă părul. Apoi**

**își șterse fața cu o
cârpă rece și coborî
pentru ultima oră
dintr-o petrecere
dezastruoasă.**

capitolul 7

Dimineața

următoare, un observator neavizat ar fi putut spune că Miles Cavanagh și Felicity Monahan făcuseră exces de băuturi alcoolice. În cazul lui, adevărul

**era că abia dacă
închisese un ochi.
Poate că cearcănele
de sub ochii lui
Felicity erau
provocate de aceeași
cauză. În mod
normal, ea avea un
apetit sănătos, iar el
ura să o vadă acum
jucându-se cu șunca**

**și cu ouăle din
farfurie,
mulțumindu-se doar
cu o bucățică de
pâine prăjită. Ar fi
vrut să o asigure că
nu are de ce să se
teamă de el, însă
Annie era și ea la
masă, înfulecând de
zor dintr-o farfurie**

**plină. Se uită la ei
brusc.**

**— Sunteți foarte
tăcuți, voi doi. De
obicei, trăncăniți și
iar trăncăniți.
Dansul v-a epuizat.**

**— Ai dreptate,
mătușă. Cred că ar
trebui să mă
odihnesc, spuse**

**Felicity slab și ieși
din încăpere.**

**Miles o urmă
imediat.**

— Felicity.

**Ea îngheță, cu un
picior ridicat pentru
a urca treptele.**

**— Trebuie să
vorbim, îi spuse el.**

— Nu trebuie.

**Avea de ales între
umilință și ordin,
iar Miles alege cea
de-a doua variantă.**

**— Ba da. În
bibliotecă. Acum.**

**— Cum
îndrăznești să îmi
dai ordine?**

**— Sunt tutorele
tău, ai uitat?**

**— După noaptea
trecută, ai
nerușinarea...**

**— În bibliotecă.
Acolo mă poți certa.**

**După un moment
de opoziție, ea se
îndreptă spre
camera prăfuită.
Miles o lăasă pe
Gardeen să se**

**strecoare înăuntru
înainte de a închide
ușa. Era posibil să
mai aibă nevoie de
ajutorul ei salvator.
Felicity îl înfruntă
cu furie.**

**— Mă îndoiesc de
faptul că sunt în
siguranță cu tine.**

— Vei fi în

**siguranță atâta timp
cât nu îmi pui
răbdarea la
încercare.**

**— Și de ce ți-aș
pune răbdarea la
încercare? Pe a mea
ai pus-o la încercare
din greu!**

**El se rugă să
poată să se abțină și**

îi spuse:

— Felicity, am greșit atacându-te. Îmi cer scuze. N-o se mai întâmple.

— Într-adevăr, nu o să se mai întâmple pentru că o să te împușc.

— Felicity...

— Ah, termină! îl

**repezi ea. Ai crezut
că o să mă farmeci
ca să fac ceea ce
vrei și ai eșuat, așa
că, tipic bărbătesc,
ai trecut la
agresiune. Acum,
ascultă-mă. Am
intenționat să mă
mărit cu Rupert
Dunsmore încă de**

**când a murit soția
lui. Eu *nu* îmi fac
iluzii despre el. Știu
că asta vreau să fac.
Și o să o *fac* imediat
ce ating majoratul.
Tu doar creezi
dificultăți.**

**El se sprijini de
birou și o întrebă:**

— De ce graba

asta?

Ești

însărcinată?

**— Da, răspunse ea
și roși.**

— Minți.

**— Nu mint. Sunt
gravidă și vreau să
mă mărit cu Rupert
înainte să intervină
un scandal.**

— Dacă te măriți

**cu Dunsmore o să
fie un scandal, cu
sau fără copil.
Foarte bine. O să
chemăm un doctor.
Dacă el confirmă că
ești însărcinată, o
să permit nunta.**

**Ea scoase un
sunet de
nemulțumire și**

scutură din cap.

— Bine, în regulă.

**Am mințit. Dar este
o idee excelentă. Nu
mi-ar trebui prea
mult ca această
minciună să se
adeverească.**

**Miles strânse
marginea biroului
până când degetele**

începură să-l doară.

**— Va fi nevoie de
magie. Ești
consemnată în casă
și o să o părăsești
doar în compania
mea.**

**Ea se plimba prin
cameră ca un animal
în cușcă.**

— Nu ai niciun

**drept să faci asta,
niciunul! Nu știi
nimic despre mine,
despre viața mea și
despre ce vreau, îl
zise ea, după care se
opri. Păru să se
adune și se uită la el
cu o aparentă
sinceritate. Cu ochii
deschiși și cu**

**mintea întreagă,
Miles, vreau să mă
mărit cu Rupert
Dunsmore.**

**Controlul ei îl
ajută să se calmeze.**

**— Pentru Kieran.
Înțeleg. Dar nu te
las să îți faci asta, îi
spuse.**

Lacrimile umplură

**ochii lui Felicity și
era prima oară când
el o vedea plângând.**

**— Te rog, șopti
ea.**

**Miles i-ar fi oferit
orice ca să îi
ușureze nefericirea,
dar acesta era
singurul lucru la
care nu putea ceda.**

— Nu, zise el.

— Să te ia dracu'!

îi aruncă ea și ieși
din cameră.

Gardeen scoase
un mieunat supărat,
dar Miles nu era
sigur cui îi era
adresat. Probabil că
amândurora. Își
frecă fața cu

**mâinile, simțindu-se
foarte rănit. Putea
înțelege disperarea
lui Felicity, dar nu o
putea lăsa să își
ruineze viața. Fără
îndoială, Dunsmore
era o amenințare la
adresa copilului, dar
Miles tot nu îi putea
permite lui Felicity**

**să se sacrifice. Era
ca și cum ai lăsa pe
cineva să se
întorcă într-o
clădire în flăcări în
care se afla un copil
a cărui
supraviețuire era
lipsită de șanse. Nu
mai era nimic de
făcut. Trebuia să o**

**ia din acest loc. Îi
acordă o zi și își
propuse să stea cu
ochii pe ea de la
distanță. Apoi, ca
prim pas al ruperii
ei de Dunsmore, îi
va propune o vizită
acasă la el, la
Clonnagh.**

Era ora cinei, iar

**apetitul ei își
reveni, chiar dacă
buna dispoziție nu.**

**— Și de ce ar
trebui să accept
asta? întrebă ea.**

**— Doar pentru a fi
sociabilă. Tatăl meu
vitreg este un-chiul
tău. Mama mea este
acum mătușa ta.**

— Este o idee bună, zise Annie, dar mie nu îmi place să călătoresc. Mi se face prea dor de pisicuțele mele.

— Iar eu nu pot călători fără o însoțitoare, spuse Felicity cu un surâs.

— Ce păcat.

— Nimicuri, zise
Miles. Putem
călători într-o
trăsură deschisă.
Este o călătorie de
mai puțin de o zi.

Așteptă
următoarea ei
obieție, dar fu
surprins.

— Foarte bine,

**spuse ea. Dar o să
călărim.**

**— O astfel de
călătorie e prea
lungă pentru o
doamnă.**

**Ea îi aruncă o
privire caustică.**

**— Nu sunt o
floare și prefer să fiu
independentă.**

— Foarte bine,
spuse el, decis să nu
se certe cu ea.
Argonaut este
pregătit și ar face
față unei călătorii
lungi. Ce iapă vei
lua?

— Pe Cresta, cred.
Vorbisem să o
împerechem cu

Midas al tău în primăvară, așa că ar fi o modalitate de-a o duce acolo.

Era atât de cordială, încât Miles deveni suspicios.

— Și cum o să te întorci?

— Poate că o să fiu atât de epuizată

**încât va trebui să
mă trimiți înapoi cu
o trăsură.**

**Acum ea începea
să devină insistentă.
O alarmă sună în
urechile lui Miles.**

**— Dar, nu, zise ea
încet. Trebuie să ai
o iapă bună pe care
ai vrea să o**

împerechezi aici în schimb. O să mă întorc pe ea și cu un îngrijitor care să mă însoțească.

El înțelese acum de ce ea era așa de binevoitoare.

— Ai înțeles greșit, Felicity. Dacă vii călare înapoi, eu

te voi însoți. Pentru următoarele câteva săptămâni vom fi inseparabili.

Ea deveni palidă.

— Adică vei sta aici?

— Nu. *Tu* vei vedea mai mult din lumea asta.

Ea deschise gura

**și apoi și-o închise
brusc.**

— O să vezi tu.

**Și el ar fi putut
spune același lucru.
Când venea vorba
despre o
confruntare de
voință avea toate
armele la îndemână.
De ce nu putea**

**această femeie să
priceapă asta?**

**De când se
declarase război –
sau, cel puțin,
revoltă – Miles
încercase să nu o
scape pe Felicity din
ochi.**

**Nu putea totuși să
o vadă în fiecare**

**secundă, iar când el
folosi toaleta, ea
fugi. Cu siguranță,
gândea el în timp ce
o căuta, nu putea fi
departe într-o
rochie de casă și
fără pălărie. După ce
cercetă anexele și
întrebă servitorii,
Miles îmbrânci un**

**grăjdar ca să îl
forțeze să spună tot.
Se pare că
nesuferita femeie
plecase călare, fără
șă, arătându-și
picioarele până la
jartiere. La dracu'!
își zise Miles. Îl luă
pe Argonaut și se
lansă în galop,**

**bănuind unde se
dusesse Felicity. Dar
ea îl păcăli.**

**Când el ajunse la
Loughcarrick,
descoperi că ea nu
trecuse pe acolo. Cel
mai rău era că nici
Dunsmore nu era.
Plecase călare în
urmă cu o oră.**

**Gândul că pupila lui
ar putea fi cu
Dunsmore,
încercând să rămână
gravidă, era ca un
acid. Se hotărî ca, și
dacă ea ar rămâne
însărcinată, să nu îi
permită să se
mărite. Doamna
Edey rămase**

**perplexă când auzi
toată tărășenia.**

**— Domnișoara
Monahan nu ne-a
mai vizitat de când
a murit doamna
Dunsmore. Nu îmi
imaginez de ce
credeți că ar fi aici
astăzi.**

— Înseamnă că m-

**am înșelat, spuse el
și se întoarse ca să
plece, dar Kieran
veni în fugă.**

**— Sissity e aici?
întrebă micuțul.**

**— Nu, puiule, îi
răspunse doamna
Edey luându-l de
mână ca să îl țină pe
loc. Este domnul**

**Cavanagh, îl ții
minte.**

**Băiatul făcu
îmbufnat o
plecăciune și zise:**

**— Eu vreau să o
văd pe Sissity.**

**— În altă zi,
dragule.**

**Miles își aduse
aminte că băiatul nu**

**mai venise în vizită
la conacul Foy de o
săptămână.**

**— De ce nu îl
aduceți după-
amiază? Eu și
Felicity plecăm
pentru câteva zile și
sunt sigur că o să îi
facă plăcere să îl
vadă înainte de**

plecare.

**Doamna Edey
scutura deja din cap
trimițându-i un
semnal tăcut, apoi
zise:**

**— Mă tem că nu
se poate, domnule.
Tatăl lui Kieran i-a
interzis să iasă din
casă o perioadă.**

**— Nu este corect
și îl urăsc, spuse
băiatul cu furie.**

**— Șșșttt! făcu
doamna Edey. Este
un păcat să spui așa
ceva, Kieran.**

**Băiatul se
încruntă și lovi cu
vârful cizmuliței de
piele în podeaua**

**lustruită a
vestibulului. Miles
își spuse că avea
destule pe cap și că
nu trebuia să se
amestece în acest
conflict sordid, deși
îi părea rău pentru
copil. Presupuse că,
odată ce îi va fi clar
lui Dunsmore că nu**

**îi este permis să se
însoare cu Felicity
înainte de majoratul
ei – de fapt, odată ce
ea va fi în siguranță
în afara razei lui de
acțiune – nu vor mai
exista aceste
chinuri pentru copil.**

**Îi ciufuli bucelele
micuțului și îi**

spuse:

**— Până când
Felicity se va
întoarce, sunt sigur
că tatăl tău va ridica
această interdicție.**

**Nu avea niciun
rost să îi spună
băiatului cât timp
va însemna asta. O
lună ar însemna**

**pentru totdeauna la
vârsta lui. În timp
ce ieșea din casă,
Miles realizează că
averea lui Kieran era
un alt motiv pentru
care o ducea pe
Felicity în Anglia. Ar
fi mai sănătos
pentru ambele
tabere dacă această**

**legătură va fi
slăbită. În timp,
Dunsmore avea să
se dea bătut și își va
găsi altă femeie cu
care să se însoare,
iar Kieran va învăța
să își iubească
mama vitregă.**

**Miles își dădu
seama că nu avea**

**nicio intenție să o
lase pe Felicity să se
mărite vreodată cu
Rupert Dunsmore.
Voia doar să știe
cum naiba o va opri,
odată ce va atinge
vârsta majoratului.
Primul pas era să o
împiedice să rămână
însărcinată.**

**Luă frâiele lui
Argonaut de la
îngrijitor și cercetă
împrejurimile. Avea
oare vreun sens să
caute în depărtări?
Nu și-o putea
imagina pe Felicity
fugind în acea ținută
ca să păcătuiască cu
Dunsmore, dar**

**începu să se
gândească unde s-ar
fi putut întâlni o
astfel de pereche.
Nu afară, într-o zi
geroasă de ianuarie.
În hambare sau în
grajduri. Petrecu o
oră frustrantă
verificând fiecare
hambar și fiecare**

**colibă abandonată
dintre Foy și
Loughcarrick, și nu
găsi nicio urmă a
cuplului.**

**Când ajunse la
grajdurile de la Foy
era epuizat, furios și
peste măsură de
îngrijorat. Fu
întâmpinat de două**

femei. Gardeen stătea mândră lângă un perete, emanând disprețul unei pisici abandonate. Felicity se rezemă în apropiere, arătând plină de sine și proaspătă, ca și cum nu ar fi călărit în acea zi. Ca să nu îi

**scarmene spinarea
cu cravaşa, Miles îi
spuse:**

**— L-am văzut azi
pe Kieran. Îşi
doreşte foarte mult
să te vadă. Să
mergem până la el,
din moment ce este
consemnat în casă?**

Ea îşi ţinu

**respirația de parcă
ar fi lovit-o, dar își
mască reacția
ridicând din umeri.**

**— Nu are rost. O
să îl văd când o să
mă întorc. Și,
desigur, curând vom
fi o familie, spuse ea
și ieși din grajduri.**

Miles descălecă și

**aruncă frâiele unui
îngrijitor,
întrebându-se dacă
ea își dusesse la
capăt amenințarea
și încercase să
rămână însărcinată.
Ridicând pisica încă
țâfnoasă, își urmă
pupila în casă,
amintindu-și și**

**analizând privirea
lui Felicity de mai
devreme.**

**— Nu arăta ca o
femeie care tocmai
făcuse dragoste într-
un hambar, îi spuse
el felinei.**

**Gardeen decise să
fie de acord și
începu să toarcă.**

**— Dar, continuă
Miles cu o grimasă,
nu arăta nici ca o
femeie care călărise
prin ținut în rochia
de dimineață, la
naiba cu ușuratică
asta! E capabilă de
orice.**

**Și asta o făcea așa
de fascinantă, gândi**

el apoi.

Miles încercă să facă tot posibilul să stea cu ochii pe Felicity în tot restul zilei, păzind-o și căutând în același timp semne ale recentei depravări. Tot ce vedea era o tânără cu un

**comportament
adecvat, care se
pregătea de o vizită.
Organiză conținutul
unui cufăr, ce urma
să plece spre
Clonnagh cu o
diligență, la prima
oră, împreună cu
bagajele lui Miles și
cu valetul lui. Se**

**ocupă de câteva
afaceri și se asigură
că servitorii de la
Foy primiseră toate
instrucțiunile
necesare. Trimise
apoi câteva mesaje
pentru a informa
oamenii în legătură
cu absența ei.**

Miles rezistă

**tentației de a-i
verifica scrisorile.
Singura persoană de
care îi păsa era
Dunsmore și
presupuse că orice
mesaj îi era adresat
acestuia fusese
comunicat personal.
Cu ușurare, se gândi
că escapada ei**

**grăbită fusese doar
un mijloc de
comunicare cu
admiratorul
interzis. Era
imposibil ca o
femeie care tocmai
își pierduse
virginitatea să arate
atât de
imperturbabilă.**

**Dacă, bineînțeles,
era virgină. Cu
siguranță era.
Trebuia să fie.
Îndrăzneala de care
dăduse dovadă
fusesse doar un rol.
Era foarte bucuros
că o lua de acolo și
o ducea sub
supravegherea**

mamei lui.

Dimineața

**următoare, ea era
deja la micul dejun,
îmbrăcată ca de
obicei. Nu arăta
nicio urmă de
resentiment și
mâncă plină de
poftă.**

În scurt timp

**călăreau împreună,
iar gheața trosnea
sub potcoavele
cailor, în acord
perfect. Miles
considera acest fapt
ca fiind mai
obositor decât
îmbufnarea, dar în
fața bunei ei
dispoziții nu avea**

**cum să rămână
impasibil. În curând,
erau la fel de
relaxați ca doi vechi
prieteni. Undeva, în
interior, el știa că
„prieteni vechi“ nu
era deloc ceea ce își
dorea. Își înăbuși
gândul. Îi păsa de
această fată. Nimic**

mai mult.

După vreo doi kilometri, în timp ce încălzeau caii, un „miau“ îl făcu să își întoarcă privirea. O formă neagră fugea după ei.

— Pe tot iadul, este mica drăcușoară!

— Normal, zise
Felicity râzând după
ce se răsuci ca să
privească și ea
înapoi. Normal!
Gardeen te-a
adoptat și nu vrea
să fie lăsată în
urmă.

— Am lăsat-o
închisă în camera

mea.

— Poate ai ceva de învățat de la obiceiul de a ține femeile captive.

Înainte ca el să apuce să răspundă, pisica ajunse din urmă caii și sări. Nu reuși să se înalțe până în poala lui,

**dar se prinse cu
ghearele de
pantaloni și apoi se
cățără. Miles o
ridică și îi spuse:**

**— Nu înțelegi ce
înseamnă *nu*?**

**Gardeen făcu un
comentariu supărat
probabil referitor la
el și la toată lumea,**

**în general. Felicity
izbucni în răs și
glumi:**

**— Mamă, dar are
o limbă ca a unei
soții de pescar. Nu
primești mâncare în
seara asta, domnule!**

**Miles izbucni și el
în răs și așeză pe un
picior pisica**

**nervoasă,
mângâindu-i blana și
alinându-i
sentimentele.**

**Gardeen îi frământă
coapsa, iar el avu
impresia că săpa cu
ghearele în carnea
lui. Din fericire,
purta pantaloni de
piele, așa că era în**

**siguranță. Îi gădilă
bărbia și îi șopti:**

**— Liniștește-te,
micuț. Nu o să te
mai las în urmă. De
unde aveam să știu
că vrei cu adevărat
să vii cu mine? Dar
cum o să
călătorești?**

— În urmă cu

**cincizeci de ani, zise
Felicity, ai fi purtat
o haină cu poale
lungi și buzunare
enorme.**

**— În timp ce
acum singurele
buzunare sunt la
pantaloni și nu sunt
deloc potrivite
pentru asta. Ah,**

**nebuniile epocii
moderne!**

**— În schimb, eu
aleg lucruri practice
în locul celor
moderne, așa că am
buzunare foarte
mari și aș putea să o
duc, dacă îmi
permite.**

Deși dădu din

**coadă a suspiciune,
Gardeen se lăsă în
mâna lui Felicity,
care o băgă în
buzunar. Odată ce
ajunse acolo, se
poziționează cu nasul
afară și îl fixă pe
Miles cu o privire
păzitoare.**

— La naiba, oare

**ce mă mai așteaptă
într-o simplă zi de
călătorie?**

**— Chiar așa, ce?
întrebă Felicity
înghiontindu-și
calul pentru a se
pune în mișcare.**

**Mai târziu se
opriră la un han
pentru a lua**

**prânzul. Gardeen
acceptă lapte cald și
câteva bucățele de
pui. În schimb,
Felicity refuză
oferta lui Miles de a
prânzi ușor și
elegant și se rezezi
asupra unei farfurii
cu plăcintă de
iepure și bău o halbă**

cu bere. Nu părea deloc obosită de atâta drum. Uneori, Miles își dorea ca ea să se poarte mai mult ca o femeie, dar, în același timp, se gândea ce companion deosebit era. În timp ce mâncau, discutară și

**despre istoria
Irlandei, dar despre
cea antică, ce nu
includea la fel de
multe capcane
pentru neatenți ca
cea prezentă.**

**— Mama ta e o
Fitzgerald? întrebă
ea la un moment
dat.**

— Da, și este foarte mândră de asta.

— Așa și trebuie să fie, din moment ce curge sânge vrăjit în acea linie.

— Vorbind despre sânge vrăjit îmi vine în minte Foy. E ceva cu locul acela.

— Sunt doar
pisicile. Pisicile
sunt magice, spuse
ea.

Ca și cum ar fi
fost chemată,
Gardeen apăru și
sări în poala lui
Miles.

— Cu siguranță,
aceasta este. Cine a

**numit-o „micul
gardian”?**

**— Mătușa Annie
le botează pe toate,
deși pretinde că ele
îi spun ei numele
lor. Se întâmplă rar
ca vreuna să
părăsească Foy.**

**— Nu îmi pot
imagina de ce am**

**fost favorizat, zise
Miles.**

**— Încercând să
înțelegi pisicile
irlandeze nu vei
ajunge nicăieri.**

**— Sau orice
altceva irlandez, am
senzația.**

**Mâncând un măr
până la cotor,**

Felicity se uită pe fereastră, dincolo de dealurile rotunde.

— Irlanda se schimbă atât de puțin. Uneori, am senzația că însuși

Finn Maccool^[7], o să vină să ne salveze.

— Dacă o va face,

**va trebui să se lupte
cu Arthur. Englezii
au și ei eroii lor
mitici.**

**Ochii ei îl
străfulgerară.**

**— Arthur a fost
celt. El nu s-ar fi
alăturat niciodată
saxonilor și regelui
lor germanic**

**împotriva rasei celte
pure!**

**Era amuzant și
plăcut să stai și să
te bucuri de o
discuție nevinovată,
gândi Miles. Prea
plăcut, poate,
pentru un tutore și
pupila lui...**

— Mitul lui

**Arthur s-a
împrăștiat prin
Normandia, Galia și
Scoția, spuse el cu
grijă să-și păstreze
tonul academic. El
era atașat de
pământ, cred, mai
degrabă decât de
monarhie.**

— Sigur, zise ea,

**iar irlandezii nu au
nicio ambiție pentru
pământul englez. Îl
vrem doar pe al
nostru.**

**— Ai uitat, poate,
că sunt irlandez,
copilă?**

**— Uneori te porți
ca un nenorocit de
englez.**

**— Și presupun că
Dunsmore nu o face.**

**O furie pură se
trezi în el, furie pe
care o prefera în
locul omului însuși.
Furie precum cea pe
care o simțise în
acea noapte în
dormitorul ei...
Poate că ea o**

**percepu acum.
Aruncă pe jos
cotorul de măr, apoi
se ridică și spuse:**

**— Mai bine un
englez onest decât
un englez-irlandez
care nu știe ce este!**

**Apoi se repezi
către toaletă. Sau în
căutarea unei**

**scăpări. Gardeen
sări de pe
genunchiul lui Miles
și se năpusti asupra
cotorului de măr ca
și cum acesta era un
șoarece. Miles își
goli halba. Încercă
să se convingă că
atacul fusese un
moment temporar**

**de nebunie, dar nu
fusesse deloc
temporar. Ardea de
nerăbdare să își
pună mâinile în
jurul gâtului slab al
lui Dunsmore – nu
ca răzbunare a
păcatelor lui, ci din
pură și amară
gelozie. Nebunie pe**

**care trebuia să și-o
controleze. Era
tutorele lui Felicity,
nimic mai mult. Iar
singura ei
preocupare în
legătură cu el era să
îl joace pe degete.**

**Folosi și el
toaleta, și apoi
plecară în ultima**

**parte a călătoriei
către Clonnagh. Nu
fu o zi anevoioasă
pentru cai, așa că
acum le dădură
pinteni și goniră
peste câmpuri.
Miles era cu ochii pe
însoțitoarea sa. Deși
Felicity era o
călăreață excelentă,**

**nu era sigur că era
antrenată pentru o
zi întreagă în șa, în
special o șa specială,
pe care stătea în
lateral. Însă nu
părea deloc istovită.
Această regină
războinică irlandeză
cu pielea de
culoarea laptelui, cu**

**un păr incredibil de
negru și o inimă la
fel de sălbatică
precum o furtună se
irosea însă pentru
Dunsmore...**

**Mai făcură o
oprire cu opt
kilometri înainte de
Clonnagh ca să
adape caii la un**

**pârâu de lângă un
mic han. Felicity o
scoase pe Gardeen
din buzunar, iar
mica felină se repezi
în urmărirea câtorva
smocuri de lână de
oaie.**

**Când
conduseră caii către
apă, lui Miles i se
păru că însoțitoarea**

**sa este puțin
amorțită.**

**— Nu mai e mult,
zise el. Putem să
închiriem o
cabrioletă, dacă
vrei.**

**Șchiopătatul pe
care îl văzuse
dispăru.**

— Nicidecum!

**răspunse ea, dar
după un moment se
strâmbă. Dacă vrei
să știi cu adevărat,
sufăr din vanitate.**

— Poftim?

**Ea își ridică
rochia pentru a-și
arăta cizmele
arătoase și
lucitoare.**

— Sunt noi, am vrut să fac o impresie bună, dar mă rod. La naiba cu cizmarii! Nu sunt rele pentru călărit, dar mersul devine dureros.

— Este o bancă acolo, pe care ne putem așeza. Vrei să

te duc în brațe?

— **Doamne
ferește, greutatea
mea o să te doboare.
Nu sunt un fulg...
*Miles!***

**El o luă în brațe și
se apropie de bancă.**

— **Gata, gata!
declară ea, roșie în
obraji de atâta râs și**

**cu pălăria strâmbă.
Sunt impresionată
de puterea ta de
Atlas. Acum pune-
mă jos înainte să te
sinucizi.**

**Vocea ei se
pierdu, iar culoarea
din obraji se
accentuă. El își
dădu seama că**

**respirația i se
accelerase. Da, se
dădea mare ca un
băiețuș de la țară
care îi arată mușchii
fetei de care îi place,
dar privirea din
ochii ei nu era doar
un artificiu? Unde
era Gardeen când
avea nevoie de ea?**

**— O, Miles, aş
vrea...**

**— O, Miles aş vrea
să nu fi fost tutorele
meu? întrebă el
încet.**

**Dar momentul
trecu. Ea se uită în
altă parte.**

**— Da, cu
siguranță. Îmi faci**

**viața
complicată.
mă jos.**

**El o lăasă jos, ușor,
dorindu-și ca acel
moment să se
întoarcă, cel puțin
ca să îl savureze,
poate să îl analizeze
și, poate, să îl
exploateze. Cel**

**puțin aveau să
petreacă vreo câteva
zile acasă la el,
departe de
Dunsmore și de
Kieran, care
complicau situația.
Poate atunci va fi
capabil să gândească
normal. Ea se
îndepărtă de el și**

**începu să-și
aranjeze ținuta.**

**— Cred că mi-ar
prinde bine niște
ceai înainte de a
pleca mai departe.
Este din ce în ce
mai răcoare.**

**— Se face târziu,
dar cred ca ne
putem permite să**

**întârziem o
jumătate de oră,
zise el după ce se
uită la cerul care
începea să se
întunece.**

**Însemna că
lumina va dispărea
în apropiere de
Clonnagh, însă el
știa foarte bine**

**ținutul acela și
putea călări chiar
dacă era legat la
ochi, iar Argonaut
își putea găsi grajdul
chiar și fără a fi
ghidat. Adevărul era
că părea o călătorie
de vis, în care
realitatea pierdea
consistența, iar**

**imposibilul părea
probabil. Privirea
din ochii ei, ca
răspuns la
simțămintele lui, nu
putea fi reală sau
practică, dar era
prețioasă.**

**Micul han nu
oferea condiții
deosebite, dar era**

**gol la acea oră.
Bătrâna de acolo fu
fericită să le ofere
ceai și biscuiți cu
unt, dar și o
farfuriuță cu lapte
pentru Gardeen.
Micuța încăpere, cu
tavanul jos și
luminată doar de
focul din șemineu,**

**părea tot din
povești. Nu existau
basme despre
oameni care se
bucuraseră de o
masă ca din povești
și apoi fuseseră
vrăjiți pentru
totdeauna?**

**— Spune-mi câte
ceva despre casa ta,**

îi zise ea.

**El scutură din cap
și îndepărtă acele
vise nebunești. Se
lansă într-un
monolog despre
Clonnagh și despre
copilăria lui acolo,
cu referiri frecvente
la cele două surori
ale sale și la unicul**

frate.

**— Și niciunul
dintre ei nu mai stă
acolo? îl întrebă
Felicity.**

**— Nu. Ellen și
Moiră sunt
amândouă măritate,
iar Declan e căpitan
de navă.
Împopoțonat cu**

**galoane și cu tot
mai multe
recompense.**

**— Și mama ta? Ce
fel de femeie este?**

**— O femeie de
treabă, una
puternică. Ne-a
educat pe toți la
cele mai înalte
standarde și nu a**

**avut niciodată timp
să trândăvească.**

**— Nu vreau să
jignesc pe nimeni,
dar nu pare tocmai
soția potrivită
pentru unchiul
Colum, zise Felicity
încruntată, cu un
picior sub ea, pe o
sofa mare.**

**Miles râse și îi
răspunse:**

**— Nu ai crede că
se potrivesc, nu-i
așa? După ce soțul
i-a murit și copiii au
crescut, avea nevoie
de cineva pe care să
îl conducă.**

**— Săracul Colum,
zise Felicity roșind.**

**— Ei, comedie! El
divinizează
pământul pe care ea
calcă și acceptă
conducerea ei, deși
am observat că face
tot ceea ce vrea. Și,
în mod clar,
amândoi se bucură
de intimitatea
căsătoriei.**

**Apoi își dori să nu
fi mers atât de
departe.**

**— Dar sunt la fel
de bătrâni ca Annie!
replică uimită.**

**Pe Miles aproape
că îl pufni râsul de
mirarea ei și de
plăcerea cu care îi
constată naivitatea.**

— Știi, astfel de lucruri nu sunt doar pentru cei tineri.

— Astfel de lucruri nu ar trebui să fie deloc pentru tineri, zise ea cu un ton hotărât, apoi păru că și ea regretă cele spuse.

Intrase, parcă, în

**panică. Oare ce s-o
afla în spatele celor
spuse? se întrebă
Miles.**

**— Ce înțelegi prin
tânăr?**

**Felicity se uită în
altă parte,
îmbujorată și
încurcată.**

— Copii. Mai

**tineri ca mine,
răspunse.**

**— Tu ai douăzeci
de ani. Multe fete
sunt deja măritate
la această vârstă.
Dar sunt de acord ca
mariajul nu este
pentru copii.**

**Încă încercând să
caute o explicație**

**pentru tulburarea ei
– pentru că nu era
deloc un cuvânt
exagerat – el se
întrebă dacă nu
cumva Dunsmore s-
ar fi coborât atât de
jos încât să o
amenințe că îi va
face rău fiului lui
într-un mod sexual.**

— Este ilegal
pentru copii să se
căsătorească,
sublinie el,
căutându-și cu grijă
cuvintele. Iar cei
care se poartă urât
cu ei intră sub
incidența legii.

Ea se uita prelung
în ceaiul din cană și

răspunse:

**— Dacă este
făcută vreodată o
plângere. Fiecare
este foarte
preocupat de
reputație. Chiar și
un copil inocent
este întinat de astfel
de fapte. Își puse
cana pe masă, se**

**ridică în picioare și
continuă: Ar trebui
să pornim la drum.
Lumina pălește.**

**El se ridică mai
încet, deși era
adevărat.**

**Întârziaseră mai
mult decât
intenționaseră. Vor
trebui însă să se**

**întoarcă la această
discuție mai târziu.
Dacă Dunsmore
folosea astfel de
amenințări, era cu
atât mai mult
scoasă din discuție
ideea căsătoriei, iar
problema putea fi
rezolvată în alte
moduri. În Miles**

**începea să crească o
dorință puternică de
a-l potoli pe
Dunsmore cu
pumnii, asigurându-
se a acel bărbat nu
va mai amenința
niciodată o femeie
sau nu copil.**

**Era un amurg
încețoșat și rece, și,**

**în timp ce se
puneau în mișcare,
Miles avea senzația
că se îndepărtau de
vraja de mai
devreme. Cărarea
șerpuită din fața lor
se pierdea într-un
cenușiu uniform,
topit de ceața ce
venea dinspre marea**

**aflată în apropiere.
Mirosul de apă
sărată plutea în aer,
și nu departe o
pasăre scoase un
strigăt.**

**Nu puteau să
meargă mai repede
de atât, la pas, dar
ritmul domol îi dădu
lui Miles răgaz să se**

**gândească la Kieran
și la Dunsmore.
Înțelegea dilema lui
Felicity. Pentru ea,
refuzul lui de a o
lăsa să se sacrifice
pentru copil părea,
într-adevăr, egoist.
Ar fi fost o problemă
și dacă cel mic ar fi
fost un străin.**

Dorința ei de a se sacrifica era una dintre marile ei virtuți. Încercă să își imagineze ce ar face în locul ei dacă ar fi să aleagă între viața lui și cea a unui mic copil. Cum ar putea cineva să nu aleagă să salveze

**micuțul? A
împiedica asta, în
schimb, ar putea fi
gestul salvator al
unui prieten.
Problema era că, în
mai puțin de o lună,
Felicity era în stare
să se ofere pe ea și
averea ei lui
Dunsmore fără nicio**

**ezitare, și o va face
chiar dacă ar fi
convinsă că este o
nebunie. Cel mai
bun mod în care i-ar
putea deschide ochii
ar fi să se
îndrăgostească. Cu
siguranță nu îl iubea
pe Dunsmore.**

Miles își trecu în

**revistă prietenii pe
care ar putea să îi
întâlnească la
Melton, căutând
unul capabil să o
atrage pe Felicity.
Poate Stephen Ball.
Nu. Preocupările lui
erau politice –
urbane, nu rurale.
Miles nu și-o**

**imagina pe Felicity
ca pe o nevastă de
om politic. Con
Somerford. Parcă ar
merge. Un om
liniștit, cu o fire
plăcută și cu o
moșie vastă. Dar ea
voia să se mărite cu
un irlandez. Ceea ce
conduse, așa cum**

**știuse tot timpul, la
el...**

— *Stai!*

**Miles alungă
starea de meditație
în care se afla și
văzu doi călăreți
acoperiți cu glugi
care îi amenințau cu
pistoale.**

— Ce dracu'...

**Nu auzise
niciodată de tâlhari
la drumul mare prin
părțile astea.**

— Haide, Felicity!

**Miles recunosc
vocea lui Dunsmore.
Se întoarse ca să se
uite la pupila lui.**

**— Fug, îi spuse ea
arogant, cu spatele**

**drept și bărbia
ridicată, însă
ferindu-și privirea.**

**— O, nu, nu o
faci.**

**— Nu mă poți
opri.**

**El înghionți calul
ei în burtă, iar iapa
se ridică pe
picioarele din spate,**

**dezechilibrând-o pe
Felicity. O prinse de
mijloc și o trase de
pe Cresta.**

— *Să te ia dracu'!*

**îi aruncă ea
zvârcolindu-se și
zbătându-se cu o
voință ce îl înfurie.
O lovi peste spate
încât îi tăie**

**respirația și îl struni
pe Argonaut ca să se
învârtă în cerc astfel
încât oamenii să nu
poată ținti. Se
întinse cu greu către
pistol în timp ce
strunea atât calul,
cât și femeia care se
zbătea, dar când
duse mâna la spate**

**simți că ceva îl
apăsa între picioare.**

**— Stai liniștit,
zise ea.**

**Miles îl calmă pe
Argonaut și se
potoli. Ea scosese
pistolul din tocul
șei și acum îl țintea
între picioare! Nu își
putea da seama dacă**

**ea trăsesese cocoșul
armei sau cel puțin
dacă știa cum, dar
nu își dorea să
parieze pe asta.**

**— Gata. Aici se
termină tirania ta.
Denzil! strigă ea.**

**Dunsmore rămase
în spate, însă
îngrijitorul se**

**apropie și îi înmână
lui Felicity frâiele
Crestei. Pistolul lui
era atât aproape de
Miles încât omul nu
avea cum să rateze.**

**— Puteți coborî
acum, domnișoară,
zise îngrijitorul.
Miles auzi cocoșul
armei revenind la**

**loc. Nu ar fi trebuit
să se îndoiască de
faptul că Felicity se
pricepea la pistoale.
S-o ia dracu' de
femeie șireată,
căpoasă și
periculoasă! Ea
alunecă jos,
aterizând nesigură,
dar se adună repede.**

**Apoi se uită la
Miles.**

— Dă-te jos.

— Du-te dracu'!

— Dă-te jos sau

**Denzil îl va împușca
pe Argonaut.**

**Miles simți o
puternică dorință de
a o pocni în față. Se
supuse, în schimb,**

și îi dădu drumul lui Argonaut. Felicity duse calul lângă un copac și îl legă, spunând:

— Nu vrem ca el să se ducă în goană la grajduri și să dea alarma, nu-i așa? Se întoarce la Cresta și se uită la Miles:

Ajută-mă să mă urc.

El ar fi vrut să îi spună din nou să se ducă dracului, dar Denzil încă îl țintea pe Argonaut cu pistolul. Se întrebă ce ar fi în stare omul acesta să facă pentru un copil. Dar se părea că făcea

**mai multe pentru un
cal. Felicity nu va
scăpa cu asta. Se
îndreptă către ea,
căutând în privirea
ei o urmă de
stânjeneală sau de
regret, dar nu găsi
niciuna. Își
împreună palmele.**

— Nu face vreun

**gest prostesc, spuse
ea înainte să își
pună piciorul
încălțat în palmele
lui.**

**Era, cu adevărat,
tentant să o arunce
dincolo de șa, în
schimb o săltă la
locul potrivit. Ea
dădu din cap a**

**aprobare. Miles
crezu că este un
semn de apreciere,
însă avea să afle
curând că se
înşelase.**

capitolul 8

**Capul îl durea
înfrigorant. Când
încercă să își ducă
mâinile la cap,
realiză că acestea
erau legate la spate.
Murmură un șir de
blesteme în iarba
plină de noroi și**

**jură că Felicity
Monahan va plăti cu
vârf și îndesat
pentru fiecare
durere și crampă.
Zăcea cu fața în jos,
în spatele gardului
viu, și îi era
imposibil să se
ridice. Luptându-se
să facă asta, își dădu**

**seama că sfoara din
jurul încheieturilor
fusesse legată foarte
bine. Avea să
dureze. Îi luă mult
mai mult decât
putea să îndure, mai
ales pentru că
fiecare mișcare îi
făcea capul să
plesnească de parcă**

**tocmai fusese lovit,
însă reuși să își
elibereze o mână,
apoi și pe cealaltă.
Înțepenit, se ridică
în genunchi și apoi
în picioare, ceea ce
îl făcu să-și simtă
capul duduind ca o
tobă, iar privirea i
se încețoșă. Dar îl**

**zări pe Argonaut în
apropiere și se
îndreptă într-acolo
pentru a se odihni
lângă corpul lui
cald.**

**— Bine că nu te-
au rănit, zise el, iar
calul pufni, ceea ce
păru a suna ca o
îngrijorare cabalină.**

**După câteva
momente, Miles își
dădu seama că nu o
să vomite, ceea ce
presupuse că era o
binecuvântare, iar
dacă stătea
nemișcat durerea de
cap era suportabilă.
Cu grijă, își pipăi
ceafa și descoperi**

**un cucui mare și
sânge lipicios, Din
moment ce era viu
și destul de vioi,
presupuse că ce era
mai rău trecuse. Nu
mulțumită lui
Felicity Monahan.
Nu ar fi crezut
niciodată că e
capabilă de o**

**asemenea cruzime.
Își dădu seama cât
de puțin o cunoștea
pe ticăloasa aceea
vicleană. Poate că ea
și Dunsmore se
meritau unul pe
altul. Dar nu vor
scăpa.**

**Încet-încet, lumea
nu se mai învârti,**

**iar Miles putu să
cerceteze cu
privirea bezna
cețoasă ce îl
înconjura. Nu era
nimeni în apropiere,
normal, dar știa
exact unde se afla.
Răscrucea Tyfahan,
la trei kilometri de
Clonnagh. Îi păru**

**ciudat că Felicity și
ticălosul acela
așteptaseră să
ajungă aici ca să
atace. Fuseseră mult
mai multe locuri
potrivite, izolate,
de-a lungul
drumului. Oare de
ce o făcuseră aici?
Ea spusese că fuge.**

**Asta însemna că
intenționau să se
ducă în Scoția.
Miles se mișcă brusc
și înjură când
durerea îl îngrețoșă
iar. Însă mintea îi
rămase limpede și
pricepu planul lor.**

Răscrucea

Tyfahan era la

**numai un kilometru
de micul port de la
Barragan. Fără
îndoială, Dunsmore
avea o barcă
ancorată acolo,
pregătită pentru o
astfel de evadare.
Așteptând înserarea,
cuplul avea și
avantajul**

**întunericului și a
faptului că oamenii
cinstiți se aflau la
această oră în case,
bucurându-se de
cină. Miles se uită la
cer, încercând să
estimeze cât trecuse
de la atac. Nu mult.
Amurgul tocmai se
instala când**

**Dunsmore își făcuse
intrarea în scenă,
iar acum abia se
întunecase. Cu ceva
noroc, cei doi se
așteptau ca
legăturile să îl țină
în loc pe Miles mai
mult timp. Verifică
dacă avea pistoalele
și le găsi în tocurile**

**de la șa. Din
moment ce niciun
glonț nu fusese tras,
presupuse că erau
gata de a fi folosite.**

**Îl dezlegă pe
Argonaut și se
aruncă în șa,
înghiontind calul ca
să o ia la goană.
Mintea îi era destul**

**de limpede, și, la
răscruce, o luă pe
drumul vestic și
apoi porni în viteză,
rugându-se să nu
întâlnească patrulă
care să îl
încetinească. Capul
îl dureaua la fiecare
zguduitură, dar asta
nu îl făcea decât să**

**fie și mai hotărât să
o oprească pe
Felicity de la
îmbarcare. O să o
strângă de gât. După
ce o va bate. După
ce își va vărsa
fiecare picătură de
furie și de
sentiment de
trădare din suflet.**

**În cătunul
Kilgloch, câțiva
oameni se aruncară
din drum în fața
călărețului care
trecu în galop; apoi
Miles văzu la
orizont Barragan.
Nu era mai mult de
o adunătură de case
de pescari, întinse**

**de-a lungul
țărmlui, cu bărci
legănându-se în
ancore ceva mai
departe. Dar una era
trasă chiar la mal!
Înseamnă că nu
plecaseră încă. O
mână de oameni
vorbeau, iar caii
stăteau cuminți în**

**apropiere. Când îl
auziră, își întoarseră
capetele, și grupul
începu să se agite.
Se porni o luptă.
Miles scoase un
pistol, îl armă și
trase în apropierea
grupului. Oamenii
se împrăștiară, iar
unul dintre ei alergă**

spre cai, ridicându-și poalele rochiei. Felicity. Ce naiba mai pune la cale? Ea se aruncă în șa și se îndepărtă pe țarm.

Miles se gândi un moment, nesigur ce țintă să aleagă. Apoi Dunsmore fugi către

**cal, iar Miles îi dădu
pinteni lui Argonaut
și se interpuse între
englez și Felicity, cu
pistolul în mână.
Ceilalți patru
bărbați – Denzil, un
servitor și doi
pescari – aleseră să
stea deoparte.
Dunsmore porni**

spre Felicity, ca și cum avea de gând să treacă prin Miles. Acesta ridică pistolul pregătit să tragă. Poate că Dunsmore realizează asta și trase hățurile, oprindu-se la doar câțiva metri.
— Ce tutore

**conștiincios, spuse
el, dar era mai mult
un mârâit.**

**— Să ții minte
asta.**

**— Nu o poți
proteja zi și noapte.**

**— Nu va fi nevoie
pentru că tu nu vei
mai fi în Irlanda.**

Dunsmore își

**potoli calul și apoi
își reluă poziția de
superioritate.**

**— Nu am nicio
intenție să părăsesc
Irlanda fără
viitoarea mea soție.**

**Miles ridică
pistolul.**

**— Te urăsc pe
tine și acțiunile**

tale, Dunsmore.
Capul îmi trosnește
și sunt complet
secătuit de răbdare.
Urcă-te în barcă sau
te împușc.

— Oamenii mei te
vor omorî, se lăudă
Dunsmore.

— Mă îndoiesc,
dar în momentul

**ăsta pare că riscul
va merita.**

**Englezul îl fixa cu
privirea, arătând ca
un copil
neastâmpărat.**

**— Nu poți face
asta!**

**Miles nu îi oferi
satisfacția unui
răspuns. Îl înghionti**

**pe Argonaut înainte
un pas sau doi. În
loc să-l împuște pe
Dunsmore, o bătaie
bună părea mai
atrăgătoare. Poate
că englezul îi citi pe
chip intenția, că își
struni calul și se
îndreptă spre chei.
Descălecă și strigă:**

**— O să mă întorc
cât de curând.**

**Semăna și mai
mult cu un copil
îndărătnic. Miles îi
replică:**

**— Nu la Barragan.
Ești în ținutul
Clonnagh și, odată
ce răspândesc vorba,
nu o să fii bine-venit**

aici. Ned Tooley, tu ești?

Pescarul tânăr și robust își frecă nesigur fața și răspunse:

— Da, Înălțimea Voastră.

— Presupun că domnul te-a angajat ca să îl duci în

Scotia.

— Da, Înălțime,
așa a făcut. Nu am
văzut nimic rău în
asta, Dumnezeu mi-
e martor!

— Nici nu era. Du-
l la destinație. Dar,
adăugă Miles, nu îl
aduce înapoi.

Privirea

**bărbatului licări și
făcu cu ochiul.**

**— Desigur,
domnule, va fi o
plăcere.**

**Miles îl cercetă pe
Dunsmore și se
întrebă cum putea
Felicity să se lege pe
viață de un
asemenea specimen.**

— Nu te vei
însura cu Felicity
înainte de majoratul
ei, Dunsmore. Cel
puțin, asta pot
promite.

În ciuda
înfrângerii, englezul
rânji:

— Nu aș paria pe
asta, Cavanagh.

**Femeile disperate
sunt în stare de
foarte multe, așa
cum ai văzut. Și ea
așa este. Disperată.**

**Miles trase în jos
cu pistolul, la câțiva
centimetri de
piciorul lui
Dunsmore, făcându-l
pe acesta să danseze**

**și să înjure. Apoi se
îndreptă prin nisip
după Felicity. Capul
îl dureau îngrozitor,
însă se părea că
furia reușise să
depășească în
intensitate durerea.
Pupila lui trădătoare
nu se vedea nicăieri,
însă potcoavele**

**iepei ei lăsaseră
urme în nisip. Încet,
din pricina luminii
slabe a lunii, îi luă
urma la Hickey's
Gully și apoi pe
drumul către
Kilgloch. Acolo bătu
în ușa unei colibe.**

—

**Molan! Deschide,
Cavanagh**

sunt, strigă el.

**Ușa se deschise și
un bărbat cu părul
cărunt privi afară.**

**— Sunteți cu
adevărat
dumneavoastră,
domnule!**

**— A trecut cineva
călare adineaori?**

— Da, Înălțimea

Voastră. O doamnă frumoasă, parcă adusă de mare la mal. A întrebat care este drumul către Clonnagh.

Să o ia dracu', avea de gând să călătorească până acasă la el ca și cum nu s-ar fi întâmplat

nimic?

**— Îți mulțumesc,
Molan. Noapte bună!**

— **Și**
dumneavoastră la
fel! Aveți grijă, că
Danaanele **[8]** **se**
dezlănțuie pe-afară.

Miles plecă în
galop, știind că,
deja, noi mituri se

**țeseau. Oare chiar
toate poveștile
magice aveau origini
atât de sordide? Era
riscant să călătorească
în viteză pentru că
era prea întuneric,
însă nu mai avea
răbdare. Spera că
Felicity nu se
grăbea, fiind pe**

**teritoriu străin.
Realiză că avusese
dreptate când o
văzu în față,
călărind încet. Ea se
întoarse ca să se
uite înapoi, apoi își
continuă drumul la
pas. Capul lui Miles
pulsă, iar maxilarele
i se încleștară. Își**

**încetini mersul până
ajunse în dreptul lui
Felicity.**

**— Dă-te jos de pe
cal.**

**— De ce? Ca să
mă bați?**

— Nu o meriți?

**— Nu îți recunosc
autoritatea asupra
mea.**

**Avea lacrimi pe
față. Fir-ar să fie!
Lacrimi că îl
pierduse pe
Dunsmore? se
întrebă Miles. Îi luă
hățurile, iar când ea
nu vru să le cedeze
o pocni peste
încheieturi cu
mânerul cravașei.**

Cu un șuierat, ea le eliberă.

— Asta are prea puțin de-a face cu autoritatea, spuse el. M-ai atacat și mă voi răzbuna.

— Nu te-am atins niciodată!

— Nici eu nu o să te ating. Dă-te jos!

**Ea îl fixă un
moment, apoi
alunecă jos de pe
cal, întrebându-l:**

— Și acum, ce?

**— Acum o să
mergi. Mai sunt
vreo trei kilometri.**

**— O, o să merg.
Asta e pedeapsa pe
care mi-o dai?**

— Este de ajuns.

Îmi aduc aminte că
te rodeau cizmele.

— Nenorocitul!

— Am fost mințit,
păcălit și lovit în
cap, iar toate astea
scot ce e mai rău
din mine, răspunse
Miles și plecă
împreună cu cei doi

cai.

**Se gândi că, dacă
ea va refuza să
meargă, va fi nevoit
să facă unele
aranjamente ca să
fie dusă la Clonnagh.
Nu va avea voie să
călătorească până
acolo așa că, într-un
fel sau altul, va**

**suferi așa cum
suferise și el. Poate
că și ea realizează acest
lucru pentru că
Miles auzi pași în
spate. O plimbare de
trei kilometri
însemna mult timp
de gândire. Prea
mult. Miles nu
putea să se împace**

**cu admirația pe care
o avea pentru
inteligenta și curajul
lui Felicity și cu
dezgustul față de
comportamentul ei
de astăzi. Copilul nu
era o scuză. Era
destul de inteligentă
ca să îți dai seama
că lumea era plină**

**de copii și că, până
la urmă, Kieran
Dunsmore nu o
ducea tocmai rău.
Parcă mai lipseau
niște piese din
puzzle. Realiză că îl
copleșea o durere
mai mare decât
zvâcnetul pe care îl
simțea în cap. Era**

**durerea provocată
de faptul că Felicity
nu avea destulă
încredere în el încât
să îi spună întregul
adevăr.**

**La un moment dat
i se păru că pașii ei
nu mai erau regulați
și se opri să se uite
înapoi. Ea îngheță,**

**stând dreaptă,
părând lipsită de
griji. La naiba cu
femeia asta
încăpățânată și
mândră! își zise el.
Porni mai departe.
Da, ea șchiopăta și
mai era de parcurs
aproape un
kilometru.**

**Asta era oare
cheia misterului,
mândria? Era ea,
oare, genul de om
care ar prefera să
meargă până la
moarte în loc să
recunoască faptul că
a făcut o prostie? I
se păru greu de
crezut. După o sută**

de metri, se opri din nou. Ea rămase iar pe loc. La naiba! se gândi el și se întoarse în șa.

— Urcă-te înapoi pe cal.

— Nu.

— Pe toți dracii, Felicity. Măcar o dată fă ce îți spun!

— Nu. Merit să
merg pe jos.

El descălecă,
intenționând să o
arunce în șa dacă
era necesar, dar
lumina lunii licări în
lacrimile proaspete
de pe fața ei, și îi
dezvăluie tristețea
fără margini din

ochi.

**— De ce, Felicity?
întrebă el blând.
Spune-mi totul.**

**— Nu va ajuta la
nimic. Mă voi
mărita cu Rupert
Dunsmore.**

**— Nu, nu o vei
face!**

— Odată ce voi

**împlini douăzeci și
unu de ani, nu mă
vei mai putea opri.**

**— Nu paria pe
asta.**

**— Cum? întrebă
ea, cu adevărat
îngrijorată.**

**Neputându-se
abține, el îi șterse
cu degetul mare o**

lacrimă de pe obraz.

**— Așa, zise el și
sărută buzele ei
reci, care i se
predară.**

**Însă era un gest
de epuizare și de
neajutorare, fără
nici-o dorință în el.
O sărută, încercând
să o facă să**

**conștientizeze
adevărata ei valoare.**

— **Felicity,**
murmură el lângă
obrazul rece și
umed. Ești o
comoară. Mulți
bărbați te vor vrea.
Alege înțelept.

— **Alegerea e**
făcută de mult,

**șopti ea. A fost
făcută cu mult timp
înainte și nu poate
fi schimbată. Nu
face asta, Miles. Va
în răutăți lucrurile.**

**El îi sărută
lacrimile de pe gene
și îi spuse:**

**— Țin la tine. Nu
pot să te văd**

suferind.

— Atunci de ce merg cu picioarele pline de bășici? întrebă ea râzând nesigură.

Râse și el, în același mod, dulce-amar.

— Pentru că ești o ființă cu o voință

**teribilă, iar capul
meu încă doare ca
dracu’.**

**— O, Doamne...
spuse ea întinzându-
se și trecându-și
degetele prin părul
lui până la ceafa
unde se afla cucuiul.**

**— Asta se
întâmplă când**

**pocnești pe cineva
în cap cu tocul
pistolului.**

**— Dacă Denzil te-
ar fi legat mai bine...**

**El se dădu înapoi
și se uită la ea, ca să
vadă dacă vorbea
serios. Regretul ei
era că el scăpase și
că îi oprise fuga.**

**Fără niciun cuvânt
încălecă din nou și
pomi mai departe
cătred casă.**

**Până să ajungă la
grajdurile de la
Clonnagh, Felicity
șchiopăta rău, dar
Miles nu auzi niciun
sunset din partea ei.**

**Când se opriră, ea
își mută greutatea
de pe un picior pe
altul, încercând să
își găsească o
poziție confortabilă,
dar nu-i reuși. Miles
făcu tot posibilul să
o ignore.**

**Doi îngrijitori
veniră să îl**

**întâmpine acasă și
să ia caii, apoi Miles
o conduse înăuntru,
rezistând tentației
de-a o căra în brațe.
Pentru un moment
pasager, magia se
țesuse între ei,
magie care – ca în
majoritatea
poveștilor vechi –**

**ducea numai la
tristețe. Doamne, nu
putea să priceapă,
iar capul îl durea
atât de tare! Intrară
printr-o ușă
lăturalnică, aflată
lângă bucătăria plină
de arome.**

**— Am ajuns prea
târziu pentru cină,**

remarcă el.

Presupun că vrei să te schimbi.

— Da, cred că da, dar o spuse parcă amortită, ca și cum ar fi fost de acord să sară și de pe o stâncă dacă i s-ar fi cerut.

Miles o conduse

**în holul spațios și
spre treptele ce
urcau în curbă, dar
în acel moment o
ușă se deschise și
apăru mama lui.**

**— Miles! în
sfârșit. Eram
îngrijorată. Și
Felicity. Bine ai
venit la Clonnagh,**

draga mea.

**Felicity se lăasă
îmbrățișată cu
grație, însă doamnei
Aideen nu-i scăpă
mâhnirea ei.**

**— Dar ce, ce s-a
întâmplat? Arăți
epuizată. Iar tu,
Miles, nici tu nu
arăți mai bine.**

**Aideen fusese
urmată în încăpere
de cinci câini, doi
dintre ei fiind ai lui
Miles. El le întoarse
salutul bucuros în
timp ce îi răspunse
mamei lui:**

**— Am avut un
mic conflict cu
câțiva răufăcători,**

**mamă. Au încercat
să o răpească pe
Felicity. Cred că va
fi fericită să
mănânce în camera
ei în seara aceasta și
să se odihnească.**

**— Să o răpească!
O, Doamne! Da,
desigur, trebuie să
se odihnească**

săracul copil. Vino!

**Felicity rezistă
invitației și se
întoarce către Miles.**

**— Îmi pare rău, îi
spuse șoptit.**

**El crezu că era o
urmă de căință, dar
ea scoase ceva din
buzunarul
încăpător. Desigur.**

**Uitase de Gardeen.
Ea puse micuța
pisică în mâinile lui
Miles și abia atunci
el realizează că era doar
o formă rece, fără
viață.**

**— El a omorât-o,
îi spuse ea.**

**Moartă, pisicuța
era ușoară ca un**

**fulg. Miles se uită la
Felicity.**

— De ce?

**— L-a zgâriat, îi
răspunse ea și se
întoarse
șchiopătând în sus
pe trepte.**

**Posibil sau nu, se
gândi el, toate
lacrimile pe care ea**

**le vărsase puteau fi
pentru această mică
ființă a cărei viață
se stinsese. Mângâie
blana neagră,
nevenindu-i să
creadă că nu va mai
reveni la viață.
Sărăcuță Gardeen.
Și săracul Dunsmore
– îl va aștepta**

**răzbunarea pentru
acest gest fără
noimă.**

**Tatăl său vitreg
își făcu apariția.**

**— O pisică?
întrebă el. Ce i s-a
întâmplat?**

**— Ca mulți
protectori, a căzut
cu onoare în luptă.**

**— Un protector al
unui protector, ei?
Platon nu ar fi fost
de acord. De unde a
venit?**

**— Este dintre puii
lui Annie.**

**— În acest caz, să
ne apere Sfânta
Bridget, spuse
Colum cu ochii**

măriți de uimire. Ea nu o să fie deloc încântată de asta. Și nici de cel care i-a provocat moartea.

Despături un șervet de pânză și acoperi cadavrul, apoi sună dintr-un clopoțel de argint aflat pe masă. Când

**un valet își făcu
apariția, îi zise:**

**— Cred că
stăpânul tău dorește
ca micuța creatură
să fie îngropată.**

**Miles simți o
reținere ciudată să
dea corpul plăpând,
dar nu ar fi putut să
se plimbe prin casă**

**cu el. Înfășură
șervetul în jurul
pisicii și o înmână
servitorului,
spunând:**

**— Pune-o cu grijă,
Gerald. Aproape de
cadranul solar, cred.
În grădina cu plante
medicinale.**

— Da, domnule.

**Gerald O'Farrell se
îndepărtă, cu un
respect maiestuos
pe care numai un
irlandez l-ar putea
oferi unei pisici
moarte.**

**Miles se lăasă
condus de tatăl său
vitreg în sufragerie.**

—

Răpită,

spuneai? În zona asta?

— Cred că ei erau din alte părți. Nu uita că Felicity este o moștenitoare vânată.

— Chiar și așa. Un lucru teribil, teribil. Și cum a ajuns micuța pisică să fie

implicată în asta?

— Ea m-a adoptat.

— Una dintre pisicile lui Annie, zici? Of, of... Pentru prima oară, Colum păru copleșit de seriozitatea unui eveniment. O să fie distrusă când o să afle. Se întâmplă rar

**ca una dintre
micuțele ei să se
lase în grija unui
străin. Of...**

**— Cred că o să îi
scriu și o să îi
povestesc.**

**— Numai dacă
vrei ca furia ei să se
reverse asupra
răufăcătorului.**

**— Nici nu mi-aș
putea dori mai mult
de-atât, răspunse
Miles.**

**Din păcate, nu își
putea imagina că
furia ei putea face
mari probleme. A lui
însă putea. Acum
avea o răfuiala
personală cu**

**Dunsmore și începu
să se gândească la
toate metodele prin
care putea să îi facă
viața un iad. Va
începe prin a-i
controla creditorii.**

**— Hai să
mănânci, îi spuse
Colum. Hai! O, nu-ți
face probleme cu**

**privire la noroi.
Mama ta nu se va
supăra.**

**Miles se gândi
totuși că mamei lui
nu o să-i convină să
îl vadă așezat cu
hainele pline de
noroi pe scaunele
noi din satin și
mâncând cu mâinile**

**mizerabile. Se
întrebă când se va
risipi vraja dintre
mama lui și tatăl
vitreg și vor ajunge
la cuțite.**

**— Prefer să mă
spăl înainte, Colum.
Cobor imediat.**

**Când părăsi
sufrageria, simți**

**nevoia să se ducă
afară, să se asigure
că micuțul lui
gardian era tratat
așa cum trebuia.
Însoțit de Donn și
de Dubh, merse în
grădină unde îl găsi
pe Gerald, care
săpase deja un mic
mormânt, în ciuda**

**pământului
înghețat, și așeza
pisica înăuntru.
Donn și Dubh
rămaseră de-o parte
și de cealaltă a
mormântului, în
mod ciudat, ca și
cum alcătuiau garda
de onoare și
așteptară acolo până**

**când Miles și Gerald
umplură groapa și
puseră un morman
de pietre deasupra.
Miles îl lăasă pe valet
să se întoarcă la
treburile sale și
rămase un moment
în grădina
mohorâtă, să își
plângă prietena și**

**protectoarea. Și jură
răzbunare.**

**Se duse apoi în
camerele sale și îl
găsi pe Hennigan
așteptându-l.**

**Valetul mormăi
supărat când văzu
cantitatea
considerabilă de
pământ irlandez**

**lipită de
îmbrăcămintea lui și
începu să îi scoată
pe rând hainele,
depunându-le cu
atenție pe podeaua
de lemn, dincolo de
covorul Axminster.
Miles rămase în
indispensabili și în
cămașă înainte de a**

**apuca să se
gândească la ceva. Îi
spuse valetului să
pregătească baia, își
spălă mâinile, luă o
pereche curată de
pantaloni și merse
repede de-a lungul
coridorului pentru a
bate la ușa celei mai
bune camere de**

**oaspeți. Nu
răspunse nimeni.
Alarmat, intră și o
găsi pe Felicity
abătută, în pat, în
cămășuța lungă
până la genunchi.
Când îl văzu, se
îndreptă de spate și
își trase un colț de
cuvertură peste**

picioarele goale.

— Ieși afară! îi zise ea.

Miles înaintă în cameră și închise ușa.

— Dacă mi-ai fi răspuns, chiar și spunându-mi să plec, nu aș fi intrat.

— Atunci ieși

afară.

**— Prea târziu
acum. O să plec
imediat ce am
cuvântul tău de
onoare ca nu o să
părăsești
proprietatea fără
permisiunea mea
clară.**

— Când o să

**termini cu
amenințările? îl
întrebă ea
închizându-și ochii.**

— Când o să
ajungi la majorat.

**Felicity își
deschise ochii, dar
numai pentru a se
uita la el cu o
privire nefericită.**

**Miles se apropie, se
așeză pe pat și îi
spuse:**

**— Crede-mă,
Felicity, acum sunt
și mai hotărât să
împiedic mariajul
tău cu mișelul ăla.
Dacă va fi necesar,
voi spune întregii
case ce se întâmplă**

**și te voi ține aici
sub lacăt.**

**— O, să te ia
naiba, îi zise ea, dar
era mai mult o
șoaptă lipsită de
speranță decât un
strigăt de sfidare.**

**— Și, în cazul în
care ai speranțe,
Dunsmore nu o să**

**vină la uşă precum
Lochinvar ^[9], ca să
te elibereze. Este în
drum către Scoția.**

**— Ce? A plecat
fără mine? întrebă
ea şocată şi
furioasă.**

**Miles lovi patul,
iar acesta se zgudui.**

— La dracu',

Felicity! Cum poți să vrei să te măriți cu un om care a omorât o pisică lipsită de apărare?

— Poate tocmai *pentru că* a omorât o pisică lipsită de apărare.

El pricepu atunci.

— Nu ai putut să

îl oprești. Și, fie că ești sau nu soția lui, nu o să îl poți opri să-l rănească pe Kieran.

Ea își închise ochii, parcă vrând să facă o destăinuire, însă nu spuse nimic. Miles oftă, așezat pe colțul patului, la

distanță de ea.

— Dunsmore va fi plecat aproape o săptămână, Felicity Drumul până în Scoția va dura o zi și jumătate și apoi mai mult până să se întoarcă aici. I-am zis lui Tooley să nu îl aducă înapoi.

**— O săptămână,
șopti ea.**

**O șoaptă ce părea
a spune „perfect”.
Miles înțelese din
aceasta destul
despre situația ei
încât să își simtă
inima frântă.**

**— Amândoi avem
nevoie de răgazul**

**ăsta. Dă-mi cuvântul
tău că pentru o
săptămână nu o să
încerci să pleci din
Clonnagh fără
permisiunea mea.**

**Felicity păru atât
de epuizată, încât
Miles nu știa dacă
ea mai era în stare
să dea un răspuns**

coerent, însă rosti:

**— Ai cuvântul
meu, Miles. Înșă,
doar o săptămână.
Nu mai mult.**

**— Pentru
moment, copilă, o
săptămână pare un
dar divin.**

**Mânia lui Miles se
topise și ar fi vrut**

**să o țină în brațe,
însă l-ar fi respins,
cu siguranță. Avea
să își țină cuvântul
dat, așa că el simți
că e în regulă să o
lase singură.**

**Când doamna
Aideen veni să îi
spună nepoatei sale
că baia era gata, o**

**găsi pe Felicity
dormind, prăbușită
pe pat ca o păpușă
scăpată de un copil.
Îi îndepărtă părul
negru de pe frunte,
conștientă că la
mijloc fusese mai
mult decât un atac
la drumul mare. În
alte circumstanțe,**

**ar fi bănuir că era
vina unui bărbat,
dar erau puțini cei
care puteau să
înriseze astfel o
femeie mai mult
decât Miles.**

**Oare el avea o
relație cu ea? Era
ceva între ei, putea
jura asta. În primul**

**rând, Miles nu se
dusesese la Melton.
Orice lucru ce îi
putea distrage
gândul de la
vânătoare trebuia să
fie foarte important.
Și dacă Miles făcuse
o pasiune pentru
Felicity, ce părere
avea ea despre asta?**

**Aideen știa că fata
nu era o domnișoară
ca oricare alta și
bănuia că nu o prea
interesau bărbații.
Cel puțin, asta
spusese Colum. Dar
Colum nu spusese
tot. Aideen respecta
dreptul soțului ei de
a păstra anumite**

**secrete de familie,
dar, dacă ele
deveneau o
problemă în familia
ei, lucrurile se
schimbau în
întregime.**

**Și ce pățise, oare,
pisica aceea? Nu
știa ca Miles să fi
avut o afinitate**

**pentru pisici – era
un bărbat care iubea
caii și câinii iar
acum îl văzuse
uitându-se la
creatura aceea ca la
un copil mort. „El a
omorât-o!” zisese
Felicity. „Pentru că
l-a zgâriat.” Oare
cine era acest**

**neplăcut „el?” se
întrebă Aideen.
Chemă apoi o
servitoare ca să o
ajute să o bage pe
Felicity în așternut,
așteptând cu
nerăbdare să
descâlcească ițele
acestei povești.**

capitolul 9

Dimineața

**următoare, în timp
ce Hennigan îl
bărbiera, Miles se
gândea la
schimbările ce se
petrecuseră de când
fusese bărbierit
astfel ultima oară**

acasă. Viața lui liniștită era acum o harababură. Se apropia de o confruntare cu Rupert Dunsmore ce putea să se termine într-o baie de sânge. Capul parcă îi era crăpat. La fel și inima! Ultimul lucru

**la care s-ar fi gândit
acum câteva
săptămâni era o
căsătorie. Și, chiar
dacă ar fi luat în
considerare această
chestiune, ar fi fost
sigur că va face
acest pas peste
câțiva ani, când va
găsi o femeie tânără,**

**bine-crescută pe
care o va plăcea,
cineva potrivit
pentru a fi contesă
de Kilgoran. Nu s-ar
fi gândit niciodată
că va fi prins în
mrejele unei femei
ușuratică, brunetă,
prost crescută, care
trecea din dezastru**

**în dezastru. Și care
își pusese în cap să
se mărite cu altul.
Oricum, se părea că
Felicity reușise să
își croiască drum
către inima lui și
rămăsese acolo.
Unele dintre
întâlnirile lor îl
făcuseră să spera,**

**dar apoi își aminti
ceea ce îi spusese
ea, clar și răspicat,
că își dorea să fi fost
în barcă,
îndreptându-se către
Scoția.**

**— Îmi pare rău,
domnule! Îmi cer
scuze!**

Mișcarea bruscă a

lui Miles îl făcu pe
valet să îl ciupească
cu lama. În timp ce
opreau firicelul de
sânge ce se
prelingea, Miles
remarcă faptul că
aceasta era o nouă
crestătură pe
răbojul lui Felicity
Monahan. Sustinea

**că este o femeie
periculoasă, iar
cuvintele ei se
dovedeau a fi
adevărate. Un om
înțelept ar fi dat bir
cu fugiții. În
schimb, Miles era
legat în mod legal de
ea pentru mai mult
de patru săptămâni.**

**În timp ce își
încheia cămașa, se
gândi că mai avea
cel puțin o
săptămână de pace.
Putea să aibă
încredere în
cuvântul lui
Felicity. Cu
siguranță, într-o
săptămână o putea**

**convinge că mariajul
ei cu Dunsmore era
pur și simplu
imposibil. Râse, iar
valetul lui îi aruncă
o privire mirată. Dar
gândul că va trebui
să o convingă pe
Felicity Monahan
părea ridicol, în
special acum, când**

**Dunsmore îi băgase
în cap ideea că îi va
rupe gâtul lui Kieran
la fel de ușor cum
procedase cu
Gardeen. O putea
face. Asta era
necazul. Deși, în
esență, era un laș.
Dunsmore avea
toată cruzimea**

**meschină a unui
huligan.**

**Miles decise că
avea nevoie de
ajutorul mamei lui.
Termină de
îmbrăcat, ieși și
bătu la ușa salonului
lui Aideen. Așteptă
precaut permisiunea
de a intra, pentru că**

**în zilele astea nu
putea ști peste ce
putea da. Mama lui
era singură. Stătea
la o măsuță lângă
fereastră și se ocupa
de corespondență.**

**i Intră, dragă!
Tocmai îi scriam lui
Ellen. Trebuie să
adaugi și tu câteva**

**cuvinte. A devenit o
mamă preocupată.
Este așa de comic!
Uite cum se
lamentează de
mania micului Hugh
de a se urca în
copaci, când ea
însăși a încercat
odată să se cațere
pe spalierul cu**

**trandafiri de pe
peretele de vest!**

**Miles surâse în
timp ce o sărută pe
obraz și îi spuse:**

**— Nu trebuie să
convingi un
crescător de cai că
unele calități se
moștenesc genetic.**

— Felicity se pare

**că a reușit să evite
nepăsarea
admirabilă a
Monahanilor.**

**Era sigur că
mama sa va aduce
discuția pe acest
făgaș.**

**— Din moment ce
a ajuns aici într-o
stare avansată de**

epuizare, nu văd cum ai putut să îți dai seama dacă este nepăsătoare sau nu.

— Nu fi copil, dragule. Felul cum scrâșnea din dinți era departe de a arăta nepăsare. Sau ceva admirabil. Ce i-ai făcut săracei

fete?

**— M-a vorbit
cumva de rău?
întrebă el. Am
încercat să o salvez
de la dezastru, atâta
tot.**

**— Nu a zis nimic,
dragă. Tot ce spun e
punctul meu de
vedere. Așadar, ce**

dezastru **se**
întrezărește?

— Este complicat.

— Un bărbat,
concluzionă Aideen.
Este vreo fată care
să nu facă o fixație,
la un moment dat,
pentru un
derbedeu? Dar
înseamnă că tu ai

**gestionat situația
destul de rău.**

**Miles se aruncă
pe un scaun și îi
spuse:**

**— Nu o lua ca pe
o simplă pasiune de
moment, mamă.**

**Și îi povesti totul.
Mama sa dădu din
cap gânditoare.**

— Se poate observa de aici cât de mult cântărește bunăstarea unui copil pentru o fată inimoasă. Păcat că acele ființe mascate nu l-au omorât pe Dunsmore.

— Ce femeie dornică de sânge

**ești! Oricum, ar fi
fost un dezastru.
Până la urmă, el este
englez. Armata ar fi
ajuns acolo și ar fi
ieșit urât.**

**— Din păcate, așa
e. Dunsmore se va
întoarce repede,
însă, și o va lua de
la capăt.**

— Dacă nu cumva
ai de gând să recurgi
la sechestru, va fi
imposibil să o ții pe
Felicity aici
împotriva voinței ei.
Și cum putem fi
siguri că el nu îl va
omorî pe copil dacă
planurile îi sunt
dejucate?

— Nu putem. Asta e partea cumplită. Miles se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere. Mi-ar plăcea să cred că Dunsmore ar ezita să își rănească propriul copil, dar asta ar însemna că

**optimismul meu
este exagerat. Cred
însă că se va abține
dacă nu va avea
motiv.**

**— Adică dacă
Felicity nu va fi în
apropiere, l-ar putea
lăsa pe băiat în
pace?**

— Așa cred.

**Aideen bătu
gânditoare cu
degetele în lemnul
lucios de alun.**

**— Ar fi și mai
bine dacă băiatul ar
fi undeva în
siguranță, zise ea.**

**— Da, și mai bine.
Dar cum putem
aranja asta?**

— Lasă asta în seama mea, îi făcu ea cu ochiul. Tu ai grijă de pupila ta. Încearcă să o convingi să își abandoneze planurile. Dacă nu, va trebui să o duci la Melton cu forța.

— Doamne,

**Dumnezeule,
glumeam când am
spus asta!**

**— Ce alternativă
ai? Dacă ea va fi în
continuare hotărâtă,
va fugi din nou.
Presupun că vrei să
fii la Melton, nu aici
încercând să previi
inevitabilul. Ia-o cu**

**tine, iar lui
Dunsmore îi va fi
extrem de greu să
dea de ea. Tocmește
niște amici de-ai tăi,
și îi va fi aproape
imposibil. Din
moment ce este
evident că omul e
afundat în datorii
până în gât și a**

**ajuns la fundul
buzunarului, va
stoarce tot ce poate
din averea băiatului
și e posibil să ajungă
la un sfârșit tragic și
fără intervenția ta.**

**— Ce s-a ales oare
de ideea de sex
slab? întrebă Miles
clătinând din cap.**

— A fost
întotdeauna o
poveste de adormit
copiii, dragul meu.

Felicity se trezi și
deveni imediat
conștientă că se află
intr-un pat străin.
Din moment ce
părea un efort

**considerabil să
deschidă ochii,
analiză alene
aromele
necunoscute –
lavandă și trandafir,
iar în foc lemn în
loc de turbă. Simți
lipsa mirosului de
praf și de mucegai,
așa cum era acasă la**

**ea – mirosul de la
Foy. Apoi își aminti
totul și ridică
obloanele grele
pentru a admira
eleganța moșiei
Clonnagh. Casa lui
Miles nu era mare –
de fapt, era doar
puțin mai spațioasă
decât Foy –, dar era**

o construcție modernă și elegantă. Ferestrele înalte și interiorul aerisit dădeau impresia de mai mult spațiu și demonstrau o administrare excelentă. Era sigură că nu ar fi găsit niciun fir de

**praf nici în cele mai
ascunse colțuri ale
încăperii, nicio pată
de mucegai la
fereastră și nici cari
în lemnărie. Oftă,
știind că mintea ei
analiza nimicuri,
încercând să evite
problemele
profunde. Cum ar fi**

sunetul pe care îl scoate un toc de pistol când lovește capul unui om. Sau imaginea lui Miles căzând inconștient în noroi. Sau privirea lui Rupert când i-a frânt gâtul lui Gardeen.

Își puse o mână

**peste ochi. Totul
părea atât de *simplu*
când fusese plănuit.
Din moment ce
rațiunea îi spusese
că nu are de ales
decât să se mărite
cu Rupert Dunsmore
și din moment ce
amenințările lui la
adresa lui Kieran se**

**intensificară, ea se
hotărâse să meargă
până la capăt. Și
pentru că Miles o
urmărea
îndeaproape, iar
localnicii ar fi
dezaprobat-o, se
decisese să nu fugă
imediat de la Foy. În
momentul în care**

**Miles propusese
călătoria,
întrezărise o
speranță. Undeva,
de-a lungul
drumului, îl puteau
imobiliza pe Miles
și, odată aflați pe
mare, nimeni nu îi
mai putea prinde.
Nu luase în calcul**

**dulcea intimitate
dintre ei de pe drum
sau forța de care ea
și Dunsmore aveau
nevoie pentru a-l
opri pe tutorele
nepoftit de la a o
păzi. Pe ambii
paznici nepoftiți.**

**Se așeză din nou
în pat pentru a-și**

**studia rănile de la
câlcâie. Să-l ia naiba
pe cizmarul din
Dublin! Era ultima
oară când cumpăra
ceva de la el. Și
totuși, într-un fel,
era bucuroasă de
pedeapsă. Fără ea,
nu ar fi putut să îl
vadă astăzi pe Miles.**

**Chiar și cu rănilor ce
îi linișteau
conștiința, tot nu
aștepta inevitabila
lor întâlnire. În mod
sigur, el va fi
supărat de renghiul
pe care ea i-l jucase
și pentru rana pe
care i-o cauzase.
Chiar dacă el ar fi**

dat deoparte toate acestea, tot ar fi acuzat-o de moartea lui Gardeen, Merita acuzațiile. Trebuia să își fi amintit de pisică și să o lase în siguranță, cu el.

Chiar dacă el ar putea uita toate acestea, tot ar căuta

**răspunsuri la
nenumărate
întrebări.**

**Răspunsuri pe care
ea nu dorea să le
dea. Și, dacă el nu o
presa să-i dea
răspunsuri, va fi din
nou prietenos,
făcând ca orele
petrecute împreună**

**să fie plăcute, pline
de înțelegere și de
râs, slăbindu-i astfel
hotărârea.**

**Își îngropă fața în
palme. În fiecare zi
îi era din ce în ce
mai greu să întoarcă
spatele prieteniei
calde a lui Miles și
să se lase în viață**

**vântului rece și
înghețat care era
Rupert Dunsmore.
Mai mult, Miles o
tenta la nebunie! O
nebunie care
aproape o determina
să îi povestească
tot.**

**Se ridică brusc
din pat, ca și cum**

**mișcarea putea să
îndepărteze rapid
aceste gânduri.
Văzând starea
jalnică în care îi era
părul, luă peria și
începu să-l pieptene
cu furie. La ce ar fi
bun adevărul dacă
Miles era
neputincios în a**

**schimba lucrurile?
Ea nu era o
domnișoară în
așteptarea unui
cavaler galant, care
să o salveze. Dacă ar
fi existat o altă cale,
cu siguranță ar fi
găsit-o. Îi dădură
lacrimile, dar se
convinse că sunt**

**provocate de părul
foarte încâlcit.
Lucrurile se
rezumau la faptul că
micuțul Kieran era
fiul lui Rupert.
Nimic nu putea să
schimbe asta. Ar fi
putut, dacă ar fi
vrut, să dovedească
faptul că ea era**

**mama lui, nu
Kathleen Craig, dar
astfel doar și-ar fi
privat fiul de
moștenirea averii
lui Kathleen. Kieran
rămâne în
continuare fiul lui
Rupert, iar Rupert
va avea toată
puterea legală**

**asupra lui. Exista și
varianta de a-l
omorî pe Rupert,
dar aflase deja că
avea în ea o parte ce
se opunea
suprimării unei vieți
omenești. Ținea
totuși această
alternativă ca pe un
colac de salvare.**

**Dacă sacrificiul ei
nu o va ajuta să îi
ofere siguranță
fiului ei, atunci,
cumva, va trebui să
găsească puterea să
facă și acest pas
cumplit. A-l omorî
pe Rupert înainte de
căsătorie nu avea
rost totuși, pentru**

**că micuțul Kieran ar
ajunge în grija
verișoarei lui
Kathleen. Ar
îmbunătăți cu ceva
lucrurile dacă i-ar
explica lui Miles
situația, inclusiv
faptul că lua în
considerare crima?
Râse cu tristețe. O**

**să o închidă la azilul
de nebuni.**

**Sună după
menajeră și, ca să îi
facă pe plac lui
Miles, se îmbracă
precum o tânără
domnișoară bine-
crescută. Descoperi,
ușurată, că pantofii
ușori nu îi afectau**

**rănilile de la călcâie,
aşa că nu era
nevoită să
şchioapete când
cobora către salonul
unde se servea
micul dejun.**

**Întârziase, iar
valetul o informă că
atât doamna Aideen,
cât şi soţul ei**

**mâncaseră mai
devreme. Se asigură
însă că ea are toate
cele necesare. Lui
Felicity îi păru rău
pentru primirea
nepoliticoasă pe
care i-o făcuse lui
Miles în casa
dărăpănată de la
Foy. Chiar atunci,**

**tutorele ei se
strecură înăuntru,
cu zâmbetul pe
buze, dar, pentru
prima oară, cu o
expresie mai
degrabă distantă în
ochii săi albaștri.**

—

**Bună
dimineața, dragă
Felicity. Sper că ai**

tot ce îți trebuie.

**— O, da, spuse ea
simțind un ghimpe
în gât. Hillsmore
tocmai pregătește
ouă proaspete
pentru mine. În fața
răcelii lui
politicoase, încercă
o discuție de
conveniență.**

— Sunt absolut
hămesită. Prânzul
de ieri a fost
complet inadecvat
pentru cineva care
urma să nu ia cina.

Apoi își mușcă
buza, amintindu-și
de ce nu luase cina.
Miles nu spuse
nimic în afară de a-i

**atrage atenția către
peștele afumat. Ea
se prefăcu
străbătută de un fior
și spuse:**

**— Urăsc peștele la
micul dejun.**

**El luă unul și
începu să
îndepărteze carnea
afumată de pe oase,**

**acordând acestei
activități întreaga
sa atenție. După
câteva minute,
tăcerea deveni de
nesuportat pentru
Felicity.**

**— Îmi place casa
ta. Este foarte
luminoasă și
aerisită.**

**El o privi
politicos.**

**— Ai putea obține
același efect la Foy
dacă ai vopsi pereții
camerelor în alb.**

**— Uți că este
casa mătușii Annie,
nu a mea. Bunicul i-
a lăsat-o ei, iar ei îi
place așa cum este.**

— Da, cred că am uitat. Puținele lucruri făcute acolo pentru îmbunătățire par să fie făcute de tine.

— Fac ce este necesar doar pentru confortul meu, atât. Nu mă pricep la treburi

gospodărești.

Felicity oftă. În ciuda bunelor ei intenții, se întorcea la obiceiul de a se ciorovăi cu acest om. Alarmant era că el nu reacționa deloc.

— Sper că aici nu duci lipsă de nimic

în ceea ce privește confortul, zise el.

— Totul e perfect.

Ca să i se dovedească faptul că totul era cu adevărat perfect, sosiră ouăle, gătite minunat. Ea strecură două în farfurie.

— Nici nu vreau să mă gândesc la cât ai suferit la Foy.

— Nu se poate vorbi de suferință pentru că am avut o companie — în general — plăcută.

Felicity se decise că tăcerea era binevenită până la urmă,

**aşa că se apucă să
mănânce. Se uita pe
furiş, din când în
când, la Miles,
dorindu-şi ca el să
fie din nou prietenul
cu inima uşoară
care fusese
odinioară. Deloc
surprinzător, nu era.
Dar de ce, când el**

era așa de rece, ea se simțea atât de atrasă de el? Așa de conștientă. Luase micul dejun cu el în majoritatea zilelor în ultimele două săptămâni fără ca acest lucru să îi afecteze apetitul, însă acum era chiar

**o provocare să
mănânce hrana de
care corpul ei avea
atâta nevoie.**

**După ce goli
farfuria, nu știi ce
să faci mai departe.
Să faci un lucru
cuvios, despre
asta era vorba.
Muzică, îi veni**

**deodată ideea. Timp
de mulți ani, muzica
fusesse refugiul și
consolarea ei, iar
acum avea nevoie de
ea.**

**— Ai vreun
instrument aici?
întrebă ea. Un
clavecin?**

— Ba chiar mai

**mult, spuse el după
ce luă o înghițitură
de cafea. Avem un
pianoforte.**

**— Nu am cântat
niciodată la unul.**

**— Niciodată?
întrebă Miles cu o
licărire de surpriză
în ochi.**

— Noi nu avem

unul, după cum știi.

**— Dar alte case
din zona ta au. Le-
am văzut și le-am
auzit. Mă întreb de
ce nu ai cântat la
unul dintre ele din
moment ce ai mai
mult talent decât
mulți dintre
proprietarii lor.**

**Ea se simți
stânjenită când
roșeața îi invadă
obrajii.**

**— Sunt prea
rușinoasă ca să cânt
în public. Îmi e
teamă că nu o să o
fac bine.**

**— Dar nici măcar
nu ai vizitat o casă**

**care avea pian?
Sunt o invenție
nouă, dar nu mai
sunt chiar atât de
rare.**

**— Până să mă duc
la Whitehaven ca să
discut cu familia
mamei mele despre
moștenire nu am
vizitat nimic**

niciodată.

**Prea târziu,
Felicity realizează că
nu era adevărat.**

**— Colum mi-a zis
că ai vizitat Anglia
acum câțiva ani.**

**— O, da! râse ea
și, chiar și pentru
urechile ei, păru un
sunset strident. Am**

**stat liniștită la țară
și am pus la presat
flori sălbatice.**

**„Oare ce îi
spusese Colum lui
Miles?” se întrebă
ea. După ce stătu un
moment încruntat,
Miles se ridică încet
și-i spuse:**

— Hai să-ți arăt

instrumentul.

O conduse în camera de muzică unde se aflau pianul și o harpă irlandeză. Ea își trecu degetele peste corzile harpei, dezlănțuind o cascadă de note.

— Nici la așa ceva nu am cântat până

acum.

— Ești bine-venită să o faci, deși îmi e teamă că talentul la clape nu te va ajuta în acest caz.

— Mă tem că e adevărat, iar corzile sunt tari pentru degetele mele.

**Felicity se așează
pe băncuța
acoperită cu mătase,
admirând
instrumentul
frumos din mahon.
Cât își dorise să
exploreze unul! Și,
știa prea bine,
vecinii ei amabili nu
s-ar fi supărat dacă**

**era neîndemânatică.
Mândria o ținuse în
loc, mândria și
teamă de a
recunoaște o
slăbiciune sau o
dorință. Atinse
precaută o clapă.
Așa cum i se
spusese, o atingere
ușoară provocă un**

**sunet mai rezonant
și mai cald decât cel
al clavecinului, ale
cărui sunete
semănau mai
degrabă cu unele de
harpă. Miles se
așeză lângă ea și
apăsă încet un
acord.**

— Piano, zise el și

**apăsă cu putere
altul. Forte. Nu cred
că poți să îl strici.
Explorează-l.**

**Felicity începu să
cânte o piesă
familiară, dar se
opri, nemulțumită
de diferența pe care
o simțea la
atingerea clapelor.**

**— Este greu să
treci peste
obișnuința de o
viață de a apăsa
fiecare clapă cu
putere, zise ea și se
întoarse către el.
Du-te, te rog. Vreau
să mă fac de râs în
intimitate.**

Pentru prima oară

**de când îl trădase în
favoarea lui Rupert,
Miles zâmbi.**

**— Sunt sigur că o
să cânti foarte
frumos, dar o să ies,
totuși, puțin.**

**Plecarea lui lăsă
un gol adânc.
Felicity îl umplu cu
muzică. Miles stătea**

**în bibliotecă ținând
o carte în mână,
însă nu citea,
asculta Bach. Mama
lui intră ca să îi
spună ceva.**

**— Cântă minunat,
spuse ea.**

**— E singura ei
realizare.**

— Mă îndoiesc de

asta, răspunse
Aideen și râse. Mă
uimește această
tânăra care
excelează la toate
lucrurile pe care le
face.

Miles închise
cartea și o puse pe
masă.

— Însă nu alege să

**facă lucruri utile,
cum ar fi scrisul și
treburile
gospodărești.**

**Sincer, mă îndoiesc
de faptul că știe să
bage o ață în ac.**

**— Ce trist. Până
la urmă, i se poate
întâmpla să treacă
prin vremuri grele și**

**atunci trebuie să se
descurce.**

**Auzind tonul
caustic, Miles
realiză faptul că
niciodată nu își
văzuse nici propria
mamă cu un ac în
mână. Zâmbi, știind
că, probabil, era la
fel de transparent ca**

**sticla ferestrei
înalte.**

**— Deci, zise
Aideen, spune-mi ce
a mai făcut în afară
de muzică. Nu o să
mă convingi că este
indolentă.**

Miles râse.

**— Este șireată la
șah, călărește ca un**

**cavalerist – și înjură
ca unul, uneori –
știe aproape la fel de
multe despre cai ca
mine și poate mânui
un pistol, zise el.**

**— O listă
interesantă de
realizări.**

**— Pentru contesa
de Kilgoran? întrebă**

**el, după care
regretă.**

**— Nu văd de ce
nu, fiind vorba de
Irlanda... Așa... am
venit să îți spun că
am aranjat
ascunderea lui
Kieran și a
guvernantei lui.**

— Așa de repede?

Cum ai reușit asta?

— I-am scris guvernantei că tatăl băiatului a fost chemat departe și că dorește ca micuțul să viziteze niște veri.

— Veri?

— Mica nobilime din Irlanda este

**înrudită, răspunse
Aideen.**

**— Îmi aduc
aminte bine că eu
am fost biciuit o
dată sau de două ori
pentru că am
denaturat adevărul.**

**— Și au fost
multe dăți în care
nu ai fost, zise**

**mama lui, făcându-i
cu ochiul. Totul e să
știi cât de mult poți
să minți. Acum, să îi
spunem lui Felicity?**

**— Cu cât vorbim
mai puțin despre
băiat, cu atât mai
bine.**

**— Faptul că nu
vorbim despre el nu**

**i-l va șterge din
minte.**

**— Însă ar putea să
nu mai fie principala
ei preocupare,
răspunse Miles.**

**Detectă ceea ce și
mama lui auzise – o
anume disperare în
cascada de sunete
ce veneau dinspre**

pian. Oftă.

**— Odată ce avem
vești despre locul în
care se află copilul,
cred că putem să îi
spunem. Nu am
putea înrăutăți și
mai mult lucrurile.
Mai devreme sau
mai târziu va trebui
să lase copilul în**

pace.

— Sunt sigură că până la urmă lucrurile se vor rezolva. Aideen zâmbi veselă și ieși grăbită din încăpere.

Să dea naiba, mama lui începea să vorbească precum Colum.

**Miles presupuse
că emoțiile lui
Felicity trecuseră,
așa că se duse să o
asculte de aproape.
Ea era atât de
absorbită de muzică,
încât putu să o
studieze liniștit.
Cânta cu întreg
corpul, legănându-se**

**în căutarea unei
armonii mai bune.
Ochii păreau însă
concentrați la
altceva, întunecat și
aflat la mare
distanță. Oare
Dunsmore și fiul lui
puteau avea o
asemenea influență
asupra vieții ei?**

Miles își dorea, cu disperare, să aducă înapoi fericirea, în ambele sensuri ale cuvântului.

Făcu singurul lucru pe care putea să îl facă și o întrerupse, invitând-o la un tur al casei. Felicity nu păru

**supărată să
abandoneze pianul.
Poate că, dacă Miles
i-ar umple zilele cu
lucruri banale, care
să nu stârnească
gânduri neplăcute,
ea va învăța să
zâmbească din nou.
Indiferent cât de
periculos ar putea fi**

asta...

Ar fi trebuit însă să știe că evitarea neplăcerilor nu era modul de a fi al lui Felicity. Primul lucru pe care ea dori să îl facă era să vadă mormântul lui Gardeen. Când el ezită, ea îl provocă.

— Ai îngropat-o cum se cuvine, da? îl întrebă ea.

— Desigur, răspunse Miles.

Gândindu-se că a-i aduce bucurie acestei femei va fi o sarcină eroică, el împrumută un șal de lână de la un

**servitor și o duse
afară. Acompaniați
de câini, se plimbară
până la cadranul
solar din mijlocul
grădinii cu ierburi
medicinale. Nu era
una dintre cele mai
frumoase zile –
vântul bătea destul
de tare –, dar erau**

**încântați de aroma
dulce a ierburilor, ce
se ridica atunci
când ei călcau pe
mușetelul și pe
cimbrul care își
făcuseră loc printre
crăpăturile dintre
dale. El o conduse
către micul dâmb.
Donn și Dubh luară**

**din nou poziția unor
santinele.**

**— Ea va fericiță
acolo, zise Felicity,
ținând șalul strâns
în jurul capului.**

— Așa cred.

**„Dar cum pot să
te fac pe tine
fericiță, Felicity? Și
de ce a devenit ăsta**

**un țel crucial pentru
mulțumirea mea?
gândi Miles. O
urmări cum culege o
rămurică de forsiția
timpurie și se
apleacă pentru a o
strecura printre
pietrele albe.
Vorbele ei fură atât
de greu de deslușit**

**încât vântul aproape
le risipi:**

**— Aș fi plecat cu
el și am fi fost pe
barcă până să ne
ajungi, dacă nu ar fi
fost ea. Ne-am
certat dacă să o
luăm cu noi sau nu.**

**— Și el nu a vrut-
o.**

Ea se ridică și se uită la el.

— Din contră. În lipsa lui Kieran a vrut-o pe ea drept ostatic.

— Felicity...

Se întinse ca să o ia în brațe, dar ea se feri și se uită la el de la câțiva metri

depărtare.

**— Eu eram
hotărâtă să o las cu
tine, în siguranță.
Am luat-o ca să îi
dau drumul să plece.**

**— Și ce s-a
întâmplat apoi?
întrebă Miles.**

**— El a încercat să
o prindă. Ea l-a**

zgâriat.

**Crezu că ea nu va
spune mai multe,
dar lacrimile îi
inundară ochii și
adăugă:**

**— I-a rupt gâtul.
S-a întâmplat atât
de repede...**

**Din nou vru să o
strângă în brațe, dar**

**era ca și cum între
ei se afla un zid.**

**— O moarte
rapidă este o
binecuvântare. Și te-
a ajutat să scapi de
el.**

**Ea scutură din
cap pentru a
îndepărta de tot
starea de slăbiciune.**

**— Am regretat
imediat, spuse.**

**— Dar era prea
târziu. Știi, nu m-ar
surprinde să aflu că
micuța Gardeen știa
ce avea să se
întâmpile și și-a
acceptat moartea ca
să te salveze.**

Felicity se uită la

**el încruntată, și
mici picături de
burniță i se
odihneau pe părul
cârlionțat și pe
gene.**

**— E o prostie,
zise ea.**

**— Oare? Sau nu
vrei să recunoști
faptul că nimeni,**

**nicio creatură de pe
pământ, nu crede că
ar trebui să te
măriți cu Rupert
Dunsmore.**

**— Fac ce trebuie
să fac, spuse ea și se
întoarse brusc. Și să
crezi că la mijloc
este o conspirație a
pisicilor menită să**

**preîntâmpine
căsătoria mea,
trebuie să fii nebun,
Miles Cavanagh!**

**El o urmă către
casă, iar câinii îl
acompaniară la
picior. Vorbele sale
fuseseră bizare, într-
adevăr, dar acum se
gândea că trăise**

**momente când
simțise, precum
Hamlet, că există
mai multe lucruri în
rai și pe pământ
decât cuprinde
filosofia logică. În
Irlanda, credința în
magie și în mistere
avea rădăcini
adânci.**

**Se întoarce să se
uite la micul
mormânt,
amintindu-și cum
câinii lui păreau să
prețuiască și să
onoreze micuța
movilă. Nu mai știa
ce e rezonabil și ce
nu. Și Felicity? Era
magie irlandeză și în**

**ceea ce o privea?
Sentimentele lui
oscilau, luând
amploare, fără a le
putea controla
conștient, astfel
încât grija pentru ea
și pentru fericirea ei
deveniseră acum
centrul vieții. Și nu
aveau nicio legătură**

**cu faptul că el îi era
tutore. Dar ea,
bineînțeles, își
dorea în continuare
cu disperare să se
mărite cu Rupert
Dunsmore. Cel mai
bun lucru pe care îl
putea face era să îi
abată atenția, așa că
insistă să facă**

**împreună un tur al
casei. Cu mult efort,
reuși în curând să
restabilească
relațiile dintre ei și
chiar să aducă și o
undă de umor și de
tachinare. Își dorea
să se întoarcă
momentul din
timpul călătoriei în**

**care o purtase în
brațe, iar o coardă
vibrase atunci între
ei. Acum se
mulțumi doar cu
câte un zâmbet din
când în când.**

**În timp ce îi arăta
portretele de
familie, ea începu să
se relaxeze.**

**Uitându-se la
decorațiunile de pe
tavanul salonului,
Felicity făcu o
glumă legată de
zeitățile pe jumătate
dezbrăcate. În timp
ce admirau
porțelanurile,
mâinile li se
atinseră. Felul în**

**care ea tresări îi
dădu speranțe. Nu
fusesse ca tresărirea
unei femei speriate
sau dezgustate, ci a
unei femei tulburate
de o atingere,
conștiente de
vibrația dintre ei.**

**— Mai ai astfel de
minunății să îmi**

**arăți? întrebă ea
precipitată, în mod
clar sperând că el va
spune nu.**

**— Doar un lucru,
îi spuse și o
conduse, fără nicio
explicație, către
aripa vestică.**

**— Ce? îl întrebă
ea, având grijă să**

**nu-l atingă în timp
ce mergeau.**

**Miles deschise
ușa sălii de biliard
construită în mod
special de tatăl lui,
care iubise acest
hobby.**

**— O, exclamă ea
înaintând.**

Întotdeauna am vrut

**să încerc. Este
considerat, în
general, un joc
pentru bărbați.**

**Bănuiala lui se
dovedi corectă. Un
joc pentru bărbați
era exact ce o va
fermeca pe Felicity
Monahan.**

— Voi fi încântat

să te învăț, îi spuse.

**Cu ceva noroc,
jocul îi va abate
gândurile de la
probleme toată
după-amiaza și o va
ține aproape, unde
el simțea nevoia să
fie ea. Această
nevoie îl deranja,
dar pierduse voința**

**de a i se opune. Ea
ezită, însă apoi intră
ca să inspecteze
rastelul cu tacuri.
Cu un oftat de
ușurare, și poate de
predare, Miles
explică regulile
jocului. Descoperi în
curând că
intimitatea în care**

**se aflau intensifica
atmosfera plăcut
tensionată. Era
nevoie de un imens
control în timp ce îi
ghida mâna și îi
poziționa corpul, cu
atenție să nu
transforme fiecare
atingere într-o
mângâiere. Iar**

**controlul lui
slăbea... Când
Colum veni să li se
alăture, Miles mai
avea puțin și îl lua
în brațe, pentru că îi
adusesese o doză de
judecată sănătoasă.
Fu tulburat însă
când mama lui intră
și luă un tac. În**

**timpul vieții tatălui
lui, ea nu arătase
niciun interes
pentru acest joc.**

**— Colum m-a
învățat, zise Aideen.
Cred că este un joc
în care e nevoie de o
doză mult mai mare
de îndemânare și de
provocare.**

Spre uimirea lui Miles, pierdu în fața ei. Colum radia de bucurie și aplaudă spunând:

— Nu e cea mai tare femeie din lume? Dar nu am nevoie să îmi spui tu asta, băiatul meu. Nu avea, însă lui

**Miles i se părea
împotriva
cutumelor ca o
mamă să se schimbe
așa dramatic la
jumătatea vieții.
Acum, că se gândi la
acest lucru, îi trecu
prin minte că
boneta pe care ea o
purtase zilele**

**acestea era destul
de îndrăzneță și, în
plus, el bănuia
faptul că își dăduse
rochia la modificat
astfel încât să fie
mai mulată pe trup.
Când fericitul cuplu
se îndepărtă,
Felicity chicoti.**

—

Arăți

**consternat. Cred că
o să exersezi și eu,
ca să te bat.**

**Nu acesta era
motivul care îl
deconcertase, dar
nu spuse nimic. Era
încântat să o audă
râzând.**

**— Chiar te rog. Ai
ochi bun pentru**

**acest joc. O să te
prinzi imediat.**

**Veselia din râsul
ei se diminuează. Se
întoarce către masa
de joc și se pregătește
să lovească.**

**— Foarte bine,
din moment ce am
doar o săptămână.**

capitolul 10

**Felicity trimise
cu putere o bilă
roșie în buzunarul
din colț al mesei,
dorindu-și... Nu mai
știa ce-și dorea. Ba
da, știa. *Trebuia* să
își dorească să se
întoarcă Rupert și**

**să se căsătorească.
Trebuia să își
dorească să evadeze
de lângă Miles, să
scape de grija lui, de
ochii lui, de umorul
lui blând. De
atingerea lui. Știa că
el se străduia să îi
facă ziua cât mai
plăcută și, în același**

**timp, îl iubea și îl
ura pentru, asta. Nu.
Nu iubire. Niciodată.
Gândurile se
războiau între ele
până când aproape
că îi veni să țipe sau
să fugă și să se
ascundă precum un
copil din calea unei
furtuni. Pentru că**

era o furtună, o energie nebună ce vibrase în aer, toată ziua, în jurul lor, ca o coardă puternică și tulburătoare, o coardă ce putea dărâma zidul de apărare al inimii ei.

Nu avea însă unde să fugă, așa că își

**potoli nervii și se
concentră ca să
stăpânească jocul de
biliard. Cu**

**siguranță, era o
metodă bună de a-și
petrece timpul. Sau
nu?**

**Lecția
presupunea ca Miles
să o atingă – să îi
corecteze modul în**

**care ținea tacul și să
îi poziționeze corpul
pentru a lovi corect
bilele. Nu era nimic
îndrăzneț în felul lui
de a se purta, și
totuși, ea simțea un
fior la fiecare
atingere, chiar și
prin hainele groase
de iarnă. Fu și mai**

**rău când el o
cuprinse cu brațele,
în timp ce o ajuta să
deprindă tehnicile
mai dificile. Putea el
oare să ignore
atmosfera și să nu
audă sunetul
strident al acelei
corzi?**

Îl privi pe furiș,

**iar el zâmbi calm.
Apoi ochii lui se
întunecară și părură
că se concentrează
asupra buzelor ei.
Ea realizează că și le
umezea. Precipitată,
se încruntă la bila
albă de la capătul
tacului, deși mâna îi
tremura, iar o buclă**

**îi căzu pe ochiul
drept. Dacă n-ar fi
fost atât de cald! Nu
era decât focul...
Trebuia să fie focul,
din moment ce
Miles își scosese
jacheta de lână.
Rochia cu mâneci
lungi și cu guler
înalt, din stofa, o**

**sufoca, și totuși nu
avea ce să mai
dezbrace. Lovitura
ei atent calculată
făcu bila să ricoșeze
fără niciun rezultat
dintr-o margine în
alta a mesei.**

**Păși înapoi ca să
îl lase pe el să joace,
își dădu la o parte**

**bucla umezită de
sudoare și se simți
ușurată când se
îndepărtă de focul
ce îi producea
atâtea neplăceri.
Însă nu scăpă de
senzația de căldură,
pentru că acum îl
putea vedea foarte
bine pe Miles. Cum**

**puteau oare cămașa
de pânză fină și
vesta de brocart să
alcătuiască o ținută
atât de indecentă?
El se aplecă pentru a
lovi. Fără jachetă,
linia puternică a
corpului – de la
umerii lați până la
fesele pline și**

**picioarele lungi,
musculoase, de
călăreț – îi puneă la
grea încercare
simțurile ce se
învoleburau precum
un crescendo al unei
orchestre uriașe,
susținute de o sută
de tobe. Bila roșie
pătrunse frumos în**

**buzunarul din colț.
La naiba cu el! Nu
simțea nimic!**

**Miles se ridică și
își îndepărtă
cravata, cu gesturi
relaxate, pentru a-și
elibera gâtul. Se uită
la ea în timp ce
făcea acest gest, iar
ea realizează că nu era**

**deloc surd la acea
muzică.**

**— Este așa de
nedrept... spuse ea
uitându-se la gâtul
lui gol, dorindu-și
să-i soarbă
picăturile de
transpirație.**

**— Am câțiva ani
de experiență în**

acest joc.

— Știi că nu la asta mă refer. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, rugători, deși nu era sigură ce anume îl ruga. Nu pot să gândesc. E prea cald.

El dădu drumul cravatei și spuse:

— Atunci, poate
ar trebui să
încercăm să nu
gândim. Păși în jurul
mesei, către ea.
Felicity făcu un pas
înapoi.

— Ce faci? îl
întrebă.

El își puse tacul
pe postavul mesei

**de biliard. Apoi îl
apucă pe al ei și îl
așeză alături. Părea
o intimitate absurdă
între cele două
tacuri frumos
aliniat, unul lângă
altul. Apoi o trase în
brațe.**

— Miles!

Buzele lui o

**reduseră la tăcere.
Coarda se întinse,
dar își pierdu
disonanța
amenințătoare,
astfel că Felicity nu
avu încotro decât să
se predea armoniei
pure și senzuale. Cu
o tehnică uimitoare,
el o sărută adânc,**

ușor, determinând-o să i se alăture, așa că ea nu mai știa cine oferea și cine primea. Gestul lui mări numărul de grade din încăpere, dar ei nu îi mai păsa. Poate pentru că rochia îi fu descheiată la spate.

— *Miles!*

Ochii lui erau plini de pasiune. Rochia îi alunecă de pe umeri, iar el o mușcă de piele. Felicity își prinse rochia la piept.

— Este mijlocul zilei!

— Nimeni nu o să

vină aici.

— Mama ta...

— Este cu Colum

și, probabil, are

parte de un

tratament

asemănător. La

naiba cu firea lui

perversă! zise el,

fără a fi însă

supărat.

**— Miles, suspină
ea încet, ești
tutorele meu...**

**— Nu văd niciun
avantaj în asta,
niciunul, murmură
el cu un accent
irlandez ce slăbi
strânsoarea mâinilor
ei, astfel că rochia
alunecă pe podea.**

**Mâinile lui se opriră
în timp ce se uita la
ea, sorbind-o din
priviri în timp ce și
ea voia să facă
același lucru.**

**— Ai frumusețea
Danaanelor, draga
mea, iubirea mea.
Ăsta e destinul
nostru.**

**Apoi pieptenii din
păr fură îndepărtați,
iar el îi împrăștie
buclele în jurul
umerilor, fiecare
atingere delicată a
degetelor lui
trimițându-i fiori
de-a lungul șirei
spinării îi luă în
palme sâni,**

**susținuți de un
corset din pânză
albă, atât de
vulnerabili la
atingerea lui și
apărați numai de
cămășuța de
mătase.**

**— Nu este corect
ca o femeie să aibă o
astfel de armură,**

**murmură el în timp
ce degetele mari îi
mângâiau sfârcurile.**

**— Un corset este
o armură?**

**El râse și îi
dezlegă funda de la
gât, iar cămașa îi
alunecă
dezvăluindu-i sânii.**

— Armura ta,

**lebăda mea, se află
dincolo de el...**

**Miles își trecu
buzele, respirând
fierbinte, peste ea.**

**Felicity înghiți,
murmurând o
rugăciune
incoerentă. Deși nu
avea idee ce rol juca
Dumnezeu în treaba**

asta.

**El îi eliberă
corsetul din
strânsoare, iar
acesta alunecă.**

**Gura lui îi sărută
urechea, gâtul,
pieptul... Ea îl apucă
de păr, ținându-l
aproape, deși,
undeva, în vârtejul**

**fierbinte din mintea
ei, realiza că ceea ce
facea nu se încadra
în planurile pe care
le avea. Dar la
mijloc era o
săptămână. Oare nu
meritau o
săptămână? Un val
de plăcere o
străbătu. Genunchii**

**i-ar fi cedat și s-ar fi
prăbușit dacă el nu
ar fi luat-o în brațe
și nu ar fi dus-o pe
canapea.**

**O așeză blând,
îngenunche și îi
admiră picioarele în
timp ce ea îl privea.
Niciodată el nu
arătase mai frumos.**

**Părul roșcat-auriu
ciufulit și
trăsăturile relaxate
îi tăiară răsufierea și
îi îndepărtară
ultimele rămășițe de
rațiune. Cămașa lui
era desfăcută până
la brâu. Poate ea i-o
desfăcuse. Își
strecură degetele de**

**la picioare pe sub ea
și își presă piciorul
de coastele lui,
încercând să îi
ridice cămașa
pentru a-i dezgoli
cât mai mult din
corp. El zâmbi și se
mută pe marginea
canapelei, lăsându-i
cămășuța așa cum**

**era, desfăcută în
partea de sus,
dezvelindu-i sânii,
prinsă doar la brâu.
Râzând odată cu el,
ea începu să îi
scoată cămașa,
folosindu-și degetele
de la picioare. Când
marginile din față
ieșiră din pantaloni,**

îl întrebă:

**— Poți să desfaci
tu nasturii?**

**— Nu, dar pot să
te gâdil.**

**Îi prinse piciorul
și o gâdilă, așa că se
răsuciră și se
zvârcoliră pe
canapeaua de
damasc până când și**

**ultimele urme de
decență dispărură.
Apoi Miles o sărută
între picioare, pe
buric, pe sâni și în
jurul gâtului până
atinse buzele, iar ea
îi răspunse la sărut.
Și dacă degetele ei
de la picioare nu
putură descheia**

**nasturii, cele de la
mâini făcură alte
lucruri interesante,
pe care nu i le
făcuse niciodată lui
Rupert... Dar nu. Nu
voia să se gândească
la Rupert Dunsmore
acum.**

**— Ești foarte
mare, murmură ea.**

**El îi săruta sânii,
pe îndelete, în
întregime, dar se
opri.**

**— Mă gândeam că
poate ar trebui să te
întreb dacă ești
virgină.**

**Ea se opri. Cum
își putuse imagina
că ar putea face asta**

**și ar putea totodată
păstra secretul?**

**— Aș vrea să fiu,
îi răspunse.**

**Miles îi întoarse
fața către el și zise:**

**— Nu contează,
iubirea mea. Și,
adăugă el râzând,
sunt mai mult decât
încântat că sunt**

mare.

**Felicity izbucni în
râs, deși avea
lacrimi în ochi. El îi
sorbi zâmbetul de pe
buze și lacrimile din
ochi și pătrunse în
ea atât de încet
încât ea abia sesiză
trecerea de la două
persoane la una,**

**până când se aflau
într-o armonic
carnală completă.
Țipă de plăcerea
perfecțiunii clipei și
a dulceții senzuale
ce îi străbătea
corpul ca o flacără,
dintre picioare până
în capul amețit și
învolburat de**

**emoții. Îl sărută
ținându-l strâns de
păr și îl înconjură cu
picioarele puternice
ca să nu scape,
contractându-și
mușchii într-o
încleștare extatică.
„Al meu“, spuse o
parte primitivă a ei
și interzise logicii**

reci să intervină. „Al meu.“

În timp ce se mișcau, el îi murmură cuvinte dulci în engleză și în galeză, iar mesajul era același ca și al ei – o posesie sălbatică, ca a unui călăreț irlandez care

**poseda fecioară pe
țarm. Precum**

Diarmuid **[10]** **care a
furat-o pe Grania de
la Marele Rege și o
ținea, împotriva
omului și a magiei,
împotriva raiului și
a iadului, de dragul
acestei nebunii, a
acestui extaz**

**prețios al sufletului.
Dar chiar și în
mituri, extazul se
sfârșește, iar cei doi
iubiți trebuie să
cadă înapoi, pe
pământul rece.**

**Din nou potoliți,
uniți, schimbați.
Conștienți. Oare
Grania se simțise la**

**fel când își venise în
fire și realizase ce
făcuse? Felicity își
întoarse capul către
gâtul lui fierbinte și
umed și, fără să
vrea, scăpă câteva
lacrimi. El o ridică
în brațele lui, în
poala lui, ținând-o
strâns și legănând-o,**

**să o liniștească, să o
aline.**

**— Nu trebuie să
plângi, lebăda mea
neagră și sălbatică.**

**— Dar numai
pentru o săptămână,
zise ea și îi simți
oftatul.**

— Felicity...

— Ai crezut că

**asta va schimba
ceva? îl întrebă ea,
dându-se înapoi. Îi
văzu expresia feței.
Ai crezut! De-asta ai
făcut-o? Ca să mă
răzgândesc?**

**Ar fi scăpat din
brațele lui dacă el
nu ar fi strâns-o
brutal.**

**— Nu de-asta am
făcut-o, noi am
făcut-o, răspunse el.
Chiar crezi că a fost
plănuit? Te doresc
de săptămâni.
Dumnezeu să ne
ajute, *te iubesc.*
Dacă mi-ai fi arătat
vreo urmă de
reținere, m-aș fi**

oprit.

**Ea se prăbuși din
nou peste el.**

**— O, Miles, nu am
avut nicio reținere.
Dar cum ai putut să
crezi că asta va
schimba ceva? Doar
îngreunează puțin
lucrurile.**

— Vreau să le

**îngreuneze. Atât de
mult încât să fie
imposibile.**

**— Asta nu se va
întâmpla.**

**— Atunci pur și
simplu o să te
opresc.**

**— Odată ce ajung
la majorat, nu poți.**

Ea ura genul ăsta

**de discuție, această
ciorovăială, și o
îneacă în simțăminte,
explorându-l din
nou cu gura și cu
măinile, gustându-i
dulceața și umezeala
pielii.**

**— Avem o
săptămână, Miles.
Hai să ne luăm toată**

fericirea posibilă din ea.

El se abandona iarăși, folosindu-și mâinile pentru a vorbi pielii ei despre nevoie și despre durere.

— Ah, este o fericire periculoasă, un vis, draga mea,

**precum iubirea
nebună din legende,
care nu duce decât
la lacrimi.**

**Lui Felicity i se
păru înspăimântător
că el îi împărtășea
gândul.**

**— Mai bine
periculoasă decât
deloc.**

**Și se bucurară din
nou de toată căldura
ei mistuitoare și de
gustul dulce-amar,
chiar dacă știau că
magia va fi
împrăștiată imediat
de copitele nebune
ale Marelui Rege al
realității. Până la
urmă, în ciuda**

**opoziției lor, vor
trebui să îi
conștientizeze
prezența. Vor trebui
să își culeagă
hainele și grijile
zilei ce trecuse
aproape pe
nesimțite.**

**Camera era
întunecată, iar focul**

**ce fusese lăsat
nesupravegheat abia
mai scânteia. El îi
încheie rochia; ea îi
încheie vesta. Ea își
aranjă părul cât de
bine putu fără
ajutorul unei perii,
iar el îi încropi un
fel de coc și îl fixă
cu pieptenii. Se**

**uitară unul la altul
și râseră.**

**— Nu suntem
chiar tiparele
perfecțiunii, nu-i
așa? întrebă el.**

**— Ah, dar este un
joc frumos și
sălbatic, precum cel
de biliard.**

— Un joc frumos

și sălbatic, într-adevăr. Pot să vin la tine la noapte?

Gândul dulce îi produse un junghi în inimă, ca niște lacrimi ținute captive acolo.

— Nu ar trebui...

— Nu o să facem gălăgie. O să am

grijă de asta, o asigură el.

Odată cu luciditatea, în mintea lui Felicity răsări teama.

— Și dacă rămân însărcinată? întrebă ea ducându-și mâinile la cap. O, Doamne! Cum am

**putut să fiu atât de
nebună?**

**El se întinse să o
aline și îi coborî
mâinile.**

**— Ah, iubire. Nu
mă pot gândi la ceva
ce aș dori mai mult
decât asta.**

**Felicity păși
înapoi, furioasă.**

— Nu! Cum aş putea...

— Cum ai putea să te măriţi cu Dunsmore cu pruncul meu în burtă? Nu ai putea.

Ea văzu licărirea din ochii lui şi durerea pe care o simţi fu precum o

**sabie înfiptă în
piept.**

**— De-asta ai
f ă c u t - o ! *Diavole!*
Cum rămâne cu
pactul nostru?**

**— Nu am făcut
niciodată un pact cu
tine, Felicity, îi
spuse el fără nicio
urmă de umor pe**

**chip. Intenționez să
te opresc de la acest
măritiş şi o să fac
orice...**

**Ea se depărtă de
el punând masa de
biliard între ei.**

**— Atunci îmi
retrag cuvântul dat.
Acum! Promisiunea
mea este precum**

**ceața în vânt. Nimic.
O să plec de aici
când o să vreau.**

**— Atunci o să te
păzesc zi și noapte
sau o să pun pe alții
să te păzească. Sunt
de neclintit în
pravința asta.**

— La fel și eu.

Se înfruntară.

**Inamici care
fuseseră atât de
recent amănți.
Dușmănia lor era
prea profundă, prea
puternică pentru a
se manifesta prin
furie sau pentru a-și
arăta colții unul
altuia. Felicity
rupse în cele din**

urmă tăcerea:

— Din moment ce viitorul meu soț nu s-a întors încă în Irlanda, o să îmi reînnoiesc promisiunea, dacă acesta este prețul păcii din partea ta.

— Nu o să părăsești Clonnagh

**fără permisiunea
mea?**

**— Da, pentru șase
zile. Dar am o
singură condiție,
zise Felicity.
Condiția este să nu
mai încerci din nou
să mă lași
însărcinată.**

El o privi așa cum

**un luptător s-ar uita
la o sabie dezgolită.**

**— Destinul
hotărăște, atunci.
Îți accept condiția.**

**— Și dacă rămân
însărcinată, acest
lucru nu mă va opri
să mă mărit cu
Rupert.**

— O să te opresc

**de la căsătoria cu
Dunsmore, cu prunc
sau fără.**

**Clopoțelul ce
anunța cina sună,
aducându-le aminte
de lucrurile
obișnuite. Miles
scutură din cap și
redeveni un
gentleman civilizat.**

— La naiba, spuse el, trebuie să ne schimbăm.

Cu manierele cuiva care a jucat biliard și a pierdut noțiunea timpului, el o conduse repede pe Felicity afară din încăperea rece și întunecoasă.

**Ei i-ar fi plăcut să
evite întâlnirea cu
Miles în cadrul
aparentei
normalități de la
cină. Dar nu suporta
să se dea bolnavă și
nu avea niciun
motiv de invocat, cu
excepția adevărului**

**– că nu era sigură că
putea sta în timpul
mesei pe scaunul
din fața lui Miles
fără să dea de gol
ceva din cele
întâmplătoare în acea
după-amiază, din
extazul sau
nefericirea simțite.**

Se îmbracă pentru

**cină realizând că era
posibil chiar ca
unchiul și mătușa ei
să își dea seama ce
făcuseră. De cele
mai multe ori, astfel
de lucruri se pot
observa. Dacă
bunicul sau mătușa
ei ar fi fost mai
atenți în urmă cu**

**cinci ani, cu
siguranță ar fi
observat schimbarea
ei într-o tânără
îndrăgostită. Poate
ar fi împiedicat
toată tragedia, o
tragedie care se juca
și astăzi, subminând
ceea ce ar fi putut fi
o dragoste frumoasă**

**și magică. Dragoste.
Era ca o plantă
amară. Sosise prea
târziu, într-un mod
imposibil. O
cuprinse o groază
teribilă la gândul că
ar fi putut concepe
copilul lui Miles
astăzi, complicând
în mod groaznic**

**situația și-așa
îndeajuns de
mizerabilă.**

**Felicity își puse
pe umeri un șal de
Norwich verde cu
auriu. Mai aruncă o
privire în oglindă,
asigurându-se că
avea imaginea
corespunzătoare a**

**unei domnișoare
bine-crescute, una
care n-ar visa
niciodată la o după-
amiază de desfrâu
senzual în sala de
biliard. Înarmată cu
această convingere
coborî la masă
împreună cu iubitul
ei și părinții**

**acestuia. Acolo
descoperi, dacă nu o
știa deja, că atât ea,
cât și Miles erau
niște actori iscusiți.
Discutară relaxați,
ca niște cunoștințe
inteligente, luând
parte cu ușurință la
discuții despre
cărți, poezie și chiar**

**politică. Se întreba
dacă după-amiaza
aceea fusese doar un
vis nebun. Oare
acest gentilom cu
zâmbet binevoitor,
cu maniere plăcute
și povești
interesante legate
de câini și de
vânătoare, stătuse**

**dezbrăcat între
coapsele ei goale
ducând-o pe culmile
delirului?**

**Fu nevoită să își
îndepărteze șalul de
pe umeri pentru că
în cameră se făcuse
extrem de cald. Nici
Colum și nici mama
lui Miles nu păreau**

**să se fi prins. Colum
continua povestirile
lui Miles, în special
despre administrația
din Dublin. Doamna
Aideen contribuia și
ea cu istorisiri din
înalta societate.
Felicity remarcă
faptul că Miles
menționa de multe**

ori numele unui grup.

— Cine sunt acești Sălbatici? întrebă ea la un moment dat, mai mult ca să zică ceva și să spargă tăcerea înainte ca aceasta să devină evidentă.

Oricine o

**cunoștea ar fi
catalogat o perioadă
lungă de tăcere din
partea ei ca fiind
neobișnuită.**

**— O, Sălbaticii.
Sunt cea mai mare
șleahtă de
nemernici
răufăcători! zise
doamna Aideen**

**râzând. Sunt sigură
că luați separat sunt
toți niște bărbați de
treabă, dar când
sunt împreună,
Dumnezeu să ne
ajute! Am avut
câțiva pe aici odată
și aproape că au fost
împușcați de
paznicul terenului**

**de vânătoare al
lordului Whitmore.**

**— Întinsese
capcane, spuse
Miles, și am decis să
le declanșăm.**

**Mamei lui Miles îi
dispăru zâmbetul.**

**— Și acum tremur
când mă gândesc la
asta. Chiar dacă l-ai**

**păcălit pe paznic,
puteai să nimerești
cu piciorul într-o
capcană, băiat
prostuț.**

**— Aveam doar
șaisprezece ani.**

**— Ai avut noroc
că tatăl tău a decis
atunci că erai prea
mare ca să te mai**

bată cu biciul.

— Cred că preferam să fim biciuiți decât să fim consemnați în casă pentru două zile și să învățăm bucăți întregi din Tacit.

— Dar, interveni Felicity, asta tot nu mă lămurește cine

**sunt oamenii aceia
și de ce – pentru că
îmi dau seama că te
numeri printre ei –
vă numiți Sălbaticii.
Sunt surprinsă că te
lauzi cu asta.**

**— Sunt chiar
mândru, zise Miles
cu un zâmbet cald,
care trebuie să fi**

**fost cea mai bună
reprezentatie a
serii. Vezi tu,
unchiul Kilgoran a
insistat sa fiu
educat in Anglia.
Asta nu a fost deloc
pe placul meu. După
ce am văzut aici
cruzimea soldaților
englezi, uram totul**

**la acea nație, cu
multă pasiune. Dar
el a insistat,
probabil tocmai
pentru acest motiv.**

**— Exact pentru
acest motiv, Miles,
zise mama lui. Nici
noi nu am fost
încântați, dar am
înțeles punctul de**

**vedere al lui
Kilgoran. În timp,
vei fi o autoritate în
Irlanda și trebuie să
fii capabil să știi ce
să faci când ai de-a
face cu englezii, de
la egal la egal.**

Miles se strâmbă.

**— Așa că, la fel ca
Fitzgerald și**

Grattan la un loc
am fost trimis la
Școala Harrow unde
m-am trezit
înconjurat de crema
gentilomilor englezi
și m-am pregătit să
îi provoc pe toți.

— Și tu ai trăit ca
să povestești asta?
remarcă **Felicity**

intrigată.

**— Numai datorită
Sălbaticilor, râse
Miles. Un anume
Nicholas Delaney a
decis să strângă
doisprezece băieți
sub jurământul de a
fi uniți împotriva
cruzimii și a
opresiunii. O**

**lovitură contra
unuia dintre noi era
un atac împotriva
tuturor. A
descurajat cu
adevărat huliganii.**

**Fu servită
friptura de gâscă, iar
el se apucă să o taie.**

**Felicity se întreba
cum putea cineva**

**care tăia felii subțiri
din pieptul unei
păsări să facă
gesturi atât de
senzuale. Își ridică
privirea spre fața lui
și îl întrebă:**

**— Și ce faceați
voi, Sălbaticii, când
nu vă opuneți
opresiunilor sau**

**când nu sabotați
capcane?**

**— Crezi sau nu, îi
răspunse el
zâmbind, ne ajutam
la teme din când în
când. Iar în vacanțe
petreceam mult
timp împreună sau,
cel puțin, în mici
grupuri. Doisprezece**

**dintre noi într-o
casă era prea mult
chiar și pentru un
părinte tolerant.**

**Miles îi aruncă o
privire amuzată
mamei lui și îi făcu
semn valetului să
servească bucățile
de came pe care le
tăiase.**

**— Pe lângă asta,
nu cădeam mereu de
acord în legătură cu
vacanța perfectă.
Nicholas a adunat
un grup cu oameni
foarte diferiți. Nu
toți erau înnebuniți
după cai, spre
exemplu. Cu Lucien,
Stephen și Hal**

**plecam, de obicei,
călare dacă ne
convingeam tații să
ne lase. Nicholas,
Francis și Roger
erau pasionați de
antichități.**

**— Pare foarte
amuzant, spuse
Felicity cu
melancolie în glas.**

— Era. Și încă mai e, pentru că legăturile au rămas. Păcat că nu ai mers la școală și nu ți-ai făcut prieteni.

Felicity se abținu să nu plângă. La șaisprezece ani, când Miles vâna sau se furișa pe

**domeniul vecinului
pentru a declanșa
capcanele, ea era în
exil, îndurând o
sarcină prelungită
ce se sfârșise cu
aducerea pe lume a
copilului ei.**

**— Deci încă vă
întâlniți și trăiți
împreună aventuri?**

**Miles se ridică
pentru a trece mai
departe platoul cu
legume.**

**— Nu toți, din
păcate. Trei au
murit în război.**

— Îmi pare rău.

**— Cred că atunci
când noi, restul, o
să fim fără dinți și**

**bolnavi de gută, o să
îi invidiem pe ei,
care sunt mereu
tineri, în tărâmul
Morților Veseli, zise
Miles râzând.**

**— Hei, hei! îl
întrerupse Colum.
Fără discuții
morbide la masă!
Acești Sălbatici par**

**a fi băieți de treabă,
de frăție, și sper să
îi întâlnesc și eu
într-o zi.**

**— Intenționez să
plec în curând în
comitate și unii
dintre ei vor fi
acolo. Vei fi bine-
venit, Colum.**

— Nu, băiete, nu,

**spuse Colum după
un moment de
visare. Nu pot lăsa
în urmă plăcerile de
care am parte aici,
adăugă el și ciocni
paharul cu soția.
Poate în alt an.**

**— Când plăcerile
vor pieri? întrebă
Aideen făcând cu**

ochiul ștreqărește.

**— Oh, dragostea
mea! se înroși
Colum. M-ai luat pe
nepregătite.**

**Adevărul este că nu
am de gând să plec
de lângă tine.**

**— Prostuțule.
Sunt sigură că într-
un an sau doi o să**

**putem să stăm
departe unul de
altul pentru o
perioadă, iar
distanța va da și
mai multă savoare
fericirii noastre.**

**— Ce femeie
înțeleaptă ești,
iubirea mea, spuse
Colum și ciocni din**

nou cu ea.

**Miles își ridică și
el paharul și spuse:**

**— Iar amintirile
plăcute ușurează
drumul călătorului
singuratic.**

**Dar ochii lui se
uitau la Felicity. Ea
înțelese mesajul,
încerca să o seducă**

**pentru ca ea să
accepte o nouă
partidă de amor
până când
săptămâna avea să
se sfârșească. Se
gândi că ar trebui să
își extindă
condițiile. Nu era
suficient să îi spună
că el nu avea voie să**

**încerce să o lase
însărcinată. Voia ca
el să înceteze
complet cu
intimitățile.**

**După cină,
Felicity cântă la
pian, reușind să se
piardă pentru o
vreme în muzică.
Apoi Colum și mama**

**lui Miles cântară în
duet, vocile lor
îmbinându-se
perfect. Felicity se
uită la Miles, iar el
rânji.**

**— Nici să nu te
gândești. Nu am
voce. Dar pot cânta
altfel, zise el.**

Spre surprinderea

**ei, Miles luă harpa,
se sprijini pe un
genunchi și o aplecă
pe un umăr.**

**— Nu fi așa de
surprinsă, îi spuse
el. Este un
instrument vechi,
irlandez.**

**— Nu am văzut
niciodată unul în**

acțiune.

— Cred că Miles s-a decis să învețe din pură încăpățănare, când i s-a spus că va fi educat în Anglia, zise Aideen râzând.

— Poate, admise el, producând o cascadă de sunete delicate. Apoi m-am

**delectat cu
surprinderea
tuturor. Nimic nu îl
poate bucura mai
mult pe un
adolescent decât să
își surprindă
părinții.**

**Începu să cânte
cu o îndemânare
uluitoare, degetele**

**puternice
răspândind o muzică
veselă, de dans,
printre ascultători.
Acele degete
puternice
împrăştiau notele şi
prin corpul ei...
Felicity îşi puse
capul pe spătarul
scaunului şi închise**

**ochii, căutând
gânduri plăcute.
Însă cele care îi
veniră în minte erau
deranjante. Rupert
nu avea instrumente
muzicale în casă. Ea
îi sugerase lui
Kathleen ca micuțul
Kieran să învețe
muzică, dar Rupert**

**considera astfel de
talente nebărbătești.
Când fiul ei vizitase
Foy, ea îl încurajase
să cânte la clavecin,
iar el dovedise că
avea reale
aptitudini. Dar
Kieran fusese deja
afectat de modul de
gândire al tatălui lui**

**și credea că muzica
e pentru papă-lapte.
Era înspăimântător
de imaginat efectul
pe care Rupert îl
putea avea asupra
băiatului în viitor,
dacă nu era oprit.
Până acum îl
ignorase pe Kieran,
în cea mai mare**

**parte a timpului, dar
dacă alegea să nu
mai facă asta...
Trebuia să se
mărite, și asta
repede. Apoi își
dădu seama că
mâinile se odihneau
jos, pe burtă, iar
mintea îi zbură la
principala ei teamă.**

**Cum putuse să fie
atât de proastă, de
nebună! Deschise
ochii, se uită la
Miles și știa exact
de ce. Era ca și cum
el ar fi aruncat o
vraja asupra ei.
Putea să îi poarte
acum copilul. În
profunzime, o parte**

**primitivă din ea se
bucura, însă era o
tragedie de fapt, în
special dacă era
băiat, urmașul lui
legal, dacă ei doi s-
ar fi căsătorit.
Ținând cont de
posibilitatea că era
însărcinată, nu i-ar
fi dat drumul să**

**plece. Apoi realizează
că muzica se oprise.
Ea roși.**

**— Îmi pare rău,
zise ea referindu-se,
de fapt, la mai mult
decât neatenția ei.**

**— Pari epuizată,
spuse Miles. Vrei să
mergi în pat?
Cuvântul „pat“ o**

făcu să protesteze:

— Nu, nu. Nu sunt deloc obosită.

**Miles ridică
sceptic o
sprânceană și zise:**

**— Atunci poate
facem câteva jocuri
de whist.**

**Cuplul în vârstă
era de acord, iar**

**masa fu aranjată, cu
Felicity și Miles ca
parteneri. Ea nu își
dorea nimic mai
puțin decât să
petreacă o oră sau
mai mult stând în
fața lui Miles. A
bărbatului pe care îl
adora. A bărbatului
pe care îl iubise**

**într-un mod în care,
era sigură, puțini
oameni o făcuseră.
În fața bărbatului pe
care era posibil să îl
trădeze furându-i
copilul. O, cum
putuse să se afunde
și mai mult în
această mlaștină? Și
își dăduse cuvântul**

**că nu va încerca să
fugă timp de o
săptămână.**

**La zece seara
doamna Aideen
anunță că era prea
obosită să continue.
Peste puțin timp cei
doi se îndreptară
spre scări, însă nu
păreau deloc**

**eputizați. Felicity luă
repede lumânarea
care o aștepta, însă
Miles o opri cu o
atingere delicată.**

**— Chiar nu am
plănuț nimic din ce
s-a întâmplat în
după-amiaza asta,
Felicity. Am fost
condus de dorință!**

**Și de iubire. Eu
chiar te iubesc.**

— Nu...

**— Mă îndoiesc de
faptul că pot
schimba asta acum.
Pot alege să nu
vorbesc despre asta,
dar de ce aș face-o?
Cum te pot câștiga?**

— Nu mă poți

câștiga, Miles.
Acceptă asta.

— Nu sunt
bărbatul care
acceptă ușor
înfrângerea, iubire.

Ea se smuci din
mâna lui.

— Te-am
***avertizat.* Te-am**
avertizat de la

**început că sunt
periculoasă. Și uite
ce s-a întâmplat.
Lasă-mă în pace,
Miles. Lasă-mă în
pace și o să fii în
siguranță.**

**— E mai mult
decât atât.**

**Ea se întoarse
către scară, dar la**

**prima treaptă vocea
lui o opri.**

**— Felicity, dacă
nu avem altceva în
viața asta, măcar
avem o săptămână.
Ușa mea va fi
deschisă pentru tine
în noapte.**

**— Atunci o să ai o
cameră rece, îi**

**spuse ea și urcă fără
să se uite înapoi.**

**Camera ei nu era
rece. În conacul bine
administrat**

**Connagh focul ardea
vesel în șemineu,
apa caldă o aștepta,
iar mânerul unui vas
de încălzit ieșea
promițător dintre**

așternuturi. Totuși, tremura și își freca mâinile, de parcă simțea curentul din casa Foy. Trase de șnurul soneriei și imediat apăru o slujnică pentru a o ajuta să își scoată tichia. Felicity nu putu să nu se

**gândească la felul în
care Miles îi
descheiase nasturii,
fără ca ea să observe
măcar. O, era un
ticălos șiret. Lucru
ce o duse cu gândul
la ce urmase – o
iubire foarte diferită
de amintirile ei cu
Rupert, așa cum**

**este argintul față de
tinichea. Ar fi
frumos să mai
adune astfel de
amintiri în inimă
înainte ca... Dar nu
avea de gând să
provoace un
dezastru și a doua
oară!**

Odată rămasă în

**cămășuță o trimise
pe slujnică la
culcare. Apoi se
dezbracă și se spală,
îndepărtând orice
amintire a nebuniei
de după-amiază.
Însă, când se uită în
oglină, văzu o
urmă pe umăr. Fugi
să se uite mai bine.**

**Da! Era ceea ce se
numea o mușcătură
din dragoste. Și
Rupert o marcase
astfel, cu atenție, ca
urma să poată fi
ascunsă. La
cincisprezece ani nu
era un lucru greu,
pentru că nu avea
nevoie de ajutorul**

**dădacei pentru a-și
da jos rochia. Se
mândrea atunci cu
urma. Se mândrea
cu ea, așa
îndrăgostită cum
era. Își aminti cât
de disperată era să
povestească cuiva
lucrurile frumoase
care i se**

**întâmplaseră, că un
bărbat chipeș și
matur o iubea pe *ea*.
Doamne, ce proaste
puteau fi fetele! Și
ce ticăloși erau
bărbații care
profitau de dorințele
lor.**

**Urma provocată
de Miles nu era la fel**

**de atent făcută.
Dacă ar fi purtat o
rochie decoltată, s-
ar fi văzut. Ea era
sigură că o făcuse în
mod deliberat.
Intenționase să
pretindă că era a lui.
Tremurând, o
atinse. Pielea nu se
înăsprise și nici nu**

**durea. Un lucru
magic. Își dori să îl
fi marcat și ea pe el.
Zâmbi la acest gând.
Un zâmbet de
femeie perversă, ce
o făcu pe ființa
goală din oglindă să
arate diferit de
Felicity Monahan –
care uneori era o**

**băiețoasă ștrengară,
alteori o domnișoară
bine-crescută de la
conacul Foy. Aici,
într-o casă străină,
ea devenea cu
adevărat femeie,
conștientizându-și
puterile de femeie,
cu adevărat magice,
pentru bine și**

**pentru rău. Devenea
Grania. Grania, care
fusesse aleasă de
Marele Rege, de
însuși Finn Mac
Cool, să îi fie soție,
și care îl văzuse pe
Diarmuid – Dermot
cum era numit mai
nou – și se
îndrăgostise. Grania,**

**care își folosea
magia feminină ca
să îl seducă pe erou
împotriva
stăpânului și a
tovarășilor lui.
Diarmuid încercase
să reziste, dar vraja
ei se dovedise prea
puternică. Ei
fugiseră împreună,**

**cu Marele Rege pe
urmele lor; dar prin
putere și
ingeniozitate**

**Diarmuid era mereu
triumfător, astfel că
cei doi își găsiseră
liniștea. Dar numai
pentru un timp. În
final, Finn avusese
ocazia să se**

**răzbune, iar
Diarmuid plătise cu
viața pentru iubirea
Graniei.**

**Majoritatea
poveștilor irlandeze
se termină în sânge.
Felicity se
cutremură. Era oare
un avertisment în
asta? Deși încerca**

**să gândească realist,
era prea multă
magie în Irlanda
pentru a fi
îndepărtată întru
totul. Oare Miles era
Diarmuid al ei? O
grimasă îi străbătu
fața. Asta însemna
că Rupert era
marele erou, Finn, și**

**asta nu putea crede.
Nu, dintre toți, ea
era Diarmuid,
încercând să își țină
promisiunea pe care
i-o făcuse nu lui
Rupert, ci fiului ei,
în timp ce Miles
Cavanagh arunca
vrăjile lui senzuale.
Și, la fel ca în**

**poveste, predarea
nu ar putea aduce
nimic altceva decât
suferință.**

**Felicity se
întoarse cu spatele
la oglindă și își
acoperi goliciunea
deranjantă cu o
cămașă de noapte
din bumbac, iar**

**părul, cu o bonetă.
Apoi, blocându-și
mintea la tentația
insistentă de a
deschide o anumită
ușă, se urcă în patul
cald și insistă ca
trupul ei obosit să
doarmă. Și după o
oră sau două reuși.**

capitolul 11

**Felicity se trezi
din visele cu peșteri
magice și săbii
însângerate, în care
avea alături o pisică
neagră. Miles nu
fusesse în acestea –
numai dacă nu
cumva era**

**războinicul cu coif,
care urla
amenințător, sau
prezența întunecată
care se întindea
după ea, chemând-o,
ademenind-o, spre
distrugere. Pentru o
casă modernă,
Clonnagh era un
teren ciudat de fertil**

pentru astfel de lucruri. Luă micul dejun în cameră, plănuiind activitățile de peste zi, care o puteau ține departe de tutorele său.

Când nu mai putu să amâne ieșirea din cameră apelă la măsuri disperate și

**o rugă pe mama lui
Miles să o învețe
ceva despre
administrarea casei.
Lui Felicity i se păru
că privirea doamnei
Aideen se ascuți și
deveni
pătrunzătoare, însă
acceptă destul de
cordială.**

— O tânără
domnișoară care se
gândește să se
mărite ar trebui, cu
siguranță, să se
preocupe de astfel
de lucruri, spuse ea.

Mintea lui
Felicity zbură
imediat la Miles și
aproape că îi veni să

**protesteze că nu
avea astfel de
gânduri. Apoi își
aminti că, de fapt,
se gândea să se
mărite. Cu Rupert
Dunsmore. Își
reprimă un fior și
mormăi ceva vag.**

**— Nu că aș fi cel
mai bun sfătuitor,**

**draga mea, dacă vrei
să știi cum să
plivești buruienile
sau să afumi șunca,
îi spuse mama lui
Miles. Nu am avut
niciodată răbdare
pentru astfel de
lucruri.**

**— Dar Clonnagh
este atât de bine**

condus.

**— Secretul este să
angajezi servitori
pricepuți.**

**Doamna Aideen o
conduse către un
salon micuț.**

**— Și să știi să
recompensezi
excelența și să
pedepsești**

trândăvia. Este ca și cum ai crește copii și, uneori, poate fi mult mai greu decât pare. Dar dacă lucrul e bine făcut, sunt și recompense. Acum, pentru că de obicei îmi petrec dimineața având grijă de astfel de

**chestiuni, de ce nu
rămâi să observi?**

**Aprobând,
Felicity se așează
lângă gazda sa, în
timp ce doamna
Aideen verifică
registrele contabile
ale administratoarei
și ale bucătarului și
le trasă sarcinile din**

**acea zi. O însoți
apoi pe Aideen și
asistă la descuierea
dulapurilor cu
alimente pentru a se
face aprovizionarea
cu ceai și cu vin.**

**— Poate ți se pare
că astfel de
precauții sunt rău
intenționate, spuse**

**doamna Aideen în
timp ce se întorceau
sus pentru a
investiga o
problemă legată de
niște draperii uzate,
dar așa e mai simplu
pentru toată lumea.
Dacă lucrurile de
valoare nu sunt bine
păzite de doamna**

**casei, atunci un
membru al
personalului trebuie
să fie paznicul. Apoi
persoana respectivă
își va face foarte
multe probleme, că
va fi scoasă vinovată
în cazul unui furt.
Desigur, într-o casă
mare precum**

**Kilgoran,
administratorul sau
îngrijitorul
camerelor pot fi
însărcinați cu astfel
de sarcini.**

**— Presupun că ați
fi vrut să vă ocupați
de Kilgoran.**

**— O, Doamne, nu!
zise doamna Aideen.**

Este o monstruozitate, și chiar și cu cei mai buni servitori, e un volum enorm de muncă. Și, desigur, contele de Kilgoran trebuie aibă casa deschisă pentru prieteni și cunoștințe, așa că

**nu este deloc pace și
intimitate acolo.**

— Sună oribil.

— Într-adevăr.

**Doamna Aideen
făcu o pauză pentru
a-și trece degetul
peste spătarul unui
scaun și apoi se
încruntă când văzu
urma de praf.**

**— Tatăl lui Miles,
continuă ea, a
trebuit să facă
multe eforturi
pentru a mă
convinge să mă
mărit cu el, având o
asemenea
amenințare
plutindu-i deasupra
capului, săracul om.**

— Și săracul
Miles.

— O, sunt sigură
că el va găsi o
femeie dornică să
împartă cu el
povara. Dar are de
oferit multe
compensații. Este
un om bun, puternic
și blând.

Cuvântul

**„puternic” trimise
un fior pe șira
spinării lui Felicity.
Doamna Aideen o
conduse într-un
dormitor gol și
inspectă draperiile
stricate pe alocuri,
pe care le
descoperise o**

servitoare.

**— Molii, declară
doamna Aideen,
verificând toate
țesuturile din
încăpere. Sunt mai
multe aici, vezi?**

**Felicity studie
conștiincioasă
găurile franjurate,
deși, de fapt, era**

**foarte familiarizată
cu țesăturile
mâncate de molii,
iar acestea nu
păreau atât de
afectate. În schimb,
doamna Aideen luă
lucrurile în serios.
Sună după
administratoare și
ordonă ca draperiile**

să fie date jos
pentru a fi curățate,
tratate cu camfor și
reparate. În același
timp, toată camera
avea să fie lustruită,
pentru a fi
îndepărtate
eventualele ouă.

— Așa, vezi, spuse
ea zâmbind și

**conducând-o pe
Felicity către salon.
Tot ce trebuie să fac
este să aloc o mare
cantitate de muncă
altora. La fel va fi și
pentru tine dacă
organizezi bine
lucrurile.**

**Felicity se
imagină imediat la**

**conducerea
Clonnagh, preluând
frâiele în această
gospodărie bine
organizată. Dar apoi
îndepărtă acest
gând. Loughcarrick
era casa pe care
trebuia să o
administreze, care
fusesse întotdeauna**

**foarte bine condusă
sub supravegherea
lui Kathleen. Ceea
ce învățase aici
astăzi o va ajuta să
mențină standardele
ridicate și să fie o
bună nevastă pentru
Rupert Dunsmore.
Se înfioră din nou,
deși salonul din bine**

**administratul conac
Clonnagh era
călduros și bine
izolat.**

**Miles observă că
Felicity îl evita. Nu
era deloc
surprinzător, dar
într-un fel ciudat îi
dădea speranțe.**

**Dacă ea s-ar fi
simțit confortabil să
își petreacă
dimineața alături de
el și-ar fi făcut mai
multe griji.**

**După ziua de ieri,
cu siguranță nu era
vorba de indiferență.
Putea deosebi
diferența dintre sex**

**ocazional, chiar de
cel mai pasional fel,
și aceea unire a
minților și
sufletelor. Cu
siguranță, trebuie să
fi însemnat la fel de
mult și pentru ea și
ideea măritişului cu
altul să îi pară
imposibilă. Poate că**

**ea avea nevoie doar
de puțin timp
pentru a se obișnui
cu schimbarea. Așa
că el se apucă de
câteva treburi
administrative,
sperând că, la un
anumit moment,
pupila lui va veni să
îl caute exasperată.**

**În loc de asta, fu
întrerupt din
activitate de sunetul
unor roți pe drumul
cu pietriș. Își părăsi
treaba pentru a
întâmpina pe
oricine sosise.**

**Când deschise ușa
rămase stupefiat să
o vadă pe doamna**

**Edey coborând din
trăsură și ajutându-l
apoi pe Kieran. Era
oare asta vreo
șmecherie de-a lui
Dunsmore? Nu
putea să își
imagineze ceva mai
rău pentru planurile
lui. Bagajele fură și
ele coborâte, și**

**arătau ca și cum cei
doi se pregăteau de
o ședere lungă.
Doamna Edey îl
conduse pe micuțul
vizibil încântat
către scări, în mod
clar atenționându-l
asupra bunelor
maniere. Tocmai
atunci Kieran ridică**

privirea.

**— Bună ziua,
domnule! strigă el.
Sissity e aici?**

**— Da. Intră și o
să-i spun că ai sosit.**

**Ce altceva ar fi
putut zice? Miles
încerca să fie
curtenitor, însă
probabil că**

**sentimentele i se
oglindeau pe față
pentru că doamna
Edey îl întrebă:**

**— Nu ne
așteptați, domnule
Cavanagh?**

**Scrisoarea doamnei
Aideen spunea să
venim imediat aici.**

Mama lui? Oare

**mama lui făcuse
asta? El se forță să
zâmbească.**

**— Sunt surprins
mai degrabă de
viteza
dumneavoastră,
doamnă Edey.
Probabil ați plecat
înainte de răsărit.
Sunteți bine-veniți.**

**Intrați și o să luăm
ceaiul împreună.**

**Chiar când îi
conducea în micuțul
salon, Felicity le ieși
în întâmpinare.
Ochii ei se fixară
imediat asupra
băiețelului și se
aprinseră de
bucurie.**

— Kieran,
scumpul meu. Ce
surpriză minunată!

El alergă direct în
brațele deschise și
fu ridicat pe șold,

— Este? Sper că
este. Am venit atât
de repede. Și am
schimbat caii de
două ori. Am văzut

o coțofană mare...

Băiatul continuă să vorbească, în timp ce Felicity îl duse în salon, îl așeză pe un scaun și îi scoase ușor haina și pălăria.

— Se pare că ai avut o aventură pe cinste, dragostea

**mea. Dar sunt sigură
că trebuie să îți fie
foame. Ce ai vrei să
mănânci?**

**— Ei, acum, zise
doamna Edey
ezitând, nu trebuie
să îl răsfățați,
domnișoară
Monahan. Conașul
Kieran va mânca**

**orice i se va da. Și
trebuie să își spele
mâinile înainte.**

**Miles observă o
undă de indignare
pe fața lui Felicity
înainte de a accepta
drepturile celeilalte
femei.**

**— Bineînțeles că
trebuie, spuse ea. Îl**

duc alături, într-o cameră unde este apă pentru spălat.

Aideen intră și o întâmpină pe doamna Edey, care o lăsase pe Felicity să iasă cu băiatul. Miles se uită după ea, vizibil deranjat. Kieran Dunsmore

**putea fi un adversar
pe care nu îl putea
învinge niciun
muritor. Când sosi
și Colum pentru a-și
îndeplini obligațiile
de gazdă, Miles o
trase pe mama lui
deoparte.**

**— Ce dracu' te-a
făcut să aduci *aici***

copilul?

— Ai vrut ca el să fie în siguranță.

Părea atât de inocentă, încât el își dădu seama că era ceva la mijloc.

— Dacă l-aș fi vrut aici puteam să aranjez și eu asta, nu crezi?

— Sunt multe lucruri pe care le-ai putea face chiar tu, însă mă lași pe mine să mă ocup, cum ar fi să îți comand cămășile. Nu înțeleg de ce te iei de mine. Copilul nu este nici pe departe un monstru.

Din moment ce micuțul tocmai se întorcea cu Felicity, încântând-o cu povești lungi și complicate, Miles nu putu nega cele spuse de mama sa.

— Este un puști, acceptabil, dar Felicity este mult

prea atașată de el.

— Ceea ce nu e un lucru rău din moment ce intenționează să se mărite cu tatăl lui.

— Nu se va mărita cu tatăl lui Kieran, dar acest lucru nu va fi așa de ușor de realizat din cauza

**acestei răsturnări de
situație.**

**— Dacă vrei
ajutorul meu, dragul
meu, nu trebuie
decât să îl ceri.**

**— O să fie secetă
în Kilkenny înainte
să îți mai cer
ajutorul.**

Prânzul fu

**anunțat, iar mama
lui îi aruncă o
privire
atotcunoscătoare
înainte să se agite
să aranjeze
lucrurile. Doamna
Edey încercă să
protesteze că
micuțul Kieran nu
mâncase încă în**

**preajma adulților,
dar fu redusă la
tăcere de toată
lumea, cu excepția
lui Miles, astfel că
băiatul fu așezat la
masă pe două cărți
groase, ca să fie mai
înalt. Miles nu avu
nimic de obiectat în
legătură cu**

**manierele de la
masă ale micuțului,
dar nu agreea felul în
care Felicity se
concentra numai
asupra lui. Era ca și
cum copilul era
centrul lumii ei.
Aceasta era o
poziție pe care și-o
dorea pentru el.**

**Cum naiba putea
să oprească mariajul
ei cu Dunsmore
când asta ar fi
însemnat să îi fure
centrul lumii? Își
aduse aminte de
Gardeen. Cum să o
lase pe Felicity să
ajungă în mâinile
unui asemenea**

ticălos nemilos?
Mintea lui oscila
între furie confuză
și logică. În mod
clar, dacă voia să o
salveze pe Felicity
trebuia să găsească
un mod de a-l păzi și
pe Kieran. Dar cum
ar putea cineva să
separe în mod

**permanent un tată
de fiul lui? În afară
de crimă.**

**Era o variantă
tentantă, dar nu
putea lua viața unui
om așa, pur și
simplu. Poate că
Sălbaticii puteau
veni cu un plan mai
isteț.**

**După prânz, când
Felicity îl luă pe
Kieran în grădină,
Miles îi însoți, deși
era dureros să asiste
la preocuparea ei
exclusivă acordată
copilului. Era și mai
dureros să stea la
distanță de ea. El îi
arătă lui Kieran**

**copacul sau
preferat, în care îi
plăcea să se cațere
când era mic, și îl
urcă pe cea mai
joasă creangă. Îi
prezentă câinii și îl
încurajă să se joace
cu ei. Discutară apoi
despre caii de pe
pășunea din**

**apropiere. Răbdarea
lui fu răsplătită
deoarece Felicity se
relaxă treptat. Acest
lucru era datorat
bunei dispoziții a
băiatului, cu
siguranță, însă Miles
se mulțumi și cu
firimiturile.**

— Îmi place cel

**alb, spuse Kieran
stând între ei, pe
gard. Vreau un cal
alb.**

**— Nu ți-ar plăcea
ăla, flăcăule. Este un
diavol.**

**În mod clar,
micuțul nu înțelese
cuvintele, dar spuse
în mod ferm:**

— Este alb.

— Sur, îl corectă

Miles. Caii aceștia
se numesc suri.

— Eu cred că e
alb.

Felicity zâmbi
peste capul copilului
și apoi întrebă:

— De ce să ții un
cal care e atât de

**năbădăios? Și nu
pot spune nici că
are o conformație
frumoasă.**

**— Urât ca păcatul,
aproabă Miles, în
ciuda liniei de
sânge. Dar este
viguros. Dacă ar
putea fi călărit, ar fi
un excelent**

**concurrent la
obstacole. Bestia
asta nu suportă să
rămână în urmă.**

**— Nu e nici măcar
dresat?**

**— O, a fost dresat
și am cicatrice care
dovedesc asta. Se
comportă bine dacă
este strunit de un**

**călăreț bun, dar
mersul nu poate fi
îndurat de nimeni
mai mult de
cincisprezece
kilometri.**

**— Dă-l la câini,
zise ea clătinând din
cap. Nimeni nu o să-
l cumpere.**

— Crezi că nu?

— Sunt sigură că
nu, îi răspunse
Felicity și vechiul
său temperament îi
lumină ochii.

Încântat de
relaxarea și de buna
ei dispoziție, el o
întrebă:

— Pui pariu?

— Ce propui?

**întrebă ea
preocupată.**

**— După ce ți-am
observat
preocupările pentru
treburile
gospodărești, cred
că îmi datorezi o
prăjitură făcută cu
mânuțele tale.**

— O prăjitură?

**râse ea. Vrei să mori
de indigestie?**

**— Am încredere
în tine. Deci, am pus
pariu? Dacă îl vând
pe Banshee, îmi faci
o prăjitură?**

**Ea îl privi
suspicioasă.**

**— Dacă vorbim
despre un pariu**

**imposibil... Și ce vei
face dacă vei
pierde?**

— Ce-ai vrea?

**El observă o
emoție care trecu
rapid pe chipul ei,
dar nu o putu
descifra.**

**— Cred că miza ar
trebui să fie la fel.**

Dacă pierzi, tu faci prăjitura.

— Cred că știu la fel de multe despre gătit ca și tine, râse el. Adică nimic. Foarte bine. Ne-am înțeles.

— A, dar așteaptă, șmecherule. Te cunosc. O să îl vinzi

**pe doi bani la prima
colibă care îți iese
în cale.**

**Kieran se uită la
el.**

**— Vreți să vindeți
calul alb pentru doi
bani, domnule? Am
eu un bănuț.**

**— Nu, tinere, mă
tem că nu, îi**

**răspunse Miles și îi
ciufuli părul. O să îl
vând unui gentilom
pentru cincizeci se
guinee.**

**Felicity izbucni în
râs, iar lui Miles i se
păru cel mai frumos
sunset pe care îl
auzise în acea zi.**

— Cincizeci de

**guinee! Miles
Cavanagh, ești
nebun! O să mă
bucur să te văd
gătind prăjitura
pentru mine.**

**După ce îl dădu pe
Kieran guvernantei
pentru a-l culca,
Felicity se simți
liberă, însă din**

**moment ce Colum și
mama lui Miles
plecaseră să viziteze
niște prieteni, își
simți aripile tăiate.**

**— Felicity, zise
Miles, poți să ai
încredere în mine,
chiar și fără un
supraveghetor de
patru ani. Lasă-mă**

să îți arăt grajdurile.

**Curiozitatea se
luptă cu precauția,
dar prima câștigă.**

**— Foarte bine. O
să mă schimb
pentru că tare mi-ar
prinde bine o
partidă de călărit.**

**— Cere-i
servitoarei mamei o**

pereche de cizme.

**Ea îi aruncă o
grimasă, însă în
spatele acesteia se
ascundea un
zâmbet. Poate că
erau prieteni din
nou. În scurt timp
se plimbau prin
grădini către
grajdurile uriașe.**

— Tu ai construit toate astea? întrebă ea.

— Tata a început. Am contribuit și eu cu câteva idei, totuși.

Ea merse de jur împrejur, inspectând totul cu o privire pricepută

și punând întrebări potrivite.

— Este minunat, spuse în final. Sunt surprinsă că te poți rupe de locul acesta pentru a-ți irosi timpul în Anglia.

— Ai o părere proastă despre țara aceea.

**Ea îi aruncă o
privire care îi
încălzi inima.**

**— Desigur, nu am
nimic împotriva
pământului și a
copacilor. Am o
părere proastă
despre locuitori.**

**— Și totuși,
mama ta era**

englezoaică.

— Aici greșești, spuse ea și se duse la boxa următoare, cu pas vioi. Tatăl mamei mele a fost scoțian și s-a mutat în Whitehaven, iar mama mamei mele era din Antrim.

— Aha. Fără

îndoială asta explică multe.

Felicity se uită la el.

— Cel puțin șterge suspiciunile că aș avea sânge englez.

— Și demonstrează, de asemenea, că știi

**prea puține despre
Anglia, ca să poți
emite opinii, zise
Miles și se apropie
de ea. Sunt de acord
că nația în sine nu a
făcut lucruri lume în
Irlanda, dar ca
indivizi, englezii
sunt tolerabili.
Trebuie să întâlnești**

mai mulți, Felicity.

**Ea se îndepărtă
imediat, la boxa
următoare, ca să îl
vadă pe armăsarul
lui Miles, Horatio.**

**— Ai putea să le
dai cailor tăi nume
irlandeze.**

**— Mama se ocupă
de botezarea lor.**

Se întoarce și se uită la el sceptică.

— Și de ce o urmașă a Fitzgeraldior are o gândire atât de clasică?

— Poate pentru că și ea crede că noi, irlandezii, ar trebui să ne lărgim

**orizonturile pentru
a găsi cheia
identității noastre.
Desigur, nici ea și
nici eu nu vrem să
mergem atât de
departe încât să ne
înrudim cu sângele
englez.**

**Felicity luă o
expresie înțepată,**

**deoarece săgeata lui
își atinsese ținta.**

**— Irlanda a
îmblânzit în trecut
invadatorii. Chiar
Fitzgeraldii sunt
descendenți ai
normanzilor.**

**— Și Monahanii
pretind că au sânge
pur?**

— Bunicul meu zicea că ne luase urma până la Miles.

— Până la primul irlandez adevărat, eroul din mituri și legende? Cel după care eu însumi am fost botezat. Dar atunci și Fitzgeraldii pretind că au sânge

**mitic în ei, prin
cununia celui de-al
treilea conte cu
Aine de Danaan.**

**— Desigur, și ne
războim acum pe
genealogie?**

**— De ce nu?
Suntem crescători
de cai și ne
pricepem la astfel de**

**lucruri, spuse Miles
și mângâie gâtul
frumosului armăsar.
Horatio de aici are
sângele lui Darley
Arabian și a lui
Godolphin Barb [12].
Mi-ar părea rău să îl
împerechez cu o
iapă comună.**

Ea se încruntă și

**merse mai departe
pentru a-i da unei
iepe niște morcovi.**

**— Îl poți
împerechea cu
Cresta fără să îți
faci probleme.
Genealogia ei este
excelentă.**

**— Sunt sigur de
asta. Tu înțelegi**

astfel de lucruri.

**— Parcă ești
obsedat, îi zise ea.
Uită-te la Kieran.
Este fiul lui Rupert
Dunsmore și al lui
Kathleen Craig, dar
este greu de
imaginat că poate
exista un copil mai
bun decât el.**

— Fără îndoială,
mama lui a avut
multe calități.

— Era urâtă.

— Atunci băiatul
este norocos, deși
urâtenia nu este un
handicap.

— Era pentru ea.
Bărbații nu priveau
dincolo de aparențe.

— Înseamnă că
avea o fire
minunată.

Ea își mușcă
buza.

— Nu. Dar sunt
sigură că ar fi avut
dacă i s-ar fi arătat
mai multă bunătate.

— Poate, deși mie
mi se pare că

**bunătatea atrage
bunătate. Este însă
adevărat că și un cal
cu un temperament
bun poate fi distrus
de un tratament
crud, aduse Miles
discuția mai
aproape de miezul
problemei. La fel, și
un copil bun poate fi**

distrus astfel.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci de ce continui să intervii în planurile mele?

— Pentru că îmi pasă. Dacă pot găsi un alt mod, o să mă lași?

Felicity

se

întoarce.

**— O, Miles, nu
este altă cale. Dar
vreau să îți
mulțumesc pentru
că l-ai adus pe
Kieran aici.
Înseamnă mult
pentru mine să știu
că, pentru moment,
este în siguranță.**

— Atunci și eu
sunt mulțumit
pentru moment. Hai
să îi pun
harnașamentul lui
Ahile. Cred că o să
te bucuri de pasul
lui.

Pentru restul
după-amiezii el nu
permise nici unei

**probleme deranjante
să intervină între ei.
Câteva ore mai
târziu, Miles și
Felicity se întorceau
la grajdurile
Clonnagh într-o
atmosferă destul de
prietenoasă. El îi
făcu semn unui
îngrijitor să o ajute**

**pe Felicity să
coboare, nedorind să
întrerupă acea
armonie.**

**— Deci, întreabă
Miles în timp ce se
plimbau pe alea ce
ducea spre casă,
însoțiți de câinii
veseli, ce părere ai
despre Ahile?**

— Este minunat.

Pari să te pricepi să
scoți aur și din
țărână.

— Talent, copilă.

Talent.

Ea îi aruncă o
privire vicleană.

— Și totuși, mai
este Banshee. Acum
îmi dau seama că

este singurul de pe aici care nu are un nume clasic.

— Adevărat, râse Miles. Mama s-a uitat la el când s-a născut și a refuzat să îi spună „hrană pentru câini“.

— De ce l-ai păstrat?

— Poate că l-am pus la îngrășat.

— Sau te-ai gândit că era o provocare, iar zâna [13] o să-ți dea înapoi frumosul mânz?

— Ei, uite o idee! Asta ar explica multe, zise Miles și își scărpină nasul cu

**mânerul de sidef al
cravașei. De fapt,
mi-a părut rău
pentru el, micuțul
dizgrațios. Dacă aș
fi știu ce
temperament va
avea, poate că nu aș
mai fi fost atât de
moale. Până să
devină clar că va fi**

**greu de strunit, am
 luat atât de serios
 provocarea de a-i
 găsi o latură bună,
 încât nu am putut
 renunța la el.**

**— Mândria tipică
 a bărbaților, spuse
 ea cu inocență,
 înțeleg perfect.**

— Ca și cum tu ai

**fi lipsită de
mândrie.**

**Râdeau amândoi
în timp ce coteau în
locul în care aleea
ce ducea la grajduri
se unea cu drumul
pentru trăsuri din
jurul casei. Dădură
nas în nas cu Annie
Monahan,**

**încruntată, într-o
mantie de lână de
culoarea noroiului.**

**Miles crezu că are
în brațe o pisică
tărcată, dar apoi
realiză că era un
manșon enorm de
blană.**

**— Voi râdeți, îi
acuză ea, și sărăcuța**

**creatură a suferit în
halul ăla!**

**Lui Miles îi luă
ceva până când
realiză la ce se
referea.**

**— Îmi pare rău
pentru Gardeen.**

**— Așa și trebuie!
Trebuia să aveți mai
multă grijă de ea.**

— Așa este. Dar niciunul dintre noi nu a scăpat teafăr.

Felicity interveni:

— A fost vina mea, mătușă.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ai fost mereu neglijentă.

Annie căută prin manșon, scoase o

**pisică mică și i-o
dădu lui Miles. El își
dădu seama că
aceasta era caldă,
vie, neagră...**

**— Gardeen?
întrebă și apoi se
simți idiot.**

**— Cine altcineva
crezi că e? spuse
Annie caustic.**

**Sărmanul animal a
venit acasă ieri,
clătinându-se,
murdară și epuizată.
Trebuia să te
gândești că va
încerca să vă
urmărească.**

— Dar...

**Miles se uită la
Felicity care**

**mângâia blănița
caldă. Ea îi răspunse
la întrebarea pe care
nu mai putuse să o
pună:**

— Nu știu.

**— Să aveți grijă
de ea de data asta,
spuse Annie
răspicat. Nu o să
mai aveți altă**

ocazie.

**— Credeam că
pisicile au *nouă*
vieți, zise Miles.**

**Ochii lui Annie se
îngustară.**

**— Și ce te face să
crezi că oricărui
stăpân îi este dat
mai mult de una
dintre ele?**

**Ea se întoarse și
se îndreptă spre
casă călcând apăsător.**

**— Doamne, în ce
stare e, spuse
Felicity.**

**— Și eu sunt la
fel. Ce naiba...**

**Miles ridică mica
felină ca să se uite
în ochii ei argintii.**

Pisica îl privi fără să clipească, dar nu-și putu da seama dacă mesajul era „De ce m-ai abandonat?” sau „De ce m-ai lăsat să mor?”

Într-un acord tăcut, Miles și Felicity merseră în grădina cu ierburi

**medicinale, la micul
mormânt marcat cu
pietre albe. El
observă că
patrupedele canine
nu aduceau niciun
omagiu, ci
adulmeca în jur
după mirosuri
interesante.**

— Am îngropat-o

**aici, spuse Miles,
conștient de
pisicuța micuță și
caldă pe care o ținea
în mâini.**

Se uită la Felicity.

**— O, nu! protestă
ea. Dacă tu crezi că
am avut timpul și
dispoziția necesară
să găsesc o pisică**

**mică, neagră,
identică... Și de ce,
pentru numele lui
Erin, aș face asta?**

**— Nu știu. Dar nu
am apucat să
studiez cadavrul.
Poate nu era deloc
Gardeen.**

**Fața ei deveni
rigidă de mânie.**

—

Miles

Cavanagh, îți spun o dată și numai o dată. Pisica din buzunarul meu era cea care a fost omorâtă și cea al cărei cadavru ți l-am dat. Poate că am luat de pe drum o pisică vagaboandă și

**am presupus că era
Gardeen.**

— Poate.

**Însă Miles nu
credea asta. Se uită
din nou la pisică,
dar Gardeen – sau
Gardeen II – torcea
mulțumită. Se
întoarseră în casă și
aflară că Annie avea**

**să stea câteva nopți,
deși bombănea că îi
era dor de pisicile
ei.**

**Aideen se uită la
mica felină din
brațele lui Miles și
ridică o sprânceană.**

**— N-am știut
niciodată că îți plac
aceste creaturi.**

**— Nu sunt sigur
nici acum că îmi
plac, însă degetul lui
atinse involuntar
blana mătăsoasă.
Aceasta se pare că
m-a adoptat.**

**— Seamănă foarte
mult cu cea moartă.**

**Miles ridică din
umeri.**

— Suntem în
Irlanda. Poate nu ar
trebui să punem
atâtea întrebări,
răspunse el și se
duse sus să se
schimbe pentru
cină, având grijă să
ia pisicuța cu el.

Odată eliberată în
cameră, Gardeen

**deveni alertă
plimbându-se prin
noul teritoriu,
explorând cu atenție
toate colțurile.**

**— Nu o să găsești
șoareci aici,
micuțule vânător.
Miles sună după
Hennigan și începu
să se dezbrace. Mă**

întreb ce ai fi făcut ieri. Ai fi intervenit ca să mă protejezi? Sau să o protejezi pe Felicity? Al cui gardian ești tu până la urmă? zise el și se opri în timp ce își descheia nasturii.

Se uită la pisică, întrebându-se dacă

înnnebunise complet. Era foarte tentat să dezgroape cadavrul, dar nu ar fi avut niciun rost. În mod cert, pisica aceea era moartă. Și fusese cea pe care o aduseseră de la Foy, pentru că atunci când Felicity vorbea

**așa cum o făcuse
mai devreme, era
întotdeauna sinceră.
Se întoarse în timp,
în momentul în care
părăsiseră Foy, și își
aminti de pisica
neagră ce alergase
după ei. Poate că nu
fusesse Gardeen.
Poate erau două**

**pisici identice,
surori. Sau poate că
asta nu era Gardeen.
Nu ar trebui să
conteze. Dar Miles
bănuia că era posibil
să aibă nevoie de un
gardian în zilele ce
aveau să vină.**

**Hennigan sosi cu
apă fierbinte,**

**proaspătă, și își
îndreptă nasul
subțire cătred
creatura neagră ce
sărea și se
rostogolea pe
cuvertura de
damasc.**

**— Da, s-a întors,
zise Miles. Și va
rămâne. Sper.**

**Când Miles coborî
la cină, lăsă pisica
în cameră, cu o
farfurie cu lapte și
câteva resturi de
pește și de pui. Se
gândi că închisese
ușa, dar după masă,
când muzica începu,
Gardeen apăru,
ținând ritmul cu**

**coada. El o ridică și
o puse pe pian, însă
ea sări imediat pe
umerii lui, dar
lăbuțele îi
alunecaseră pe
lemnul lucios de
mahon.**

**— Se pare că este
foarte atașată de
tine, Miles, zise**

mama lui.

— E speriată că îl va pierde din ochi pe acest neglijent! spuse Annie, încă supărată.

— Domnișoară Monahan, vă promit să am cea mai mare grijă de ea de acum înainte.

**— Așa să faci,
rosti Colum cu
aparentă seriozitate.
Diverse lucruri se
întâmplă celor care
n-au grijă de pisicile
lui Annie. Îmi aduc
aminte că un flăcău
a legat o cârpă de
coada uneia dintre
ele și i-a dat foc.**

După câteva săptămâni, el și-a rupt piciorul.

— Într-adevăr?

**întrebă Miles ai
cărui ochi îi
întâlniră pe cei ai
lui Annie. Fă tot ce
poți mai rău.**

**Știa că lumea va
crede că se referă la**

**el, dar el era cu
gândul la Dunsmore.
Ochii lui Annie se
îngustară.**

**— O, asta și
intenționez, tinere.
Toate la timpul lor.**

**— Știi, zise
Colum, este un
privilegiu rar să
primești o pisică de-**

**a lui Annie. Pe mine
nu m-a adoptat
niciuna. Nici pe
Felicity.**

**— Se duc acolo
unde este nevoie de
ele, bombăni Annie
cu gura plină de
prăjituri.**

**Miles îi aruncă o
ocheadă pisicii sale**

**gardian, care îi
răspunse cu o
privire plină de
automulțumire. Ba
mai mult, își puse
coada în jurul
gâtului lui, într-un
gest surprinzător de
senzual și de
posesiv. El se uită la
Felicity care cânta**

**la pian și își dori ca
gestul să fi venit din
partea ei. Nu se va
întâmpla, însă. O
prinsese o dată
neatentă, dar ea va
avea grijă să nu se
mai repete. Ce-ar fi
dacă, în loc să o
aștepte cu ușa
întredeschisă, s-ar**

**duce în camera ci?
Era sigur că o putea
convinge să mai facă
o dată sex. Cu cât
faceau dragoste mai
des, cu atât legătura
lor ar fi mai
puternică. Și cu atât
mai multe șanse
erau ca ea să
rămână însărcinată.**

**Dar asta era exact
ceea ce o ținea pe ea
în frâu.**

**Miles se uită din
nou la pisică. Ce-ar
face Gardeen dacă el
ar încerca să o
constrângă pe
Felicity? Cicatricea
de pe mână îi oferi
răspunsul. Privirea**

**îi fu atrasă
irezistibil de
tulburătoare sa
pupilă. Tânjea să își
treacă mâna tu jurul
gâtului ei elegant
acoperit de buclele
negre ce scăpaseră
din coc. Aproape că
îi putea simți
degetele iscusite**

**dansând pe corpul
lui în loc de clapele
tari de sidef și
abanos... Dar,**

**deocamdată, astfel
de probleme erau în
mod evident departe
de mintea ei. Era
pierdută în muzică
și relaxată, iar el nu
voia să îi răpească**

**aceste clipe. Atât de
des îi lipsea
relaxarea. Annie o
numise activă și
capricioasă.**

**Cuvântul mai
potrivit era
tulburată, chiar
chinuită, și asta
într-un sens
profund. Ce o**

**tulbura pe Felicity
Monahan, în
interior, atât de
profund încât ținea
atât de mult la
copilul orfan de
mamă al unui
vecin?**

**Ea se uită în sus
ca și cum ar fi
devenit, dintr-odată,**

**conștientă de
întrebările lui.**

**Degetele terminară
melodia mai repede
și se ridică.**

**— Cred că mă duc
să văd dacă a
adormit Kieran. Aș
vrea să îi citesc.**

**Plecă înainte să
aibă cineva ocazia**

**să comenteze, dar
nimeni în afară de
Miles nu păruse
deranjat. Oricum, el
știa că micuțul
Kieran progresase
de la stadiul de
barieră între el și
Felicity la cel de
scut pe care ea îl
ridica în mod**

deliberat când avea nevoie.

Miles se duse să se uite pe fereastră, mângâind-o pe Gardeen. Era jenant să fie gelos pe un copil, dar era. Kieran era principalul lui rival, nu Dunsmore. Fără

**Kieran, Felicity s-ar
fi topit în brațele lui
a doua zi. Dar cum
ar putea cineva să
lupte cu ispita unui
băiat fermecător, de
patru ani, care avea
nevoie de iubire și
de protecție?**

capitolul 12

**Ziua următoare –
a treia din
săptămâna de grație
a lui Miles – se
desfășură cam la fel
ca cea de dinainte.
El și Felicity își
petrecură dimineața
cu micul Kieran.**

**Miles împrumutase
un ponei gri, iar
Kieran era încântat
să îl călărească în
jurul padocului. Era
ambitios, deși
continua să ceară să
fie lăsat să îl
călărească pe
Banshee. Miles se
aplecă peste gard**

**mestecând un fir de
iarbă și bombăni:**

**— Dacă aș ști că
va supraviețui l-aș
pune pe cal doar ca
să îi dau o lecție. Nu
își dă seama?**

**— Șșșt. Uneori e
încăpățânat.**

**— Ca cineva
cunoscut, zise el**

**scoțându-și firul de
iarbă din gură și
gâdilând cu el nasul
lui Felicity. Ea îl
îndepărtă, dar
zâmbi. Nu ai venit
în camera mea în
ultimele două nopți,
continuă Miles.**

**— Nu o să vin
niciodată, zise**

Felicity căreia i se colorară obrazii.

— Niciodată? E destul de mult.

— Așa e. În ambele sensuri.

El îi atinse pielea albă de sub bărbie cu firul de iarbă.

— Dacă ți-aș promite că nu ai fi

**în pericol de a
rămâne gravidă ai
veni?**

— Nu.

**Roșeața din obraji
se intensifică și nu
mai îndepărtă firul
de iarbă.**

**— Mai avem doar
câteva zile din
armistițiu, iubire.**

**Ar fi păcat să le
irosim.**

**Buzele ei se
depărtară ușor.**

**— Eu nu le
irosesc.**

**Miles trecu firul
de iarbă peste
obrazul roșu și
atinse buzele
apetisante.**

**— Nu stai trează
noaptea, gândindu-
te?**

**Ea se întoarse și
dădu la o parte firul
de iarbă.**

**— La ce să mă
gândesc? îl întrebă.**

**— La bile și
tacuri... de biliard.**

Felicity se înecă

râzând. După un moment spuse:

— Nu te cred că stai treaz din cauza mea.

— Nu? răspunse Miles care își trecu firul de iarbă peste propriile buze și privi în ochii ce îi urmăreau gestul.

**Atunci de ce nu mă
pui la încercare?
Vino în camera mea
în noaptea asta.
Dacă mă găsești
dormind, vei ști că
ai avut dreptate.
Dacă mă găsești
treaz...**

— Da?

— Atunci trebuie

să stai și tu trează.

**Ea își umezi
buzele și Miles abia
se stăpâni să nu o
sărute.**

**— Poate, șopti ea
înainte de a fugi să
îl coboare pe Kieran
de pe ponei.**

**Și seara trecu
aproape la fel ca cea**

**de dinainte –
Felicity plecă să îi
citească lui Kieran
și nu se mai
întoarse în
încăperea unde erau
adunați toți. Miles,
extrem de
nerăbdător în ceea
ce privea noaptea
care avea să**

**înceapă, fu forțat de
ceilalți să petreacă
două ore jucând
whist cu mama lui,
tatăl vitreg și cu
Annie Monahan. Mai
degrabă se temea că
Annie va sta trează
ca să fie cu ochii pe
el și pe Gardeen și
spera că ea nu va**

face acest lucru prea mult timp. Gardeen era îndeajuns de protectoare. Stătea încolăcită în fața focului, dar de câte ori Miles se uita la ea, ochii argintii îi întorceau privirea ca și cum nu ar fi avut încredere că el

n-o să dispară.

**Tot nu găsise o
explicație rațională
cu privire la
existența pisicii și
mai ales la
întrebarea dacă juca
un rol în problemele
lui. Spera din toată
inima că Gardeen nu
avea de gând să**

intervină în orice s-ar fi întâmplat la noapte.

Se gândi că jocul de cărți s-ar putea prelungi până la miezul nopții, dar până la urmă Annie anunță că se duce la culcare pentru că urma să se întoarcă

**la Foy ziua
următoare. Se
îndepărtă de masă.**

**— Săracele pisici,
cred că sunt deja
supărate, zise ea.**

**— Sunt sigură,
spuse Aideen în
timp ce toată lumea
se ridica politicos.**

Miles încercă din

**răsputeri să nu își
arate ușurarea.**

**— Trebuie să spun
că, de când o avem
pe Gardeen aici,
aproape că îmi vine
să îmi iau o pisică
în casă, puse
Aideen.**

**— O idee
excelentă, răspunse**

Annie și îl fixă pe Miles. Iar tu ai face bine să nu mai fii neglijent cu a ta, altfel eu nu o să fiu răspunzătoare.

El își ridică mâna, într-un gest ce semăna a jurământ.

— Promit.

Annie aprobă din

**cap și se îndepărtă.
Aideen adună
cărțile.**

**— A devenit
destul de feroce pe
acest subiect,
observă ea.**

**— Un cuvânt mai
potrivit nici că se
putea, declară
Colum, afundându-**

**se în scaun. Miles,
băiatul meu, dacă îți
prețuiești pielea, ai
grijă ca acea mică
ființă să nu pățească
nimic rău.**

**Miles își studie
tatăl vitreg și se
încruntă.**

**— Foarte bine,
Colum, ia să vedem**

**ce părere ai tu
despre Gardeen și
despre pisica
îngropată.**

—

Părere?

**răspunse Colum și
ochii i se măriră. La
naiba, vrei o opinie
despre astfel de
lucruri? Presupun
că trebuie să spun**

**că pisicile au nouă
vieți.**

**Miles știa că e
mai mult de atât.**

**— Da, dar,
potrivit lui Annie,
un stăpân se poate
bucura numai de
una dintre acestea.**

**— Desigur, și asta
ar putea fi adevărat.**

**Până la urmă, mereu
se întâmplă să
observi pisici care
pur și simplu apar
parcă de nicăieri.
Dar pisicile sunt
doar pisici.**

**— Asta nu este ce
ai spus adineaori.**

**— Spuneam că
pisicile nu sunt doar**

pisici pentru Annie.

Pentru prima dată, Colum părea aproape agitat. Interesant. Foarte interesant. Miles pocni din degete. Nu era deloc sigur că pisica va răspunde, dar după o ezitare, ca și cum ar fi vrut

**să își păstreze
demnitatea, Gardeen
se cabră și sări cu
eleganță în poala lui.**

**— Deci, micuțule
gardian, mă întreb
câte vieți ți-au mai
rămas.**

**Gardeen nu
scoase niciun sunet,
însă, din moment ce**

**mama lui Miles se
uita la el ciudat, o
duse pe misterioasa
felină în dormitor.**

**— Și acum, îi zise
el lui Gardeen în
timp ce intrau în
cameră, începe
partea interesantă.**

**Pisica nu arăta
niciun entuziasm,**

**dar se tolăni
încovrigată în fața
focului și păru că va
adormi.**

**— Oare ăsta o fi
un semn bun sau
unul rău? întrebă
Miles în timp ce
Hennigan intră.**

**— Poftim,
domnule?**

— Nimic, zise
repezit.

La naiba, o să
ajungă la azilul de
nebuni înainte ca
toate acestea să se
termine, se gândi el.
Imediat ce fu gata
de culcare îl expedie
pe Hennigan,
întredeschise uşa,

**alese o carte și se
hotărî să stea treaz.
Acest lucru nu ar
trebui să fie o
sarcină prea grea,
pentru că avusese
parte de două nopți
neliniștite. Dar
acum, cum se
întâmplă în astfel de
clipe, oboseala îl**

**năpădi. Bătu de
miezul nopții, iar el
căscă. Oare când va
veni ea, dacă va
veni? Ar putea risca
să tragă un pui de
somn? Nu. Ar fi prea
extenuat dacă ea ar
sosi în mijlocul
nopții? Nu. Ar putea
să adoarmă cu un**

**astfel de preț?
Posibil. Înghionti
pisicuța cu vârful
degetului de la
picior.**

**— Hei, Gardeen.
Te poți gândi la un
mod ca să mă ții
treaz?**

**Pisica se mișcă și
deschise ochii. Apoi**

**se așeză din nou ca
să se culce, burtica
ei ridicându-se și
lăsându-se cu un
calm hipnotic. Miles
se apucă să citească
Oedip în greacă,
sperând că această
provocare îl va ține
treaz.**

Felicity îi citi lui

**Kieran și apoi stătu
cu doamna Edey în
camera ei pentru o
vreme, vorbind
despre diverse. Știa
că va veni
momentul în care va
trebui să se întoarcă
în dormitorul ei, la
tentății. Până la
urmă va trebui să**

**părăsească acest
sanctuar. În timp ce
se îndrepta spre
cameră auzi voci de
jos și își dădu seama
că ceilalți erau încă
treji. Era bine. Poate
reușea să adoarmă
înainte ca marea
întrebare să apară.**

Se pregăti de

**culcare și se așeză
în pat, simțind, nu
știa exact de ce, că
trebuie să îi
dovedească
servitoarei că nu are
nicio intenție să
plece undeva în acea
noapte. Ar fi vrut să
își poată dovedi și
sieiși. Bunul-simț nu**

**lăsă loc la îndoieli.
O tânără virtuoasă
ar rămâne cu
siguranță în propriul
pat la noapte. De
fapt, o să încuie ușa!
Atunci de ce dorința
aceasta de a se da
jos din pat, de a se
furișa pe coridor la
numai două uși**

**distanță era atât de
puternică? Felicity
se întoarce și își
aranjă perna,
dorindu-și ca
somnul să vină și să
îi alunge toate
opțiunile. Nu se
întâmplă asta.**

**Se foi de o mie de
ori în așternut**

**înainte să o audă pe
Annie călcând
apăsat pe scări,
către camera în care
fusesse cazată. Nu
mult după aceea,
auzi alți pași. În
curând, stând pe
spate, deschise
ochii și se uită la
umbrele de pe**

**tavan, știind că toți
din casă se duseseră
la culcare și sosise
timpul să ia o
decizie. Nu avea
îndoieli morale.
Atunci, în sala de
biliard, nu își
mințise conștiința
și nici
conștientizarea**

**păcatului nu o ținea
departe de patul lui
Miles. Era un caz
pierdut, și pentru că
virtutea îi fusese
răpită la o vârstă
atât de fragedă nu
putea să se simtă
vinovată pentru ce
simțea. Singura ei
ezitare era cauzată**

**de faptul că nu voia
să riște să rămână
din nou gravidă.**

**Își puse mâinile
pe abdomen,
întrebându-se dacă
nu cumva în ea
creștea deja un
prunc ce avea să
aducă dezastrul.
Deoarece Rupert**

**fusesse atât de
convingător când îi
spusese că nu avea
cum să rămână
gravidă, îi trebuiseră
câteva luni ca să
realizeze că purta
un copil în pântec.
Dacă fuseseră semne
care indicau asta, ea
le ignorase complet.**

**Miles îi promisese
că, dacă se va duce
la el în noaptea
aceasta, nu vor
exista astfel de
riscuri, dar și
Rupert promisese la
fel. Bărbații ar
spune orice ca să
obțină ceea ce
doresc. De ce ar**

**avea încredere în
Miles Cavanagh?
Dar avea, profund și
absolut. Avea
încredere în
cuvântul lui.**

**Mâinile i se
mișcară pe corp, pe
burtă, pe sâni și în
jos între coapse,
aducând dulcea**

**plăcere pe care el i-o
putea produce. Dar,
de fapt, nu după
această plăcere
tânjea, ci după
apropierea
corpurilor lor, pielea
pe piele, respirația
în respirație,
șoaptele din
întuneric... Toate**

barierele căzură.
Dacă ar putea doar
să stea unul lângă
altul în căldura
patului lui și să
vorbească, nu își
imagina ceva mai
atrăgător. Chiar
dacă nu puteau
discuta despre cel
mai important

lucru.

**Se dădu jos din
pat aproape fără să-
și dea seama, pășind
prin cameră,
nesigură de
următorul pas. Cu
siguranță se va
duce. Își puse pe ea
halatul din lână
moale de culoare**

crem și apoi, în mod impulsiv, îi dădu drumul jos și se dezbracă de cămașa de noapte. Se uită în oglindă, surprinsă de conturul corpului în lumina slabă a focului. Studiindu-se, își desfăcu părul. Când acesta deveni

**un nor negru în
jurul umerilor își
puse halatul și
deschise cu mare
grijă ușa spre
coridor.**

**Casa era tăcută și
nu se auzea decât
ticăitul ceasurilor,**

**O mică lampă
străjuia holul, dar**

**abia lumina
îndeajuns ca să
transforme bezna în
semiîntuneric.**

**Trăgând adânc aer
în piept, Felicity se
furișă cu picioarele
goale pe covor, către
ușa lui Miles. Pentru
un moment, un
moment devastator,**

**crezu că este
încuiată. Dar apoi
văzu că este
întredeschisă. Eziță,
deoarece prudența o
îndemna să se
întoarcă în pat,
unde planurile ei nu
puteau fi clintite.
Dar inima îi dădu un
avânt, spunându-i că**

**merită această
scurtă bucurie.**

**Cu o atingere
ușoară împinse ușa.
Și ce o să facă dacă
el dormea și
sforăia? Acest lucru
nu se întâmpla. El
se uita în foc,
ținând un deget
între două pagini ale**

**unei cărți și nici
măcar nu o auzi
intrând. Gardeen fu
cea care își ridică
capul și mieună.
Miles se uită spre ea
și apoi un zâmbet
atât de frumos îi
lumină fața încât
ochii ei se umeziră.**

Îi întinse o mână,

iar ea se apropie.

**— Nu este o idee
bună, Miles
Cavanagh.**

**— Mie îmi pare o
idee excelentă,
iubirea mea.**

**Cum putea o
femeie să răspundă
atât de puternic la
atingerea mâinii**

**unui bărbat? Era
singura zonă în care
bărbații și femeile
aveau voie să se
atingă. Și acest
lucru se întâmpla,
deseori, cu mânuși.
Degetul lui mare se
frecă de al ei.**

**— De ce ai venit?
întrebă el.**

— Sunt vrăjită.

**El coborî privirea
și împunse pisica
neagră cu papucul.**

**— Asta e opera ta,
Gardeen?**

**Pisica se frecă de
piciorul lui, se
întinse și apoi fugi
prin cameră și sări
pe pervaz.**

— Cel puțin, nu are de gând să se pună între noi doi de data aceasta.

Un fior de dorință o străbătu pe Felicity.

— Ai spus...

— Am spus că nu o să te pun în pericol de a rămâne

**însărcinată. Sunt
multe lucruri pe
care un bărbat și o
femeie le pot face
care nu implică
niciun risc, îi zise el
și o trase în poală.
Ești destul de
inocentă, nu-i așa?**

**Să fie ținută în
poală și mângâiată,**

**încălzită pe spate de
focul din șemineu,
pentru Felicity era
raiul pe care și-l
imaginase, dar
trebui să întrerupă
clipa.**

— Știi că nu sunt.

**El îi mângâie
părul.**

— Nu ești nici

**ignorantă și nici
neatinsă. Dar
inocență încă mai
ai. Ca și mine,
mulțumesc lui
Dumnezeu.**

**Ea se întoarse ca
să se uite la el.**

— Inocență?

**— Faptul că nu ai
trăit partea**

**întunecată a
sexului. Am un
prieten care a
explorat acel tărâm
și care încă are
cicatrice.**

**Felicity nu era
sigură despre ce
vorbea el; dar trebui
să admită că, deși se
simțise rănită de**

**trădare și de
pierdere,
intimitatea fizică pe
care o împărtășise
cu Rupert Dunsmore
nu îi lăsaseră
cicatrici, nici pe
corp și nici în
suflet. Poate că
trebuia să fie
recunoscătoare**

**pentru asta. Era
târziu, iar ea se
simțea mult mai
bine decât își
amintea că se
simțise vreodată. Își
închise ochii și căzu
în visare El îi mușcă
ușor urechea.**

**— Ai venit aici să
dormi?**

Felicity se foi aproape nemulțumită.

— Da, răspunse. Este așa de plăcut și, până la urmă, nu avem prea multe de făcut, nu?

— Putem să ne sărutăm înainte de a adormi, spuse el și

zâmbi.

**— Presupun că
asta putem face.**

**Buzele ei le
întâlniră pe ale lui,
îndulcite de gândul
că acesta nu era
preludiul seducției,
ci o simplă plăcere.**

**O dată sau de
două ori, își aminti**

**ea, Rupert o
sărutase astfel
înainte de a o
convinge să facă și
alte lucruri. După ce
deveniseră amanți,
nu se mai ostenise.
După Rupert nu îi
mai permisesse nici
unui bărbat
privilegiul unui**

**sărut prelung până
ce Miles dărâmase
zidul de rezistență.**

**Uimită de
intensitatea unui
simplu sărut,
Felicity își mută
mâinile pe umerii
lui Miles și le
urmări forma în
timp ce îl gusta,**

**respira cu el și
devenea una cu el.
Se trezi la realitate
numai când el se
ridică ținând-o în
brațe. Aproape că o
duru să își separe
buzele de ale lui.**

— Ce faci?

**— O să stăm mai
confortabil în pat.**

Ea se încordă.

— Dar nu putem...

— Putem face la fel de multe sau de puține în pat ca și pe scaun. Doar că vom avea mai mult confort. Crede-mă.

Ea se relaxă destul cât să îl lase să o strecoare sub

**cuvertură, încă în
halat. El i se alătură.
Corpul lui se atinse
de mâna ei, iar
Felicity realizează că el
era gol. Se rușină.**

**— Să nu
îndrăznești...**

**— Să nu
îndrăznesc să fac
ce? o întrebă el**

**prinzându-i mâna și
sărutându-i fiecare
deget.**

**— Să mă
păcălești. Să mă
seduci.**

**— Ar trebui să te
bat pentru că
sugerezi asta. Nu ai
cuvântul meu de
onoare?**

**Nu era nervos, dar
părea serios.**

**— Dă-mi-l din
nou.**

**— Felicity, îți
promit că nu o să
fac nimic aici în
noaptea asta care te
poate face să rămâi
însărcinată.**

Ea se relaxă, iar el

**o trase spre el. Îi
desfăcu cordonul
halatului. Acoperit
de cuverturi îi
exploră abdomenul,
coapsele, sânii. Era
aceeași călătorie pe
care mâna ei o
făcuse nu cu mult
timp în urmă, dar
diferită, atât de**

**diferită. Ochii i se
închiseră pentru a
savura pasiunea
delicată. Era așa de
relaxată, încât el nu
trebui decât să îi
împingă puțin
coapsele ca să le
despartă,
permițându-i să o
pătrundă cu**

**degetele. Ochii ei se
deschiseră și
încercă să își
strângă picioarele.**

**— Ușor, lebăda
mea albă, murmură
el. Degetele mele
chiar nu te pot lăsa
însărcinată. Dar pot
face aproape orice
altceva.**

Miles începu să îi demonstreze acest lucru.

— Ah, gâfâi ea.

Când el își coborî capul ca să îi sărute sânii, ea îi prinse părul și se predă pasiunii din ce în ce mai aprinse, încercând că își

**înăbușe sunetele, de
teamă să nu fie
descoperiți. Dacă
ceva ar fi
întrerupt... Dar
nimic nu interveni,
iar el, parcă simțind
că se apropia
extazul, își încetini
mișcarea mâinii,
ținând-o pe culme**

**până când ea
imploră, până când
îl rugă, pe jumătate
râzând, pe jumătate
plângând. Apoi, și
numai atunci, îi
oferi extazul. Moale,
umedă și sătulă,
Felicity se lipi de el.**

**— Mi se pare
uimitor că oamenii**

riscă să facă copii.

— Poate că nu sunt prea mulți bărbați generoși ca mine, râse el.

Mâna lui iscusită începu să se plimbe din nou, dar ea o prinse.

— Nu vrem ca tu să fii prea mândru

**de generozitatea ta,
nu-i așa?**

**Felicity alungă
nesiguranța pe care
o simțea și își
strecură mâna
pentru a-i apuca
carnea fierbinte și
tare. Pe Miles îl
trecu un spasm.**

— Te doare?

— Nu aş numi-o exact durere.

Simţindu-se uimitor, mult mai perversă decât se simţise prima oară când îl lăsase pe Rupert să o pătrundă, Felicity se mişcă pentru a-l încăleca pe Miles,

**punându-și ambele
mâini în jurul lui. Îi
urmări fața și își
mișcă mâinile în sus
și în jos. Buzele lui
se întredeschiseră și
scăpă un geamăt.**

**— Este bine?
întrebă ea, repetând
mișcarea.**

— O să țiip când

nu e bine.

Ea chicoti și, ca un experiment, își coborî buzele către micile lui sfârcuri plate ca să se joace cu ele cu dinții. El scoase un sunet, iar ea se uită în sus.

— A fost un țipăt? îl întrebă.

**El rânji, iar ochii
îi erau plini de
pasiune.**

**— O să știi când o
să țiip. Dar ar trebui
să te gândești ce o
să faci când o să
erup.**

**Pentru un
moment ea fu
confuză, apoi zise:**

— O, nu ar trebui să fac așa?

— Nu am zis asta.

Ea își mișcă mâna aproape absentă. Apoi se opri.

— Presupun că se va murdări patul.

— Servitorii vor crede că mi-am făcut asta singur, un

**păcat teribil care, cu
siguranță, îl face pe
orice bărbat să
orbească.**

**— O, *asta* este
ceea ce bărbații nu
ar trebui să facă?**

**— Ești o
inocentă, râse el.
Vrei să spui că
niciodată nu te-ai**

atins în felul ăsta?

**Felicity știu că
roși.**

**— Puțin. Dar
nicio dată n-am știut
că aș putea... că pot
face tot.**

**— Nu am zis că
poți face *tot*. Acum,
ai de gând să mă lași
aici între rai și iad?**

**Simțind coapsele
lui între picioare,
începu să se miște,
ceea ce îl făcu pe el
să se încordeze. Era
fascinant. Își mișcă
mână și observă că
respirația lui se
schimbă.**

**— Dar ce trebuie
să fac? îl întrebă.**

**— Ești o femeie
plină de
ingeniozitate. Mă
las, la propriu, în
mâinile tale.**

**Ca răspuns la acea
glumă proastă, ea se
întinse și își înfipse
dinții în carnea din
jurul unui sfârc și
mușcă, ceea ce îl**

**făcu să tresară
puternic.**

**— Ar trebui să te
hotărăști, zise el
nesigur.**

**Nu voia să îl lase
așa, dar fugi la
lavoar și se întoarse
cu un prosop. Apoi,
uitându-se la fața
lui, își folosi mâna**

**din nou. Miles își
ținu ochii la ea atâta
timp cât putu,
rostind mistere pe
care ea nu le putea
înțelege altfel decât
în adânci niveluri
ale sufletului ei,
unde astfel de
lucruri erau atât de
reale. Măinile lui**

**aveau să lase urme
pe picioarele ei, dar
ei nu îi păsa de
durere. El se arcui,
ridicând-o ca și cum
ar fi călărit. Ea îl
forță să se întindă
din nou, luptându-se
cu el, simțind cât de
mult îl excita asta.
Știind cât o excita**

**și pe ea. Aproape își
pierdu controlul și
plecă împreună cu el
în această călătorie.
Când îi văzu pielea
înroșindu-se și
umezindu-se cu
sudoare, căldura îi
pătrunse în nervi
încălzind-o, iar
respirația îi deveni**

**la fel de sacadată ca
și a lui. Ar fi fost așa
de simplu să se
mute puțin, să îl
lase să intre în ea...
Dar nu. Avea destulă
voință o să reziste.
Amintindu-și cum
făcuse el, încetini
mișcarea. El gemu,
dinții îi scrâșniră și**

**o apucă tare de
picioare.**

— Acum, acum...

**Ea îi oferi
extazul, dar aproape
că uită de prosop.
Apoi îl urmări cum
își revine în simțiri.
Când ochii i se
deschiseră, ea îl
tachină.**

— Serios că nu pricep de ce oamenii riscă să conceapă copii nedoriți. A fost cu adevărat foarte interesant.

— A fost interesant?

El o întoarse cu spatele pe pat și se așeză deasupra.

— Ai uitat prea repede cum e să împărțim clipele astea, dragostea mea. Și, pentru păcatele mele, onoarea mă obligă să nu îți reamintesc.

Dar sărutul lui îi aminti, iar corpul începu să îi spună,

**destul de insistent,
că nu degetele
ofereau adevărata
plăcere. Îl îndepărtă.**

— Nu!

**— Ce s-a
întâmplat? spuse
Miles înghețând.**

**— Trupul vrea
mai mult.**

El se relaxă și o

sărută din nou.

**— Și al meu. Dar
corpurile pot fi
conduse. Sau
satisfăcute. Lasă-mă
să distrug încă un
pic din inocența ta...**

**Își plimbă gura
între sâni ei, pe
burtă și apoi între
picioare.**

— O, nu...

El se opri.

— Nu?

**— Nu știu, spuse
ea respirând adânc.**

**— Țipă dacă vrei
să mă opresc, îi zise
el râzând.**

**Felul în care
limba i se freca de
cele mai sensibile**

zone o făcu să țipe.

**— Țsta a fost un
țipăt?**

— Da. Nu. Nu!

**— Doi din trei
câștigă.**

**După aceea, ea se
încolăci în jurul lui,
dorindu-și să
crească în el ca
iedera pe un stejar.**

**— Nu am știut
niciodată...**

**— Nu ai știu ce? o
întrebă plimbându-și
mâna pe fiecare
curbă a corpului ei.**

**— Asta. Toate
astea.**

**Apoi i se făcu
rușine dintr-odată.**

— Miles, șopti ea,

**nu cred că pot să îți
fac și ție la fel.**

**— Dragostea mea,
nu trebuie să faci
nimic din ce nu vrei.
Și, pe lângă asta, am
auzit că ceasul a
bătut de ora două.
Nu crezi că e mai
bine să ne culcăm?**

— Nu pot dormi

aici.

— Ah, dar e așa de bine să stăm unul în brațele celuilalt. Mai stai puțin, iubire. Nu te las să dormi mult.

Moleșită, Felicity își lăasă pleoapele grele să cadă și adormi în brațele

**iubitului ei. Miles îi
mângâie părul
frumos, bucurându-
se de somnul ei și se
decise că o s-o adore
pentru totdeauna. În
ciuda ei. Însă câte
zile mai erau înainte
ca Dunsmore să se
întoarcă precum un
șarpe în Eden ca să**

**distrugă totul? Când
își aminti de
Dunsmore o strânse
ușor pe Felicity. La
un moment dat,
grija lui fusese să o
protejeze de chiar
generozitatea ei.
Acum, preocuparea
lui era condusă de
nevoia posesivă de a**

**o păstra pentru el.
Poate că motivația
de dinainte fusese
nobilă, dar aceasta
nu mai era deloc.
Era pur egoistă.
Avea nevoie de
Felicity așa cum
avea nevoie de aer.**

**Miles așteptă
atâta timp cât putu,**

**apoi, când ceasul
bătu ora patru, se
eliberă de sub ea și
își puse halatul. Luă
prosopul umed și îl
aruncă în foc
uitându-se să vadă
dacă arde. Apoi își
ridică iubita în brațe
și o duse în camera
ei și în patul ei**

**acum rece. Ceea ce
însemna că trebuia
să stea puțin lângă
ea ca să o
încălzească. Dar,
adormi.**

**Fu trezit, slavă
Cerului, nu de o
servitoare care
venea să o servească
pe Felicity cu**

**ciocolată caldă, ci
de mama lui. Nu fu
însă o bucurie prea
mare. Ochiul lui
Aideen scăpărau de
furie. Cu un deget
încovoiat îl chemă
din dormitor, pe
coridor, până în
camera lui, unde
dezordinea spunea**

toată povestea.

**— Gândește-te ce
s-ar fi întâmplat
dacă te prindea
altcineva!**

— Am adormit.

**— Nu asta e
problema, și știi și
tu! Cum ai *putut*?**

**Miles se duse să
pună niște bucăți de**

**lemn pe tăciunii
care licăreau în
șemineu.**

**— Fac ce trebuie
ca să o împiedic să
se mărite cu
Dunsmore.**

**— Lăsând-o
însărcinată?**

**— Nu după jocul
din nopțile astea.**

— Miles, trebuie să încetezi asta. Este de datoria mea să o supraveghez.

— Probabil că mai mult de atât nu pot să fac.

Ea se încruntă și mai mult.

— Asta e tot? O încercare făcută cu

**sânge rece de a i-o
fura lui Dunsmore?**

**El simți sângele
invadându-i obrazii.**

— Nu, răspunse.

**— Foarte bine,
roști ea pe o voce
moderată. Pentru că
dacă asta ar fi fost,
nu te-aș ajuta.**

— Să mă ajuți?

— Să o scoți pe
Felicity din Irlanda.
În timp ce tu jucai
jocurile tale
necurate, eu m-am
ocupat de lucruri
importante. Ned
Tooley s-a întors din
Scoția în siguranță,
dar zice că
Dunsmore a găsit o

**barcă care să îl ducă
la Lame. În
dimineața asta,
spionul meu de la
Loughcarrick mi-a
spus că s-a întors.
Ne putem aștepta să
vină aici astăzi,
cred.**

**— La dracu'.
Speram să îl întârzii**

mai mult.

**— Ai eşuat. Acum
trebuie să acționăm.
Eu și Colum
mergem în vizită la
castelul Kilgoran și
îi luăm pe Kieran și
pe domnișoara Edey
cu noi. E posibil ca
Dunsmore să ne
urmărească acolo,**

**dar nu va reuși să
își sustragă fiul de
sub nasul unchiului
tău.**

**— Tu urăști să
vizitezi castelul.**

**Răspunsul mamei
lui fu sarcastic:**

**i În mijlocul
unei asemenea
povești de dragoste**

**dramatice, îmi pot
permite să fac un
mic sacrificiu sau
două. E probabil ca
Dunsmore să fie cu
ochii pe principala
sa preocupare –
Felicity. Du-o la
Melton și el vă va
urma. Ce veți face
acolo, tu și**

Sălbaticii, e treaba ta, dar trebuie să găsești o soluție cuvenită la această problemă, nu doar una provizorie. O să îl țin pe băiat în siguranță pentru o săptămână sau două.

Nepregătit pentru

**așa ceva, după o
noapte furtunoasă și
nedormită, Miles își
trecu mâinile prin
păr.**

**— Nu o să fie
niciodată de acord
să meargă.**

**— Asta nu e o
noutate. Cum ai
vrut să o duci până**

**acum? Nu-mi spune,
ai sperat să o seduci
și să o convingi.
Miles, când o să
înveți? Când sunt
forțate să facă ceva,
femeile au voință de
fier și rezistă și la
cele mai
devastatoare
farmece bărbătești.**

**Dă-i sedative și du-o
cu forța.**

**Miles se holbă la
mama lui.**

**— Nu pot face
asta.**

**— Atunci așteaptă
să fugă din nou cu
Dunsmore.**

**În acel moment,
Gardeen se descolăci**

**și sări jos din pat
pentru a se freca de
gleznele lui Miles,
mieunând.**

**— Și asta ce ar
trebui să însemne?
întrebă el iritat.**

**Aideen se lăsă pe
vine și luă în brațe
pisica pentru a o
ține în fața lui.**

— Miles, asta este o *pisică*. Ea nu îți poate fi ghid. Eu, în schimb, sunt mama ta și pot. O să îi dau lui Felicity o cană cu ciocolată care o va ține adormită toată după-amiaza. Ce faci tu cu această oportunitate e

treaba ta.

**O lăsă pe Gardeen
în mâinile lui și ieși
cu un fâșâit nervos
de mătase. Miles
mângâie felina până
realiză că aștepta un
fel de semn mistic
de la ea. Își scutură
capul, o puse pe pat
și sună după**

**Hennigan. Când
acesta sosi, îi spuse
să pregătească totul
pentru o plecare
iminentă în Anglia.**

capitolul 13

**Felicity se trezi
din visele intime cu
un zâmbet jucându-i
pe buze. Nu era de
mirare că lumea
părea surprinzător
de instabilă. Nu era
nici ciudat că, după
o asemenea noapte**

**pleoapele ei erau
atât de grele încât
abia și le putea
ridica. Se întinse,
devenind conștientă
de senzațiile din
corp. Realiză că o
durea capul. Asta
era ciudat. De fapt,
deși amintirile ei
erau plăcute, nu se**

**simțea deloc bine.
Mai degrabă așa cum
se simțise când
făcuse experimente
cu vinul de Porto al
bunicului ei.
Greoaie, amețită și
ușor îngrețoșată.
Apoi realizează că
mirosul din aer nu
era cel din camera**

**ei. Smoală. Sare.
Mare? Se forță să își
deschidă ochii și se
trezi pe un pat
îngust, într-o cabină
mică, la bordul unei
nave ce se balansa
pe apă.**

**Miles stătea
așezat, uitându-se
printr-un hublou. Se**

**întoarse spre ea cu
o expresie
îngrijorată. Felicity
își îngustă ochii din
cauza luminii
puternice.**

**— Unde suntem?
Vocea ei se auzi ca
un croncănit pentru
că își simțea gâtul
foarte uscat. De ce...**

— Suntem pe mare, spuse el, ne îndreptăm către Anglia. Vrei niște apă?

El se îndreptă către o carafă aflată într-un suport pe micuța masă.

— Nu!

Dar apoi Felicity

**își opri refuzul
instinctiv. Avea
nevoie de apă, avea
nevoie de claritate,
avea nevoie de un
timp de gândire.
Anglia?**

**El turnă apă într-
un pahar și apoi o
ridică ușor și o ajută
să bea. Îi reveni**

puțin puterea, deși durerea de cap se accentua când se mișca. Sau poate erau de vină muchiile ascuțite ale gândurilor care îi zornăiau în cap.

Când el o așeză cu spatele pe pernă, ea se luptă să se

**elibereze și se
ridică.**

— Du-mă înapoi!

— Nu.

**— Miles, nu poți
face asta.**

**Săptămâna nu s-a
terminat.**

**— Înseamnă că ți-
ai respectat
promisiunea.**

— *Promisiunea*

**mea? Trebuie să fii
nebun! Cum rămâne
cu a ta?**

**El se îndepărtă și
se așeză din nou
lângă hublou.**

— **Eu nu ți-am
făcut nicio
promisiune.**

După o clipă de

**gândire își dădu
seama că el avea
dreptate.**

— Miles...

**El se întoarse
suspînând.**

**— Nu implora și
nu amenința,
Felicity. Te duc la
Melton Mowbray
unde intenționez să**

**fac tot ce pot ca să
îl țin pe Rupert
Dunsmore departe
de tine. Dacă vrei să
îți prelungești
cuvântul dat, vom
călători confortabil.
Altfel, o să mergi în
orice mod te va face
să ajungi acolo.**

Felicity se întinse

**ca să se dea jos din
pat, dar se opri cu
un geamăt din cauza
capului care îi pulsa.**

**— Blestemată să
fie inima ta haină!
Ce mi-ai dat?**

**— Nimic. Mama a
fost cea care ți-a dat
ceva, nu știu ce a
folosit.**

**În ciuda voinței,
lacrimile îi curgeau
pe obraji.**

**— O, Doamne.
Cum rămâne cu
Kieran?**

**— Este cât se
poate de în
siguranță, îi spuse el
cu primele accente
blânde pe care le**

auzise din partea lui în ziua aceea. Mama l-a dus la castelul Kilgoran. O să facă tot ce poate ca el să fie în siguranță, iar tot ce face mama face formidabil de bine.

Felicity se holbă la Miles, încercând

**să îl facă să pară
monstrul care era.**

**— Nu îl poate ține
departe de tatăl lui!**

**— Și Dunsmore
crezi că o să
pretindă că ea și
Kilgoran l-au răpit?
Oricum, cred că el o
să te urmărească pe
tine.**

**O sclipire de
umor lumină
expresia sumbră a
feței lui. Tooley zice
că suferă de rău de
mare.**

**Acest lucru îi
provocă și lui
Felicity puțină
satisfacție, dar
refuză să cedeze.**

— Așadar, Rupert s-a întors deja. Și asta înainte să te aștepți tu. Mă întreb când ai aflat asta.

— Azi-dimineată.

Dar ceva din purtarea lui – poate stânjeneala – o făcu pe Felicity să nu aibă încredere în

vorbele lui.

— Nu cred. Cred că știai de ieri, când m-ai convins să mă îmblânzesc. Aveai nevoie de o altă șansă să mă farmeci așa că mi-ai jucat această farsă. A fost totul plănuit...

— Nu. Pe cuvânt...

— Nu o să mai las
niciodată garda jos
cu tine, Miles
Cavanagh, îl
întrerupse ea. Îți
jur. Este război
între noi acum. Cu
satisfacție, îl văzu
tresărind. Adăugă:
Îmi iau înapoi
cuvântul dat. Nu o

**să ai nicio cooperare
din partea mea.
Niciuna.**

— Felicity...

**Ea se uită în ochii
blânzi.**

**— Niciuna, îi
spuse din nou.
Acum aş vrea să
rămân singură.**

Crezu că el o să

**insiste, însă clătină
din cap și părăsi
camera. În timp ce
se lăsă pe patul tare,
auzi cheia
răsucindu-se în
broască. Tristetea o
lovi ca un val și o
făcu să se
rostogolească pe
spate, cu mâinile**

**peste ochii plini de
lacrimi. Dincolo de
termenii înțelegerii
lor, el îi trădase
încrederea. O
folosise așa cum
făcuse și Rupert. O
trădase așa cum
făcuse și bunicul ei.
Învățase acum mulți
ani că niciun bărbat**

**nu trebuie crezut.
De ce uitase această
lecție cu greu
învățată? Ei
mințeau; ei înșelau;
luau ca lege a lui
Dumnezeu faptul că
trebuiau să conducă
viața unei femei.**

**Felicity era
însălmântată**

**pentru Kieran, dar,
mai mult de atât,
era devastată de
modul în care Miles
îi răpise libertatea și
o lăsase
neputincioasă în
fața voinței lui. Dar
Kieran trebuia să fie
principala ei
preocupare.**

**Se ridică și mai
bău niște apă,
forțându-se să
analizeze situația.
Cu sinceritate,
trebuia să admită că
planul lui Miles ar
putea funcționa, cel
puțin pentru o
vreme. Rupert va
ezita să se ia de**

contele de Kilgoran. Da, cu excepția cazului în care Miles mințise, Kieran era în siguranță pentru moment. Așadar, ce va face Rupert? În primul rând, va avea unul dintre accesele sale de furie nebună. Nemaivând ce să

**stoarcă de la
arendași, vânat de
creditori, trădat în
planurile de fugă cu
ea, dus fără voie în
Scoția, se întorsese
acasă – suferind de
rău de mare – numai
pentru a afla că atât
Felicity, cât și fiul
lui îi scăpaseră. Își**

**înăbuși râsul, deși
era amuzant.
Probabil că era în
acea stare de furie
pură în care era
capabil de orice,
atâta timp cât acest
lucru nu presupunea
curaj fizic. Ea își
dori să fi putut
trimite un**

**avertisment în
ținutul Meath.
Cruzimi mărunte se
puteau întâmpla.
Asta dacă el nu era
în urmărirea ei. Ea
spera că era. Cel
puțin, ea și Miles se
aflau în gardă.**

**Înfiorându-se, își
aminti de felul în**

**care Rupert o
omorâse pe
Gardeen. Accidental,
dar încântat de
durerea și de
teroarea pe care i le
provocase lui
Felicity.**

**Recunoscuse
avertismentul. Dacă
se mărita cu el și**

era ascultătoare, se putea aștepta de la el să se comporte într-un mod rezonabil, convențional. Dacă l-ar fi nemulțumit, el ar fi terorizat pe cineva doar ca să îi facă ei în necaz. O trecu un fior la

**amintirea acelor
săptămâni dintre
propunerea lui
Rupert și moartea
bunicului ei, când
acesta din urmă
refuzase să îi
permită căsătoria.
Kieran căzuse pe
scări și se lovise
destul de rău.**

**Domnișoara Edey
era sigură că tatăl
băiatului încercase
să îl împiedice să
cadă, dar Felicity
știa adevărul.
Începu, disperată, să
încerce să își
convingă bunicul că
era nebună de
dragoste și că**

**trebuia să se mărite
cu Rupert imediat.
Dar atunci bunicul
ei murise, lăsând
destinul ei în
mâinile lui Miles
Cavanagh. Ea nu
știa atunci ce avea
să însemne asta. Cât
de puține știa
despre bărbatul de**

**care auzise că este
la fel de ineficient
ca unchiul Colum.
Fusesse sigură că îl
va învârti pe degete.**

— Ha, ha!

**exclamă ea, uitându-
se la închisoarea în
care se afla.**

**Desigur, poate
lucrurile ar fi mers**

**mai bine, așa cum
plănuise, dacă l-ar fi
cunoscut pe Miles
ca o domnișoară
irlandeză sfioasă și
nu ca femeia
ușuratică pe nume
Joy. Chiar și acum,
tresări la amintirea
rolului pe care îl
jucase în seara**

**aceea. Miles o
avertizase că este
un om periculos și
că era bine să nu fie
înșelat. A doua zi îi
întorsese aceste
cuvinte, referindu-
se la ea în aceiași
termeni. Amândoi
spuneau adevărul,
iar pericolul o**

**însăimânta. Puteau
ajunge să se
distrugă când tot ce
voiau de fapt era
tandrețea plăcută de
care se bucuraseră
noaptea trecută...**

**O mișcare caldă o
făcu pe Felicity să
își revină din
gânduri și să creadă**

**că Miles se
întorsese. Dar
Gardeen era cea care
îi atinsese brațul.
Luă pisicuța caldă în
brațe și îi netezi
blănița.**

**— O, Garddeen.
Ești aceeași care s-a
întors? Pot să mă
bazez pe tine să îmi**

aduci speranță?

Felina torcea.

— Sau ești doar o altă pisică dintre cele ale lui Annie? Oricum, micuțo, nu pari să îmi aduci cine știe ce noroc.

Felicity se dădu jos din pat cu Gardeen în brațe.

Capul o durea mai puțin și făcu vreo câțiva pași până la hublou pentru a privi afară. Tot ce putea vedea erau valurile gri, dar erau pescăruși în jur, așa că nu puteau fi departe de țărm. Și totuși, care țărm?

**Astfel de lucruri
erau irelevante. Nu
putea să-l oprească
pe Miles s-o ducă în
Anglia, dar când
aveau să acosteze,
ea va scăpa și va
fugi la Rupert
înainte ca acesta să
aibă ocazia să facă
vreun lucru cu**

adevărat rău. Cum?

Puse pisica jos și începu să caute prin micuța cabină în sertarele de sub pat găsi unele dintre hainele ei. Se dezbracă de cămașa de noapte. Cămașa de noapte? Se dusesese în camera lui

**Miles fără ea. O
î m b r ă c a s e *el*?
Gândul o deranjă,
dar era totodată
ciudat de excitant.**

**— Femeie slabă ce
ești! murmură
pentru ea în timp ce
îndesa cămașa de
noapte în sertar, în
locul hainelor pe**

care le scosese.

**Își puse cămășuța
și corsetul ușor,
care se închidea în
față. Rochia, slavă
Cerului, era una
dintre cele de lână
moale, pentru
plimbare, creată
pentru a fi ușor de
îmbrăcat,**

**permițându-i să se
miște în voie și să
se simtă confortabil
în orice
circumstanțe. Când
venea momentul
evadării, avea
libertate de mișcare.**

**Peria de păr era și
ea acolo, așa că își
aranjă buclele într-o**

**coadă pe care și-o
prinse apoi în coc,
la spate. Fixă și
acele de păr,
gândindu-se că s-ar
putea să fie de folos.
Nu știa exact cum,
dar acele sârme
îndoite erau lucrul
ce se apropia cel
mai mult de o armă.**

**După ce se înarmă
cât de bine putu,
Felicity cercetă mai
atentă cabina,
căutând arme, bani
sau orice putea fi
vândut. Nu găsi
nimic, cu excepția
unor haine și a
câtorva cărți. Se
mustră că nu avea la**

**ea peria din argint
în locul celei de
lemn. Astfel de
extravaganțe păreau
frivole, dar acum ar
fi fost utilă. Argintul
se vindea bine.
Cercetă din nou
camera, sperând
totuși să găsească
vreun bănuț pierdut**

**în vreun colț. Nimic.
Ce va face când va
veni cineva? Ar
putea fugi pe ușă...
și să facă ce? Să
sară peste bord? Era
îndeajuns de
disperată, însă nu
avea niciun rost să
facă ceva înainte de
a ajunge în port.**

Încercă să se liniștească și să citească una dintre cărți, dar era o poveste plictisitoare despre triburile din America. Cealaltă carte era despre istoria Angliei sub dinastia Tudorilor. De parcă i-ar fi

**păsat. Dădu târcoale
micii încăperi
dorindu-și să vină
cineva – chiar și
Miles – doar ca să
spargă monotonia.
Se făcuse întuneric
când auzi pași, iar
Miles intră ducând o
lampă și o tavă.**

— Sunt sigur că

ți-e foame.

**Felicity luă în
nume de rău
curtoazia lui
distantă. „Ar trebui
să-i fie rușine”,
gândi ea, „să se
simtă rușinat sau să
argumenteze
situația.” El nu făcu
aceste lucruri, așa**

**că ea se așeză pe pat
și cercetă mâncarea.
Șuncă, pui, cartofi,
varză de Bruxelles și
budincă. Începu să
mănânce.**

**— Mă bucur că nu
te înfometezi.**

**— O să am nevoie
de putere.**

— Felicity, nu o

**scapi. De ce nu
accepti asta?**

**Ea îi aruncă o
privire dură și
continuă să își
refacă forțele. El nu
mai spuse nimic, iar
ei i se păru din ce în
ce mai greu să
înghită. Prezența lui
în micul spațiu**

**începu să o
copleșească. Se uită
în sus, îl văzu
privind-o și i se păru
la fel de tulburat.**

**— Te iubesc,
Felicity.**

**Cuvintele
pătrunseră ca o
lamă în inima ei. Își
luă răgazul necesar**

**ca să își adune
salivă în gură, apoi
îl scuipă. El își
ridică mâna ca să se
ferească, iar fața îi
păli din cauza
șocului. Felicity se
uită în jos la
mâncare și continuă
să mănânce, în
ciuda lacrimilor ce îi**

**blocau gâtul. Era
conștientă că el se
întorsese ca să se
uite la mare. De ce
mai stătea aici?
Probabil ca să
păzească furculița și
cuțitul. Se uită la
cuțitul de argint și
se întrebă dacă era
capabilă să îl**

**folosească asupra
lui. Dar dacă nu ar fi
în stare să îl
împuște pe Rupert
Dunsmore, cu
siguranță nu putea
să îl înjunghie pe
Miles. Simplul gând
îi făcea rău. Sau
poate era doar
mâncarea din**

stomacul agitat. Se uită la borcanul cu budincă și decise că nu era esențial pentru nutriție și că putea, prin urmare, să îl ignore.

— Am terminat, spuse ea.

El se întoarse, din nou impasibil, și

**veni să ia tava. Dar
în loc să o apuce, o
întoarse pe Felicity
cu fața pe pat, își
puse genunchiul pe
spatele ei și îi legă
mâinile. Ea se luptă,
dar nu putu să se
miște. Încercă să
țipe, dar fața ei era
presată pe pernă și**

**abia putea respira.
Ceva îi fu legat de
încheieturi în doar
câteva momente și
un căluș îi fu pus în
gură. Picioarele erau
prinse nu la glezne,
ci puțin mai jos de
genunchi, sub
cămășuță. Fără
niciun rost încercă**

**să spună tot ce avea
pe suflet despre
șarpele trădător în
călușul care îi
umplea gura.**

**— Îmi pare rău,
Felicity, spuse el
nesigur, aș fi vrut să
călătorim
confortabil. Totuși,
văd că intenționezi**

să te lupți cu mine
și nu îți pot
subestima
inteligența sau
curajul, așa că n-am
încotro. Suntem
deja în Mersey și în
câteva ore vom
ajunge în Runcom.
Te voi duce la
trăsură ca și cum ți-

**ar fi rău de la mare.
Odată ajunși acolo o
să încerc să te fac să
te simți mai
confortabil. O
întoarse încet, astfel
că ea era acum pe o
parte, dar o puse
astfel încât ea putu
să vadă placajul
lucios de pe perete.**

**Nici măcar nu avu
satisfacția de a se
uita la el în timp ce
ieșea din cabină.**

**Din moment ce
era mijlocul nopții,
erau puțini oameni
în zonă ca să îl vadă
pe Miles cărând pe
cineva cu glugă de**

**pe vasul *Ellen Jane*
într-o trăsură, motiv
pentru care el nu
putea fi decât
mulțumit. Ea dădea
din picioare și urla
înfundat, așa cum se
așteptase, dar el o
acoperi spunându-i:**

**— A, o să te simți
mai bine imediat,**

**draga mea, acum că
suntem pe pământ...
Nu, te asigur că nu
vrei să mergi acasă,
pentru că asta ar
însemna o altă
călătorie pe mare...
Ei, acum, mă tem că
va trebui să mergi
acasă într-o zi, dar
poate că până atunci**

**o să îți crească
aripioare de pește...**

**Miles își adusesese
propria trăsură pe
vas, cu oamenii care
să o conducă.
Închiriasse aici cai
care să îi ducă până
la Nantwich, unde
putea să apuce
drumul obișnuit din**

Holyhead. De acolo, proprietarii de hanuri îl știau prea bine și se vor putea deplasa cu diligență. Nu voia ca străinii să asiste la răpire.

Felicity făcu tot ce putu ca să reziste să fie urcată în trăsură, fapt ce îl

**determină să o lase
să dea cu capul de
ușă. Acest lucru o
ameți destul încât el
să o urce și să o
așeze pe banchetă.
Asudat, ciufulit și
dezgustat de ceea ce
fusesse nevoit să
facă, îi spuse lui
Hennigan să se**

**grăbească și imediat
porniră la drum.
Valetul o ținuse
destul de refractar
pe Gardeen, care
sări acum în brațele
lui Felicity și se uita
la Miles la fel de
furioasă ca femeia.
Hennigan se ghemui
într-un colț, în**

**spatele cailor,
dezincându-se de
aceste fapte
scandaloase.**

**Legănându-se odată
cu mișcarea trăsurii
ce gonea, Miles se
aplecă pentru a
desface călușul. Ea
se zbătu nedorind să
fie atinsă.**

— La naiba,
Felicity, nu te mai
lupta cu mine sau o
să te trag de păr.

Ea se opri,
încruntându-se.
Imediat ce el îi
scoase călușul umed
din gură, ea începu
să îl înjure, rostind
cuvinte pe care el

**însuși ar fi ezitat să
le folosească.**

**— Gata! spuse el
răspicat. Sau o să îți
pun din nou călușul.**

**Când ea se
cufundă într-o
tăcere sumbră, el o
întrebă:**

**— Vrei niște apă?
Îmi aduc aminte din**

**experiența mea de a
fi legat și cu căluș în
gură că ai avea
nevoie.**

**Putea să observe
cât de mult dorea să
îi refuze oferta, dar
până la urmă
acceptă. Miles ținu
plosca la buzele ei și
o lăsa să bea. Spera**

**că își amintea de
prima lor întâlnire
în circumstanțe
similare. După**

**câteva sorbituri, ea
scutură capul ca să
îi arate că a
terminat de băut.
Miles puse capacul
la ploscă.**

— Dacă îmi dai

**cuvântul de onoare,
te dezleg.**

**Din nou ea clătină
din cap.**

**— Dacă nu
plănuiești să te
arunci din mers, nu
ai nici măcar o
șansă să scapi
pentru o perioadă. O
să te leg înapoi când**

**o să ne oprim să
schimbăm caii.**

**De data aceasta ea
nu răspunse. „La
naiba cu muierea
asta căpoasă!“ gândi
Miles. Era sigur că
era cel mai dificil
lucru pe care îl
făcuse în viața lui.
Numai gândul la**

**Dunsmore, la
măritişul ei cu
Dunsmore îl putea
face să continue.**

**— Cel puţin, îţi
leg mâinile în faţă.**

**Ea rezistă, dar el
o întoarce, desfăcu
legătura şi, până ca
ea să aibă timp să
îşi recapete puterea**

**în mâinile amorțite,
i le trase în față și i
le prinse din nou,
dând-o pe Gardeen
la o parte. Atât
felina, cât și femeia
șuierară, iar el se
temu că sunetul
scos de Felicity
provenea de la
durerea din mâinile**

**amorțite. Când două
lacrimi i se
prelinseră pe obraji,
Miles fu sigur de
asta. Scoase batista
pentru a-i șterge
obrajii.**

**— Nu mă atinge,
rosti ea printre
dinții încleștați.**

Trebui să îi

**permită acest drept,
așa că îi lăasă batista
în mâini și se așeză
înapoi în colțul de
pe bancheta lui. Ea
ridică, stângace,
batista către ochi și
apoi suflă în ea. Era
atât furioasă, cât și
nefericită, iar el se
îndoi de acel gest**

**patetic. Oare ce va
face mai departe
această femeie
isteață? Absolut
orice ca să își
recapete libertatea.
Gardeen se învârti
în cerc, neliniștită,
pentru un moment,
apoi se așează în
brațele lui Felicity,**

**sub mâinile ei legate
și se uită la Miles.
Ce spunea acest
lucru despre
corectitudinea
acțiunilor lui nu își
putu da seama.**

**Drumul era
liniștit, iar balansul
trăsorii avea efect
soporific. Miles nu**

**dormise mai mult
de o oră în noaptea
precedentă și era
periculos să
așipească acum. Dar
nu trebuia...**

**Fu zguduit din
picoteală de virajul
strâns pe care
vehiculul îl luă
pentru a intra la**

hanul din Nantwich. El se întinse și își puse palma peste gura lui Felicity exact înaintea ca ea să țipe. O trase în poală și îi puse gluga de la pelerină ca să arate ca și cum dormea. Ea lovi în stânga și-n

**dreapta și nimeri
ușa trăsurii, dar, din
fericire, purta
pantofi ușori. El îi
prinse picioarele
între ale lui și îi
ținu capul între
coapse. Îi trebui
toată puterea ca să
o ținuiască pe loc.**

— Domnule...

**protestă Hennigan,
cu fața albă.**

— Taci.

**Apoi, după
schimbarea rapidă a
cailor erau din nou
pe drum și o putu
elibera. O împinse în
sus așteptându-se la
mai multe injurii.
Felicity păru mai**

degrabă amețită și doar stătea și se uita la el, cu fața roșie și gâfâind.

— Îmi pare rău, Felicity. O să mă asigur că o să ai călușul înainte de schimbarea următoare ca să nu mai fie nevoie de

astfel de lucruri.

**Ea începu să
plângă. Efortul pe
care îl făcuse ca să
își reprime lacrimile
fusesse foarte
dureros și o
copleșise. Se lăsă pe
spate și spuse:**

— Te urăsc!

— Iar eu te

iubesc.

**Cu un geamăt de
râs amar, ea își
întoarse capul pe
canapeaua
capitonată cu satin
și plânse în hohote.
Miles nu văzuse
niciodată atâta
durere. Se uită la
Hennigan, dar**

**valetul privea fix pe
fereastră, cu buzele
strânse. Se uită la
Gardeen care îi
întoarse o privire
supărată din poala
lui Felicity.
Bolborosind un
blestem, Miles se
întinse și îi dezlegă
mâinile, în ciuda**

opoziției.

**— Nu uita că o să
te opresc dacă
încerci să fugi, prin
orice mijloace.**

**Ea își apăsă
batista de față,
luptându-se cu
lacrimile. După un
moment se liniști și
își desfăcu legătura**

**de la picioare. Apoi
aruncă bucata de
piele în brațele lui și
se întoarse ca să se
uite pe fereastră.
Miles vru să-i
vorbească, să
încerce să o facă să
vadă că nu avea cum
să procedeze altfel,
dar nu știa dacă**

**avea cuvintele
potrivite. Și,
oricum, nu își putu
imagina o astfel de
conversație cu
valetul ca spectator.
La dracu'! Oare cum
ajunsese într-o
astfel de situație
penibilă?**

Când se apropiară

de următoarea schimbare, spuse:

— Trebuie să te leg dacă nu vrei să îmi dai cuvântul de onoare.

Ea se întoarse cu fața împietrită și îi întinse mâinile. El le legă și apoi îi puse călușul. Îi trase

**gluga peste cap și își
trecu mâna peste
spatele ei, ținând-o
aproape, întrebându-
se dacă era vreo
șansă ca fericirea
dintre ei să
supraviețuiască
acestei călătorii. Ea
se ținu dreaptă ca o
scândură, iar el știu**

**că ea va profita de
orice ocazii ca să
scape.**

**Un zâmbet își
făcu loc pe buzele
lui pentru că știa că
la mijloc erau trei
sferturi de mândrie.
Felicity Monahan nu
se va pleca în fața
nici unui bărbat.**

**Cum, atunci,
intenționa să
supraviețuiască
vieții ca soție a lui
Rupert Dunsmore?
Pentru prima oară
se întrebă dacă ea
aven de gând să îl
omoare pe
Dunsmore. O
înțelegea, dar era un**

**gând
însălmântător.**

**Când un bărbat
murea în mod
misterios, prima
suspiciune cădea
asupra soției, în
special dacă erau
indicii că existaseră
neînțelegeri. Știa,
oare, că era posibil**

**ca o femeie să fie
arsă pe rug pentru
uciderea soțului?
Mică trădare, o
numeau. Revoltă
împotriva capului
familiei și
stăpânului.**

capitolul 14

**În timp ce
prindeau viteză cu
noii cai, Miles își
dezlegă iubita.**

**Primul lucru pe care
ea îl spuse fu:**

**— Trebuie să mă
ușurez.**

Miles nu se

**gândise la această
problemă. Ajutat de
luna plină
intenționase să
meargă fără opriri
lungi, dacă vremea
permitea.**

**Conducătorul
trăsorii și ajutorul
lui puteau face cu
schimbul. Desigur,**

**plănuise opriri
ocasionale pentru
dezmoțire și alte
nevoi, dar până
atunci crezuse că ea
va ceda de bunăvoie.
Ce naiv.**

**— Dă-mi cuvântul
tău de onoare și ne
oprim la următorul
han.**

— Nu.

El se uită la ea.

— La dracu',

Felicity...

— Nu-ți mai dau
cuvântul meu
niciodată. Prefer să-
mi ud rochia.

Ar fi făcut-o. De-
asta o iubea la
nebunie, chiar și

**când îi venea să îi
rupă gâtul. Încercă
să o convingă să fie
rezonabilă, dar era
ca și cum ar fi
vorbit cu o statuie
de marmură. În
final, într-o zonă
pustie a drumului
cătrec North
Shropshire, el**

**deschise trapa și
strigă la conducător
să oprească. Felicity
îl privi atentă, iar el
simți speranța ei și
planurile pe care și
le făcea în minte.**

**— Nici să nu te
gândești. Suntem la
kilometri distanță
de orice locuință.**

**Dar, ca să fii sigur,
o să îți iau pantofii.**

**Ea își ascunse
picioarele sub ea.**

**— Să fii blestemat
dacă îndrăznești!**

**— Cu forța, dacă e
necesar.**

**— Nu o să-ți fie
ușor să mă domini,
Miles Cavanagh, fără**

**surpriză sau
cooperare.**

— Dar o pot face
dacă sunt destul de
crud. Nu ești
singura cu voință de
fier.

**Ea se încruntă, și
lui Miles i se păru că
și Felicity își dădu
seama de același**

**lucru ca el – că
tocmai punctele
forte care îi
atrăgeau la celălalt
erau cele care făceau
ca această bătălie să
fie atât de feroce.**

**— Sau poți să îți
uzi rochia, adăuga
el.**

Era o cacealma,

**dar funcționă. Cu un
oftat indignat, ea își
desfăcu pantofii și îi
aruncă lui Miles. În
el, de fapt. Apoi își
ridică cămășuța
deasupra
genunchilor, își
desfăcu jartierele și
își scoase încet
ciorapii.**

**— Nu are rost să
îi distrug, spuse ea,
fluturându-și
picioarele frumoase,
goale până la
coapse.**

**Își știa prea bine
arsenalul. Hennigan
se uita intenționat
în direcția opusă,
dar gâtul lui era**

**roșu. Stăpânindu-și
atât firea, cât și
pofta, Miles
deschise portiera și
coborî treptele.**

**— Te poți duce în
spatele gardului viu
de acolo.**

**De îndată ce
coborî însă, el
realiză că pământul**

**era înghețat. Își
ridică mâinile către
ea.**

**— Te duc în brațe
până pe iarbă.**

**Ea stătea în
cadrul ușii.**

**— Nu vreau să mă
mai atingi niciodată,
îi spuse.**

Felicity așteptă

**până când el își lăasă
jos mâinile și se
dădu din drum. Apoi
coborî și călcă cu
delicatețe până la
gardul viu lipsit
aproape total de
frunze. Miles
verifică dacă cel
care conducea
trăsura și ajutorul**

**său se uitau în altă
parte. El însă
trebuia să fie cu
ochii pe pupila lui,
iubita lui, tortura și
plăcerea lui. Un
moment de
neatenție și ea ar fi
dispărut.
Încurcătura de
crengi dese și**

**lumina slabă a lunii
ofereau oarecare
intimitate, dar nu o
ascundea pe Felicity
între totul. Putea
vedea că ea nu
plecase desculță pe
pășunea aspră.
Numai dacă nu își
scosese rochia și și-
o agățase... O privire**

**mai atentă îl asigură
că ea încă purta
rochia. Nu voia să
scoată din calcul
nicio șmecherie și
bănuia că nimic nu
era prea îndrăzneț
pentru ea, nici
măcar să fugă în
cămășuță. A, dar
Felicity Monahan**

**era o regină între
femei și merita să
poarte o coroană în
Tara [14].**

**Soarta
amară îi făcuse
dușmani în această
poveste.**

**Gardeen apăru la
ușa trăsorii,
mustăcind, și sări
jos ca își facă și ea**

**nevoile. Însă pisica
se întoarse înaintea
lui Felicity. Miles
bănuia că
întârzierea era
intenționată, ca să îl
enerveze, în special
pentru că picioarele
ei sigur înghețaseră.
Până la urmă, apăru
și se întoarse în**

**trăsură. Miles
profită de moment
și se ușură, apoi își
puse oamenii să facă
la fel. Când se
întoarse, Hennigan
întrebă, cu chipul
înghețat, dacă poate
să stea în scaunul
inconfortabil din
spate. Miles aprobă,**

**deși se gândi că
putea să o lege pe
Felicity și să o pună
să călătorească
acolo. Doar
încăpățânarea ei
cauza toate
problemele acestea.
Când totul fu
aranjat, Miles se
urcă înapoi, stând**

**pe banchetă în fața
lui Felicity, din
moment ce acum
erau numai ei doi
înăuntru. Încerca să
o scutească de
prezența lui atât cât
putea. Ea își puse
ciorapii și pantofii,
iar el observă că nu
părea să fi suferit**

degerături.

**Era o poveste al
naibii de ridicolă.
După un timp se
decise că trebuiau
să oprească să
mănânce.**

**Conducătorul, cel
puțin, avea nevoie
de asta pentru a
căpăta puteri. Cine**

**să știe că o răpire
era așa de
complicată? Se uită
la Felicity.**

— Ți-e foame?

**— Nu destul de
foame.**

**Deși catadicsi să
răspundă, se
întoarce la rolul de
statuie de marmură.**

**— La naiba, te-ai
gândit să îți câștigi
traiful dând astfel de
reprezentatii,
domnișoară
Monahan? Ai putea
să joci mânia atât de
bine!**

**Buzele ei se
strânseră, dar nu
răspunse. Lui îi**

lipseau vremurile
când măcar
răspundea
mânioasă.

— Felicity, nu
sunt dușmanul tău.
Trebuie să înveți să
ai încredere...

La această
remarcă ea reveni la
viață.

— Să am
încredere în tine?
Am adormit în
brațele talc, Miles
Cavanagh, și m-am
trezit prizonieră!
Este surprinzător că
nu am *încredere* în
tine?

El se crispă.

— Nu a fost nimic

plănuit.

— Plănuit sau nu, eu sunt aici unde nu am nicio dorința să fiu, amenințată cu violența dacă nu mă supun.

Miles nu o scotea la capăt cu ea și știu că, dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi

simțit la fel.

**— O să opresc la
următorul han
pentru a le da ocazia
oamenilor să
mănânce. Poți
petrece timpul
stând lângă foc,
bucurându-te de
cină, sau captivă
aici.**

**Ea se întoarse ca
să se uite pe
fereastră.**

— Captivă, spuse.

**El își trecu
măinile prin păr de
exasperare.**

**— Felicity, nu
este un păcat să
cedezi într-un caz
de *forță majoră*.**

**Se uită la el cu o
privire directă și
sinceră.**

**— Ești prea
șmecher, Miles
Cavanagh. Nu te
ajut.**

**El o înțelese
atunci, puțin,
pentru că se simțise
în același fel. Ar fi**

**fost mult mai ușor
pentru amândoi să
își folosească
atracția ca armă.
Era întuneric
înăuntru pentru că
nu aprinseseră nicio
lampă. Un întuneric
ce aducea secrete și
discuții intime.**

— Fără șmecherii,

**Felicity, spuse Miles
blând. Am vrut să
spun ceea ce am zis
și nimic mai mult.
Intenționez să te
duc la Melton și să
te țin acolo.**

**— Nu contează
ceea ce intenționezi
și nici măcar ce faci.
Șmecheria vine din**

felul în care ești.

**— Vrei să spui că
mă iubești.**

**Ea se întoarse din
nou și privi în altă
parte.**

**— Nu pot iubi un
bărbat care mi-a
trădat încrederea.**

**— Atunci să
zicem că ești**

mișcată.

— Până la exasperare, râse ea amar. Până la furie.

— Până la emoții mai mari de atât, Felicity. Nu putem măcar să fim sinceri?

Lui i se păru că ea oftează.

— Aș putea să te iubesc dacă ar fi posibil, rosti Felicity încet.

Miles simți o nevoie disperată să o strângă în brațe.

— Dragostea este atât de stăpânită?

— Așa cred. Ai putea să iubești

**soția unui prieten,
spre exemplu?**

**— N-aș putea iubi
soția nimănui.**

**— Atunci, zise ea
cu o asprime
șocantă, gândește-te
la mine ca la soția
lui Rupert
Dunsmore.**

— *Niciodată!*

**O rază de lună
rătăcită lumină
ochii ei ca de pisică.**

**— Cu el mi-am
pierdut virginitatea,
să știi.**

**El bănuise, dar nu
îi plăcea ideea, în
special când era
rostită cu voce tare.**

— Ți-a furat-o,

vrei să spui.

**— Ba nu. Am fost
stânjenitor de
dornică.**

**Miles își strânse
fălcile.**

**— Nu avea niciun
drept să ia ceea ce îi
oferiseși.**

**— La naiba, ești
un susținător al**

**castității pentru
bărbați așa cum ești
și pentru femei?**

**Miles avu grijă să
îndrepte discuția
spre drumul
principal până ce ea
nu avea să îl închidă
complet.**

**— Dacă Dunsmore
a fost primul tău**

**iubit, nu a fost cine
știe ce.**

**Ea se întoarse, ca
și cum era
neinteresată.**

**— Părea destul de
excitant la acea
vreme.**

**— Și au fost și
alții?**

Felicity luă o

atitudine înțepată.

**— Nu sunt
nevoită să răspund
la asta.**

**— Adevărat, zise
el și îi studie fața
întoarsă. Dar nu
cred că au fost și
alții. Chiar dacă ai fi
fost înclinată către
promiscuitate, nu**

**sunt mulți bărbați
potriviți în
împrejurimile
conacului Foy și
chiar mai puțini ar
fi riscat să se
încurce cu una ca
tine. Și nu ai dus o
viață aventuroasă.**

**— Nici măcar nu
am găsit un pian**

**până când nu mi-ai
oferit tu unul, spuse
ea și își înclină
capul către el. Un
pian și câteva
partide minunate de
iubire. Ar trebui să
fiu sclava ta, nu-i
așa?**

**— Nimic din toate
astea n-a fost**

plănuit. Nimic.

— Negi că ai sperat să mă lași însărcinată?

— Abia după ce s-a întâmplat. Crede-mă.

— Nu sunt sigură că pot. Mi-ai distrus încrederea în tine, Miles, și poate că

nici nu poate fi restabilită.

Miles își blestemă mama și planul ei, chiar dacă nu putea întrezări o alternativă. Ar fi putut să o trezească pe Felicity și să îi explice situația. Și apoi să se lupte eu

**ea ca să o ducă la
bordul vasului. În
ciuda chinului,
poate că ar fi fost un
mod mai bun. Dar el
știa că, de fapt,
noaptea de plăceri
de dinainte era cea
care o deranja pe
Felicity cu adevărat.
Călătoriră în tăcere**

**până când
conducătorul începu
să încetinească
pentru că se
apropiau de orașul
Leek.**

**— Legată sau nu?
o întrebă.**

**Ea râse, deși
sunsetul tăie aerul ca
o sabie.**

— La naiba, Miles Cavanagh, ești la fel de încăpățânat ca mine!

— Suntem o pereche potrivită, nu-i așa?

— Da, sigur. Ai văzut vreodată doi cocoși care se bat până la moarte? îl

**întrebă ea și întinse
mâinile pentru a fi
legată.**

**Deși ura fiecare
moment, Miles o
legă destul de
strâns, și îi puse
călușul, apoi
deschise trapa
pentru a vorbi cu cel
care ținea frâiele.**

— Tu, O'Grady și
Hennigan puteți
intra în han ca să
mâncăți. Noi
rămânem aici.
Aduceți un coș cu
merinde cu voi.

Apoi lăasă storurile
și o luă pe Felicity
în brațe, pregătindu-
se pentru orice

eventualitate. Fu o jumătate de oră foarte lungă, dar ea nu făcu nicio mișcare de a se opune sau de a scăpa. Miles nu se simți în stare să vorbească, pentru că ar fi fost nedrept față de ea, care nu

**putea nici să îi
oprească spusele,
nici să răspundă. Se
întrebă dacă și ea
resimțea confortul
amar de a fi în
brațele lui, așa cum
simțea el având-o pe
ea aproape. Sau
aceeași frustrare,
era foarte tentat să**

**își mute mâinile, să
o țină în brațe altfel.
Reuși să se abțină și
mulțumi lui
Dumnezeu pentru
asta. Ar fi fost un
abuz al situației în
care ea se afla. Avea
două roluri diferite –
de tutore și de iubit
– și nu trebuia**

**niciodată să le
confunde. Această
legătură avea să o
țină pe Felicity în
siguranță, să o
protejeze de ea
însăși. Ar fi fost la
fel de josnic precum
Dunsmore dacă ar fi
profitat de situație.**

Într-un final,

**portiera se deschise
și apăru un cap.
Hennigan puse cu
delicatețe un coș cu
mâncare și o sticlă
cu vin pe podeaua
trăsurii. Miles se
întrebă dacă valetul
lui îi va înmâna
demisia la sfârșitul
călătoriei. O ținu**

**ferm pe Felicity
până când ieșiră din
oraș și începură să
capete viteză.
Numai atunci îi
dădu drumul, o
dezlegă și aprinse
lampa ca să poată
căuta în coș.**

**Gardeen mieună
așa că el îi oferi**

**câteva bucăți de
somon. Apoi o
invită pe Felicity să
se servească, în
timp ce el deschidea
sticla cu vin. Era
sigur că se va
bucura să îl refuze,
însă, la fel ca pe vas,
fu practică și mănca
îndeajuns de mult**

**ca să își păstreze
puterile. Miles turnă
vinul roșu în două
pahare și îi dădu și
ei unul, uitându-se
atent ca nu cumva
să i-l arunce în față.
Ea sorbi apreciativ.**

**— O vechime
excelentă, spuse ea.
Ai parte de servicii**

bune.

— Sunt bine cunoscut pe acest drum. În general, mi se aduce brișcă și conduc singur, dar oricum aş călători, ei mă cunosc.

— Aşa că, dacă aş scăpa şi te-aş acuza de răpire, mai mult

ca sigur că ei nu mă vor crede.

— Tot ce e posibil, răspunse el calm. În special, dacă am la mine hârtiile în care scrie că sunt numit tutorele tău. Aș explica faptul că te apăr ca să nu te

**măriți cu un om
nepotrivit. Ceea ce
este foarte adevărat.**

**Ea aruncă o
bucată de coajă de
pâine în coș.**

**— Ai idee cât de
exasperant este?**

**— Am o amintire
clară despre cum e
să fii legat și cu**

căluș în gură.

**Roșeața îi invadă
obrajii.**

**— Te-am ținut
legat până te-am
putut elibera cu un
risc cât mai mic
posibil. Ai fi preferat
să fi fost bătut ca
Dunsmore?**

— Nu trebuie să

**îmi amintești ce
înger ai fost, dulce
Joy, în special când
ți-ai fluturat
frumoasele picioare
cu puțin timp în
urmă.**

**Buzele ei se
strânsură, dar nu
pierdu șirul
discuției.**

— Te-am luat
prizonier ca să te
țin în siguranță.
Această răpire este
o încercare de a-mi
călca în picioare
dorința.

— Și tu mi-ai
încălcat dorința și
te-am luat
prizonieră ca să te

țin în siguranță.

— Nu ai niciun drept! Chiar dacă planul meu *era* dezastruos, am dreptul să aleg.

— Nu atâta timp cât sunt tutorele tău. Despre asta e vorba între un tutore și persoana

**ocrotită – protecția
tinerei și inocenței
de propriile nebunii
și de șmecheria
altora.**

**Un sunet scăpă de
pe buzele lui
Felicity și, deși ar fi
putut fi produs de
furie, el crezu că era
mai degrabă un râs**

**reținut. Dar ura ei
nu se diminuează.**

**— Asta nu are
nimic de-a face cu
tutela. Are legătură
numai cu pasiunea
ta.**

**— Nu, spuse Miles
ferm. Și dacă aș fi
fost dezinteresat de
tine așa cum sunt**

**față de... Nuala
Yeates, tot aș fi
făcut pe dracu'-n
patru ca să opresc
măritișul tău cu
Dunsmore. Ce este
între noi este o
complicație foarte
nefericită.**

**Ea scutură din
cap.**

— Nefericită, ha?

— La dracu',

**Felicity, nu juca
astfel de jocuri în
această problemă.**

**Mi-ai oferit mai
multă plăcere și mai
multă durere în
ultimele săptămâni
decât m-aș fi
așteptat să am parte**

toată viața.

— **Împărtășim
durerea, cel puțin.**

— **Și plăcerea. Tu
ai venit în camera
mea, îți amintești?**

**Ea icni ca și cum
ar fi fost lovită.**

— **Să te ia naiba!
Trebuie să îmi
arunci slăbiciunile**

în față?

— Dacă este slăbiciune, atunci sunt la fel de slab ca tine. Tânjesc după tine și acum.

— Carnea este slabă, spuse ea, dar nu la fel de ferm precum, poate, și-ar fi dorit. Apoi vocea

**ei căpătă tărie. Dacă
ești un sclav al
cărnii, sunt dispusă
să folosesc asta
împotriva ta.**

**— O să faci
dragoste cu mine
dacă îți dau
drumul?**

**Ea își mușcă buza
și apoi spuse:**

— Da.

— Foarte bine atunci. O să fac și eu dragoste cu tine dacă îmi promiți că rămâi.

Se înroși toată.

— Să te ia dracu'!

— Felicity, dacă ne duelăm cu armele astea, cu siguranță o

**să ne omoram unul
pe celălalt, pentru
că suntem egali. De-
asta dragostea
noastră...**

— Nu e dragoste!

**— Ba da, e
dragoste, spuse el
ferm. De-asta
dragostea noastră
este atât de**

**nefericită. Ne poate
distruge. Trebuie să
fim foarte atenți
până găsim o soluție
la problema legată
de Dunsmore.**

**— Soluție! Miles,
înseamnă că tu crezi
în zâna din povești!
De ce nu vrei să
accepti că nu există**

**o altă soluție? Eu
nu îmi caut
siguranța cu prețul
lui Kieran.**

**— Atunci va
trebui să găsesc o
soluție definitivă la
problema cu Kieran.**

**— Nu este
niciuna...**

— ... în afară de

**moartea lui
Dunsmore. Știu. Dar
asta poate fi aranjat.**

**Dintr-odată ea
deveni palidă.**

— Dar, Miles, asta nu va rezolva nimic decât dacă mă mărit înainte cu el. La moartea lui, Kieran va ajunge în grija

**verișorului lui
Kathleen, Michael.**

**— Va fi bine
acolo, cu
siguranță...**

— Va fi, dar...

**Se întorseseră la
obsesia nesănătoasă
legată de copil.**

**— Felicity, în
timp o să ai copiii**

**tăi. Păstrează-ți
devotamentul
pentru ei.**

**Ea se uită în altă
parte, confuză.**

**— Cum aş putea
să ştiu că ei vor fi
buni cu el? Orfanii
în familii străine
sunt deseori
neglijați. Şi nu o să**

îl crească în Irlanda. Săracul Kieran, va fi dus departe de tot ceea ce știe și trimis unor străini. Și, mai mult, spuse ea și se întoarce spre el, este singurul lucru care stă între Michael Craig și Loughcarrick.

**Trebuie să existe
altă cale. Promite-
mi că nu o să îl
ucizi pe Dunsmore
curând. *Promite-mi!***

**Disperarea ei îi
smulse promisiunea
înainte de a avea
timp să se
gândească. Regretă
apoi imediat.**

— Și nu trebuie
nici să îți pui
prietenii să o facă, îl
imploră ea
întinzându-se ca să
îi prindă mâinile.

El se întoarse ca
să îi țină palmele.

— Felicity, omul
ăsta merită
moartea.

— Nimeni nu
merită moartea.

— Asta e o
prostie.

— Promite-mi,
M i l e s . *Te rog!*
Promite-mi că nu
vei face nimic ce îi
poate aduce
moartea.

Și cum era un om

slab, îi promise.

**Vremea fu bună,
iar lumina lunii
destul de puternică
încât reușiră să
călătorească fără
probleme toată
noaptea. Se mai
opriră o dată lângă
drum pentru ca
Felicity să se**

**ușureze. Miles nu îi
mai luă pantofii.
Însă, când poposiră
la Derby pentru un
alt coș cu merinde o
legă și îi puse
călușul la fel ca mai
înainte.**

**În cea mai mare
parte a timpului,
Felicity păru că**

doarme. În ciuda epuizării apăsătoare, Miles nu îndrăznește să facă același lucru.

Când ajunseră în final în Vauxhall, la Melton, terenul de vânătoare al ducelui de Belcraven, Miles se simți de parcă ar

**fi ajuns în rai. Era
amiază, într-o zi
limpede, iar soarele
îi săgetă ochii
obosiți. Era vineri,
așa că toată lumea
era plecată. Într-o
asemenea zi
frumoasă niciun
Sălbatic nu ar fi
acasă. Beth Arden**

**însă ar trebui să fie.
Cel puțin așa spera
Miles. Nu era sigur
cum să procedeze cu
protejata sa rebelă
fără contribuția ei.
Ea stătea nemișcată
și îl urmărea. Se
asigură că nu lasă
nicio ezitare să i se
observe și întrebă:**

— Legată sau
dezlegată?

Buzele ei se
despărțiră într-o
expresie de uimire,
apoi ochii i se
îngustară.

— Blufezi.

— Încearcă-mă.

Hennigan

deschise ușa și

**coborî treptele. Ușa
către Vauxhall se
deschise și prin ea
pătrunseră servitorii
care se grăbiră să se
ocupe de musafiri.**

**— Deci? întrebă el
încercând să nu lase
să se vadă nicio
urmă din epuizarea
pe care o simțea.**

capitolul 15

Felicity se uita la Miles, simțindu-se ca și cum ar fi fost transportată într-o stare de vis unde nimic nu era real. Această casă mare, modernă, cu geamuri înalte și

**strălucitoare și
teren atent îngrijit
făcea parte din
înalta societate.
Cum putea Miles să
o amenințe că o va
duce acolo legată și
cu călușul în gură?
Erau chiar și
servitori în preajmă.
Servitori cu aspect**

**respectabil care nu
puteau – precum
Hennigan și restul –
să îi jure credință
lui Clonnagh. Se
uită din nou la
Miles, căutând o
urmă de
nesiguranță, de
ezitare, dar nu văzu
niciuna. Hotărârea**

**lui o uimi, ba chiar
îi aduse un grad de
admirație. Se
transforma cu
adevărat într-un
adversar pe măsură.
Dacă lucrurile nu ar
fi fost atât de
serioase ar fi putut
chiar să se bucure
de acest război.**

Portiera trăsorii se deschise. Felicity ezită, tentată să îl facă pe Miles să o lege și să îi pună călușul doar pentru faptul că știa că el ar fi urât acest lucru... Dintr-odată însă, se simți sătulă de tot. Se va odihni

**și va trece la
recunoașterea
terenului înainte de
a continua războiul.**

**— Nu îți fac nicio
promisiune, spuse
ea, dar o să merg în
casă de bunăvoie.**

**Răsufierea
ușurată îi arătă că el
fusesse mai puțin**

sigur pe sine decât crezuse ea, dar acest lucru nu schimba nimic. Reușise să o aducă aici. Prima luptă câștigată de el. Felicity se îndoia că o putea ține aici, numai dacă nu avea cumva o temniță în care să o închidă.

**O ridică pe
Gardeen, îl lăasă pe
un valet să o ajute
să coboare și păși
cătref casă. În tot
acest timp studie
zona ca un general
care se pregătește
de luptă. Casa se
afla aproape de
drum, iar moșia nu**

**era împrejmuită. Nu
că un gard ar fi
ținut-o în loc, dar
efectul de
deschidere către
pășunile întinse, pe
toate părțile, făcea
din acest loc o
închisoare foarte
nesigură.**

O doamnă apăru

**în uşă, o brunetă
frumoasă într-o
rochie albastră, din
lână fină,
confortabilă, cu un
şal, indian, scump.**

**— Miles! Ce
încântare. Aproape
că nu mai aveam
nicio speranţă că
apari. Lucien**

**călărește unul
dintre caii tăi
astăzi. A zis că i-ai
scris și i-ai spus să
o facă.**

**— Așa am făcut,
altfel ar fi fost grași
și înceți ca niște
melci până acum.
Beth, dă-mi voie să
ți-o prezint pe**

**domnișoara Felicity
Monahan de la
conacul Foy din
Meath. Are marele
nenoroc de a fi
pupila mea. Felicity,
ea este Beth,
marchiză de Arden,
gazda noastră.**

**Felicity
intenționase să fie**

**ursuză, dar doamna
Arden era atât de
plăcută, atât de
simplă, încât nu
reuși. Făcu o
reverență.**

**— Bună ziua,
doamnă Arden. Îmi
pare rău că am venit
neinvitată și
neanunțată.**

**— Stai liniștită, îi
spuse veselă gazda,
conducând-o într-o
sală bine luminată,
lambrisată.**

**Sălbaticii vin și
pleacă atunci când
poftesc.**

**Sala era decorată
cu multe capete de
vulpi, printre care**

**se găseau tablouri
cu scene de
vânătoare și câteva
picturi în ulei
magnifice ce
reprezentau cai. Nu
era nicio îndoială cu
privire la scopul
acestei locuințe.**

**— Trebuie să fie o
binefacere pentru ei,**

**spuse Felicity, să
aibă reședința atât
de aproape de o
zonă bună pentru
vânătoare.**

**Doamna Arden
zâmbi.**

**— Cineva ar putea
crede că la asta s-a
gândit Nicholas când
l-a ales pe Lucien să**

**fie unul dintre
Sălbatici. Nicholas,
adăugă ea râzând,
este Regele
Sălbaticilor. O, dar
nu vrei să mă auzi
pe mine pălăvrăgind.
Pari epuizată. Lasă-
mă să te conduc în
cameră.**

— Mulțumesc.

**În timp ce Beth o
ducea către treptele
late, din lemn,
Felicity îl auzi pe
Miles venind în
urmă.**

**— Cine e aici?
întrebă el.**

**— Doar Lucien și
cu mine, și Hal cu
Blanche, îi răspunse**

**Beth peste umăr.
Stephen și Con au
fost aici până ieri.
Con a plecat să își
viziteze moșia.
Stephen are niște
treburi politice la
Belvoir. Se va
întoarce mâine.**

**— Foarte bine,
pentru că am o**

problemă.

**Ajunseră la etaj,
iar doamna Arden se
întoarse spre el.**

— O problemă?

— Felicity.

**Marchiza se uită
când la unul, când la
altul, surprinsă.**

**— Nu mi se pare
că ar avea o**

problemă.

**— Ha! Este un
drac împielit.**

**— Miles! obiectă
doamna Arden.**

**Felicity simți că
obrajii i se
înroșiseră de rușine
și de nervi.**

**— Nu are niciun
sens să te uiți urât**

**la mine, Felicity,
spuse el. Ai refuzat
să îmi dai cuvântul
tău de onoare, așa
că trebuie să iau
alte măsuri. Miles se
întoarse către
doamna Arden și
continuă: Face pe
dracu'-n patru ca să
se mărite cu cel mai**

**josnic om care s-a
târât vreodată prin
Irlanda și sunt
hotărât să o opresc.
Fuge ori de câte ori
are ocazia. Trebuie
să dorm. Este vreun
loc aici unde să o
țin în siguranță?**

**Doamna Arden îi
studie cu atenție.**

**Felicity se gândise
să spună o pledoarie
în favoarea ei, însă
ceea ce zisese Miles
era adevărat.
Oricum, și ea avea
nevoie să doarmă.**

**— Am camere cu
uși care se încuie,
spuse doamna
Arden, și dacă**

**punem un om să
stea de pază la
fereastră, ea va fi în
deplină siguranță.**

**— Îți mulțumesc,
zise Miles, vizibil
relaxat.**

**— Acelui om nu i
se va părea ciudat?
întrebă Felicity în
timp ce era condusă**

pe coridor.

— Sunt foarte bine plătiți ca să nu gândească prea mult despre astfel de lucruri, îi răspunse doamna Arden, ca și cum sechestrarea era ceva obișnuit. Și, oricum, de când s-a sfârșit războiul,

**ducatul a angajat
foarte mulți
servitori în plus
doar ca să le dea de
lucru. Uneori e o
provocare să le
găsești ceva de
făcut. Deci tu faci
un act de caritate, îi
spuse lui Felicity
zâmbind.**

**— O să mă simt
mai bine acum, că
știu asta.**

**Camera ei nu avea
nicio asemănare cu
o temniță. Era un
dormitor obișnuit,
cu draperii cafenii
țesute la jacard ^[15]
și cu un covor
pătrat pe**

**dușumeaua din lemn
lustruit. Vederea
unui pat adevărat o
făcu pe Felicity să
se prăbușească pe
el.**

**— Bagajele tale
vor fi aduse imediat,
îi spuse doamna
Arden, iar o slujnică
va veni să te ajute.**

**Va fi făcut și un foc
aici, în câteva
momente.**

**— Mai bine nu,
spuse Miles.**

**— O, Doamne,
vrei să înghețe?
Este ianuarie!**

**— Niciun foc,
numai dacă promite
că nu va da foc**

casei.

**Doamna Arden se
holba uluită, ceea ce
o înfurie pe Felicity.**

**— Mă crezi
nebună? îl întreabă
pe Miles.**

**— Cred că ești
capabilă de orice.**

**Într-un mod
straniu, se simțea**

**măgulită. A da foc
casei nu îi venise în
minte lui Felicity,
dar își dădu seama
că era un mod de a
scăpa de acolo –
dacă s-ar fi putut
feri să nu se
transforme în
cenușă. Nu i-ar fi
pus pe alții în**

primejdie.

**— Ai cuvântul
meu de onoare,
spuse ea înghețată,
lucru ușor de vreme
ce respirația ei
provoca mici
norișori în timp ce
vorbea. Nu o să
folosesc focul în
vreun fel în lupta**

noastră.

El aprobă din cap.

**— Atunci ar
trebui ca totul să fie
în ordine. Poți să ai
încredere în
cuvântul ei, îi spuse
Miles doamnei
Arden. Dar niciodată
în zâmbetul ei.**

— Miles

**Cavanagh, este
foarte nedrept!**

**— Felicity
Monahan, sunt prea
obosit ca să fiu
drept. Sper că și tu
ești, și să știi că n-
am uitat călătoria
plăcută pe care am
făcut-o împreună nu
cu mult timp în**

**urmă și ce ai făcut
apoi când am lăsat
garda jos.**

**— Fac ce trebuie
să fac.**

— Exact.

**Un valet intră
aducând cufărul ei și
un altul sosi cu
cărbuni pentru a
face focul. În câteva**

**momente, veni și o
menajeră cu un vas
cu cărămizi încinse
pentru pat, însoțită
de alta care ducea
un vas cu apă caldă.
Cea din urmă
rămase ca să
despacheteze
cufărul. Miles se
strecură înăuntru ca**

**să încerce o ușă de
pe peretele alăturat.
Se deschise într-un
alt dormitor.**

**— Camera asta e
goală, Beth?**

**— Da. Dar nu este
camera ta obișnuită.**

**— E foarte bună.
Spunând aceasta,
el intră și încuie**

**ușa. Doamna Arden
ridică din umeri
către Felicity.**

**— Sunt sigură că
putem lămuri toate
astea. Hainele tale
trebuie să fie reci. O
să trimit înăuntru o
cămașă de noapte
încălzită.**

Ieși și ea din

**încăpere. Felicity
încă o mai ținea pe
Gardeen în brațe și
fu puțin surprinsă
că pisica nu
insistase să stea cu
Miles. Dar Gardeen
II nu arătase la fel
de mult devotament
pentru Miles ca cea
de dinaintea**

**reîncarnării – sau ca
surioara ei moartă.**

**Suspinând, își
dădu jos pelerina, o
aruncă pe un scaun
și puse pisica jos pe
hainele calde.**

**Gardeen se
încovrigă și deveni
un ghem somnoros.
Felicity știa cum se**

simțea. Ațipise puțin în timpul călătoriei, dar în majoritatea timpului se prefăcuse că doarme pentru a evita discuțiile. Acum și ea, ca și micuța felină, nu voia nimic altceva decât să se

ghemuiască în pat și să uite de lume.

Servitoarea o ajută să își scoată rochia ca să se poată spăla. Focul încălzea deja camera, dar Felicity tremura din cauza extenuării. Se grăbi să intre în cămașa

**de noapte dată de
Beth. Apoi
servitoarea mai
trecu o dată prin
așternuturi tigaia
fierbinte înainte de
a pleca. Felicity se
strecură între
cearșafuri și se
ghemui ca Gardeen,
simțindu-se**

**confortabil, și
adormi imediat.**

**Miles se trezi
când fu scuturat de
umăr.**

— Scoală-te,
Miles! Ai dormit
șase ore, ceea ce
trebuie să fie
suficient ca să te

pună pe picioare.

**Se rostogoli
amețit și văzu
trăsăturile
aristocratice și
părul blond ale lui
Lucien de Vaux, ce
păreau macabre în
lumina lumânării pe
care o ținea în
mână.**

**— La dracu'. Gata.
Sunt treaz. Nu mă
pica cu ceară!**

**Marchizul se
mută din loc pentru
a aprinde un
mănunchi de
lumânări de lângă
pat și să arunce
câțiva cărbuni în
foc.**

**— Cina este gata
într-o jumătate de
oră și trebuie să
vorbim în timp ce te
îmbraci.**

**Miles văzu că
Lucien era deja
îmbrăcat în hainele
elegante de seară.**

**— De ce este
esențială prezența**

mea la masă?

**Se ridică și își
scutură capul în
timp ce își freca
bărbia.**

**— Am nevoie de
un bărbierit.
Probabil că am
nevoie și de o baie,
dar mă îndoiesc de
faptul că este**

**suficient timp. Dar
trebuie neapărat să
mă bărbieresc.**

**— Așa este.
Presupun că
Hennigan este la fel
de epuizat ca tine. O
să îl chem pe omul
meu. Imediat ce
totul fu aranjat,
zise: Chestia e,**

Miles, că treaba asta cu păzitul pupilei tale o face pe Beth nesigură. Știi ce gândește ea despre asuprirea femeilor și consideră chiar și protecția ca fiind o asuprire uneori.

Miles căscă și își frecă ochii adormiți.

**— Pot să explic
totul, Luce. Dă-mi
un moment să mă
adun.**

**Dar în acele
momente, valetul
lui Lucien apăru cu
apa caldă și toate
cele necesare,
pregătit să îl
bărbierească. Cei doi**

**Sălbatici se
mulțumiră să
discute alte
chestiuni, mai
sigure.**

**— Cine e aici?
întrebă Miles în
timp ce valetul îi
trecu lama ascuțită
peste obraz.**

— Hal și Blanche.

— O, da. Mi-a zis Beth.

— Asta creează o problemă.

— Pentru tine și Beth?

— Nu, nu pentru mine și Beth. Te rog, adună-te. După cum ziceam, Hal o are pe Blanche cu el

— ea a luat o pauză de la carieră. Beth nu are nicio problemă cu asta, dar tu s-ar putea să ai.

— De ce? Trebuie să fie destul de furtunos să ai la Melton și nevasta, și amanta în aceeași

**casă, dar, să știi că
nu mă deranjează.**

**— Fosta amantă,
spuse Lucien
hotărât. Gândește-
te. Ca un tutore
conștiincios, s-ar
putea să ai o
problemă dacă
pupila ta tânără și
inocentă o**

**întâlnește pe
Porumbița Albă din
Drury Lane la micul
dejun.**

**— O, Doamne,
gemu Miles.**

**Blanche
Hardcastle era o
actriță talentată,
dar se știa că ieșise
din sărăcie stând**

**întinsă pe spate.
Fusesse amanta lui
Lucien mai mulți
ani până când el se
căsătorise. Recent,
devenise amanta
unui alt Sălbatic,
Hal Beaumont. Deși
comportamentul lui
Blanche din anii
precedenți nu era**

**deloc lăudabil, acum
avea o purtare
impecabilă. Îi fusese
credincioasă lui
Lucien ca o soție,
iar acum îi era la fel
lui Hal. Prezența ei
crea, într-adevăr, o
problemă. Pentru un
bărbat care avea în
aceeași casă soția și**

**fosta amantă,
chestiunea putea
crea neplăceri, chiar
dacă cele două
doamne erau
prietene bune. Să
aduci o domnișoară
tânăra și inocentă
într-un asemenea
menaj ar putea fi
considerat**

scandalos.

— La dracu'.

**Trebuie să o țin pe
Felicity aici pentru
o perioadă, Luce. Nu
e numai faptul că
vreau să mă bucur
de puțină
vânătoare...**

**— Atunci poate ar
fi mai bine dacă Hal**

și Blanche ar pleca.

**Valetul se opri,
curățând lama,
astfel că Miles putu
să scuture din cap.**

**— Nu. Cred că
Blanche ar putea fi
de ajutor. Și, ca să
fiu sincer, când
toate acestea se vor
sfârși, nu sunt sigur**

**că încălcarea unor
anumite
conveniențe sociale
vor mai conta.**

**— Oho. Asta sună
ca o problemă
pentru Sălbatici.**

— Este.

**În timp ce valetul
îndepărta spuma cu
o cârpă caldă,**

**Lucien atinse un alt
subiect.**

**— Ai auzit că
Leander s-a însurat
acum câteva
săptămâni? O
văduvă cu doi copii,
dacă îți vine să
crezi, cădem ca
muștele.**

Era o întrebare în

**acea afirmație, iar
Miles răspunse:**

**— Este o pacoste
să fii tutore, Luce.**

**Valetul termină și
se înclină, astfel că
Miles putu să
explice toată
situația în timp ce
își îmbrăca hainele
de seară. Nu**

**menționă însă că
Felicity nu fusese
virgină sau că
deveniseră iubiți.
Acest lucru, privit
în lumina rece a
judecății drepte, nu
era ceva de care era
mândru. Cu
siguranță nu avea să
se repete, cel puțin**

**atâta timp cât era
tutore.**

**— Doamne, ce
încurcătură, spuse
Lucien într-un final,
ajutându-l pe Miles
să își aranjeze
lavaliera [16]. Dar cel
puțin îți oferă o
scuză în ceea ce
privește modul în**

care te comporti cu fata. Acest

Dunsmore nu este, cu siguranță, genul de om care îi va plăcea lui Beth.

Crezi că o va urmări pe Felicity aici?

întrebă el și înfipse un ac de argint în lavalieră. Nu-mi vine

**în minte decât să îl
împuşc pe
netrebnic.**

**— Felicity se
opune cu fermitate
la așa ceva, zise
Miles și își trase pe
el jacheta,
aruncându-i
prietenului său o
privire îngrijorată.**

**Mă tem că, într-un
moment de
slăbiciuni, i-am
promis că nu o să-l
omor. Sau că o să
las pe altcineva să o
facă.**

**Lucien deschise
ușa.**

**— Este un semn
rău, Miles, când un**

**bărbat devine slab în
fața unei femei.**

**— Ha! Doar că
Felicity Monahan
are abilitatea rară de
a juca bărbații pe
degete.**

**Primul lucru pe
care îl făcu Miles
când ajunse în salon**

**fu să o întrebe pe
Beth dacă ușa
camerei lui Felicity
era încă încuiată.
Beth era o femeie
erudită și o admira
pe Mary
Wollstonecraft,
autoarea cărții
Drepturile femeii.
Convingerile sale**

**liberale erau, fără
îndoială, puse serios
la încercare.**

**— Este încuiată,
zise ea. Dar nu va
rămâne așa fără o
explicație
convingătoare.**

**— Gândește-te că
e ca și cum ai încuia
pe cineva pentru a**

**nu fugi spre moarte,
pentru o cauză
pierdută.**

**— Asta, spuse
Beth, ridică semne
de întrebare
spinoase despre cine
decide că este o
cauză pierdută și
despre dreptul cuiva
de a se sacrifica,**

**mai spuse ea, după
care abandonă
subiectul.**

**În timp ce Miles
se duse să îi salute
pe Hal Beaumont și
pe Blanche
Hardcastle, știa că
era doar un răgaz
temporar. Hal era
un brunet arătos și**

**la fel de înalt și cu
umerii la fel de lați
ca marchizul și ca
el. Mâneca stângă îi
atârna goală însă,
pentru că își
pierduse brațul într-
o luptă din Canadas.
Blanche era o femeie
frumoasă, cu o
privire inteligentă și**

**o bărbie
proeminentă. Albise
prematur și
transformase acest
lucru într-o
trăsătură distinctivă
pentru că nu purta
niciodată haine
colorate. În seara
aceasta, ca
întotdeauna, avea o**

rochie albă. Părul ei bogat, argintiu, era prins cu piepteni cu perle și purta un șirag din perle și diamante. Ea îl sărută pe obraz.

— Nu arăți tocmai bine, Miles. Umărul dislocat ți-a creat probleme?

**— Umărul meu?
întrebă Miles. Mi-am
revenit de câteva
săptămâni. Acum
mă resimt după o
călătorie grea.**

**„Sau o viață
dislocată”, gândi el.
A, dar era bine să fie
din nou printre
prietenii. Nu se**

**putea abține să nu
se gândească la
faptul că, fără
Felicity Monahan în
viața lui, putea să fi
ajuns aici cu câteva
săptămâni în urmă,
bucurându-se de o
vânătoare grozavă și
de o companie
selectă. Dar apoi nu**

**își putu imagina
viața fără ea și se
îngrozi gândindu-se
ce s-ar fi întâmplat
cu ea fără
intervenția lui. La
naiba cu Beth și
scrupulele ei.**

**În ciuda
formalismului
ținutei elegante**

**pentru cină, masa fu
relaxată, mai puțin
datorită eficienței
servitorilor, cât, mai
ales, a discuțiilor în
cea mai mare parte
legate de vânătoare.**

**— Ți-am călărit
caii așa cum ne-ai
instruit, Miles,
spuse Lucien. Ai**

**câțiva potențiali
cumpărători care
abia așteaptă să îți
faci apariția. Iar
pentru cel care a
sosit acum câteva
zile – Argonaut – m-
am gândit să licitez
și eu.**

**— Este al tău,
desigur, la un preț**

corect.

Încuviințară din cap, iar tranzacția fu încheiată.

— Ah, spuse Hal plângându-se, dacă aş avea la dispoziție o avere ca să îmi permit să cumpăr un astfel de exemplar de

**pursânge fără niciun
moment de
chibzuială...**

Lucien rânji.

**— Acord destule
momente de
chibzuială oricărui
cal pe care îl
cumpăr.**

**Când desertul fu
servit, Beth hotărî**

**că nu mai era nevoie
de servitori. Odată
ce nu mai fură
întrerupți, Lucien
spuse:**

**— Acum, Miles,
explică-ne problema,
ca să știm cum o
putem rezolva.
Preferabil fără să fie
nevoie să o ții pe**

fată sub cheie.

**Miles oferi din
nou informațiile de
bază – că Felicity
era devotată
copilului prietenei
ei și era hotărâtă să
se mărite cu
netrebnicul de tată
al acestuia pentru a-
l putea proteja pe**

Kieran.

**— Dar tutela ta se
termină la 20
februarie? întrebă
Beth. Mie mi se pare
că doar amâni
inevitabilul. Și
poate că o persoană
are dreptul să se
sacrifice dacă știe ce
face.**

— Știe, admise
Miles. Cred că se
amăgește singură că
îi poate controla pe
Dunsmore, dar știe.

Nu menționează
teama sa că
planurile lui Felicity
ar fi putut include
crima. Avea
încredere în

**Sălbatici, dar dacă
omorul ar fi avut
vreodată loc, nu
voia ca ei să aibă
acest lucru pe
conștiință.**

—

**Pentru
moment, continuă
el, am nevoie de
ajutorul vostru ca să
o țin în siguranță**

**aici în timp ce
căutăm o soluție.**

**— Nu este un
lucru ușor, spuse
Lucien, să îi refuzi
unui tată accesul la
propriul copil. Este
vorba de neglijență
sau de violență?**

**Miles fu nevoit să
recunoască faptul că**

**băiatul părea
sănătos și bine
îngrijit. Câte o
bătaie ocazională
conta prea puțin.**

**— Mie mi se pare,
zise Hall, că
problema nu este
doar că ea vrea să
protejeze copilul, ci
că vrea copilul**

pentru ea.

— Destul de adevărat. Uneori cred că petrece prea mult timp cu puștiul, încât uită al cui copil este. Nu este un mod de gândire sănătos, dar o să îi treacă odată ce îl vede fericit,

într-o casă bună.

**Lucien își
reumplu paharul cu
vin și dădu sticla
mai departe,
spunând:**

— Ceea ce nu se va întâmpla atâta timp cât tatăl lui trăiește.

— **Miles,**

**întrerupse Blanche
discuția cu fața la
fel de palidă ca părul
și ținuta, te-ai
gândit...?**

**Vorbele i se opriră
pe buze, și toți se
uitară la ea
preocupați. Își puse
cu grijă cuțitul și
furculița pe farfurie**

și continuă:

— Lăsați-mă să vă spun o poveste. Odată a fost o fată pe nume Maggie Duggins. Tatăl ei era măcelar și îi plăcea să bea, așa că nu rămâneau prea mulți bani pentru cei șapte copii.

**Mama fetei a murit
când ea avea cinci
ani, așa că nu a avut
parte nici de prea
multă grijă. Maggie
nu era un copil rău,
ci sălbatic. Căuta
bunătate și atenție
și, desigur, odată ce
a ajuns aproape
femeie, a văzut că**

**bărbații îi dădeau
atenție dacă îi lăsa.**

**Hal se întinse și îi
apucă mâna. Ea îl
strânse cu degetele
și continuă:**

**— Inevitabil, ea a
rămas însărcinată.
Nu avea de unde să
știe care dintre
bărbați era tatăl, dar**

**a realizat că
niciunul dintre ei nu
o va ajuta. Mai știa
că, imediat ce
sarcina începea să
se vadă, tatăl ei o va
da afară din casă,
probabil după ce o
va bate bine. Așa că
fata a fugit la o
prietenă și a stat**

**acolo până când s-a
născut copilul. Un
bebeluș așa
frumos... o fată...
Vocea lui Blanche
șovăi, însă ea
continuă: Nu voia
altceva decât să
păstreze copilul
pentru totdeauna,
dar vedea cât de**

**puțin avea și pentru
ea și cât de puține
putea face pentru
viața ei având un
copil de crescut.
Când prietena ei a
găsit o familie bună
care a dorit copilul,
ea a renunțat la el.
În timp ce fetița îi
era luată din mâini,**

**ea a jurat ca acest
sacrificiu să nu fie
în zadar, realizând
ceva în viață.
Blanche se uită la
Miles. Am ezitat să
sugerez că pupila
ta... dar...**

**Miles era aproape
la fel de palid ca și
ea.**

**— Doamne, zise el
și se ridică. Aruncă
șervetul de la gât și
ieși din cameră.**

**Beth, vizibil
preocupată, se
ridică pe jumătate și
îl întrebă:**

**— Este nervos pe
ea?**

Lucien o trase

înapoi pe scaun.

— Este nervos pe el, cred. Dar, dacă e adevărat, acest lucru face ca această problemă să fie și mai provocatoare.

Miles se opri la ușa lui Felicity și se lipi de perete. Cum

**putuse să nu își dea
seama? Ea îi
spusese până și
faptul că ea și
Dunsmore fuseseră
amanți. Poate că
spera ca el să
ghicească adevărul
fără ca ea să fie
nevoită să i-l spună,
dar el era atât de**

**căpos. Era atât de
sigur că ea
dezvoltase o
afecțiune obsesivă
pentru copilul altei
femei încât nu se
gândise deloc la
faptul că acest lucru
nu se potrivea deloc
cu felul de a fi al lui
Felicity pe care el o**

**știa. Și adăugă la
muștrările sale de
conștiință și faptul
că acest lucru făcea
problema și mai
dificil de rezolvat.
Desigur, Felicity nu
ar fi fost satisfăcută
doar la gândul că
micuțul Kieran nu
mai era în mâinile**

**lui Dunsmore. Ea își
dorea copilul înapoi.
Să fie al ei în
totalitate și legal.
Și, din moment ce
Miles o iubea,
trebuia să obțină
asta pentru ea. Sau
cu ea.**

Descuie

ușa.

Camera

era

**întunecată și caldă,
deși focul abia
mocnea. Când ochii
se obișnuiră cu
lumina slabă, adăugă
niște cărbuni în
jăromatic, pășind cu
atenție peste micuța
pisică neagră.
Cineva îi adusesese lui
Gardeen mâncare și**

**o farfurie cu lapte.
Se îndreptă spre pat
unde Felicity
dormea profund. Se
așteptase la asta,
dar cumva simțea că
trebuia să vină aici,
să fie cu ea. Cu
buzele relaxate și
genele care îi
aruncau umbre**

**adânci pe obraji, ea
arăta emoționant de
tânără și de
inocentă. Era o
regină-războinică
irlandeză care lupta
pentru o cauză cu
fiecare părticică din
ea. Foarte încet îi
îndepărtă o buclă de
pe frunte.**

**— Mi-aş dori să fi
avut încredere în
mine şi să-mi fi
spus, copilă, şopti
el. Dar mi-aş dori ca
şi eu să fi avut
isteţimea să îmi dau
singur seama. Ce
copil sărman trebuie
să fi fost când l-ai
avut în pântec. O să**

**îl ținem în
siguranță. El va fi
începutul familiei
noastre. Nu știu
cum, dar o să
reușim.**

**Ar fi trebuit să se
ducă jos și să
termine cina, însă
nu putu. Trase un
scaun și rămase**

**lângă pat, ca un
gardian, de veghe,
așteptând ca iubita
lui să se trezească.
Un ceas din
depărtare tocmai
bătu ora unu când
Felicity se mișcă și
își deschise ochii,
câscând. Miles
zâmbi, știind cum**

**era să ai parte de un
somn prea lung,
chiar și atunci când
era bine-venit.
Turnă niște apă
dintr-o carafă aflată
lângă pat și îi oferi
paharul.**

**— La naiba, o să
mă păzești zi și
noapte, în ciuda ușii**

**încuiate și a
paznicului de la
geam?**

— Nu. Vrei apă?

**Ea se ridică
încruntându-se la el,
dar luă apa și o bău.**

**— Este și
mâncare?**

**— Beth a adus o
tavă înaintea să se**

retragă.

Miles o puse pe pat, lângă ea. Ea ridică capacul și luă niște pâine și niște șuncă rece.

— Nu i se pare deloc ciudat faptul că te-ai furișat în dormitorul meu?

— Este obișnuită

**cu lucrurile ciudate.
Felicity, trebuie să
vorbim, dar poate să
aștepte până ce
termini de mâncat
și te trezești de-a
binelea.**

**Ea îi aruncă o
privire care se
transformă dintr-
odată în panică.**

— S-a întâmplat
ceva cu Kieran?

— Nimic de genul
ăsta. Îți promit.

Ea redeveni
circumspectă.

— Ce este,
atunci? Încercarea
de a ghici care este
problema s-ar putea
să îmi albească

părul de timpuriu.

**Ea apucă un
ciorchine de
struguri și rupse un
bob cu dinții fără a-
și lua ochii de la
Miles. Neputând
vedea o altă cale, el
se limită la
sinceritate.**

— Kieran este fiul

tău?

**Ochii ei se măriră
și se opri din
mestecat. Apoi
înghiți.**

**— Cine ți-a spus
asta? Rupert este
aici?**

**— Nu, sigur că nu.
Blanche a ghicit.
Ceva similar a pățit**

ea când era tânără.

**Putea observa
efortul ei de a-și
stăpâni reacția și de
a răspunde cu calm.
Rupse un alt bob și
îl mestecă, privindu-
l tot timpul.**

**— Nu se schimbă
nimic.**

— Ba da. Acum

înțeleg mai bine.

— Ce bine pentru tine. Asta înseamnă că o să mă lași să plec mâine ca să mă mărit cu Rupert?

— Nu.

— Atunci nu schimbă lucrurile cu nimic, nu-i așa? De fapt, le complică,

**pentru că acum o să
mă păzești mai
îndeaproape. De-
asta nu ți-am spus.**

**Ca de obicei,
atunci când avea de-
a face cu această
femeie, Miles era cât
pe ce să își smulgă
părul.**

— Felicity, nu

**suntem dușmani.
Trebuie să lucrăm
împreună ca să
găsim o soluție la
această problemă.**

**— O soluție care
mă va ajuta să fiu
mama lui Kieran?
Care alta ar putea fi
decât să mă mărit
cu Rupert? Mi-am**

**pierdut fiul o dată.
Nu vreau să îl mai
pierd a doua oară.**

**— Dar eu te
iubesc și te vreau.
Trebuie să ții cont
de asta.**

**— Nu trebuie.
Kieran e pe primul
plan.**

Beth adusesese și o

sticlă cu vin.
„Deșteaptă femeie”,
gândi Miles. Turnă
în două pahare și îi
dădu unul pupilei
sale care îi provoca
atâtea bătăi de cap.

— Cel puțin,
spune-mi toată
povestea.
Cunoașterea

înseamnă putere.

Ea luă vinul și îl sorbi, lăsându-se pe perne.

— Am fost tânără și proastă. Ce mai e de zis? Nu-mi place să recunosc, dar pentru o perioadă chiar mă simțeam foarte îndrăgostită

**de ticălos. Dacă nu
le-aș fi ars în
momente de furie,
ți-aș putea arăta
versurile
sentimentale pe
care le-am scris și în
care îl comparem cu
Lancelot și cu
Diarmuid.**

—

Amândoi

**faimoși pentru
adulter, așa că ai
avut dreptate.**

**O umbră de
zâmbet îi apăru pe
buze.**

**— Pur și simplu,
amintirea prostiei
mele mă îngrozește.**

**— Aveai doar...
cât... cincisprezece**

ani?

**— Dar trebuia să
fi știut mai bine. Cu
excepția ta, nimeni
nu îmi explicase
nimic despre
chestiunile fizice
dintre un bărbat și o
femeie, așa că l-am
crezut când mi-a
pus că femeile**

**trebuiau să fie în
perioada căldurilor
pentru a fi fertile.
Eu știam că e
adevărat la cai.**

**Miles încercă să
își stăpânească
râsul. Nu putu
rezista însă nevoii
de a se apropia de
ea. Se așează pe pat.**

— Mi se pare perfect rezonabil să fi crezut așa, dragostea mea.

— Nu neapărat. Dacă aș fi stat să mă gândesc, aș fi realizat că, deși avea copii, niciuna dintre femeile din zonă nu se purta precum

**iepele. Nu aveau
privirile înnebunte
și nu alergau după
orice însemna
mascul. Sau, cel
puțin, nu des...**

**El își trecu o
mână în jurul ei
pentru a o
îmbrățișa.**

— Când suntem

**tineri, suntem
mereu în căutarea
de chei ale lumii
confuze din jurul
nostru. Lipsa unei
învățăături bune ne
poate face să tragem
concluzii ciudate.
Așadar, ce s-a
întâmplat când ai
aflat că erai**

însărcinată?

Pentru un moment ea rămase țeapănă în brațele lui, dar apoi se relaxă și se rezemă de umărul lui.

— Mi-a luat o veșnicie ca să îmi dau seama ce se întâmplă. Ciclul mi

**se oprișe, dar abia
dacă am observat.
Rupert a fost cel
care a comentat
despre burta mea
umflată. O, ce
oripilat și plin de
căință a fost! Fie ca
degetele de la
picioare să îi
putrezească încet și**

**ce are între picioare
să-i cadă.**

**Miles râse, deși i
se rupea inima de
mila ei.**

**— Și a fost ideea
lui, bănuiesc, să îi
dai copilul soției lui.**

**— O, da. Stai
liniștit, am realizat
acum câțiva ani că a**

**fost totul plănuit,
spuse ea și își goli
paharul. Este foarte
umilitor să-ți dai
seama cât de ușor ai
fost folosit.**

**— Dar cum s-a
aranjat totul? Nu
aveai cum să fii
gravidă la Foy... A,
călătoria pe care ai**

**făcut-o în Anglia.
Annie a zis că ai fost
trimisă de acasă din
cauza pasiunii pe
care o făcuseși
pentru Dunsmore.
Ea știe adevărul?**

**— Nu știu. Nu a
adus vorba
niciodată. Dar are
un mod de a ignora**

ceea ce nu vrea să vadă.

Miles îi umplu din nou paharul.

— Unde ți-ai petrecut perioada de lăuzie?

— Într-o fermă izolată nu departe de Cheltenham ^[17]. Kathleen, desigur, a

**ales în mod
convenabil
Cheltenham ca loc
pentru a duce la bun
sfârșit „sarcina
delicată”, iar apele
de acolo s-au
dovedit cu adevărat
miraculoase.**

**Miles îi mângâie
mâna, dorindu-și să**

**fi făcut parte din
viața ei atunci, deși
era o idee
prostească. În urmă
cu cinci ani era un
tânăr Sălbatic care
își făcea de cap prin
Cambridge,
petrecând mai mult
timp în șa decât cu
cărțile. Părea greșit**

**totuși că nu știuse
nimic de nefericirea
ei.**

**— Au fost vremuri
grele? întrebă el.**

**— Era iarnă și
mohorât. Am avut-o
pe domnișoara
Herries care mi-a
ținut companie, iar
în final și-a dat**

**seama că are la
dispoziție o captivă
tocmai bună pentru
educat. Nu a avut
mare succes cu
scrisul, dar a reușit
să îmi prezinte niște
cărți excelente.**

**— Cine mai era
acolo cu tine?**

— Doar fermierul,

**soția lui, fiul lor și
familia fiului.**

**Familia Bittens erau
o companie destul
de bună, dar erau
taciturni. Probabil
de-asta au fost aleși
drept gazde. A, și
faptul că Babs,
cumnata, știa câte
ceva despre moșit.**

— Și când Kieran s-a născut, ce s-a întâmplat?

Ea privi înapoi, de-a lungul anilor.

— Era luna mai și era foarte frumos. Era destul de normal chiar și pentru o femeie cu o sarcină înaintată,

**cum era Kathleen,
să se decidă să facă
o plimbare cu
trăsura. Când a
venit clipa, unde
putea să se
refugieze decât la
ferma ce se vedea în
zare? Și ce noroc că
acolo era și o
moașă!**

— Și imediat după aceea s-a întors la Cheltenham ca să se recupereze. Ai apucat măcar să îl ții în brațe?

Ea închise ochii și clătină din cap.

— Nu m-au lăsat. Mi... mi s-au dat somnifere. Când mi-

**am revenit
pântecele meu era
gol, iar bebelușul nu
mai era acolo.**

**Miles nu știu ce
să zică și își puse
capul lângă al ei.**

**— Aveam lapte,
însă. Câteva zile, în
ciuda legăturilor
puse peste sâni,**

**aceștia se umpleau
și îmi curgeau.
Era... părea așa o
pierdere.**

**El crezu că ea va
plânge, dar continuă
cu hotărâre.**

**— A avut o doică
excelentă, desigur.
Kathleen a avut
mare grijă de el.**

**Miles o trase mai
aproape,
cuprinzând-o strâns
în brațe.**

**— Când l-ai văzut
prima dată?**

**— Nu timp de
câteva săptămâni.
După aceea
domnișoara Herries
m-a dus la**

**Gloucester. Am
participat la niște
evenimente
muzicale și la câteva
lecturi. Mi-am luat
haine noi pentru că
trebuia să mă laud
cu ele când mă
întorceam acasă.
Oricum, aveam
nevoie de ele.**

**Bustul îmi devenise
mai mare. Imediat
ce m-am întors la
Foy, toată lumea
vorbea despre
„miracolul” lui
Kathleen. Din
moment ce Rupert
era plecat la Londra
cu buzunarele pline,
m-am furișat la**

**Loughcarrick,
sperând să văd
copilul. Era acum
relaxată, iar Miles
bănuia că era
complet pierdută în
trecut. Erau cu toții
pe pajiște, spuse ea
încet. Kathleen,
femeia care alăpta
micuțul,**

**îngrijitoarea lui și
Kieran, dând din
piciorușele grăsuțe
pe o păturică, la
umbra unui copac.
Avea șase săptămâni
și nu pot spune că l-
aș fi recunoscut
după fragmentele în
care am apucat să le
văd în fugă când a**

**ieșit din corpul
meu. Nu m-am
putut abține să nu
mă duc să îl văd. La
început, Kathleen a
ordonat să stau
departe. Știi, se
temea că o să încerc
să îl iau înapoi.
Când a văzut că nu
aveam de gând să**

**fac asta, a devenit
drăguță, dar încă
prevăzătoare. Ea
chiar... chiar mi l-a
dat ca să îl țin în
brațe.**

**Brațele lui
Felicity se uniră ca
și cum ar fi ținut
bebelușul în brațe și
șopti:**

— Atunci l-am
recunoscut. Cred că
am recunoscut
mirosul. Mă întreb
dacă toate mamele
își pot recunoaște
copilul după miros.

Când ea nu mai
zise nimic, Miles
spuse:

— Nu m-ar

surprinde.

Animalele pot. Te-a durut tare să îl lași altei femei care îi era acum mamă?

— Nu așa de mult precum crezi. Am învățat să trăiesc cu durerea pierderii lui, iar Kathleen era așa de fericită. Odată ce

**a fost sigură că nu o
să-i creez probleme,
m-a tratat ca pe cel
mai mare
binefăcător de pe
Pământ. Eram
mereu bine-venită
acolo, deși stăteam
la distanță când
Rupert era acasă.
Era suficient, chiar**

era, până când ea a murit. Apoi știi ce s-a întâmplat.

— Dunsmore a descoperit că tu erai moștenitoare și s-a hotărât să se folosească de copil pentru a te forța să te măriți cu el. Era foarte simplu să

aranjezi moartea lui.

**Ea se îndreptă
ușor.**

**— Dar asta nu mi-
l aducea pe Kieran.**

**— Poate ar trebui
să îl furăm.**

**Ea se întoarce ca
să se uite la el.**

**— Și să fugim în
America, să trăim în**

**sălbăticie, doar noi
trei? La naiba, ești
un visător, Miles
Cavanagh. Uiți că
ești moștenitorul
Kilgoran?**

**— Nu uit
niciodată că sunt
moștenitorul
Kilgoran. Crezi că
pun asta mai presus**

de tine?

— Ar trebui.

Kilgoran are mulți oameni care depind de buna administrare a domeniului. Nu îi poți părăsi, la fel cum nici eu nu-mi pot părăsi fiul.

El o trase înapoi

în brațe.

**— Asta începe să
semene foarte mult
cu o fabulă
irlandeză, una care
se termină în sânge
și lacrimi.**

**— Lasă-mă să mă
duc la Dunsmore și
se va termina totul!**

— Ar putea fi

**numai începutul, și
tu știi asta. Ți
promit că nu o să-l
omor. Îmi faci
aceeași promisiune?**

Ea se încordă.

**— Nu pot. Pentru
a-mi proteja fiul,
chiar sunt în stare
de orice.**

De asta se temea

Miles.

— Atunci mai bine hai să găsim o soluție la mizeria asta, zise el.

Dintr-odată, o creatură mică și neagră sări pe cuvertura de jacard, scoțând câteva fire din țesătură.

**— Ai grijă la
gheare, Gardeen,
spuse Felicity și
ridică pisica pentru
a o mângâia.**

**— Mă întreb dacă
îmi spune că e
timpul să plec. Este
adevărat că, ultima
oară când am
adormit în patul**

**tău, nu s-a terminat
prea bine, zise Miles
și luă o bucată de
pâine de pe tava ei.
Am pierdut mare
parte din cină din
cauza ta, copilă.**

**— O, ce sacrificiu,
spuse ea și zâmbi,
căci adevărul
dărâmase unele**

bariere dintre ei.

**Miles își luă
brațul de pe umerii
ei și apoi se dădu
jos din pat.**

**— Să te părăsesc
acum este un
sacrificiu, dragostea
mea. Dar sunt decis
să fiu un bun tutore
pentru tine de acum**

încolo.

**— Bun, adică
ferm?**

**— Într-adevăr,
răspunse el, deși
știa că ea prinsese
celălalt înțeles – că
el nu va face
dragoste cu ea.**

**— Atunci ne este
destinat să ne**

**luptăm. Nu o să
stăm aici ca să-ți fac
pe plac. Intenționez
să scap.**

**Miles se lăsă pe
un capăt al patului.**

**— Felicity,
gândește-te. Nu are
niciun sens să fugi.
Unde te-ai duce? Nu
ai nicio idee unde**

**este Dunsmore. Fără
îndoială că te
urmărește, dar
poate fi oriunde
între aici și Irlanda.**

**— Dar cum putem
fi siguri că el o să
mă urmărească pe
mine și nu pe
Kieran? Dacă l-a
furat...**

— Nu l-a furat. Ai încredere în mine. Aș paria oricând pe mama împotriva lui Dunsmore și este evident că nu ai vizitat niciodată castelul Kilgoran.

— Este fortificat?

— Departe de asta, spuse Miles

**râzând. Este un
monument rece,
clasic. Dar este
înțesat de servitori
și este condus într-
un mod rigid.
Nimeni nu se poate
strecura înăuntru.**

**— Nu sună ca un
loc plăcut pentru un
copil.**

— Nu e prea rău.

În camera copiilor
încă mai sunt
jucăriile aduse
pentru a ne amuza
pe mine, pe fratele
și pe surorile mele.
Exista un râu cu
pești și un mic lac
ornamental pentru
ca cei mici să

**meargă cu barca. Nu
are decât șaizeci de
centimetri
adâncime.**

**Dar
domeniul este plin
de servitori care
stau cu ochii pe
fiecare buruiană sau
fir de iarbă ce
îndrăznește să
crească mai înalt**

**decât celelalte. Fiul
tău e în siguranță.**

**— Aș vrea să te
cred.**

**— O poți face.
Mama mi-a promis
că îmi trimite o
scrisoare imediat ce
ajunge acolo. Ar
trebui să ne parvină
în câteva zile. Așa**

**că, de ce nu declari
armistițiu o vreme,
în timp ce așteptăm
ca Dunsmore să te
contacteze?**

**Ea se uită la el și
se încruntă.**

**— Armistițiile se
pare că nu ne
servesc la nimic în
comparație cu**

bătăliile.

— Acesta o va face. Sunt tutorele tău, iar ăsta va fi singurul rol pe care o să-l joc în următoarele săptămâni.

Felicity ridică sprânceana, gest ce sugera neîncrederea.

— Dar cum o să mă contacteze Rupert dacă încă sunt prizonieră?

— Dacă îmi dai cuvântul de onoare, nu o să mai fii prizonieră. Odată ce primești mesajul lui vom ști unde este și ce plănuiește. Până

**atunci, stai liniștită
aici?**

**Ea se uită la el
neclintită, încă
mângâind felina. Era
o durere cumplită că
nu putea să aibă
încredere în el, dar,
ca un cal speriat,
avea nevoie de o
perioadă în care să**

**scape de precauție.
Nu pe ea se
învinovăța, ci pe
cei care o făcuseră
să sufere prin abuz
și neglijență.**

**— Până mă
contactează, atunci,
răspunse ea în final.
Sau până ce vor
trece două**

**săptămâni. Nu aş
îndrăzni să aştept
mai mult fără vreo
veste. Nimeni nu
poate şti ce are de
gând să facă, adăugă
ea coborându-şi
obrazul pe blana
pisicii. Prietenii tăi
ştiau totul?**

— Le-am povestit

**o mare parte, iar
Blanche a ghicit
restul.**

**— Sunt de acord
cu toate astea?**

**Părea atât de
tânăra, iar el voia să
o țină în brațe.**

**— Doamne, nu. Ei
sunt Sălbatici. Nu ți-
am zis că Blanche a**

**trecut prin ceva
similar? Apropo,
este actriță. A fost
amanta lui Lucien –
marchizul –, iar
acum este iubita
unui alt Sălbatic,
Hal Beaumont.
Problema se pune,
mai degrabă, dacă *tu*
ești de acord cu**

toate astea.

**Un zâmbet de
neîncredere apăru
pe chipul ei.**

**— Sunt absolut
șocată! Observ că
aici nu trebuie să
îmi bat capul cu
reputația mea.**

**El îndepărtă tava
și îndreptă pătura.**

**— Înalta societate
are propriile reguli.**

**Felicity se lăasă în
jos, sub pături.**

**— Miles, ei știu
despre noi?**

**— Nu le-am zis,
dar probabil că au
ghicit. Te deranjează
asta?**

— Nu știu.

— Orice ar fi ghicit, nu o să le dăm apă la moară. Până pe 20 februarie o să jucăm rolurile de tutore necruțător și de pupilă capricioasă.

— Nu e departe de adevăr. Dar de ce o facem, dacă

**prietenilor tăi
neconvenționali
oricum nu le pasă?**

**— În mare parte
ca să îmi păstrez
discernământul. Dar
și pentru ca atunci
când Dunsmore va
începe să adulmece
pe aici, să vadă ceea
ce vrea să vadă – că**

**ești ținută aici
împotriva voinței
tale.**

— Ai dreptate.

**— Dar lucrurile
nu vor sta așa cum
va crede el. Este
folositor să îți
copleșești inamicul
cu idei greșite. O
poți face? În trecut,**

**mi-ai dovedit că ești
o actriță foarte
bună, dulce Joy.**

**— S-ar putea să
mă distrez, rânji ea
răutăcioasă. Trebuie
să-i sărut pe
îngrijitorii de la
grajduri și să fac
istericale?**

— Numai dacă o

**să îți dau bătaie
pentru asta.**

**Ea își scoase
limba și pe această
notă el ieși. Dar nu
încuie ușa.**

capitolul 16

**Epuizarea o purtă
pe Felicity înapoi în
somn și o ținut acolo
până când o
servitoare tânără,
plinuță, o trezi
trăgând draperiile
pentru a lăsa soarele
înăuntru.**

—

Bună

dimineața,
domnișoară. Eu
sunt Harriet. Mi s-a
spus să vă trezesc
atunci când bărbații
sunt pregătiți să
plece la întâlnire.

Felicity se ridică
în fund, frecându-și
ochii. Deși ar mai fi

**putut dormi, simțea
acea moliciune a
cuiva care dormise
prea mult.**

**— Și eu trebuie să
le fac cu mâna?**

**Servitoarea zâmbi
și în obraji i se
formară gropițe
uimitoare.**

— Păi, doamna și

**domnișoara
Hardcastle în
general așa fac. Dar
e mai degrabă vorba
de micul dejun.
Dacă vreți să
mâncăți jos ar
trebui să coborâți
acum. Sau puteți
primi o tavă aici.**

— Ce vreau cu

adevărat este o baie.

**Servitoarea
aprobă.**

**— O să aranjez
asta atunci,
domnișoară. Vreți
micul dejun
înainte?**

**— O, doar niște
ciocolată, cred, și
ceva substanțial**

după.

Servitoarea ieși repede, iar Felicity se dădu jos din pat ca să se întindă și să se dezmoștească, amintindu-și discuția din timpul nopții. Pe jumătate își dorea să fi fost un vis, pentru că își

**dezvăluise secretul
și nu știa ce va ieși
din asta. Era plăcut
să existe sinceritate
între ea și Miles, iar
amintirea tandreței
lui îi frângea inima.
Dar mai presus de
toate se temea că
adevărul va
complica totul. El**

**avusesese dreptate
însă în legătură cu
nebunia de a fugi
acum, de aici. Așa
cum zisese Miles,
Rupert o va găsi. Și
atunci va fugi cu el
pentru că nici măcar
acești Sălbatici nu
vor putea găsi o
soluție mai bună. O**

**mișcare îi atrase
atenția, iar ea se
aplecă pentru a
ridica pisica neagră
ce se zbenguia. Două
farfurii goale și o
litieră cu nisip de
lângă șemineu
demonstrau că
cineva avusese grijă
de ea.**

— Gardeen, pari destul de fericită de situația noastră. Mă întreb dacă asta înseamnă ceva. O puse la fereastră și văzu îngrijitorii ducând trei cai în fața casei. Uită-te la asta, îi spuse ea pisicii. Cai de primă

**mână, dar din ce am
auzit aceia sunt
doar cei pe care
bărbații îi călăreau
până la locul de
întâlnire. Vânătorii
au dat deja o tură la
prima geană de
lumină, ca să fie
pregătiți pentru
cursă. Pare**

**nesportiv, într-un
fel. Vulpea nu are
parte de astfel de
pregătiri.**

**Pisica scoase un
mieunat imposibil
de interpretat. După
poziția soarelui,
Felicity bănuia că
era mijlocul
dimineții, într-o zi**

senină. În cazul în care câinii luau urma unei vulpi bune, cursa avea să fie minunată. Felicity vânașe de câteva ori acasă și era nedrept că femeile nu aveau voie să facă acest lucru aici. Femeile

**decente, cel puțin.
Auzise că amantele
unor bărbați
călăreau însoțite de
câini.**

**Servitoarea se
întoarse cu o tavă
cu un vas de argint
cu ciocolată și o
ceașcă din porțelan.
Apoi dădu fuga într-**

**o încăpere alăturată
– o garderobă – ca să
supravegheze
umplerea căzii.
Felicity își turnă
ciocolată și apoi se
așează pe un scaun,
lângă fereastră, și
sorbi. Era cea mai
bună ciocolată pe
care o gustase**

**vreodată și savură
din plin momentul
ținând la distanță
temerile cu privire
la viitor. Dar
prezentului nu-i
putu rezista. În
timpul ultimului
armistițiu dintre ea
și Miles, dorința lor
triumfase asupra**

**rațiunii. Miles îi
spusese că de data
asta va juca rolul
tutorelui sobru, dar
va avea el, oare,
tăria necesară? Dar
ea o va avea?
Noaptea trecută
fusesse aproape mai
mult decât putu să
suporte ca să nu îl**

**sărute, iar ea era
sigură că și el
simțise la fel.
Amândoi știau
totuși că nu s-ar fi
oprit la săruturi.
Atracția era atât de
puternică încât
Felicity se simțea ca
și cum era cu
adevărat în călduri,**

**dar doar pentru un
singur bărbat. În
adâncul ei acum
sălăşluia o dorinţă
arzătoare. Dar a
spori riscul de a
concepe copilul lui
Miles ar fi o nebunie
dincolo de raţiune.
Iar camera lui era
chiar lângă a ei...**

**Harriet întrerupse
această nebunie
pentru a o anunța că
baia era gata.
Felicity se duse să
îndepărteze multele
zile de mizerie,
bucuroasă că nu
avea să iasă decât
după ce bărbații
plecaseră pentru**

**toată ziua. Harriet
era bine pregătită și,
asistată de ajutorul
ei dibace, Felicity se
transformă într-o
tânără bine-
crescută. Cufărul
era cel pe care îl
pregătise pentru
vizita la Clonnagh,
așa că avea o**

**selecție adecvată de
rochii de iarnă,
precum și două de
seară, mai puțin
practice, în cazul în
care se impunea
purtarea lor.
Costumul ei de
călărie era, de
asemenea, acolo, și
ghetele confortabile**

**pe care doamna
Aideen i le
împrumutase.**

**Acestea îi amintiră
de ghetetele ei. La
naiba, era adevărat –
erau amândoi
oameni periculoși.
Câte femei puteau
să-și plănuiască o
asemenea fugă? Câți**

**bărbați ar fi avut
hotărârea de a-și
răpi iubita, chiar
dacă, se presupunea,
pentru binele ei?
Dar o asemenea
convingere
neîndurătoare era
predestinată, cel
mai probabil, să
ducă la tragedie. Dar**

**chiar știind aceasta,
nu se putea înmuia.
Menirea ei era să
aibă grijă de fiul ei
inocent și
vulnerabil. Miles –
un bărbat matur –
putea să aibă grijă
de propria persoană.**

**Într-un final,
îmbrăcată într-o**

**rochie din lână
moale, maro, peste
un jupon cald din
flanelă și cu un șal
tricotat drapat peste
brațe, Felicity se
aventură afară
pentru a evalua
împrejurimile.
Gardeen o urmă,
mișcându-și**

**mustățile și
adulmecând
curioasă. Felicity se
uită la ea și zâmbi.**

— Aceasta pare o altă casă intimidant de bine condusă, micuț. Mă tem că nici aici nu o să ai parte de șoareci. Poate că este mai

**bine. Ambițiile tale
tind să ignore
dimensiunile pe care
le ai.**

**În timp ce cobora
scările, înțelese de
ce oricine putea
spune că aceasta era
o casă dublă, deși
era considerată doar
o cabană de**

**vânătoare. Deși
toate tablourile
tratau teme de
vânătoare, erau de
bună calitate –
observă un Stubbs și
un Femley – și chiar
și porțelanurile
arătau ca și cum ar
fi neprețuite. În
holul principal,**

**stătea un valet
pudrat și cu livrea,
aparent fără niciun
alt scop decât de a
deschide ușa din
față în cazul în care
soseau vizitatori
sau să își ofere
ajutorul oricui l-ar fi
cerut. Când fu
întrebat, o informă**

**pe Felicity că
doamna Arden era în
camera de
dimineață, o
conduse într-acolo
și îi deschise ușa.
După aceea, probabil
că își reluase rolul
de statuie
însuflețită.**

Felicity clătină

**din cap și își
concentră atenția
asupra gazdei sale.
Impresiile pe care i
le lăsase cu o seară
în urmă erau vagi.
Era prietenă sau
inamică? Doamna
Arden nu părăsise
încântată de rolul de
gardian, dar îl**

**jucase. Faptul că îi
adusesse mâncare, ca
unei persoane
încarcerate, indica
atât o participare la
complot, cât și
bunătate. Felicity o
considera
surprinzătoare pe
gazda sa.
Întotdeauna se**

**așteptase ca englezii
din înalta societate
să fie o adunătură
de incapabili
răsfățați, dar
doamna Arden putea
fi confundată cu
ușurință cu orice
femeie obișnuită.
Era în floarea
vârstei, avea**

**trăsături bine
definite, clasice, și
un păr șaten aranjat
simplu. Rochia era
simplă și practică, la
fel ca a lui Felicity,
iar singura bijuterie
pe care o purta era
verigheta. În ochii
albaștri-cenușii se
putea citi**

**inteligența, dar și
un aer de calm și de
agerime, care îi
indica lui Felicity că
această femeie nu
putea fi ușor
prostită. Doamna
Arden puse deoparte
un volum
intimidant de greu
și se ridică în**

**picioare cu un
zâmbet.**

**— Felicity, bună
dimineața! Nu te
superi că îți spun
Felicity, nu? La
Vauxhall suntem
cunoscuți pentru
lipsa de formalism.
Trebuie să îmi spui
Beth. Și aceasta**

**este, bineînțeles,
Blanche, doamna
Hardcastle. Este una
dintre actrițele
principale de pe
Drury Lane.**

**Felicity se uită la
femeia de o
frumusețe celestă, a
cărei rochie albă,
din dantelă, și al**

**cărei păr lung
argintiu o făceau să
arate ca și cum
provenea din ținutul
elfilor. Singurele
lucruri colorate erau
buzele și obrații roz
și ochii albaștri, ce
licăreau. Ea zâmbi,
dar nu se ridică.**

—

Scuză-mă,

**Felicity, dar îmi
zboară penele.**

**Felicity văzu că
avea în brațe o
pânză acoperită cu
pene lucioase de
rață. Se părea că
Blanche făcea ceva
din ele. Una zbură,
iar Gardeen sări, ca
un adevărat ucigaș**

**ce era, ca să o
prindă. Felicity
apucă pisica și
încercă să salveze
pana, dar Blanche
râse.**

**— O, las-o s-o ia,
numai să nu se
înece. Sincer, sunt
mai degrabă sătulă
de astea, dar odată**

**ce mi-am pus în
minte să termin
proiectul, sunt
hotărâtă să îl duc la
capăt.**

**— Ce faci? întrebă
Felicity, care nu
încercase niciodată
să încerce
meșteșuguri
decorative.**

**— Un panaș. Nu
întreba de ce, spuse
Blanche cu un
zâmbet ștengăresc,
din moment ce eu
nu port culori. Pare
genul de
îndeletnicire pentru
zilele petrecute într-
o astfel de leneveală
bucolică.**

**Felicity nu
asemăna viața la
țară cu leneveala,
dar nu spuse asta.
Blanche rânji parcă
ghicindu-i gândul.**

**— Sunt o femeie
de oraș, draga mea.
Născută și crescută
acolo.**

Adună bucata de

**material în brațe,
prinzând penele
înăuntru, și puse
legătura deoparte.**

**— Vino aici lângă
mine, spuse ea apoi,
și povestește-mi
despre Irlanda.**

**Felicity își dădu
seama în curând că
petrecuse o oră**

**vorbind despre țara
ei, despre casă și
despre viața de zi cu
zi, ghidată cu
îndemânare pe
alocuri de cele două
excelente
ascultătoare.**

**— Nu trebuia să
mă lăsați să tot
vorbesc așa despre**

**mine, spuse ea
roșind.**

**— Dar eram
fascinate, răspunse
Beth. Niciuna dintre
noi nu a fost
vreodată în Irlanda.
Faci ca totul să pară
atât de misterios.**

**— O, sunt
nimicuri, serios, dar**

Tara nu e departe de Foy, iar acolo se crede că s-a aflat în antichitate palatul Marelui Rege. Locul acela are un farmec aparte, iar legendele despre el se pierd în negura vremii.

— Exact așa se întâmplă și aici,

**spuse Beth. Dacă
localnicii au
încredere în tine, îți
pot povesti despre
zâne și vechi
obiceiuri. Așa cum
spui, uneori chiar și
cel mai modern
gânditor se întreabă
dacă nu există cu
adevărat ceva la**

**mijloc. Am fost
învățătoare înainte
de căsătorie și am o
minte curioasă.**

**Beth preluă apoi
frâiele conversației
și vorbi despre
cercetarea ei legată
de obiceiurile locale.
Blanche adăugă
câteva superstiții**

**din lumea teatrului,
care conduseră în
curând discuția la
viața ei de actriță,
pe care Felicity o
găsi fascinantă.**

**Când ieșiră ca să
ia un prânz ușor,
Felicity realizează că
niciodată nu
petrecuse timpul**

**într-un mod atât de
plăcut, angajată
numai în
conversație. Bunicul
ei și Annie nu erau
vorbăreți, iar la
întrunirile cu
vecinii și prietenii
era mai multă
activitate decât
discuții. Asta i se**

**păru mai degrabă
deprimant. Dacă
aceasta era
compania de calitate
cu care Miles era
obișnuit, cu
siguranță persoana
ei i se păruse
plictisitoare și
stângace, prea puțin
educată și**

**periculoasă pentru
sănătatea lui. Sau
mai degrabă ar fi
găsit-o plictisitoare
dacă ar fi împărtășit
zile pașnice, fără
atacuri și răpiri. Nu
puteau ajunge
mereu să facă
dragoste pasională
în timpul după-**

amiezelor.

**— Îți e cald,
Felicity? întrebă
Beth preocupată.
Mai putem pune un
paravan în dreptul
șemineului, dacă
vrei.**

**— Nu, nu,
răspunse ea
bâlbâindu-se și se**

servi cu o felie de carne rece de vițel.

După masă, Beth sugeră o plimbare de înviorare în aer liber. Felicity o lăasă pe Gardeen în camera ei, lângă foc, își puse pelerina și se alătură celorlalte. Plimbarea fu cu

**adevărat de
înviorare. Era
încântată că dusesese
o viață activă, altfel
ar fi găfâit acum.
Ajunseră pe coama
unui deal scund de
unde aveau o vedere
excelentă asupra
ținutului.**

—

Câteodată

**vedem vânătoarea
de aici, zise Beth
scoțând o lunetă
pentru a cerceta
pășunea întinsă.
Dar, din moment ce
întâlnirea
vânătorilor era la
ceva distanță de
aici, este prea puțin
probabil ca ei să se**

**îndrepte încoace
astăzi.**

**Se uitară cu
schimbul prin
lunetă și fură de
acord, în final, că
vânătoarea nu se
putea observa din
acel loc.**

**— Acum, Felicity,
zise Beth cu**

**fermitate, este
momentul să facem
planuri.**

— Planuri?

**— Nu poți pur și
simplu să cedezi în
fața tiraniei unui
bărbat. Trebuie să
lupți!**

**— Vorbim despre
Miles sau despre**

Rupert?

Beth fu luată prin surprindere, iar Blanche chicoti.

— Toți bărbații au o inimă tirană, nu-i așa? Nu îți face griji. Atât eu, cât și Beth credem în drepturile femeilor. O să te susținem, chiar și

**pentru dreptul tău
de a deveni o
victimă, dacă se va
ajunge la asta. Dar
ar fi mult mai bine,
totuși, să găsești o
cale să îi
zădărnicești
planurile celui
opresor hain.**

— Vorbim despre

**Miles sau despre
Rupert? întrebă
Felicity din nou, de
data aceasta cu un
zâmbet forțat. Ei,
dacă știți tot, ați
aflat că micuțul
Kieran este fiul
meu. V-a convins
Miles că Rupert este
capabil de o cruzime**

fără margini? Chiar este. Poate să îi facă lui Kieran viața mizerabilă și va face asta dacă va fi înșelat. Este chiar capabil să îl omoare dacă ar ști că nu va fi prins.

— Dar de ce nu iei în calcul crima?

întrebă Beth.

**Felicity se holbă
la ea.**

**— Și tu? La naiba,
sunteți o gașcă de
însetați de sânge!
Crima nu e ceva
ușor, să știi. Am
încercat să îl
împușc pe Rupert o
dată și nu am putut**

**să mă adun
îndeajuns ca să apăs
pe trăgaci.**

**Beth dădu din cap
aprobator.**

**— În aceste
momente devin utili
bărbații. Prin natura
lor, sunt mai
capabili de violență
decât noi.**

—

Vorbește

**pentru tine, zise
Blanche și se
întoarse către
Felicity. Am omorât
un om nu demult,
dar știu ce vrei să
spui. Prin acțiunile
lui, victima mea și-a
pierdut orice drept
la viață, dar mă**

**îndoiesc de faptul că
aș fi putut să o fac
dacă nu ar fi pus în
pericol viețile unor
nevinovați. Cred că
Beth l-ar fi omorât
și ea dacă ar fi avut
oazia. Femeile
găsesc putere
pentru orice atunci
când este nevoie.**

**Felicity își mută
privirea între
doamna elegantă și
actrița eterică.**

**— Mă simt de
parcă aș fi aterizat
dintr-odată printre**

**Furii [18]. Indiferent
de ce-o fi, nu regret
că nu l-am împușcat
pe Rupert, pentru că**

**moartea lui nu mi-ar
fi făcut niciun bine
dacă nu îmi aducea
și dreptul să-l am pe
fiul meu.**

**— Ești hotărâtă,
nu-i așa? întrebă
Beth. Chiar dacă el
ar ajunge într-o casă
bună?**

— Sunt. Am

**crezut odată că va fi
îndeajuns să știu că
este în siguranță și
fericit. Acum vreau
mai mult.**

**— Atunci precis
nu vrei să fie târât
în tribunale pentru
moartea tatălui lui,
nu-i așa? puse Beth
punctul pe „i“ la fel**

**de limpede ca o
lovitură de sabie.**

**— Cu siguranță
nu *vreau* asta.**

**Beth începu să
coboare panta
dealului.**

**— Hai să lămurim
care sunt scopurile.
Vrei drepturi
depline asupra lui**

**Kieran. Vrei să ți se
acorde dreptul de
mamă?**

**— Nu chiar.
Dincolo de scandal,
el și-ar pierde
dreptul la
moștenire.**

**— O moștenire la
care nu are dreptul,
punctă Beth. Ar**

**trebui, poate, să iei
asta în calcul.**

**Nu era un aspect
la care Felicity se
gândise.**

**— Era
proprietatea lui
Kathleen, se apăra
ea, și dorea ca el să
o aibă. Cu siguranță
asta trebuie să**

**conteze. Ura ideea
ca Michael să intre
în posesia ei.**

— Foarte bine.

**Așadar, te-ar
satisface numai să îl
ai pe băiat?**

— Da.

**— Și totodată îl
vrei pe Miles.**

Felicity simți că

**se îmbujoră și
rămase tăcută.**

**— Haide, zise
Beth, oprindu-se
pentru a se uita la
Felicity. Nu are
niciun sens să te
eschivezi. E clar că
te iubește. Tu îl
iubești?**

— Da, murmură

Felicity. Dar nu o să las acest lucru să mă influențeze.

— O să luăm asta în calcul. Așadar, nu ai obiecta dacă te-ai mărita pentru o scurtă perioadă cu domnul Dunsmore și apoi, odată văduvă, te-ai mărita

cu Miles?

**Felicity se simți
mai degrabă năucă
de această analiză la
rece, dar încercă să
răspundă pe același
ton.**

**— Cam acesta
este planul meu.
Deși o să o
transform într-o**

**căsătorie adevărată
dacă Rupert se
poartă cum se
cuvine. Am unele
scrupule, să știi.**

**— Asta nu o să îi
placă lui Miles.**

**— La naiba cu
Miles!**

**Beth îi aruncă o
privire aspră și-i**

spuse:

— Nu cred că el merită asta.

Felicity știa că roșise ca un copil vinovat.

— Dacă el nu ar fi intervenit, totul s-ar fi rezolvat până acum.

— Vrei să spui că

**te-ai fi măritat cu
Dunsmore și ai fi
fost victima
cruzimilor lui și a
abuzurilor lui
aproape în fiecare
noapte...**

**Blanche
întrerupse
confruntarea:**

—

Felicity,

**trebuie să subliniez
că, atunci când
bărbații mor în
împrejurări
neobișnuite, soția
este întotdeauna
primul suspect. Ea
trebuie să convingă
pe toată lumea că
era întru totul
devotată soțului**

**pentru a scăpa de
acuzatii. O cercetare
rapidă
evenimentelor
recente ar arunca
mari îndoieli cu
privire la
devotamentul tău
față de domnul
Dunsmore.**

Felicity simți că

se enervează.

— Întocmai! Și asta este vina lui Miles Cavanagh! Pot să suport pipăielile lui Rupert – chiar mi-au plăcut odată. Iar oamenii din zonă știu că am fost înnebunită după acest om. Nu i-ar fi

**mirat căsătoria mea
cu el, considerând
doar că, din
nefericire, un
asemenea bărbat mi-
a furat mințile.**

**— Ce e făcut e
bun făcut și trebuie
să facem planuri
pentru viitor, spuse
Beth și se puse din**

**nou în mișcare,
îndreptându-se către
casa din depărtare.
Decese care par
accidente cu
siguranță nu sunt
greu de înscenat.**

**— Pe Sfânta
Bridget, faci să sune
totul ca și cum ai
plănuți o cină!**

— Asta îmi
amintește... zise
Beth încruntându-se
și mergând mai
departe. O cădere de
pe stâncă, de
exemplu. Sau un
î nec. Domnul
Dunsmore știe să
înoate?

— Habar n-am.

**— Dacă ai ocazia,
află. Acum, continuă
ea, în mod clar
principala noastră
problemă este să
obții controlul legal
asupra lui Kieran.
Asta nu va fi ușor,
dar principalul
adversar ar putea fi
mai degrabă acest**

**văr, Michael, decât
Dunsmore. Ar putea
deveni foarte
interesat să preia
controlul asupra
băiatului când se va
trezi cu o moșie și
cu o avere, încât nu
putem să nu luăm în
vedere jucătorii care
ne creează**

**inconveniente în
acest joc.**

**— Ca să nu mai
amintesc de soția
lui și de cei patru
fii, murmură
Felicity.**

**— Chiar așa. Dar
ar fi posibil să îl
convingem de
punctul nostru de**

vedere. Are ambiții mari?

— Ambii? Este un fel de comerciant, parcă.

— Comerciant. Excelent. Atunci înseamnă că poate fi cumpărat.

Blanche răs.

— Știi, Beth,

**pentru o persoană
cu principii
egalitariste, începi
să vorbești
îngrozitor de
asemănător cu
Lucien.**

**— Da? întrebă
Beth oprindu-se,
surprinsă. Doamne,
presupun că ai**

**dreptate. Îmi cer
scuze domnului
Michael cum-îl-
cheamă pentru că i-
am pus la îndoială
onoarea doar pentru
că se ocupă de
comerț. Ar putea la
fel de bine să fie
sincer preocupat de
bunăstarea vărului**

**lui mai presus de
orice câștig
comercial.**

**— Puțin probabil,
totuși, spuse
Blanche zâmbind.**

**Felicity aduse
discuția pe făgașul
inițial.**

**— Așadar, am
putea să-l mituim pe**

**Michael să nu aibă
pretenții asupra lui
Kieran. Totuși, încă
nu avem o soluție
clară pentru Rupert.**

**— O să facem un
plan de război
diseară, zise Beth și
îi zâmbi lui Felicity.
Deși uneori nu pun
mare preț pe rang și**

**pe privilegii, ai
foarte multe de
partea ta prin
Sălbatici. Și am
înțeles că numele
unchiului lui Miles,
contele de Kilgoran,
atârnă greu în
Irlanda.**

**— Iar mama lui
este o Fitzgerald.**

**— Deci trebuie să
fie o cale, chiar și de
a împiedica
procedurile legale.
Stephen va afla dacă
cineva cunoaște o
metodă. Sir Stephen
Ball. A ajuns târziu
aseară. Pentru că
este membru în
parlament, cunoaște**

**bine legile. Dar
trebuie să avem
grijă să nu pomenim
de crime în fața lui.
Nu vrea să aibă
conștiința încărcată.**

**— Și își petrece
timpul cu voi,
Sălbaticii?! remarcă
Felicity. Ce bizar.**

Timpul din restul

**după-amiezii fu
petrecut cu ocupații
zilnice, obișnuite.
Blanche se întoarse
la penele ei. După ce
duse la bun sfârșit
câteva treburi
casnice, Beth se
întoarse la cartea pe
care o citea, care se
dovedi a fi o ediție**

**din Sofocle în
greacă. Felicity
descoperi pianul și
își trecu timpul
destul de plăcut cu
Gardeen încolăcită
în apropiere, dând
din când în când din
coadă pe ritm. După
un timp, Blanche
veni să asculte și**

**propuse câteva
duete vocale. Vocea
neantrenată a lui
Felicity nu putea
egala o
profesionistă, totuși
i se păru o încântare
să cânte astfel. Apoi
Beth își făcu
apariția.**

— Felicity, zise ea

**zâmbind, am înțeles
că se presupune că
te afli într-un
moment de cruntă
rebeliune. Asta nu
se încadrează în
poveste.**

**— Nu am pe
nimeni în jur
împotriva căruia să
mă răzvrătesc.**

— Pot schimba
asta, zise Beth cu
un zâmbet de
tachinare și îi arătă
o carte. Hai în
bibliotecă,
domnișoară, și
citește.

Felicity luă
volumul subțire cu o
ezitare vădită.

— Dacă e Sofocle,
totul este în greacă
pentru mine!

— Este în engleză
și are mai puțin de
treizeci de ani.

Apărarea
drepturilor femeii,
de Mary
Wollstonecraft.

Când ai terminat-o,

vii să vorbim despre ea.

Felicity nu făcu niciun efort pentru a-și ascunde, neplăcerea.

— Am menționat că am fost întotdeauna un elev lamentabil?

— Am menționat

**că am fost
întotdeauna o
profesoară excelentă
și foarte hotărâtă?**

**Prefăcându-se
enervată doar în
parte, Felicity ieși
din încăpere și se
îndreptă către
biblioteca
intimidantă și sobră**

**pentru a citi textul
care îi fusese impus.
Totuși, deveni
repede fascinată de
el. Uneori, atenția îi
era captată de
punctele de vedere
excelente, dar
alteori o dezaproba
cu convingere pe
autoare. Puse**

**bucățele de hârtie
pentru a marca
paginile care îi
stârniseră în special
interesul,
anticipând discuția.
Voci o avertizară că
bărbații se întorceau
acasă. Merse în
vestibul unde găsi
patru gentlemen**

**fericiți, cu fețele
bătute de vânt și
împroșcați cu noroi,
în straie de
vânătoare, vorbind
toți o dată despre
ziua în care
alergaseră după
vânat. Felicity se
opri pentru un
moment pentru a-i**

**studia pe cei trei
bărbați pe care nu îi
știa. Cu siguranță
nu erau dintre cei
pe care i-ar alege ca
adversari în viață.
Doi erau înalți, cu o
constituție
impresionantă –
unul brunet, iar
celălalt blond-auriu.**

Al treilea era mai puțin blond și mai puțin impresionant din punct de vedere fizic, fiind mai plăpând, însă era ceva la chipul lui slab care sugera un intelect provocator. Ar fi fost în stare să pună pariu că era

Stephen Ball,
membru în
parlament și expert
juridic. Sălbaticul
care mai avea unele
scrupule. În acel
moment, Miles o
zări. Felicity putea
jura că zâmbise
ușor, dar se
controlă.

**— Te-ai purtat
frumos, Felicity?**

**Era timpul să îşi
joace rolul.**

**— Ce altceva
puteam face, captivă
aici în mijlocul unui
ţinut de nicăieri?
întrebă ea pe un ton
obraznic, privind
spre ceilalţi bărbaţi**

**într-o manieră
îndrăzneată. Și cine
sunt amicii tăi,
dragă tutore?**

**Brunetul și
membrul
parlamentului
ridică din
sprâncene. Cel cu
părul auriu rânji.**

— Blondul este

**gazda ta, marchizul
de Arden,
moștenitor de
Belcraven, răspunse
Miles. Ar trebui să
îngenunchezi și să îi
săruți piciorul
aristocratic.**

**Brunetul este
maiorul Hal
Beaumont, ultimul**

**dintre cei zece. Ar
trebui să îi săruți și
lui piciorul pentru
că este un erou de
război. Cel mic de
statură nu trebuie
nici el ignorat
deoarece este unul
dintre legiuitorii
aleși de națiunea
noastră. Deși toți**

**zâmbesc, este bine
să ții cont că aceste
creaturi au dinții
foarte ascuțiți. Nu
aș recomanda
nimănui să se joace
cu ei.**

**Felicity fu
zguduită de aceste
cuvinte care îi
aduseră aminte de**

**petrecerea de la
Foy. Și de ce urmase
apoi în dormitorul
ei...**

**Alungă
imaginea și își lăasă
privirea să scruteze
compania.**

**— Dacă insiști să
mă ții închisă aici,
să mor de
plictiseală, dragul**

**meu tutore, trebuie
să accepți
consecințele.**

**Intrând și mai
mult în rolul femeii
ușoare pe nume Joy,
se îndreptă
legănându-se către
marchiz, își puse
mâna pe pieptul lui
larg și se uită în sus,**

**la ochii lui albaștri
și limpezi.**

**— Lord Arden,
sunt sigură că ai
ceva aici care să îmi
alunge plictiseala.**

**Ea puse accentul
pe cuvântul *aici* cu
un mic dans al
degetelor. Buzele lui
se crispară.**

**— Dacă nu am, o
să fiu devastat,
domnișoară
Monahan. Ce te
bine-dispune cel mai
mult?**

**Bărbații tocmai se
întorseseră după o
zi de stat în șa, iar
Felicity era
înconjurată de**

**transpirație și de
mirosul de piele și
cai. Își trăise viața
alături de acest
miros, iar acum
acesta îi ametea
simțurile. Lucru ce
o ajută să își joace
rolul și mai bine. Își
plimbă degetele pe
pieptul lui.**

— Multe lucruri
mă bine-dispun,
lordul meu, dar
călăritul în special.
Am auzit că ai un
echipament
magnific... pentru
călărit.

— Cu adevărat
magnific, răspunse
el, cu vizibil

**amuzament în
privire. Îi luă mâna,
o ridică și o sărută
într-o manieră cu
totul nepotrivită.
Într-o zi, murmură
el încet, dacă o să fii
fată cuminte, s-ar
putea să te las să
îmi explorezi...
grajdurile.**

**Cineva își înăbuși
un hohot de râs, iar
Felicity realizează că
Miles nu spusese
nimic altceva decât
adevărul. Acești
bărbați erau mai
mult decât putea ea
să facă față.**

**Asta nu era o
surpriză. Mare parte**

**din experiența ei în
aceste chestiuni era
reprezentată de
vecinii prietenoși și
de Rupert
Dunsmore! Nu era
însă în firea ei să
dea înapoi în văzul
lumii. Și, oricum, l-
ar fi ales pe marchiz
ca țintă pentru că**

**soția lui era în
apropiere. Așadar, el
era sigur. Așa
trebuia să fie, nu?**

**Nu își trase mâna
dintr-a lui. De fapt,
se apropie cu câțiva
centimetri.**

**— O, dar sunt
foarte
experimentată la**

**grajduri, lordul meu.
Cred că o să fii
plăcut surprins.
Pretinzi că mărimea
alor tale va fi mai
impresionantă decât
ce am văzut până
acum?**

**El rânji, arătându-
și dinții care erau,
intr-adevăr, albi și**

ascuțiți.

— Depinde dacă ai văzut-o pe a lui Miles, draga mea. A lui o bate cu siguranță pe a mea în mărime, iar îndemânarea și experiența în aceste probleme le aruncă pe ale mele în

umbră.

**Ea oftă. O mână o
trase deoparte.**

**— Felicity, zise
Miles, te-am
avertizat să nu te
joci cu animalele.**

**— Mă joc cu
oricine doresc! îi
replică ea tăios,
smulgându-se din**

**mâna lui în
momentul în care
mulțumea Cerului
că o salvase la timp.**

**— Nu, nu o să faci
așa, făcu el pe
tutorele nemilos.**

**— Și mă duc unde
vreau, când vreau!
De fapt, acum sunt
sătulă și odihnită și**

cred că o să plec.

— Pe naiba, pleci.

Ești prizonieră, ai uitat? o întrebă Miles prinzându-i încheietura și târându-o de-a lungul holului către bibliotecă. Ce făceai acolo? Puneai la cale fărădelegi, sunt

sigur.

**— Fărădelegi! O
să afli... „Ce naiba
faci?“**

**El o împinse într-
un scaun solid de
stejar, pentru care
era nevoie de doi
oameni ca să-l
ridice.**

— Te țin departe

**de prostii în timp ce
fac o baie. Lucien,
dă-mi ceva ca să o
leg.**

**Felicity auzi un
sunset ce veni
dinspre Beth, dar
aceasta se stăpâni.
Știa că totul era
doar un spectacol,
dar acum tremura**

de furie adevărată.

**— Să nu
îndrăznești! O să te
dau pe mâna legii. O
să vă acuz pe fiecare
dintre voi de răpire,
de sechestrare...**

**Marchizul își
scosese cravata și o
tăiașe în fâșii cu
ajutorul cuțitului de**

**buzunar. Miles îi
legă încheieturile lui
Felicity de mânerul
scaunului.**

**— Așa, asta ar
trebui să te țină
aici. Și nu este
ilegal. Sunt tutorele
tău.**

**— Asta nu *poate*
să îți dea dreptul să**

fii temnickerul meu!

**— Poate doar
atunci când nu
numai că ameninți
să fugi, dar faci tot
posibilul să îl seduci
pe soțul gazdei!**

**Nesigură unde se
termina rolul și
unde începea
realitatea, dar urând**

**faptul de a fi din
nou legată, Felicity
se uită în ochii lui.**

**— Ești gelos? Ai
fi preferat să te
seduc pe *tine*?**

**Stephen Ball
intervenii între ei:**

**— Dacă ești pusă
pe seducție, draga
mea, încearcă-mă pe**

**mine. Sunt singurul
de aici fără obligații.**

**Ochii lui cu
pleoape grele erau
surprinzător de
plăcuți.**

**— Promite-mi că
mă ajuți să scap de
el, Sir Stephen, și
vin la tine în cameră
la noapte.**

**— A, nu, te rog.
Fără obligații. N-am
chef de sex în piața
publică.**

**Lucrurile scăpau
de sub control. Apoi
apăru Gardeen și
sări în poala lui
Felicity. Parcă
revenindu-și de sub
o vrajă, Beth se**

**apropie ca să
desfacă legăturile.**

**— Gata cu prostia
asta. Nu ai nicio
intenție să fugi în
noaptea asta, nu-i
așa, Felicity?**

**— Nu am? întrebă
ea, frecându-și
încheieturile, deși
țesătura nu lăsase**

nicio urmă.

**— Nu, în cazul în
care nu ai
înnebunit. Se face
întuneric, nu ai
bani, iar dacă nu îți
dai cuvântul de
onoare o să te leg
din nou.**

**Felicity se
încruntă, dar**

**încuviință din cap,
fără să revină la
atitudinea rebelă.**

**— O, foarte bine.
Și, să știți – adăugă
ea mângâind-o pe
Gardeen care
apăruse din nou la
țanc –, nu am avut
nicio intenție reală
să vă seduc soțul,**

doamnă Arden.

— Bine, spuse Beth prietenoasă, sau te-aș fi încuiat chiar eu. Asta dacă aș fi crezut că ai cea mai mică șansă de a reuși. Și Blanche e interesată de Hal, pe care e posibil să îl apere. Dacă dorești

**să te amuzi flirtând,
pentru binele tău,
limitează-te la
Stephen și la Miles.**

**— Dar unul nu
poate fi cumpărat,
iar celălalt se
presupune că
trebuie să mă
protejeze de astfel
de prostii.**

**Felicity își mută
privirea la Miles și
vântură bucățile de
țesătură.**

**— Ai de gând să
mă distrezi, dragă
tutore?**

**El prinse cârpele
și o împinse la o
parte.**

— Ia acuarelele

**sau ceva. Vreau să
scap de mizeria asta
și îți sugerez să te
pregătești și tu
pentru cină.**

**Din moment ce
toată lumea se
împrăștia, Felicity
se supuse, cu nervii
praf după scena pe
care o jucase. Poate**

**nu era ciudat că
putea să
interpreteze rolul
unei rebele, însă era
surprinsă de
abilitatea ei de a
juca o seducătoare. I
se părea chiar
natural, așa cum
fusesse când jucase
rolul lui Joy. În mod**

**cert era genul de
femeie care era atât
hotărâtă cât și
răutăcioasă în
anumite
circumstanțe.**

capitolul 17

În timpul cinei în care toată lumea se veselea și binedispusă, Felicity își intra în rol, făcându-l pe Miles să se crispeze destul de des. Ceilalți bărbați erau

**înclinați să îi fie pe
plac, dar în ciuda
avertismentului lui
Miles de mai
devreme, ea se
simțea în deplină
siguranță.**

**Marchizul, însă,
ridică o problemă.**

**— Am invitat
câțiva prieteni pe**

**aici duminică,
pentru puțin sport
și cină. Prezența lui
Felicity face
lucrurile puțin
ciudate.**

**— De ce? întrebă
Miles. Să știi că nu
încercăm să o ținem
ascunsă.**

— Mă refeream la

reputația ei.

**— Felicity joacă
atât de bine rolul
ștrengăriței
oprimate încât
nimeni nu va crede
că e aici din proprie
voință.**

**— Nu este niciun
rol, Miles Cavanagh!
declară ea.**

**— Nu în ceea ce
privește
emanciparea, replică
Miles.**

**Ea se încruntă la
el fără să se prefacă.**

**— Te înștiințez că
sunt o emancipată
pentru că nu accept
să îmi conducă
bărbații fiecare gând**

și fiecare gest.

**— Și nu este
tocmai aceasta
definiția unei
emancipate.**

**— Atunci sunt
mândră să fiu una!**

**Beth și Blanche
aplaudară, iar
bărbații schimbă
priviri chinuite. O**

**slujnică tocmai
părăsea încăperea
ducând vasele
murdare, iar spatele
ei rigid arăta deplina
dezaprobare față de
domnișoara
irlandeză sălbatică.**

**— Nu cred că
servitorii aprobă
această atitudine la**

**fel de mult ca tine,
Beth, spuse Felicity
rânjind.**

**— Nu fi foarte
sigură că aprob în
totalitate. O
convingere care
susține niște
drepturi nu scuză
proastele maniere.
Oricum, acești**

**servitori au cea mai
bună pregătire în
domeniu, spuse
Beth și se uită la
majordomul care
supraveghea masa.
Nu se amestecă în
treburile noastre,
nu-i așa, Corser?**

**— Bineînțeles că
nu, milady.**

— Însă, dacă
ținem această
petrecere, o să
trebuiască să îi
folosim pe unii
dintre servitorii noi.
Nu putem fi siguri
de ei.

— Cât de
adevărat, draga mea,
spuse Lucien făcând

**cu ochiul. O
necesitate
nefericită.**

**Felicity prinse
înțelesul acestor
vorbe. Dacă *voiau* ca
prezența ei ca
prizonieră rebelă să
fie cunoscută prin
toată zona,
petrecerea ar fi un**

**mijloc excelent
pentru a împrăștiat
vorba.**

**— Oricum, cea
mai mare parte a
noului personal este
angajată din afara
casei, adăugă
Lucien.**

**Felicity aproape
că zâmbi auzind**

**această conversație
cu două tăișuri.
Asta însemna că ea
trebuia să fie
văzută, preferabil
cât mai îmbufnată.**

**— Dacă voi
credeți că o să mă
țineți închisă
înăuntru, spuse ea,
mai gândiți-vă!**

**Miles oftă într-un
mod care denota o
îndelungă suferință.**

**— Presupun că
trebuie să îți
permitem câteva
plimbări în grădină.
Escortată, desigur.**

**Felicity scutură
din cap.**

— Escortată de

**tiranul meu? Soarta
mi-e prea crudă.**

**Însă, în gând se
întreba dacă
pasiunea care
mocnea în ei putea
fi controlată dacă își
petreceau timpul
singuri, împreună,
chiar și afară. Poate
că Miles gândea la**

fel. El se uită la ceilalți bărbați.

— Am încredere în voi trei să fiți paznici.

— Putem să facem cu schimbul.

— Eu și Blanche putem să facem și noi pe escortele, spuse Beth.

Blanche aprobă.

**— Ne va da ocazia
să o luminăm pe
biata copilă în
legătură cu
drepturile și
responsabilitățile ei
ca femeie.**

**— Dumnezeu să
ne ajute pe toți,
murmură Miles.**

**— O fi bine pentru
tine, Miles
Cavanagh, replică
Felicity. Tu nu
trebuie să o citești
pe Mary
Wollstonecraft!**

**Beth bătu cu
degetele în masă.**

**— Atenție, vă rog!
Nu am discutat**

**despre posibilele
pericole de la
această petrecere.
Într-o zi, Felicity s-
ar putea să vrea să
dețină o poziție
respectabilă în
societate. Cu toții
știm că a petrece
zile sau chiar
săptămâni aici ca**

**femeie tânără,
nemăritată, ar putea
arunca o umbră
asupra ei, iar
petrecerea va face
cunoscut acest
lucru multora.**

**Felicity ridică din
umeri.**

**— Odată ce mă
mărit cu Rupert, nu**

va mai conta o iotă.

**— Din moment ce
nu te vei mărita cu
el... spuse Miles.**

**Felicity își dădu
ochii peste cap, iar
Beth interveni:**

**— Nu îți tăia
punțile, draga mea.
Într-o bună zi, o să
vrei să faci parte**

**dintr-o familie în
care demnitatea și
cinstea sunt
importante.**

**— O, Doamne!
exclamă Felicity cu
nerușinare. Nu cred
că am *întâlnit* pe
cineva vreodată care
să pretindă că are
parte de demnitate**

și de cinste.

**— În numele
viitorilor duce și
ducesă de
Belcraven, spuse
Lucien cu blândețe,
o să ignor această
remarcă.**

**Felicity își puse
bărbia în palmă și îi
zâmbi.**

— Da, dragul meu marchiz, când cineva ia în calcul lipsa de demnitate și de cinste a capetelor încoronate din Anglia, trebuie să recunoști că nici măcar ducii nu ar trebui să pretindă să fie mai presus de ei.

— Trădare, zise
Miles cu un oftat.
Nu ai o temniță
umedă și întunecată
ca să o aruncăm
acolo?

— Strămoșii mei
și-au abandonat
castelul cu secole în
urmă, spuse Lucien.
Dar se pare că pe

**domnișoara
Monahan nu o
deranjează
posibilitatea de a-și
păta reputația.
Deci?**

**Blanche
întrerupse discuția
în acel moment.**

**— Problema aici
nu e Felicity, ci eu.**

**Fără prezența mea,
această casă ar fi
destul de
respectabilă, chiar
dacă este doar un
conac de vânătoare.
Trebuie să
mărturisesc că nu ar
fi un sacrificiu prea
mare să mă întorc la
civilizație.**

**— Nu o să scapi
de plăcerile bucolice
așa de ușor, draga
mea, spuse Beth.
Dacă prezența ta ar
dăuna la ceva, răul e
deja făcut.**

**— Dacă te-ai
mărita cu mine,
punctă Hal, astfel de
probleme nu ar mai**

apărea.

— Ar fi apă de ploaie, și știi asta, replică Blanche. Și se va duce repede!

— Să ne întoarcem la festivitate, spuse Lucien cu fermitate. Vorbim despre o gașcă de Meltonieni,

nu de patronii de la Almack. Nu sunt chiar atât de rafinați în ceea ce privește comportamentul social.

— Adevărat, spuse Beth și apoi aruncă o privire tăioasă soțului. Numai dacă nu ai invitat și

anumite femei.

**— Phoebe Higgs,
Violet Vane și pe
cele de genul lor?
rânji el. N-aș
îndrăzni. Deși ți-ar
plăcea Phoebe. Lui
Blanche sigur îi
place.**

**— Are o inimă
bună, spuse**

Blanche. Își petrece mare parte din timp ajutându-i pe cei săraci...

— ... și recent a cerut o mărire a alocației din partea protectorului ei, sub amenințarea armei.

— Cred că mi-ar plăcea de ea, spuse

Beth zâmbind.

**— Nu, spuse
Lucien cu fermitate.**

**— Cu siguranță
nu acum, zise
Blanche. Cu toate
virtuțile ei, Phoebe
nu e o companie
bună pentru o
domnișoară bine-
crescută.**

—

Care
domnișoară bine-
crescută? întrebă
Miles aruncându-i o
privire întunecată
pupilei sale.

— Nu e nimic în
neregulă cu buna
mea creștere,
replică Felicity cu
un ton plăcut,

**servindu-se cu încă
o bucată de cotlet.
Linia genealogică a
tatălui meu poate fi
urmărită până la
[19]
Brian Boru**.

**— Atunci lipsește
antrenamentul.**

**Felicity împunse
o bucată de came cu
furculița și întreabă:**

— Vrei să spui că nu sunt destul de dresată pentru a mi se pune căpăstrul? Nu sunt o partidă ușoară?

— Pace! strigă Beth, râzând. Îmi doresc să fi avut o temniță pentru voi amândoi, spuse ea și

**se întoarce către
soțul ei. Atâta timp
cât sunt numai
bărbați și
presupunând că nu
ai invitat numai
ticăloși, cred că
putem trece și peste
asta. Noi, doamnele,
o să stăm
confortabil în**

**salonul de
dimineată, iar
gentilomii care
doresc să se poarte
frumos ne pot
vizita. Ceilalți vor
avea la dispoziție
restul casei.**

**— O, exact așa
cum spui, toți sunt
băieți buni. Atâta**

**timp cât puteți
suporta discuții
nesfârșite despre
vânătoare, se vor
purta frumos.**

**— Am suportat
discuții nesfârșite
despre vânătoare în
ultimele săptămâni,
nu-i așa? zise Beth.
Deși niciodată nu**

**mi-ai dat indicii că
ai avea o minte atât
de limitată.**

**— Ah, spuse
Lucien rânjind, îți e
dor de o discuție
despre Sofocle, nu-i
așa?**

**— Acum că tot ai
adus vorba...**

Blanche, Hal,

**Miles și Stephen
căscară la unison.**

**— Nu la masă,
spuse Hal cu tărie.**

**Blanche surprinse
privirea
dezorientată a lui
Felicity.**

**— Încercau să
pregătească terenul
pentru o dezbatere**

**filosofică... în una
sau mai multe limbi.
Astfel de lucruri
trebuie stârpite de
la rădăcină.**

**— Mai târziu, îi
spuse Lucien soției
sale, cu o privire
aproape senzuală.**

**Beth îi zâmbi în
aceeași manieră, dar**

**discuția se întoarce
la aspectele practice
ale evenimentului ce
avea să urmeze.
Felicity se uită la
Miles.**

**— Ei vorbesc
despre astfel de
lucruri de plăcere?
îl întrebă ea.**

— Uimitor, nu-i

**aşa? Dar pentru ei la
fel de stranie este o
discuție despre
bolile cailor sau
despre potcovit.
Sau, cel puțin,
pentru Beth.**

**Viața la Vauxhall
nu era deloc
formală, dar până la**

**urmă femeile se
îndepărtară pentru a
lua ceaiul, lăsându-i
pe bărbați să își bea
vinul. Felicity se
întrebă dacă va fi
tratată cu mai
puțină căldură după
episoadele de flirt,
dar nici Beth și nici
Blanche nu părură a**

**fi preocupate de
asta. Se gândi cu
nostalgie că trebuie
să fie frumos să fii
atât de sigur de
afecțiunea
partenerului, dar
apoi realizează că și ea
se simțea complet
sigură de afecțiunea
lui Miles. Tragedia**

**era că nu își putea
permite să se
bucure de ea. Când
fu rugată să cânte la
pian, făcu acest
lucru de bunăvoie,
deoarece putea
oricând să se
elibereze prin
muzică.**

Deși fusese lăsată

**într-un dormitor din
apropiere, Gardeen
apăru și se așeză
lângă pian pentru a
se bucura de
melodii. Ușile
închise păreau să nu
prezinte nicio
piedică pentru
pisicuță. Poate că
servitorii care**

**intraseră și ieșiseră
din cameră nu o
observaseră. Da,
asta trebuia să fie.
Dar adevărul era că
pisicile lui Annie
formau o adunătură
ciudată, iar Gardeen
II putea fi cea mai
neobișnuită dintre
ele. Nu peste mult**

**timp bărbații li se
alăturară, iar
Felicity fu rugată să
mai cânte ceva. Era
destul de încântată
să demonstreze că
avea cel puțin o
calitate. Însă, după
câteva piese, Miles
puse punct
momentului.**

— Este timpul pentru consiliul de război. Trebuie să găsim o soluție la problema lui Felicity. Înainte ca minunatul ei talent actoricesc să facă ravagii, adăugă el cu o privire plină de subînțeles.

**Felicity se mută
pe un scaun
strâmbând din nas
către el.**

**— Cel puțin,
recunoști că *este*
teatru.**

**— Uneori. Nu este
o domnișoară
inofensivă, îi
atenționează Miles pe**

**toți. Este
periculoasă.**

**— Și sunt mândră
de asta!**

**Beth bătu din
palme.**

**— Copii! Suntem
o echipă aici. Nu vă
luați la bătaie, vă
rog.**

Felicity aprobă,

**hotărâtă să își
păstreze un ton
civilizat și să arate
că în mare parte
chiar interpreta un
rol.**

**— Așa e, spuse
Lucien. Poate că
Felicity ar trebui să
ne prezinte
problema, așa cum o**

vede ea.

**Aceasta fu luată
prin surprindere,
dar acceptă
necesitatea acestui
lucru.**

**— Cu toții știți
despre copilul meu,
începu ea. Sper că
înțelegeți nevoia de
a-l obține, chiar**

**dacă nu sunteți în
totalitate de acord.
Când eram foarte
tânăra, am fost
convinsă să îl dau și
am fost norocoasă.
Totul a ieșit destul
de bine. Însă, acum
sunt mai matură și
am mai multă
putere. De**

**asemenea, îl cunosc
mai bine și, într-un
fel, îl iubesc mai
mult. Nu aș putea să
îl abandonez acum
în mâna unor
străini, indiferent
cât de buni par,
spuse ea și se uită
în jur. Recunosc că
este vorba de**

lăcomie. Îl *vreau*.

**— Cred că
înțelegem, Felicity,
spuse Beth.**

**Felicity îi aruncă
o privire lui Miles,
care o mângâia pe
Gardeen așezată în
poala lui. Nu era
sigură că el
înțelesese de ce**

Kieran trebuia să fie o prioritate pentru ea, înaintea iubirii lor. Își dorea ca el să o mângâie mai degrabă pe ea... Se concentrează înapoi la subiectul principal.

—

Rupert Dunsmore este tatăl lui Kieran, prin

sânge și prin lege. Acest lucru îi dă toată puterea în această poveste. El vrea averea mea și îl oferă pe Kieran la schimb. Cu asta mă momește. Dacă mă mărit cu el, o să fiu mama legală a fiului meu. Și apoi mai

**este biciul, în cazul
în care refuz –
Rupert se va purta
urât cu Kieran.**

**— Se poartă urât
cu el oricum, și știi
asta, zise Miles.**

**— Nu la fel de
urât. Iar eu o să fiu
acolo. Cel puțin, o
să fiu în stare să**

**abat cruzimea lui
asupra mea.**

**— Pentru
Dumnezeu, Felicity!
Alungă-ți asta din
minte și stai să ne
gândim la alte
soluții.**

**Poate că atingerea
lui Miles devenise
mai aspră, pentru că**

Gardeen îi sări din poală și se ghemui în fața șemineului.

— Miles, îl întrerupse Lucien, să rămânem calmi. Soluția cea mai evidentă este să îndepărtăm această piedică.

— Dar în acest

**caz, Kieran va fi
pierdut pentru
totdeauna, spuse
Felicity, încercând
cu disperare să-și
păstreze calmul.**

**Cunoștea felul în
care bărbații
reacționau când
femeile deveneau
emoționale— le**

**considerau slabe.
Deși se presupunea
că acești bărbați îi
erau aliați, era
speriată că își vor
folosi puterile fizice
și legale pentru a-i
încălca dorințele.
Așa cum făcuse
Miles. Ca și cum i-ar
fi citit gândurile,**

Stephen zise:

**— Nu îl poți
învinui pe Miles sau
pe oricare dintre noi
că nu vrem să te
vedem subjugată de
acest Dunsmore.**

**Ea îi întâlnește
privirea
sfredelitoare.**

— Dar trebuie să

**acceptați dreptul
meu de a decide
pentru mine, cel
puțin când voi fi
majoră. Același
drept l-ați vrea și
voi.**

**— O să accepte,
spuse Beth.**

**După un moment,
Lucien adăugă:**

— Cu reticență.

**Dar era o
aprobare.**

**— De acord, zise
Hal.**

**Stephen fu și el
de acord, ca un
ecou. Toată lumea
se uită la Miles.**

**— Eu nu sunt de
acord, zise el. Nu te-**

**aș putea lăsa să te
arunci într-o
prăpastie, Felicity,
și nu te pot lăsa să
faci nici asta.**

**După un moment,
Stephen rupsese
tăcerea tensionat**

**— Atunci ar fi
bine să...**

Fu întrerupt de

Blanche, care își drese vocea.

— Sunt elementul neglijabil? întrebă ea și apoi se uită la Felicity. Nici eu nu pot promite. Aș putea foarte bine să decid să te opresc și sunt capabilă de asta. Mi s-a părut

**corect să te
avertizez.**

**— Mulțumesc,
spuse Felicity. Dar
de ce tu, dintre toți
oamenii, m-ai opri?**

**— Pentru că
trebuie să fie o cale
sigură de a ieși
învingătoare dacă te
străduiești**

**îndeajuns de mult și
dacă ești îndeajuns
de neîndurătoare. O
să te opresc de la a
te da bătută prea
ușor.**

**Felicity nu știu ce
să mai zică.**

**— Acum, zise
Stephen, trebuie să
găsim acea cale, nu-i**

**aşa? Eu sugerez să
îl lipsim pe domnul
Dunsmore de
drepturile sale de
proprietate.**

**— Ce vrei să
spui? întrebă
Felicity.**

Stephen zâmbi.

**— Pur şi simplu
că nu are niciun**

**drept asupra averii.
Este vinovat de furt
și, probabil, de
fraudă și de sperjur.**

**— Doamne,
Dumnezeule, spuse
Miles, așa el**

**— Totuși, nu este
totul atât de
limpede și de
evident îi avertiză**

**Stephen, pentru că,
din câte știu eu,
legea este neclară în
privința
maternității
dubioase. Nu se
întâmplă prea des.
În caz de paternitate
îndoielnică, minorul
se prezumă a fi al
soțului mamei**

**copilului, cu
excepția situației în
care el neagă în mod
specific acest lucru.
Odată ce a acceptat
un copil, un bărbat
nu poate să se
răzgândească.**

**Aceasta se întâmplă
deoarece
paternitatea este**

**imposibil de
confirmat sau de
infirmit. În acest
caz însă, aş zice că
avem o fraudă ce
poate fi dovedită.**

**— L-am prins!
zise Miles.**

**Stephen ridică o
mână.**

— Nu chiar. Avem

**doar ceva cu care să
îl încolțim. În
primul rând, trebuie
să obținem dovezi
documentate că
povestea lui Felicity
este adevărată.**

**— Ce? exclamă
Felicity.**

**— Nu fi supărată.
Eu te cred, dar**

**tribunalele vor
dovezi. Avem nevoie
de mărturia familiei
la care ai stat și de
cea a doctorului
doamnei Dunsmore,
care trebuie să fi
știut că ea nu a dat
naștere copilului.
Asta poate fi dificil,
din moment ce**

**presupun că el a
sprijinit această
înșelăciune.**

**— Vrei să spui că
el ar putea să fie
dispus să jure că
lucruri le au stat
altfel pentru a-și
scăpa pielea?
întrebă Miles.**

— Într-adevăr.

— La naiba! Și
dacă se va ajunge la
cuvântul lui
împotriva familiei
Bitten, ar putea fi
crezut.

— Cel puțin, va
ridica unele îndoieli.
Dacă obținem
destule dovezi ca
Dunsmore să se

**îngrijoreze, am
putea să îl speriem
fără să se ajungă la
tribunal.**

**Felicity se aplecă
înainte.**

**— Dar am putea
să îl speriem ca să
renunțe la orice
contact cu Kieran?
întrebă ea.**

**— Depinde cât de
disperat și de
hotărât este și de
cât de bine înțelege
legea. Un asemenea
caz nu va fi rezolvat
ușor, în special dacă
doctorul este
capabil să mintă. Ar
putea să se judece
câțiva ani.**

**Administratorii
averii băiatului vor
trebui, probabil, să
facă față acuzațiilor,
iar costurile ar
putea seca averea.
El ar putea să ne
amenințe cu asta.**

**— Aș plăti eu
orice cost din
averea mea.**

**— Atunci va seca
a ta, punctă
Stephen. Procesele
au caracteristica
remarcabilă că pot
dura până când banii
reclamantilor se
termină.**

**Administratorii tăi
vor face tot
posibilul pentru a**

**preveni un astfel de
abuz asupra
moștenirii. Înțeleg
că ai administratori
până împlinești
treizeci de ani?**

**— Cu excepția
cazului în care mă
mărit, spuse Felicity
și nu își putu
stăpâni o privire**

**aruncată lui Miles.
Atunci soțul meu
devine
administratorul
averii.**

**Stephen ridică din
umeri.**

**— Atunci nu o să
poți să contribui cu
bani la această
cauză până când**

**împlinești treizeci
de ani sau te măriți.
Să sperăm că
Dunsmore va da
înapoi când va vedea
cărțile pe care le
avem în mână.**

**Grupul începu să
discute unele
chestiuni practice
cu privire la**

adunarea dovezilor.
Felicity **îl**
întrerupse:

— Problema este
că Rupert nu o să
mi-l dea *mie* pe
Kieran. Ce motiv ar
putea avea?

Stephen își frecă
nasul bine definit.

— Acesta este un

**laț la frânghie, nu-i
așa? Poate că, din
moment ce el va
pleca din zonă, ar
putea să lase copilul
în grija ta.**

**— Administratorii
averii băiatului nu
vor agreea acest
lucru, spuse Miles.
Fără supărare, dar**

conacul Foy nu e tocmai locul ideal pentru a crește un copil.

— Iar Michael Craig va ține totul sub observație, punctă Felicity. Dacă avocații nu vor obiecta, el o va face. Nu va merge.

Blanche interveni:

**— Îți amintești ce
ți-am zis despre
renunțatul cu
ușurință, Felicity?
Voi, irlandezii!
Parcă mereu căutați
sfârșitul tragic.**

**— Atunci, ce
sugerezi să fac?
întrebă Felicity.**

— Mărită-te cu
Miles.

— Ce?

Blanche zâmbi.

— Gândește-te,
zise ea. Dacă te
măriți cu Miles, îl
dezarmezi complet
pe Dunsmore. După
cum ai zis, el îl va
răni atunci pe copil

**din răzbunare. Dar
dacă îi sunt
prezentate dovezi
care l-ar putea băga
la închisoare, l-ar
aduce la stâlpul
infamiei sau l-ar
putea urca într-un
vas către Australia,
atunci ar putea fi
oprit. Dacă îți vei**

**permite să îi oferi o
mită, o mică parte
din averea ta, ar
putea chiar să fie
rezonabil.**

**— Nu văd cum l-ar
putea ajuta asta pe
Kieran.**

**— În schimbul
păstrării tăcerii și a
sumei oferite, el ar**

**trebui să părăsească
Irlanda, după ce își
va încredința fiul ca
pupil unuia dintre
cei mai respectabili
și mai puternici
oameni din zonă.**

**— Conte de
Kilgoran, spuse
repede Beth. Genial!
Acest lucru îi va da**

**chiar acestui ticălos
aparenta virtute că
a luat această
decizie înțeleaptă.**

**— Și este chiar
mai minunat, zise
Stephen, dacă ne
amintim că, în
curând, Miles va
moșteni această
tutelă.**

— **Dumnezeule!**

**exclamă Miles. Și,
potrivit mamei
mele, oricine din
Irlanda poate găsi
vreo relație de
rudenie cu
altcineva, astfel că
Dunsmore poate
susține chiar că
Kilgoran este o rudă**

**îndepărtată a soției
sale. Zâmbi către
Felicity și exclamă:
Am reușit!**

— Da?

**Felicity ar fi vrut
să creadă, dar i se
părea un plan atât
de fragil ca dantela
de mătase a rochiei
lui Blanche.**

— Trebuie să văd
planul înfăptuit
înainte de a crede în
el, zise ea.

— Ar trebui să îți
spună Tomasina [20],
remarcă Miles
binedispus. Așadar,
primul lucru pe care
trebuie să îl facem
este să adunăm

**dovezi. Cum ziceai
că se numește
familia aceea?**

**— Bitten. Stăteau
nu departe de un
orășel numit Long
Upton.**

**— Mă duc eu, zise
Miles ridicându-se
în picioare.**

— Stop! spuse

**Stephen. Dincolo de
faptul că este prea
târziu să te duci
undeva în noaptea
asta, nu trebuie să
fii implicat, Miles.
Cunosc un avocat
bun din zona aceea.
O să îi scriu să
adune documentele
necesare și să vadă**

**dacă poate să afle
care doctor s-a
ocupat de doamna
Dunsmore. Deși
acest element mă
îngrijorează încă.**

**Miles începu să se
plimbe prin încăpere
ca un tigru ce nu-și
găsește liniștea.**

— Vrei să spui că

**eu nu pot face
nimic? întreabă el.**

**— Nimic ce poate
să pară o
interferență sau o
simplă intimidare.**

**Miles mai făcu un
tur al camerei.**

**— Atunci ce
dracului să fac?**

— Du-te la

**vânătoare,
prigonește-o pe
Felicity și așteaptă
să apară Dunsmore.
În curând, cu voia
lui Dumnezeu. Și
atunci vom ști că nu
e în altă parte.**

**— Ca să-l
răpească Kieran,
vrei să spui!**

**exclamă Felicity
ridicându-se în
picioare.**

**— Mai degrabă mă
gândeam să nu ne
ghicească planul și
să nu intervină în
adunarea probelor.
Dar nu pare a fi un
om cu o vedere
largă.**

**Miles își trecu un
braț în jurul lui
Felicity, iar ea se
sprijini de el
recunoscătoare.**

**— Nu cred că va
bănuși nimic, spuse
ea. Doamne, dacă m-
aș fi gândit că ce a
făcut era ilegal...**

Stephen închise

**carnetul în care
luase notițe și se
ridică.**

**— O să scriu
epistolele și le
putem trimite la
prima oră. Un
portret al lui
Felicity ar fi
folositor.**

— Pot face eu

unul, zise Beth.

**Felicity își puse
mâna pe brațul lui
Stephen și întrebă:**

**— Cât timp va
dura?**

**— Cel puțin o
săptămână.**

— O săptămână!

**Miles o luă în
brațe.**

—

Urăști

**așteptarea la fel de
mult ca mine,
iubire, dar o să
așteptăm atâta timp
cât trebuie.**

**Ea ridică privirea
spre el.**

— **Cât timp avem
vești de la mama ta
că fiul meu este în**

siguranță.

**— Vom avea, îi
răspunse el, apoi un
zâmbet îi lumină
fața. Să înțeleg că
suntem logodiți în
vederea căsătoriei
ce trebuie să se
petreacă imediat ce
tutela mea ia
sfârșit?**

**Felicity se dădu
înapoi puțin.**

**— Nu am promis
asta!**

**— Este o parte a
planului. Dacă
reușim să îl facem
pe Kieran pupilul lui
Kilgoran, cum altfel
ai putea să ai grijă
de el mai bine?**

**Era o perspectivă
atât de atrăgătoare –
că i-ar putea avea
atât pe Kieran, cât
și pe Miles – încât
lui Felicity îi veni să
plângă. Dar ar fi
periculos să se
îmblânzească atât
de curând. Îndepărtă
tandrețea**

**seducătoare a
îmbrățișării lui.**

**— Cu această
tentative, Miles
Cavanagh, ai putea
să mă duci la altar
într-o zi. Dar trebuie
întâi să văd
documentul de
tutelă semnat și
sigilat.**

— Cred că puțină relaxare și distracție sunt binevenite, zise Beth, ridicându-se.

Se duse la un sertar și, spre uimirea lui Felicity, scoase un pachet de bețișoare de joc. Le împrăștie pe masă și

**toți se implicară cu
toată seriozitatea în
acest joc de copii,
condimentând totul
cu mize ridicol de
mari. Felicity avu
nevoie de puțină
convingere ca să se
alăture, dar câteva
ore mai târziu,
complet relaxată,**

**realiză că petrecuse,
poate, cele mai
frumoase clipe din
viața ei. Totuși, nu
ar fi trebuit să se
distreze în astfel de
momente. Își mască
starea de confuzie
printr-un căscat și
se scuza că e
obosită.**

— Da, e târziu,
zise Beth, și cred că
am reușit un portret
destul de
asemănător.

Felicity fu uimită
să observe că Beth
avea un caiet de
desen. Se duse să se
uite și văzu câteva
schițe reușite ale ei

**la masa de jos, atât
din profil, cât și din
față.**

**— Sunt foarte
bune, spuse ea, dar,
de fapt, abia o
recunoștea pe acea
fată care râdea.**

**Beth închise
caietul.**

— Ar trebui să

**servească scopului
de a fi recunoscută
de familia Bittens.
Vrei să mănânci
ceva înainte să te
retragi?**

**Felicity refuză și
îi lăasă să se bucure
de supă, de ceai și
de sendvișurile cu
brânză, întrebându-**

**se de ce i se părea
totul atât de
alarmant. Până să
ajungă în cameră și
să sune după
Harriet, înțelese. Se
temea că, în ciuda
tuturor, tânăra care
râdea din desene era
o iluzie; în realitate,
era Felicity cea**

**precaută,
amenințată de o
viață plină de teamă
și de luptă alături de
Rupert Dunsmore.**

**A doua zi, fiind
duminică, nu se
vâna, dar toată
lumea avea să fie
salvată de la
plictiseală de**

**petrecerea lui
Lucien. Nu era
disponibil nici
serviciul poștal, dar
scrisoarea lui
Stephen fu trimisă
printr-un servitor.
În timp ce Felicity
stătea lângă Miles,
uitându-se după
omul care se**

**îndepărta călare, ea
spuse încet:**

**— Vreau să merg
cu el.**

**— Știu. Este
înnebunitor, nu-i
așa, să trebuiască să
pierdem vremea și
să jucăm jocuri
stupide.**

— Pupila

**capricioasă și
tutorele nemilos,
oftă ea. Deci, ce se
întâmplă în actul
următor?**

**— Cu excepția
cazului în care
refuzi să mergi la
biserica, nu îmi pot
imagina.**

— Atunci o să las

**Sabatul să mă
înmoaie un pic,
spuse ea și îl privi.
Totuși, cred că te-ai
distrat când m-ai
legat.**

**— Nu e adevărat,
dar nu m-am distrat
nici când te-am
văzut cățărându-te
pe Lucien.**

— M-am cățărat!?

— O descriere

politicoasă. Ești

prea bună, în special

în acest rol.

Din moment ce se

părea că găsiseră un

subiect de

ciondăneală, Felicity

își puse mâinile în

șolduri și ridică

vocea.

**— Ești gelos,
Miles Cavanagh.
Tutore sau nu, cred
că ai pus ochii
lacomi pe averea
mea. O să fie șerpi
în Irlanda înainte să
vezi vreun bănuț din
ea!**

— Este deja un

**șarpe în Irlanda,
trebuie să recunoști.
Și nu știai că, în
calitate de tutore al
tău pot să pretind
cheltuieli
rezonabile? Cum ar
fi costul aducerii
tale aici.**

—

Costul...

Dumnezeu să te facă

**să putrezești, Miles
Cavanagh! Încerci să
mă faci să plătesc
pentru propria mea
întemnițare? O să
mă apuc să scriu
administratorilor
mei chiar în acest
moment!**

**Ea se îndepărtă
observându-l pe**

**majordom cum își
dădea ochii peste
cap auzind aceste
lucruri.**

**Totuși, nu avea
niciun rost să
înceapă o ceartă
despre mersul la
biserica, așa că
Felicity se alătură
celorlalți într-o**

**excursie pe jos de
peste trei kilometri
cătore cel mai
apropiat sat,
Thorpe, pentru a
participa la slujba de
duminică.**

**Beth explică
faptul că ei preferau
biserica simplă din
sat în locul celei**

**mari de la oraş,
frecventată tot
timpul de
meltonieni.**

**— Prin aceasta
mă refer la oaspeţii
care vin la
vânătoare, nu la
rezidenţii locali,
săraci, care trebuie
să suporte**

**congregația din
timpul iernii care,
în cea mai mare
parte a timpului,
doarme din cauza
efectelor
petrecerilor de
sâmbătă noaptea.**

**— Mă îndoiesc că
sunt atât de săraci
cu toți oamenii**

**aceștia de văză în
jur.**

**— Adevărat. Este
un loc prosper în
ziua de azi.**

**Plimbarea scurtă
în soarele iernii fu
plăcută, în special
deoarece fusese
acompaniată spre
final de sunetul**

**clopotului ce chema
congregația.**

**Biserica avea
frumusețea pe care
i-o dau locului
câteva sute de ani
de rugăciuni, iar
slujba fu simplă și
plină de cucernicie.
Când veni vremea să
iasă și să stea de**

**vorbă cu localnicii,
lui Felicity îi veni
greu să-și
amintească faptul că
trebuia să fie o
răzvrătită. În timp
ce se întorcea spre
casă, la brațul lui
Miles, ea spuse:**

**— Mi-aș dori să
știm ce pune la cale**

Rupert.

**Miles îi atinse
ușor mâna.**

**— Liniștește-te,
copilă. Va fi aici cât
de curând și atunci
vom ști când se va
întâmpla acest lucru
pentru că o să te
contacteze.**

— Să mă

liniștesc!

**Acea atingere era
menită să o
calmeze, știa asta,
și totuși fusese
scuturată de un fior
de dorință. Își
eliberă mâna și lăsă
un spațiu între ei.**

**— Dacă aș putea fi
sigură că fiul meu**

este în siguranță...

**— Ai încredere în
mama mea.**

— Încerc. Încerc.

capitolul 18

**La întoarcere se
așezară cu toții
pentru a se desfăta
cu un prânz ușor.
După aceea însă,
începură pregătirile
pentru petrecere. De
fapt, pentru că
duminica după-**

**amiaza era
momentul
tradițional al
vânzărilor de cai în
Melton – Târgul, le
ziceau ei – oaspeții
puteau sosi oricând.
Lucien, Hall și
Stephen plecară în
vizită, iar Miles
plănuise să rămână**

**la grajdurile de la
Vauxhall, din
moment ce erau
atâția bărbați
interesați să îi
cumpere caii.**

**— Presupun că eu
va trebui să stau
aici ca să pun masa
și să aranjez florile,
spuse Felicity cu un**

**sincer resentment,
deoarece tânjea
după cai.**

Miles o surprinse.

**— Sunt chiar așa
de crud? Poți veni
cu mine dacă te
porți frumos. Ca
reprezentantă a Foy,
ai dreptul ăsta.**

Felicity fu foarte

**tentată să își iasă
din rol și să îl
îmbrățișeze. Încet,
spuse:**

**— Și va fi o ocazie
excelentă ca să mă
dau în stambă și să
stabilesc un
contact.**

**Nu mult după
aceea, se plimbau**

**prin grădină către
grajduri,
acompaniați de o
pisică mică și
voioasă. Grajdurile
de la Vauxhall nu
erau la fel de mari
precum cele de la
Foy sau de la
Clonnagh, dar erau
cu adevărat**

magnifice.

**— Ia uite, zise
Felicity în timp ce
se apropiau de
clădirea principală,
oricine ar putea
crede că acesta e un
conac în toată
regula.**

**Adevărul era că
proporțiile elegante**

**și ferestrele înalte
chiar dădeau această
impresie.**

**— Tot acest loc a
fost construit abia
acum cinci ani,
pentru majoratul lui
Lucien. Atât prin
eleganță, cât și prin
eficiență, aș spune
că sunt cele mai**

**bune grajduri din
Anglia.**

**Felicity își aminti
o anumită
conversație
provocatoare
purtată cu
marchizul. Nu se
putu abține să nu
roșească. Cum
putuse să fie atât de**

**îndrăzneată? Era
interesant, totuși,
că Miles fusese
gelos. Ce excitant
era să știe că îl
putea înnebuni doar
flirtând cu un alt
bărbat.**

**Își forță mintea să
se concentreze la
chestiuni ecvestre**

**în timp ce intrau în
clădirea grajdului
printr-o ușă
frumoasă din
mahon. Felicity se
trezi într-un fel de
coridor, înconjurată
de stâlpi ornați cu
caneluri și un tavan
boltit.**

— Doamne, e o

catedrală!

**— Toată Anglia
divinizează caii și ce
altă creatură ar
merita oare
venerația? zise
Miles.**

**O conduse către o
zonă în care erau
boxe deschise
dinspre care se**

**simțea mirosul de
cai. Gardeen sări la
un mănunchi de
paie.**

**— Este posibil să
fi găsit un șobolan?
întrebă Felicity.
Annie va fi extrem
de supărată dacă se
întâmplă ceva cu
Gardeen.**

**— Un șobolan?
Mușcă-ți limba! Ar
îndrăzni oare o
asemenea creatură
să invadeze un
astfel de loc sfânt?
Și, pe lângă asta,
sunt atât terieri, cât
și pisici care elimină
dăunătorii.**

Miles ridică totuși

pisicuța.

— Dar terierii și pisicile de grajd ar putea să nu tolereze un invadator și ar putea să o servească la prânz, spuse el. Mai bine îți păstrezi ghearele, micuț.

Felicity își dădu seama că acele

**cuvinte fuseseră, de
fapt, adresate ei.
Șeful grăjdurilor se
aprofia pentru a-l
întâmpina, iar mai
mulți grăjdari și
ajutoare erau în
preajmă, pregătind
locul pentru Târg.
Oricare dintre acești
bărbați putea fi**

**genul de bârfitor
care să împrăştie
vestea că o
ştrengăriţă irlandeză
sălbatică este ținută
prizonieră în zonă.
Oricare dintre ei ar
putea avea un mesaj
pentru ea.**

**Felicity îşi ridică
bărbia şi călcă**

apăsăsat.

— Observ că englezii construiesc palate pentru cai și lasă țăranii în bordeie.

— Țăranii irlandezi o duc, de cele mai multe ori, mai rău decât oamenii de rând de

aici.

Ea rânji la el.

— Ei na! În

curând o să spui că

englezii sunt

oamenii lui

Dumnezeu!

— Nicidecum,

spuse Miles, care

era imaginea

perfectă a tutorelui

**obosit. Ești
interesată de cai,
Felicity?**

**— Singurii care
merită interesul
sunt cei irlandezi.**

**— Aici, draga
mea, ai putea avea
dreptate.**

**Erau boxe
deschise pentru**

**douăzeci de cai, iar
Miles îi spuse că
erau la fel de multe
și de cealaltă parte a
clădirii. Majoritatea
cailor din această
secțiune îi
aparțineau lui, iar
Felicity îi inspectă
cu interes. Erau
animale frumoase,**

**așa cum ea se și
așteptase. Era
interesată însă să
găsească unul pe
care îl știa —
Argonaut, calul care
era să dea de necaz
de două ori din
cauza ei.**

**— Cum a ajuns
aici? îl întreabă ea pe**

Miles.

**— Era destinat
pentru Lucien. I l-
am trimis imediat
ce am ajuns la
Clonnagh.**

**Argonaut îi
stârnea amintiri
despre prima
întâlnire cu Miles,
urmate de amintiri**

ale zădărnicii fugii ei. Felicity se uită la Miles și bănuie că era bântuit de gânduri asemănătoare.

— Nici să nu te gândești, murmură el. Tutorele nemilos și pupila răzvrătită, îți amintești?

Servitorii își

**făcură de lucru în
altă parte, în mod
politicos, dar unii
rămăseseră în
apropiere. Nesigură
dacă juca sau nu
teatru, Felicity se
apropie de Miles și
își puse mâna pe
brațul lui.**

— Dar ce-ar trebui

**să facă o răzvrătită?
îl tachină ea încet.
În special în
preajma unui tutore
atât de chipeș și de
arătos?**

**El își încleștă
fălcile.**

**— Să se poarte
cum se cuvine de
teama**

consecințelor.

**— Sau să îl
seducă pentru a-și
urma cauza, spuse
ea și își strecură
mâna în sus, peste
pieptul lui și îi
mângâie ușor
obrazul. Ceea ce ar
putea duce la *cele
mai* interesante**

consecințe...

El îi prinse mâna.

— Cum ar fi o sarcină, spuse Miles în șoaptă. Se uită repede în jur. Ești însărcinată, Felicity?

Încheietura o ardea în mâna lui.

— Nu o să am nici

**cea mai vagă idee
timp de încă o
săptămână sau mai
mult.**

**— Dar nu ai vrea
să mărești riscul,
nu-i așa?**

**Miles îi dădu
drumul atât de
brusc încât ea se
întrebă dacă și el**

**simțise aceeași
căldură chinuitoare.**

**— Așa că să nu
mai încerci așa ceva
într-un loc și mai
intim. Nu te aștepta
la o reținere
supraomenească din
partea mea de
fiecare dată.**

Felicity simțea că

**îi vine să rîdă de
bucurie pentru că el
era atît de
vulnerabil în fața ei.
Se îndepărtă cu un
pas, dar nu putu
rezista să nu
murmure:**

**— Îmi lipsești
atît de mult.**

Miles se întoarce

**să mângâie pata albă
de pe botul unei
iepe din apropiere.**

**— Ah, îmi
amintesc de o
partidă bună de
călărit, spuse el ca
și cum s-ar fi
adresat calului. Dacă
aceasta ar fi o lume
liberă și normală,**

**am fi liberi să
călărim din nou.**

**Felicity prinse
înțelesul vorbelor.**

**— Dar așa cum
este, s-ar putea să o
vezi că se duce la alt
mascul.**

**Mâna lui se
strânse pe coama
calului.**

— Ea nu se va duce niciodată la un mascul care nu este demn de ea.

— Ești un prost romantic.

— Sunt irlandez, zise el și, adăugă, de parcă se adresa iepei: Ești demnă de tot ce este mai bun,

**frumoasa mea
mătăsoasă, și o să
mă asigur că o să ai
parte de așa ceva. Și
o să te călăresc din
nou, pe cuvântul
meu. O partidă hună
în lumina soarelui,
prin ploaie blândă și
prin foc...**

— Este o iapă

**miraculoasă, cu
adevărat, dacă o
poți călări prin foc!**

**Dar Felicity nu își
putu controla vocea
care îi tremura într-
un amestec de râs și
dorință animalică.
Se apropie și își
puse mâna pe a lui,
pe gâtul calului.**

—

**Recunosc
faptul că a trecut
ceva vreme de când
am călărit ultima
oară, spuse ea și
mângâie mâna lui
frumoasă. În special
așa cum a vrut
Dumnezeu. Cu
puterea animalului
între picioarele**

mele.

**O nuanță purpurie
se strecură pe
chipul lui, iar
răsuflarea i se
acceleră.**

**— O, Doamne,
suntem nebuni, zise
ea făcând un pas
înapoi. Gata cu asta!**

El râse și se

îndepărtă.

— Cumva cred că niciodată nu o să mă satur de genul ăsta de călărit. De fapt, o partidă acum ar fi o ușurare binecuvântată.

Merseră până la capătul boxelor într-o liniște precaută,

**timp în care inima
lui Felicity își
temperă ritmul.**

**— Vrei să
inspectezi magazinele
și încăperile pentru
echipamentul de
călărie? întrebă el,
din nou în rolul
tutorelui plictisit.**

Felicity ieși la

aer.

**— O, sunt sigură
că sunt
corespunzătoare,
așa cum reușesc
banii englezești să le
facă. Iar când el veni
lângă ea, Felicity
adăugă: Urăsc asta.**

**— Nici eu nu mă
simt mai**

confortabil.

**Felicity îl înțelese
și își înăbuși râsul.
Suferea și ea de o
durere similară și de
altele mai profunde
și mai pline de
semnificație.**

**Trebuia să
vorbească cu el, să
aibă o discuție**

**adevărată, dar zona
grajdurilor nu era
mai ferită decât
fuseseră boxele și,
în curând, avea să
fie plin de
meltonieni.**

**Se uită în jur,
apoi se îndreptă
prin poarta pentru
trăsuri, către un**

**gard din lemn ce
înconjura o pajiște
unde pășteau câțiva
cai. El o urmă și
zise:**

**— Nu uita să pari
nemulțumită.**

**— Asta nu e greu
pentru că sunt
nemulțumită de
viață în acest**

**moment. Ce-am
făcut ca să merit
asta?**

**— Ai făcut sex cu
Dunsmore, replică el
categoric.**

**Ea se uită la el,
iar resentimentul pe
care îl simțea era
real.**

— Aveam

cincisprezece ani!

**Ochii lui erau reci
când îi întâlnește pe
ai ei.**

**— Sunt băieți
care luptă pe corăbii
la cincisprezece ani,
iar alții sunt
implicați în comerț.
Fetele de vârstă aia
lucrează cot la cot**

cu adulții. Adevărul este că ai fost la fel de încăpățânată ca și acum. Dacă te-ai fi purtat cum se cuvenea, asta nu s-ar fi întâmplat.

— Deci e numai vina mea, nu-i așa?

Furia se trezi în ea, ridicându-se

precum un abur fierbinte.

— Vreau doar să zic că ai făcut *ceva*. Nu ai fost răpită și obligată. Îți aduci aminte ce a zis mama legat de felul în care Sălbaticii declanșau capcanele lordului Whitmore?

Și aia a fost ceva intenționat.

Pretindeam că luptam împotriva cruzimii, dar adevărul e că era o aventură, un mod de a arăta că eram în stare să îi păcălim pe cei care ne supravegheau.

**Credeam că emoția
merită orice risc. La
dracu', nu ar fi fost
nicio emoție fără
vreun risc.**

**— Nu e același
lucru!**

**Miles îi înfruntă
furia cu calm.**

**— Există unele
similitudini. Cum**

**era ca paznicul
terenului de
vânătoare să ne
prindă și să ne
împuște? Cum era
dacă eu sau unul
dintre ceilalți
rămâneam ologi
pentru tot restul
vieții? Am fi. Trăit
astăzi toți având pe**

**conștiință
consecințele și nu
am mai fi putut
spune că nu am
făcut *nimic*. Este un
mod prea ușor de a
scăpa de
responsabilitate.**

— Dar...

El o întrerupse:

— Dar, în cazul

**tău, ai fost sedusă și
păcălită. Adevărat.
De-asta aș vrea să îl
împușc acum pe
Dunsmore.**

**Ea se simți la fel
de dezorientată ca și
cum ar fi fost lovită
în cap.**

**— Niciodată!
răspunse.**

— Cea mai mare parte a planului nostru va merge la fel de bine dacă el este mort.

— Nu, nu va merge. Nu avem nimic împotriva lui Michael Craig, iar dacă Rupert este mort, el va deține

puterea legală.

**Asta îl puse pe
gânduri pe Miles.**

**— La dracu', e
adevărat.**

**Felicity se opri ca
să își tragă
răsuflarea și să își
regăsească
echilibrul.**

— Așadar,

**prelegerea ta despre
responsabilitate a
fost doar pentru a
pune în scenă o
ceartă pentru un
eventual
observator?**

— Nu.

**— Adică ai vorbit
serios? Cum**

îndrăznești să dai

vina pe mine? Cum?

**— Cum de crezi
că nu ești de vină?
Dacă ai fi stat acasă
și ai fi cusut
goblenuri sau ți-ai fi
îmbunătățit
caligrafia, Dunsmore
nu ar fi venit să te
adulmece.**

— Și dacă tu ai fi

**stat acasă ai fi
murit de plictiseală!**

**— Eu am fost la
școală. Caligrafia
mea este excelență
și pot citi și în
latină, și în greacă.
Te asigur că nu am
avut timp de
întâlniri secrete la
țară.**

**— Ai găsit timp să
declanșezi capcane,
nu? spuse Felicity
lovind cu pumnul în
gardul de lemn. Erai
băiat și erai liber să
te duci unde pofteai.
Dacă o femeie
localnică s-ar fi
decis să te seducă,
nu ar fi avut nicio**

**problemă. La naiba,
probabil că așa ai și
trăit prima
experiență cu o
femeie!**

**— Nu a fost așa.
Dar dacă ar fi fost,
nu aș fi avut deloc
de suferit, cu
excepția cazului în
care ar fi avut sifilis.**

**Asta e diferența
dintre băieți și fete.
Ar fi trebuit să știi
asta. Și cred că ai
știut asta.**

**— Nu am știut. Nu
mi-a spus nimeni
niciodată.**

**— Aveai nevoie să
ți se spună? Nu a
fost nicio fetișcană**

**de prin zonă prinsă
nemăritată cu burta
la gură?**

**Felicity se dădu
înapoi.**

**— De ce mă ataci
așa? întrebă ea.**

**— Pentru că toată
această furie
clocotitoare nu este
un rol. Trebuie să**

**încetezi să dai vina
pe toată lumea și să
plesnești din bici în
stânga și în dreapta.
Sigur, viața ta nu a
fost mereu dreaptă,
nu mai mult decât
ar fi fost a mea dacă
aș fi fost împușcat
de paznicul
terenului de**

**vânătoare al lordului
Whitmore și nu aș
mai fi putut
niciodată să mai
călăresc. Dar ai avut
un rol în a crea
încurcătura în care
ai intrat, așa cum aș
fi făcut-o și eu.
Trebuie să dai totul
uitării.**

**— Și să stau acasă
și să cos goblenuri?**

El zâmbi discret.

**— Dacă ai fi fost
crescută cum se
cuvine, ai fi depășit
stadiul goblenurilor.**

**Felicity șuieră de
nervi.**

**— Miles
Cavanagh, vrei să**

**spui că vezi în mine
un bucluc prea mare
și vrei să devin un
fel de neroadă care
face tot ceea ce i se
spune? Asta se va
întâmpla când peștii
vor sări din râul
Shannon direct în
plasele pescarilor!**

Spunând aceasta,

**Felicity se întoarce
brusc și se îndreaptă
spre casă. Miles nu
se duse după ea, dar
asta, doar pentru că
primul membru din
fraternitatea
vânătorilor sosi să
inspecteze și,
posibil, chiar să facă
o achiziție.**

**Felicity intră
furioasă în casă,
resimțindu-se după
mustrarea primită și
aproape că se ciocni
de Beth, care ducea
un vas mare cu
portocale.**

**— Te-a supărat
ceva? întreabă Beth.**

— Doar un anumit

**tutore hain, atâta
tot.**

**Felicity s-ar fi
strecurat mai
departe, dar Beth îi
înmână bolul.**

**— Du astea în
sufragerie, dragă.
Vin și eu imediat cu
nucile.**

Felicity fu tentată

**să scape de povară
și să lase portocalele
să se rostogolească
pe podea, dar acest
lucru ar fi dovedit
că este o căpoasă și
o rebelă fără minte,
astfel că se supuse.
Sufrageria era
aproape gata pentru
masa de seară,**

**decorată cu
frumoase
aranjamente
culinare. Ea puse
vasul într-un spațiu
rămas liber, însă îi
dădu drumul mai
tare decât se
așteptase, iar unele
portocale se
clătinară și căzură**

**pe podea. În timp ce
se întindea să le
adune, o auzi pe
Beth care intră în
încăpere. Puse pe
masă un bol mare cu
nuci și prinse o
portocală care se
rostogolea.**

**— Așa, zise ea
punând fructul**

**înapoi în bol, spune-
mi ce ți-a mai făcut
omul acela
îngrozitor.**

**— Ești la fel de
rea ca și el!
Presupun că *tu* nu
te-ai fi lăsat sedusă
la cincisprezece ani,
nu-i așa, indiferent
cât de singură ai fi**

**fost? Și chiar dacă
erai genul care se
lăsa sedusă – nebună
și ușuratică, mai
bine zis –, sunt
sigură că nu ai fi
avut ocazia pentru
că ai fi stat unde
trebuia să stai,
cosând goblenuri!**

— Am avut astfel

**un astfel de
handicap, răspunse
Beth cu blândețe.
Am fost crescută
într-o școală de fete.**

— *Crescută?*

**— Da. Cred că nu
am mers nicăieri
fără însoțitor până
după căsătorie.**

— Nicăieri?

Felicity rămase aproape fără cuvinte. Știa că educația ei fusese neconvențională, dar nu și-ar fi imaginat astfel de restricții. Nu e de mirare că Miles fusese surprins că avusese ocazia să o

ia pe căi greșite.

— Este normal? o întrebă ea pe Beth.

— Nu este ciudat în rândul înaltei societăți, iar școala era în oraș, unde oricine trebuie să fie mult mai atent. La țară, tinerele au mai multă libertate, dar

**înțeleg că tu ai avut
toată libertatea din
lume.**

Felicity izbucni:

— Libertate!

**Acesta este
cuvântul. Și de ce
nu ar trebui să fim
toți liberi?**

**— Poate pentru că
libertatea este**

**periculoasă pentru
cei care nu sunt
pregătiți pentru ea.
Oare îi lăsăm pe
copii să meargă
oriunde doresc?**

**— Eu nu eram un
copil.**

**— Eu am crezut
că erai. Nu asta era
ideea? Chiar un**

copil neglijat. Libertatea ta nu ar fi fost periculoasă dacă nu ai fi simțit că atenția unui bărbat, a oricărui bărbat, avea valoare. Și, desigur, dacă ai fi fost informată cu privire la curtare și la felul în care

**aceasta se
desfășoară.**

**Felicity se simți
amenințată.**

**— Vrei să spui că
femeile *nu ar trebui*
să fie libere? Mi se
pare că Mary
Wollstonecraft zicea
că femeile sunt
creaturi slabe și,**

**precum copiii,
trebuie să fie
protejate pentru
binele lor. Mi se
pare un lucru
dezgustător.**

**Ochii lui Beth se
aprinseră.**

**— Hai să ne luăm
ceaiul, în timp ce
discutăm despre**

**asta. Cred, zise ea
conducând-o către
bibliotecă pe
Felicity, că doamna
Wollstonecraft voia
să spună că femeile,
așa cum sunt ele
acum, nu sunt
pregătite pentru
libertate, din
moment ce mințile**

**nu le sunt educate,
iar trupurile nu le
sunt puternice. De
asemenea, nu au
fost antrenate să
accepte
responsabilitățile
care vin odată cu
drepturile.**

**— Și a cui vină
este? întreabă**

Felicity, aruncându-se în scaunul solid ce fusese, nu cu mult timp în urmă, închisoarea ei.

— A părinților lor. De cele mai multe ori a mamelor, la fel ca și a taților. Mamele au tendința îngrozitoare de a

**încuraja orgoliul
fetelor lor. Îți
amintești de părinții
tăi? întrebă Beth în
timp ce suna
clopoțelul.**

**Până să vină
valetul ca să preia
comanda pentru
ceai, Felicity
împărtăși amintirile**

**vagi pe care le avea
despre părinții ei.
Beth ascultă, apoi
zise:**

**— Se pare că
părinții te-au
crescut într-un mod
foarte convențional.**

— Probabil.

**— Ti-ar fi plăcut
să fie așa? întrebă**

**Beth, care se așeză
pe un scaun, mai
aproape.**

**Felicity se gândi
să se opună acestei
discuții, care avea,
în mod clar, un scop
educativ. Nu era
sigură dacă vreunul
dintre acești oameni
avea dreptul să o**

**educe. Dar apoi i se
păru o prostie.
Educația are oricând
valoare, iar din
momentul sumbru
în care părinții ei
muriseră îi lipsea o
persoană sufletistă
cu care să aibă
discuții lungi.
Recent, fusese**

Miles, dar discuția lor aluneca spre prea multe alte subiecte care o împiedicau să fie rațională. Poate că în Beth putea avea încredere.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut o viață de familie normală,

**spuse ea
desfăcându-și
boneta și lăsând-o
pe jos. Și cred că ar
fi fost mai bine dacă
aș fi fost educată
așa cum se cuvine
de o persoană care
m-ar fi obligat să
învăț lucrurile pe
care nu voiam să le**

**învăţ, adăugă şi apoi
zâmbi. Dar a fost o
viaţă frumoasă până
la urmă, am fost
liberă să călăresc la
ţară pe cei mai
frumoşi cai pe care
Dumnezeu i-a creat.**

**— Ai avut mai
multă libertate
decât majoritatea**

**băieților, să știi, din
moment ce nu erai
deranjată de tutori
și de școli. Poate
mai multă libertate
decât e înțelept să
fie acordată. Ai fi
putut întâlni multe
pericole.**

**— Bunicul meu
m-a învățat să trag**

cu arma.

**Apoi Felicity își
aduse aminte
morala pe care i-o
făcuse Miles cu
privire la realitatea
irlandeză.**

**— Ai dreptate
însă, spuse ea.
Necazul cu familia
mea este că lor nu le**

**place să aibă de-a
face cu lucruri
neplăcute, așa că le
ignoră. Am crezut că
oamenii sunt buni și
binevoitori și nu îmi
vor face rău.
Majoritatea sunt, să
știi.**

**— Da, dar
problema o**

**reprezintă
excepțiile.**

**Tava cu ceai sosi,
iar Beth turnă în
cești.**

**— Cum e Rupert
Dunsmore, afirmă
Felicity în timp ce
își lua ceașca. Eu și
Miles tocmai am
înscenat o ceartă**

**foarte
convingătoare.**

— Excelent.

**— Da? Era despre
adevăr. Cum m-aș
putea căsători cu un
bărbat care mă
consideră un copil
răsfățat?**

**— Miles ar putea
să vorbească din**

**experiență. Și el e,
într-un fel, răsfățat.**

**— *Miles?* Doamna
Aideen nu pare
genul de femeie care
să cocoloșească un
băiat, iar el mi-a
spus că a fost la o
școală strictă.**

**— A, da, zise Beth
zâmbind. Dar ca**

**Sălbatic. Vezi tu, ei
și-au format un grup
pentru protecție.
Pretind că se apără
unul pe altul de
nedreptăți, dar a
învăța să te descurci
cu nedreptatea face
parte din pregătirea
pentru viață, nu
crezi? Și, deși**

**mama lui l-a educat
bine, fără îndoială,
cu privire la
maniere și alte
asemenea, ea l-a
cocoloșit în vederea
viitorului.**

**— Ce vrei să
spui? întrebă
Felicity, bucurându-
se cu șiretenie de**

**această discuție
despre omul pe care
îl iubea.**

**Beth lăsă jos
ceașca goală.**

**— În prezent,
Miles și Lucien sunt
la capete opuse ale
grupului Sălbaticilor
dar, în realitate,
sunt aproape egali.**

**Lucien va fi într-o zi
duce de Belcraven,
unul dintre cei mai
importanți oameni
din ținut. Într-o zi –
probabil cât de
curând –, Miles va fi
conte de Kilgoran.
În Irlanda, din câte
am înțeles, rangul
este la fel de înalt.**

—

Adevărat.

Domeniul contelui a fost bogat și puternic timp de multe generații, dar contele actual și-a făcut o reputație de politician înțelept al Irlandei. Nu este un rol ușor de asumat.

Beth aprobă din

cap.

— Știu că Miles e înspăimântat. Pe lângă complicațiile politice, este o moșie vastă și plină de dependenți.

— Printre care și Kieran, sper.

— Sunt sigură că așa va fi. În ceea ce-l

**privește pe Miles,
probabil că cea mai
înțeleaptă cale ar fi
fost să fie pregătit
fără milă pentru
acest rol, așa cum s-
a întâmplat cu
Lucien. Nu te lăsa
înșelată de firea lui
blândă. Ar putea să
preia frâiele**

**ducatului chiar și
mâine. Din câte am
înțeles, unchiul lui
Miles și-a dorit ca el
să aibă parte de o
educație
asemănătoare, chiar
să îl crească la
castelul Kilgoran.
Părinții lui au
refuzat. Singurul**

**compromis pe care
l-au făcut a fost să îl
trimită la o școală
în Anglia astfel încât
să învețe să se
poarte când are de-a
face cu noi. Și acolo
s-a alăturat
Sălbaticilor.**

—

**Conform
spuselor versiunii**

lui, asta i-a salvat viața.

— Exagerare tipic irlandeză. Fără îndoială că l-a salvat de unele bătăi. Dar înțelegi cum a fost? Părinții lui l-au salvat de presiunile pe care le aducea rangul lui viitor, iar

**Sălbaticii l-au salvat
de riscurile
dușmăniei
englezești. Din
moment ce este,
prin natura lui, un
tip lipsit de griji și
comod, nu s-a
confruntat cu
probleme. Nici
măcar nu trebuie să**

**își conducă propria
moșie. De la
moartea tatălui,
mama lui s-a ocupat
de asta pentru el,
lăsându-l pe Miles
liber să vâneze șase
luni pe an și să se
joace în cea mai
mare parte a
timpului rămas.**

**— Nu ești de
acord cu asta? Măi
să fie, cred că ai o
inimă puritană.**

**— Cred că adulții
ar trebui să aibă o
abordare matură
asupra vieții. În
ceea ce te privește,
Miles trebuie să
gestioneze o**

**situație pentru
adulți. Îi va face
bine.**

**— Așadar, sunt un
fel de doză de
purgativ rapid?**

**Beth râse de
indignarea ei.**

**— Să zicem că,
mai degrabă, un
stimulent. Totuși,**

**ideea e că tu și
Miles aveți mai
multe în comun
decât credeți. Ești la
fel de potrivită să fii
contesă de Kilgoran
așa cum este el să
fie conte.**

**— Dumnezeu să
ajute Irlanda.**

— Irlanda va fi

**foarte norocoasă.
Acum, spuse Beth
ridicându-se, te pot
convinge să mă ajuți
să aranjez câteva
decorațiuni florale?**

**— Numai cu un
pistol, spuse
Felicity și înhăță
exemplarul ei din
*Drepturile femeii.***

**Aș prefera să mă
lupt cu ăsta. Apoi se
opri. Presupun că
este răspunsul
greșit, zise.**

— Nicidecum.

**Contesa de Kilgoran
poate, fără îndoială,
să poruncească
altora să aranjeze
florile pentru ea. Va**

**trebui însă să se
gândească și la ea
însăși.**

capitolul 19

Felicity citi puțin din Wollstonecraft, dar se gândi mult la ea însăși. Fără tragere de inimă, fu de acord că vorbele lui Miles conțineau mult adevăr. Lăsase resentimentele să o

conducă. Deși fusese atașată de bunicul ei, dăduse mereu vina pe el pentru problemele ei. Dăduse vina și pe mătușa Annie că era atât de nepricepută ca mamă surogat. Și dăduse vina chiar și pe părinții ei pentru

**că muriseră. Și îl
ura pe Rupert
Dunsmore. Asta,
simțea ea, era
rezonabil, dar furia
ei îndreptată asupra
tuturor nu era. Însă
Miles intenționase
să spună mai mult
decât atât. O
avertizase cu privire**

**la pericolul pe care
îl aducea
convingerea ei că
avea dreptul să fie
crudă, pentru că
nimeni nu putea fi
sigur întotdeauna
cine va fi rănit. El
avea dreptate.
Tremură când își
aduse aminte că,**

**pentru un moment,
se gândise să dea foc
la Vauxhall. Dar
cuvintele lui Miles
nu fuseseră
declanșate doar de
dezaprobarea
modului în care ea
se comportase. Ele
fuseseră și
rezultatul aceluia joc**

**periculos pe care îl
jucaseră în grajduri,
a nevoii frustrante
care îi cuprinse pe
amândoi. Aşa cum
spusese Felicity
odată, ea şi Miles
erau în pericol să se
sfâşie reciproc şi să
îi rănească astfel şi
pe alţii, nevinovaţi.**

**Să vină Rupert
Dunsmore mai
repede și să se
termine totul!**

**Puțin mai târziu
ușa bibliotecii se
deschise. Miles
intră, dar precaut.**

**— Mergem afară
pentru o distracție
ecvestră. Vrei și tu**

să vii?

**Îngrijorarea și
resentimentele
dispărură.**

**— Dacă vreau?
întrebă Felicity.
*Pot?***

**— De ce nu? Ai fi
singura femeie,
pentru că Beth și
Blanche nu sunt**

**dornice, deși e o
diferență între o
petrecere privată și
o vânătoare.**

**Felicity sări
imediat în picioare.**

**— Mă îmbrac
imediat și cobor! Se
opri însă la ușă.
Presupun că nu este
nicio șansă să îmi**

**pun pantalonii de
călărie...**

**— Niciuna, zise el
rânjind.**

**Felicity trecu
grăbită prin salonul
jumătate plin cu
călăreți entuziaști,
fugi în sus pe trepte
și trase de cordonul
clopoțelului din**

**camera ei. În câteva
minute era
dezbrăcată de rochie
și își pusese
costumul de călărie,
de damă.**

**Când ieși pe ușa
principală, scena din
fața clădirii
Vauxhall semăna a
întrunire de**

**vânătoare, doar că
lipseau câinii. Peste
treizeci de cai erau
răspândiți pe alee și
pe pajiște, unii
ținuți de îngrijitori
și deja înșeuăți. Alți
servitori se agitau
cu scărițele.
Entuziasmată la
gândul că va călări,**

**își ridică poalele
rochiei și se
îndreptă grăbită
spre Miles, care
verifica un cal
castrat.**

**— Este pentru
mine? îl întrebă ea.
Sunt perfect
capabilă să-mi
verific singură calul.**

**Aceste cuvinte
erau adresate de
fapt unui îngrijitor
tânăr, cu părul
blond-deschis care
ținea căpăstrul, însă
nu putu să găsească
și privirea
încruntată care să
fie în ton cu vorbele
tăioase. Miles lăsă**

scărița din mâini.

— Este datoria mea, ca tutore, să am grijă să fii în siguranță. M-aș face de răs dacă ai cădea și ți-ai rupe gâtul atâta timp cât te afli sub protecția mea.

— Sau să-mi rup glezna? îl tachină

**ea, știind că acesta
era cuvântul din
argou care semnifica
o sarcină.**

**— Și asta, spuse
el, cu un gest de
avertizare din cap.**

**— Trebuie să te
avertizez că nu am
căzut de pe un cal
dresat de mai bine**

de cinci ani.

**— Banshee a
sosit. Mâine te pun
pe el, dacă vrei. Ar fi
un test corect.**

**— Banshee?
întrebă ea, după
care își aminti de
calul sur și urât care
îi scosese mâna lui
Miles din umăr. A,**

da. Avem un pariu.

**— Abia aştept
prăjitura aia.**

**Felicity se uită în
jur la adunarea de
cai de primă calitate
şi râse.**

**— Nu o să
reuşeşti niciodată să
convingi pe unul
dintre aceşti bărbaţi**

**să cumpere acea
bucată de carne
pentru câini pentru
cincizeci de guinee.
Niciodată.**

**— Tu zici
„niciodată” despre
prea multe lucruri,
ghimpe ce ești. Să
te salt acum?**

Îl lăasă să o ridice

**în şa, apoi îşi aranjă
rochia în timp ce un
îngrijitor îi înmână
frâiele. Ea le luă
absentă, încă
aranjându-se şi
încercând să se
deprindă cu şaua.
Atunci simţi bucata
de hârtie care îi
fusesse strecurată**

**odată cu frâiele. Îi
aruncă o privire
îngrijitorului cu
părul blond, apoi
încercă să pretindă
că nu s-a întâmplat
nimic. Ce spusese
Miles? Ceva despre
garduri...**

**— Sigur că o să
abordez și câteva**

**obstacole, răspunse
cu vădită iritare. Nu
te mai fâțâi pe lângă
mine.**

**— O șa laterală nu
este bună pentru
sărituri, și știi asta.**

**Felicity ardea de
nerăbdare să
citească biletul.**

— Totul ține de

**echilibru, îți
amintești?**

**Echilibrul meu este
excelent. Acum du-
te.**

**El se uită în jur,
iar Felicity realizează
că îngrijitorul se
îndepărtase și nu
era nimeni în
preajmă pentru a**

asista la jocul ei. Nu trebuia ca el să suspecteze ceva.

— Vorbesc serios, Miles. Nu accept să mi se spună cum să călăresc. Acest cal pare liniștit și bine dresat. Te-ai asigurat că harnașamentul este

**bine legat și sigur.
Acum du-te și lasă-
mă.**

**În mod uimitor, el
se supuse și plecă
pentru a încăleca pe
un cal frumos, de
culoarea castanei,
cu „ciorăpei“ albi.
Felicity simți că
biletul îi ardea parcă**

**mănușa, și totuși
reuși ca nici măcar
să nu arunce o
privire în el. Trebuia
să fie de la Rupert și
nu îl mai putea
ignora prea mult
timp. Dacă o anunța
de o întâlnire în
timpul excursiei
călare! Îl strecură**

**într-o mână și îl
ghemui în palmă,
marginile ascuțite
înțepându-i pielea.
Dar ar fi fost o
prostie să îl citească
acum pentru că
Miles încă se uita la
ea ca și cum ar fi
crezut-o încă un
călăreț începător,**

fir-ar să fie!

Testă calul, dându-i o comandă de mișcare. Imediat, acesta păși înainte.

— Ah, frumusețe!
îi spuse ea.

Felicity **își**
modifică **ușor**
poziția, iar calul
schimbă direcția,

**cea mai mică
atingere a cravașei
pe partea dreaptă
făcându-l să se
întoarcă în stânga.
Era un animal cu un
comportament
perfect, bine
antrenat pentru
șaua laterală.
Desigur, nu trebuia**

să se aștepte la mai puțin. Știa că Miles va alege tot ce e mai bun pentru ea. La cai, cel puțin. În inima ei știa că și-ar fi dorit ca el să aleagă tot ce era mai bun pentru ea în orice privință, dar el nu vedea lumea

**întotdeauna așa
cum o vedea ea.**

**Nu putu să reziste
și își aduse calul
mai aproape de al
lui. Miles verifică
fiecare detaliu
tehnic cu o privire
fugară.**

**— Cum este
calul?**

— **Superb. Este
unul de-al tău?**

— **Te-aș
încredința unuia
mai puțin bun? Se
numește Adonis și
are o părere bună
despre el.**

— **Pe bună
dreptate. Este
dresat de minune**

chiar și pentru șaua laterală.

— În general, îmi obișnuiesc caii cu ea. Niciodată nu poți ști când un nebun va urca pe unul dintre ei o doamnă, fără să stea și să se gândească prea mult la urmări,

**zise el și își închise
ochii pentru scurt
timp și scutură din
cap. O să discutăm
vreodată despre
călărit fără gânduri
lascive?**

**Fără să vrea,
Felicity chicoti.**

**— O să încercăm.
Până la urmă,**

**călăritul este una
dintre marile
noastre plăceri în
viață.**

**Cu un zâmbet
devastator, el zise:**

**— Țsta e un
adevăr
binecuvântat.**

**În curând, toți se
puseră în mișcare,**

**îndreptându-se către
un câmp din
depărtare, crescând
treptat ritmul până
când ar fi putut
părea că sunt la
vânătoare, urmărind
o vulpe. Felicity
rămase în urmă,
sperând să îl piardă
pe Miles. Știa în**

**adâncul inimii ei, și
avu dreptate, că în
curând el avea să fie
înapoi lângă ea.**

**— S-a întâmplat
ceva? o întrebă el.**

— De ce întrebi?

**— Nu ești în
fruntea tuturor.**

**— Sunt pe șaua
laterală.**

**— Te-aș sprijini
să îi întreci pe toți,
chiar și cu acest
handicap.**

**Din moment ce el
era în mod clar de
neclintit, ea grăbi
ritmul. Erau la o
distanță de un câmp
de ceilalți, care
păreau a fi adunați**

**în jurul unei
spânzurători
enorme.**

**— Ce e aceea?
întrebă Felicity.**

**— Chiar dacă pare
greu de crezut, este
o țintă de genul
celor folosite de
cavaleri pentru a se
antrena la mânuirea**

**lancei. Lucien a
construit-o acum
câțiva ani și a
devenit un mijloc de
distracție popular.**

**Acum putea vedea
că ținta era formată
dintr-un manechin
cu brațele întinse,
unul dintre ele
ținând un sac.**

—

Cum

funcționează?

— În cazul în care călărețul lovește centrul cu lancea, manechinul se lasă pe spate, iar el poate trece. Dacă lovește oriunde în altă parte decât în centru, pivotează.

**Atunci sacul se
învârte și îl lovește.**

**— Pare amuzant.
Vreau să încerc.**

**Miles o privi cu
severitate, dar râse.**

**— Pe naiba. Dacă
vrei, uită-te mai
bine înainte. Este o
șmecherie.**

O grămadă de

**bâte lungi – lăncile –
așteptau într-o
parte,
supravegheate de
câțiva servitori.
Lucien luă una și
încercă primul,
explicând procedura
celor care nu mai
încercaseră acest
joc. El lovi puțin pe**

lângă, însă reuși să se lase în jos astfel încât să nu fie lovit de sacul ce se clătina. Miles fu următorul și lovi fix în mijloc, în inima manechinului.

Felicity se alătură uralelor. Următorii bărbați loviră și ei

bine, având, în mod evident, experiența anilor trecuți. Apoi cineva atacă prea rapid, rată ținta și fu lovit de sacul ce se legăna. Însă, în loc să-l facă să cadă din șa, sacul se sparse și aruncă făină și fân peste el.

**Felicity se alătură
râsetelor, dar în
timp ce un nou sac
fu agățat ea realizează
că acesta era,
probabil, cel mai
bun moment pentru
a citi biletul.
Aproape că ezita,
dar murmură
„Kieran” ca o**

**incantație și se
strecură prin
mulțime.**

**Deschise foaia de
hârtie pe gâtul
calului, încercând să
o țină cât mai ferită
cu puțință. Printr-
un miracol, Miles
era atent în altă
parte, inspectând**

**calul ce șchiopăta al
ultimului călăreț.
Îndreptă biletul și
putu citi scrisul
elegant și odios de
familiar al lui
Rupert. Un alt motiv
pentru care era
îngrozită de
caligrafie era că nu
voia să aibă**

**vreodată un scris ca
acesta. Îi spusese
asta lui Miles, iar el
avusese dreptate:
era un lucru
copilăresc.**

***Draga mea
Felicity, regret
enorm că mi-a luat
atât de mult ca să
te salvez. Tremur***

***când mă gândesc ce
trebuie să fi suferit,
despărțită de cel pe
care îl iubești și
care te iubește la fel
de mult.***

**Kieran, se referea
la Kieran. Încercă să
își stăpânească
panica ce o
cuprinsese brusc.**

**Tot ce spusese el
era foarte adevărat.**

***Am auzit că ești
păzită îndeaproape
și că ai suferit deja
de pe urma unui
tratament brutal
când ai încercat să
scapi. Sunt sigur că
ești nerăbdătoare
să nu suferi și mai***

mult.

**O altă amenințare
voalată. O, era atât
de bun la asta! Era o
scrisoare isteată.
Dacă îngrijitorul ar
fi citit-o, ar fi părut
că este o
comunicare între
doi îndrăgostiți
separați.**

**Am înțeles că
lordul Arden își
duce oaspeții într-o
excursie călare.
Acesta ar fi un
moment bun pentru
noi – pentru că știu
că niciodată nu ai
refuza un trap vioi.
Dacă poți,
strecoară-te**

**neobservată și
îndreaptă-te spre
est, departe de
casă. O să ajungi la
drumul spre
Grantham unde eu o
să te aștept cu o
caleașcă. Dacă
planul eșuează,
trebuie să pleci la
noapte. O să fiu**

***lângă drumul de la
Vauxhall. Știu cât
de nerăbdătoare
trebuie să fii să te
reîntâlnești cu cel
pe care îl iubești
atât de mult și care
te iubește. Și tu știi
cât de mult va
suferi el dacă nu
putem fi împreună.***

***Viitorul tău soț
devotat.***

**Tremurând,
Felicity împături
biletul și îl strecură
în buzunar.
Cuvântul „suferi”
era menit să o
îngrozească. Și
reuşise. Oare îl avea
pe Kieran cu el?**

Știa ce era în stare să îi facă Rupert copilului dacă era tras pe sfoară. Dacă Rupert îl avea pe Kieran... O, de ce nu trimisese doamna Aideen o veste mai repede? Oare Rupert o urmărea chiar acum? Dacă da, își

**va da seama că ea
nu avea cum să se
strecoare în acel
moment
neobservată. Cu
ușurare, realizează că
mai avea cel puțin
câteva ore de răgaz.
Nu putea să scape
până noaptea. Însă
își dădu seama că**

**nu era nimic ce îi
putea opri fuga.
Camera ei nu era
încuiată, iar
promisiunea pe care
i-o făcuse lui Miles
fusesse să rămână
două săptămâni sau
până avea să
primească vești de
la Dunsmore. Miles**

**presupunea că,
atunci când va primi
un mesaj, ea va
împărtăși vestea,
dar acest lucru nu
facea parte din
promisiune. Dar
dacă ea ar fi fugit
înainte de a da o
șansă planului
Sălbaticilor, s-ar fi**

**dat bătută prea
repede. Blanche va fi
dezgustată. Și Miles.
Nu reuși să-și
imagineze cum se va
simți el. Prin gestul
ei i-ar fi respins atât
ajutorul, cât și
protecția. Ea ar fi
spus că nu putuse
avea încredere în**

**ajutorul lui. Și-ar fi
ținut promisiunea,
dar ar fi spulberat
spiritul pactului
dintre ei.**

**Felicity se uită
către Miles, care
cerceta piciorul
rănit al calului,
atingând cu mâinile
lui pricepute și**

**atente animalul
surescitat. Putea
spune, chiar și de la
distanță, cât de
relaxat era el atât cu
animalele, cât și cu
oamenii, cât de
simpatizat era și de
respectat. Fără
îndoială că merita
mai mult în viață**

**decât o rebelă prost
crescută aflată pe
calea pierzaniei într-
o misiune care
putea duce la o
tragedie. Își aminti
că Beth îl descrisese
ca fiind răsfățat. Ei
nu i se părea
răsfățat. Chiar era la
polul opus – deloc**

**răsfățat, trecut prin
încercări grele,
capabil încă să se
bucure de lucrurile
simple și să arate
lumii o imagine
deschisă și
prietenoasă. Beth
părea să creadă că
Felicity era
medicamentul**

**necesar pentru a-l
scoate pe Miles cu
forța din această
stare de beatitudine.
De fapt, ar fi dat
aproape orice să i se
alăture lui în
această stare de
fericire și să simtă
bucuria vieții. Ar fi
dat orice, cu**

excepția fiului ei.

**Calul rănit fu luat
de un îngrijitor, iar
călărețul preluă un
cal de rezervă.
Atacul asupra
manechinului
reîncepu, iar
Felicity luă o
decizie. Rupert
putea să aștepte o zi**

**sau două. Avea
încredere în
convingerea lui
Miles că mama lui
va trimite de veste
și se convinse că
Rupert nu îl avea pe
Kieran cu el. Dacă
lucrurile stăteau
așa, el nu avea pe ce
să mizeze. Se gândi**

**mai departe. Dacă
va veni o scrisoare
de la doamna Aideen
care să-i alunge
temerile, va arăta
acest bilet
Sălbaticilor. Lucien
se apropie călărind
ușor pe calul său
negru, magnific.**

— Miles zice că

vrei să încerci și tu.

**— Desigur. Sunt
într-o stare perfectă
pentru a lovi cu
putere ceva.**

**— Ești o
împielită, nu-i
așa?**

**Replica fu spusă
într-un mod destul
de amiabil, iar ea**

**desluși o urmă
uimitoare de
admirație și chiar de
afecțiune. Nu era
sigură că putea face
față la mai multă
afecțiune. Îl urmă
cătred grămada de
bâte, iar Miles se
apropie în timp ce
ea încerca să**

**găsească echilibrul
„lăncii”.**

**— Te-ai
răzgândit?**

**— Pe naiba. Dar
jocul acesta nu a
fost proiectat
pentru o șa laterală.
Este greu să ții bâta
astfel încât să nu se
lovească de capul**

**săracului căluț. Iar
dacă mă înclin prea
mult, îmi pierd
echilibrul.**

**— Poate ar fi mai
bine să renunți.
Putem să revenim
într-o zi în care vei
fi în pantalonii de
călărie...**

— Să renunț?

Niciodată!

Rânjind, Felicity își mută priza astfel încât ținea bâta grea deasupra capului, ca pe o suliță. Apoi, cu un strigăt de luptă irlandez, își îndemnă calul către spânzurătoare, concentrându-se la

**echilibru și la ținta
de pe pieptul
manechinului. De
fapt, o văzu ca pe o
țintă pe pieptul lui
Rupert Dunsmore.
Mâna îi obosi, dar
nu voia să o lase să
șovăie. Cu un alt
strigăt păgân
împunse ținta, în**

**zona inimii lui
Rupert, și călări
triumfătoare,
fluturând bâta ca
semn al victoriei, în
uralele bărbaților.
Miles se apropie,
râzând.**

**— Ah, regina mea
războinică, nu
trebuia să mă fi**

îndoit de tine nicio clipă.

Ea se încruntă în timp ce îi dădu băta unui servitor care aștepta.

— Ține minte că data viitoare mă voi bate cu tine, tiranul meu fără inimă.

— Atâta timp cât

**ne luptăm goi în
pat, nu cred că îmi
voi mai aduce
aminte nimic.**

**El se îndepărtă ca
să atace din nou
manechinul folosind
tehnica lui Felicity,
lăsând-o în urmă cu
trupul îndurerat și
cu inima bătând**

sălbatic. Era ca și cum el călărea dezbrăcat, atât de conștientă era de corpul lui frumos, unul cu calul, perfect echilibrat. Cum ar fi putut să lase un asemenea bărbat? Cum ar fi putut să nu o facă

**dacă era necesar?
Își schimbă poziția
în șa, realizând că
ardea de dorință. Nu
mai trăise așa ceva
până atunci – să fie
în aer liber, printre
oameni, și să fie
aproape în călduri.
Simți că roșește la
acest gând și**

**probabil că avea deja
obrajii îmbujorați.
La naiba, în curând
toată lumea avea să
își dea seama. Spera
că oamenii nu erau
deloc precum caii,
altfel toți acești
armăsari ar simți
nevoia ei și ar
începe să dea cu**

**copitele în pământ
și să se lupte pentru
ea!**

**În acel moment,
știu că trebuie să
mai petreacă o
noapte cu Miles.
Rupert era aici și
era posibil să
câștige, iar ea să fie
nevoită să plece cu**

**el, chiar și cu prețul
pierderii lui Miles.
Meritau o noapte
adevărată de
dragoste. Fusese
aceea partidă de
amor în sala de
biliard, uimitoare și
plină de disperare.
Apoi fusese ultima
noapte la Clonnagh,**

**dulce dar sfâșietor
de incompletă. Își
dorea o noapte de
plăcere molcomă,
plină până la refuz și
stoarsă de ultima
picătură. Și trebuia
să fie noaptea
următoare, pentru
că nu avea idee ce
avea să aducă ziua**

de mâine.

**Călăriră înapoi
spre casă în timp ce
se lăsa amurgul,
binedispuși de
mișcare și de veselia
din jur. Deși Felicity
încă se simțea
excitată, observă că
oamenii nu erau
precum caii**

**deoarece
meltonienii părea să
o considere una de-a
lor. La Vauxhall,
Beth și Blanche erau
pregătite să
întâmpine pe toată
lumea cu boluri
mari cu punci.
Bărbații se repeziră
la vasele aburinde**

**precum râul care
iese din matcă.**

**— Ia te uită, zise
Felicity, cine i-ar
vedea ar crede că nu
au mai băut de o
săptămână.**

**— Bărbații au un
apetit nestăpânit,
zise Blanche, iar
Felicity nu își dădu**

**seama dacă vorbele
aveau cumva un
dublu înțeles.**

Beth îi zâmbi.

**— Ai dat o
lovitură excelentă
pentru feminitate,
spuse ea.**

Felicity tresări.

— Ai fost acolo?

— O, nu. Eu și

Blanche am fost leneșe. Am stat în camera pentru copii, bine înfășurate în păături, am sorbit ceai și ne-am uitat prin binoclu.

Alertată, Felicity întreabă:

— Cât de bine ați văzut? Apoi adăugă

repede: Pot să încerc și eu?

Expresia de pe fața lui Beth era de nedeslușit.

— Dacă vrei, zise ea. Vino. Apoi se întoarse către Blanche. Sunt convinsă că te descurci cu treizeci

**de bărbați, draga
mea.**

**— Fără să ridic un
deget, spuse
Blanche făcând
veselă cu ochiul.**

**Beth o conduse pe
Felicity două etaje
mai sus, către
camera de copii care
era rece și**

**întunecoasă, și îi
dădu lui Felicity
binoclul.**

**— Este o
priveștiște foarte
bună.**

**Felicity se
concentră pe zona
unde se afla
spânzurătoarea.
Manechinul atârna**

**ca un cadavru, în
așteptarea jocurilor
viitoare. Binoclul
era atât de bun încât
putea distinge
zgârieturile din
vopsea. Ridică
binoclul ca să
privească ceva mai
încolo, spre ceea ce
trebuia să fie**

**drumul către
Grantham, și se uită
la acoperișul unei
călești trase dincolo
de un gard viu.
Întrebarea era dacă
Beth văzuse. Lăsă
jos binoclul și se
întoarse.**

**— Da, am văzut,
zise Beth. Ai primit**

**un bilet, nu-i așa?
De asemenea, o
trăsură a stat pe
drumul către
Grantham în cea
mai mare parte a
după-amiezii,
mutându-și locul
din când în când
pentru a încălzi caii.
— Ce ai de gând**

să faci?

— Nimic. Cred în libertatea de acțiune.

— Chiar și pentru copii și biete femei slabe, care nu sunt pregătite pentru ea?

— Nu m-am referit la tine. Când am plecat de la

**școală ca să mă
mărit cu Lucien,
eram complet
nepregătit pentru
viață și asta aproape
că a dus la dezastru.
Dacă noi două am fi
fost abandonate în
sălbăticie, care
dintre noi crezi că
ar fi supraviețuit?**

**— Amândouă. Ne-
am fi ajutat
reciproc.**

Beth zâmbi.

**— Sper că asta
este adevărat. Lasă-i
pe Sălbatici să te
ajute, Felicity. Cel
puțin, nu fugi până
în ultimul moment.
Nu este ultimul**

**moment acum, nu-i
aşa?**

**— Aşa cred... Nu!
spuse ea ferm. Dacă
l-ar fi avut pe Kieran
ar fi menţionat asta
în bilet.**

**Beth o strânse
brusc la piept.**

**— Ştiu cât de
greu trebuie să îţi**

fie.

**Deși se încordă,
Felicity răspunse
îmbrățișării, prima
de acest fel pe care
o primise vreodată
de la o prietenă.**

**O prietenă.
Senzația era
misterios de
plăcută, și Felicity o**

**îmbrățișă pe Beth la
rândul ei.**

**— Îți mulțumesc
că păstrezi secretul.
Nu poate să-ți fie
ușor.**

**— Nu. Chiar nu
îmi place să ascund
lucruri de Lucien.
Poți să ai încredere
în noi toți, să știi,**

**fiecare în felul
nostru diferit.**

**Felicity se trase
din brațele ei cu un
zâmbet trist.**

**— Ah, tocmai de
acele feluri diferite
îmi e teamă.**

**— Cel puțin, lasă
deoparte grijile
astăzi. Hai să ne**

**bucurăm de
adunarea asta
nebună! Beth se
întoarce la parter, în
timp ce Felicity
merse în camera ei
pentru a se spăla și
schimba. Din
moment ce spera să
îl seducă pe Miles,
alese cea mai**

**frumoasă rochie.
Până la urmă îl
adusesse în pragul
nebuniei ultima oară
când o purtase. Pe
coridoarele reci era
nevoită să poarte un
șal, dar îl putea lăsa
să cadă la un
moment dat... Însă,
până să se schimbe**

**și să coboare scările,
nebunia începu să
fie evidentă în
volumul zgomotului
și în vocile
bărbaților care
începuseră să pară
amețite. Se opri,
dintr-odată nesigură
de hainele ei
provocatoare. Miles**

urcă.

**— A, aici erai,
spuse el și se uită la
ea. Parcă știu de
unde va rochia asta,
zise și îi îndepărtă
șalul. Ești nebună?
Te prezentăm ca pe
o tânără inocentă
aflată în situația
asta din**

**nechibzuința mea,
nu ca pe o membră a
lumii mondene!**

**Ea își trase șalul
înapoi pe umerii
reci.**

**— Nu era nicio
problemă cu rochia
asta când mă aflam
într-o companie
decentă!**

— Nu era?

Gândește-te la ce a
dus. Și, deși
deceți, acești
bărbați nu sunt
vecinii și prietenii
tăi de încredere.

Du-te și schimbă-
te.

— Nu, zise

Felicity

**încăpățânată,
văzând un servitor
care urca, dar care
apoi se retrase
discret, așteptând
ca drumul să fie
liber.**

**Miles, desigur, nu
avea cum să știe
asta, iar ea nu avea
intenția să îi spună.**

**Porunca pe care i-o
dăduse nu făcea
parte din teatrul lor
și ea nu îi acordase
lui dreptul de a-i
ordona. Miles
strânse din dinți.**

**— Atunci o să te
încui în camera ta
în seara asta.**

— Atunci o să ți

**și va auzi toată
casa. Ce vor crede
oaspeții?**

**— Odată ce începe
petrecerea propriu-
zisă nu vor mai auzi
nimic.**

**Felicity bătu din
picior.**

**— Miles
Cavanagh, o să port**

rochia aceasta!

**— Felicity
Monahan, nu o să o
faci.**

**Pe o măsuță din
apropiere se afla un
bol cu fructe El luă
un ciorchine de
struguri negri și îl
strivi pe partea din
față a rochiei de**

**mătase, frecându-l
pe toată lungimea
ei.**

**Felicity se
zvârcoli în
strânsoarea lui.**

**— Să ajungi în
iad!**

**— Ca tutore al
tău, sunt deja în iad.**

Apoi îi dădu

**drumul încheieturii
și o împinse înapoi
în cameră. Imediat
ce ajunseră
înăuntru, ea zise:**

**— Era un servitor
care asculta.**

**— Am ghicit și eu
asta. Dar nu totul a
făcut parte dintr-un
rol.**

— Nici în ceea ce mă privește, spuse ea încă respirând greu. Nu o să te las să îmi dai ordine!

Nici respirația lui nu era mai calmă.

— Iar eu nu o să te las să te plimbi prin această adunare îmbrăcată așa.

— Oh, să te ia
dracu', oricum eram
pe cale de a mă
schimba, spuse
Felicity și se
încruntă uitându-se
la petele întunecate
de pe rochie. Ai
distrus-o, ticălosule!

— O să-ți cumpăr
una nouă. Nu a fost

**decentă de la bun
început.**

**Miles deschise
sertarele și găsi
cealaltă rochie de
mătase, mai sobră.
Aruncând-o pe pat,
zise:**

**— Poartă asta
dacă insiști să
îngheți. Ai perle?**

— Nu are orice
doamnă?

— Cu tine n-aș
paria. Poartă-le. Ele
sunt simbolul
heraldic al
neîntinării.

— Oh, *ăsta* este
scopul lor? întrebă
ea obraznică,
devenind dintr-

**odată conștientă că
erau împreună,
singuri...**

**Gândul îi
însufletea și vocea
sau el devenise la fel
de conștient de
acest lucru? Miles
se îndreptă spre ușă.**

**— Ai nevoie de
servitoare? întrebă**

el.

— Ai putea să mă servești tu.

— Nu, n-aș putea.

Ea se duse repede și se așeză între el și ușă, sprijinindu-se de ea și blocându-i drumul.

— Sărută-mă, îi zise Felicity.

— Nu.

Ea renunță la toate șiretlicurile.

— Te rog, Miles.

Am putea avea atât de puțin timp și uneori nu mai știu ce e rol și ce e realitate, spuse ea așezându-și mâinile pe umerii lui. Nu

**putem fi sinceri în
acest moment
scurt?**

**— Sinceritatea e
periculoasă,
dragostea mea.**

**Dar mâinile lui se
așezară pe talia ei.**

**— Uneori
sinceritatea
vorbește cu o voce**

furioasă.

— Dar cel puțin e reală. Ca și nevoia mea. Am nevoie de un sărut. Tu nu?

— Am nevoie de mai mult și, la dracu', știi asta.

Își coborî gura spre a ei. Felicity închise ochii și

**buzele ei începură
să le exploreze pe
ale lui, ușor, delicat,
de parcă i-ar fi fost
teamă de contact. Și
așa și trebuia să fie.
Focul o cuprinse
instantaneu, un foc
pornit din dorință,
pe care, ca toate
incendiile, doar o**

**pâlpâire îl depărta
de distrugere. Oare
ea se apropiase sau
el își adâncise
sărutul? Și cine
suspînase?**

**Stăpânirea de sine o
părăsi, alunecând ca
o rochie de mătase,
lăsând-o amețită și
moleșită în mâinile**

**lui, legată de el
printr-un sărut care
ar fi vrut să nu se
mai termine. Cine a
gemut? Cine a găsit
puterea de a-i pune
capăt?**

**Poate că fuseseră
într-o armonie
perfectă pentru că
amândoi se**

**îndepărtară ca și
cum s-ar fi luptat cu
legături invizibile,
încă prinși prin
privire și prin
dorința care fremăta
în trupurile lor.
Nesigură pe
picioare, Felicity se
sprijini de ușă, apoi
alunecă la o parte**

**din calea lui. După o
clipă, îl auzi
plecând.**

capitolul 20

Harriet sosi de îndată, plângându-se când văzu rochia pătată, deși ceva din purtarea ei îi dădu de înțeles lui Felicity că povestea disputei de mai devreme cu Miles îi

**distrase deja pe
servitori. Spera că
amețeala ei produsă
de excitare va fi
interpretată drept
îmbufnare. Acum
mai mult ca oricând
însă, Felicity era
hotărâtă să își
petreacă noaptea
împreună cu Miles.**

**După ce Harriet
termină, se
contemplă în
oglinză. Rochia albă
de mătase avea
aproape pe doi ani
vechime și căpătase
un aspect gălbui
care îi întuneca
pielea. Modelul era
potrivit pentru o**

**domnișoară foarte
tânără și avea un
decolteu modest,
decorat cu un mic
volan din dantelă.
Croiala fustei era
amplă, făcută parcă
să ascundă mai
degrabă decât să
scoată în evidență
forma corpului.**

**Tivul era ornat cu
volan modest cu
boboci albi de
trandafir – probabil
un alt simbol
heraldic al
neîntinării. Felicity
instrui pe Harriet să
îi rearanjeze părul
strâns într-un stil
simplu, prins cu un**

**alt set insipid de
boboci albi de
trandafir. Cu șiragul
de perle efectul era
complet. Pentru
bărbații de aici va fi
la fel de seducătoare
precum o soră. Dar
putea să pună pariu
că efectul nu va fi
același și asupra lui**

Miles.

**Când se întoarse
pe coridor, el o
aștepta ca să o
conducă jos. Felicity
îl cercetă în fugă
pentru a observa
vreo urmă de
tulburare și nu găsi
vreuna, iar atunci
își stăpâni și ea**

**semnele de la
suprafață. Mai
presus de orice,
erau jumătăți
perfecte.**

**Zgomotul de jos
se amplificase.**

**— Nu trebuie să
te avertizez să nu te
lipești de nimeni,
nu-i așa? întrebă el.**

— Nu prea,
răspunse ea și îl
văzu îmbujorându-
se din cauza
amintirilor vinovate
ale atacului de la
Foy.

Felicity se întrebă
cum de reușea ea
oare să alunece într-
o poziție bătaioasă

atât de repede.

**— Trebuie să
recunoști, adăugă cu
o voce moderată, că
sunt inaccesibilă
prin ținută.**

**Miles o privi cu
atenție, iar ea
realiză că el nu o
făcuse până atunci.**

— Adevărat. Micii

**boboci de trandafir
dau o notă
excelentă.**

**— Așa am crezut
și eu.**

**— Iar nuanța
gălbuie te face
aproape pământie.**

**În timp ce
coborau scările, ea
spuse:**

— Îți dai seama,
măcar, de ce această
rochie nu a fost
prima mea alegere.

— Adevărat, dar
nu îmi aduce nicio
ușurare, și o știi
prea bine.

Felicity se
îndreptă către
sanctuarul

**reprezentat de
salonul pentru
micul dejun,
simțindu-se sigură
de victorie în acea
noapte. Era un
adevărat chin că mai
erau atâtea ore prin
care trebuia să
treacă. Majoritatea
bărbaților veniră să**

**salute respectuos
gazda și prietenele
ei, dar numai câțiva
dintre ei rămaseră
în atmosfera
serioasă. Felicity
descoperi că Beth
avusese dreptate
totuși în legătură cu
faptul că acest grup
nu se preocupa de**

**formalitățile sociale.
Puținii bărbați care
își exprimaseră
curiozitatea în ceea
ce o privea găsiseră
foarte mulțumitoare
explicația lui Miles
că el nu putea lipsi
de la vânătoare.
Niciunul nu ar fi
ratat-o dintr-un**

astfel de motiv. Iar faptul că ea era irlandeză – și de aici firea ei ciudată – îi făcu pe mulți să nu își mai bată capul.

Până să se așeze la cină, toți erau într-o stare de euforie, însă nimeni nu exagerase încă.

**Cele trei femei se
așezaseră împreună,
în siguranță, la
capătul mesei. Miles
se afla lângă
Felicity, însă alături
de Blanche stătea
corpolentul lord
Greshingham. El îi
aprecia în mod
evident compania,**

deși o dată făcu o greșeală de etichetă referindu-se la nenumăratele dăți în care o întâlnise în acel loc în anii anteriori. Felicity se întrebă cum ar fi făcut față întâlnirii unei foste iubite a lui Miles și, mai

**ales, unei amante
dovedite. Ar fi urât
acest lucru. Se uită
când la Beth, când la
Blanche, și observă
că nu exista nicio
undă de resentiment
între cele două.
Considera că ea nu
ar fi în stare de o
asemenea**

mărinimie.

**— La ce te
gândești? întrebă
Miles.**

**Felicity sorbi din
vinul excelent,
știind că, după
punciul de bun venit
și după acest pahar,
deja băuse mai mult
decât era obișnuită.**

— Mă întrebam
cine a fost prima ta.

— Prima ce?

— Femeie.

El aproape se
îneacă. Deși nimeni
nu era atent la
conversația lor, el
murmură:

— Poartă-te cum
se cuvine.

— Tu m-ai întrebat. Nu pot să nu fiu curioasă, iar tu știi totul despre viața mea intimă.

El se uită strâmb la ea, dar șopti:

— O prostituată din Dublin. Și, dacă aș avea a doua șansă, aș alege mai

**înțelept. Acum hai
să discutăm despre
lucruri decente.**

**Felicity fu de
acord.**

**— Mulțumesc.
Aveam nevoie să
știu.**

**— Probabil pentru
că eu știu atâtea
despre tine. Este un**

dezechilibru.

**— Da. Și avem
nevoie de echilibru.**

**Greshingham o
auzi.**

**— Echilibru, da,
spuse el. Acesta este
secretul! Niciodată
nu poți călări bine
dacă nu îl ai.**

— Într-adevăr,

**milord, replică
Felicity, încercând
cu disperare să nu
se mai gândească la
o altă conversație
despre călărit.**

**— Călăriți bine
pentru o femeie,
spuse el.**

**— Mulțumesc,
milord, răspunse ea**

**politicoasă. Este
una dintre marile
mele plăceri.**

**Ea avusese
gânduri inocente,
dar Miles îi atinse
glezna pe sub masă.
Fu îndeajuns încât
să-și muște limba.**

**— Din păcate,
adăugă ea, în acest**

**moment sunt
deposedată de
această plăcere,
milord. Vedeți, nu
am echipamentul de
călărie la mine. Am
fost forțată să îl las
în Irlanda, când
Miles m-a târât aici.
Acum, ca tutore al
meu, nu agreează o**

călărie adevărată!

**— Ce păcat, zise
lordul corpulent.
Poate că nu sunteți
în stare de un galop
susținut?**

**Felicity zâmbi
către Miles.**

**— Tu trebuie să
răspunzi, dragul
meu tutore. Tu mi-**

ai testat ritmul.

**Maxilarul lui se
încleștă
amenințător, dar
Felicity nu își putea
da seama dacă era
de furie sau își
stăpânea râsul.**

**— Este o bună
călărie... călăreață,
Greshingham. Aș**

**putea spune că
depășește orice
bărbat. În plus, are o
experiență
surprinzătoare
pentru vârsta ei.**

**Felicity simți
cum căldura ei se
ridica în obraji.**

**— Nu mai multă
experiență decât**

**aveai tu la vârstă
mea, cu siguranță.**

**— Subestimezi
faptul că ești
precoce, puștoaico,
spuse Miles, apoi se
întoarse către
Greshingham.**

**Locuiește la conacul
Foy. Din copilărie a
stat în preajma**

cailor.

— Foy! Ah, asta e explicația! Atunci este greu de înțeles de ce nu o lași să călătorească, Cavanagh.

— Pare să creadă că o să-mi rup ceva, spuse Felicity. O gleznă, poate.

— O gleznă?
repetă Greshingham,
uitându-se atent de-
a lungul mesei.
Puțin probabil de la
o căzătură, draga
mea.

O privire tăioasă a
lui Beth sugera că
era pe cale să cadă
în capcana dublului

sens al vorbelor.

— Miles își ia foarte în serios atribuțiile de tutelă, îi spuse Felicity lui Greshingham. Este atât de atent în ceea ce privește bunăstarea mea încât sunt aproape o prizonieră.

— Nu puteți
permite așa ceva,
dacă vă oprește de
la a vă bucura de o
bună partidă de
călărie. Ce spui,
Cavanagh?

Miles zâmbea
amenințător.

— Felicity poate
călări oricând vrea.

**Nu trebuie decât să
se prezinte cu
îmbrăcămintea
potrivită...**

**Ea se uită la el cu
inima bătându-i
repede.**

**— ... și imediat ce
pot aduna un număr
potrivit de
însoțitori, o să îi fac**

pe plac.

— **Însoțitori!**
exclamă Felicity și
își țină răsufierea.

— **Ca să te**
protejeze să nu
pățești ceva.

— **Eu nu o să**
***călăresc* sub**
supraveghere.

Miles zâmbi la ea.

**— Pare a fi un
cerc vicios, nu-i
aşa?**

**Felicity râse şi îi
spuse:**

**— Cred că regreti
că ai lansat invitaţia
şi acum o
îngreunezi cu unele
condiţii
inacceptabile. Asta**

**înseamnă trișat,
domnule.**

**— Hai, hai, tânără
domnișoară!**

**protestă
Greshingham, șocat
de acuzație.**

**— Are o limbă
ascuțită, spuse
Miles. Dar are și o
moștenire**

considerabilă. Am motive să cred că unii ar vrea să i-o fure și de aceea se află aici și nu are voie să călătorească singură.

— Nu mai spune! exclamă Greshingham. Credeam că astfel de

**lucruri nu se mai
practică. Dar
bănuiesc că este
vorba de afaceri
irlandeze. Niciodată
nu poți ști ce pun la
cale irlandezii... Ei,
atunci, ai dreptate
să o ții sub
supraveghere, dar cu
siguranță poate**

**călări, Cavanagh. Îți
spun asta. Trebuie
să ne adunăm
duminica viitoare,
toată gașca noastră.
Treizeci și ceva de
englezi. Asta o să îi
asigure o partidă
bună de călărie
toată după-amiaza,
dacă face față!**

**Felicity își mușcă
buza și nu îndrăzni
să se uite la nimeni.**

**— Ei, Felicity?
întrebă Miles cu
vocea sugrumată.**

**Ea rezistă
tentăției de a
în răutăți lucrurile.**

**— Vă mulțumesc
pentru sugestie,**

**milord. Poate că
Beth și Blanche vor
dori să ni se alăture.**

**Beth ridică repede
o mână.**

**— Nici Blanche și
nici eu nu suntem
adeptele unor astfel
de exerciții fizice.**

**Apoi își dădu ușor
ochii peste cap,**

**arătând că prinsese
dublul înțeles al
vorbelor. Felicity
rânji la ea.**

**— O, sunt sigură
că ai învățat multe
de când te-ai
măritat.**

**Loviturile lui
Miles în gleznă erau
acum mai puternice,**

**încât ea trebui să își
înăbușe un țipăt.
Presupuse că replica
întrecuse măsura.
Însă Beth zâmbea.**

**— O, adevărat.
Lucien a insistat.
Este una dintre
activitățile lui
favorite, până la
urmă.**

— Deștept bărbat,
deștept bărbat,
spuse Greshingham.
Călăritul este
sănătos. Stimulator,
știți. Cu moderație,
desigur, pentru o
femeie, adăugă el
repede.

— Oh, zise
Felicity, noi,

**femeile, avem
nevoie de puțină
stimulare din când
în când...**

**— Aveți de gând
să mă includeți și pe
mine în conversația
voastră? întreabă
Blanche făcând cu
ochiul, arătând că
prinsese și ea**

înțelesul discuției.

**Felicity îi aruncă
o privire amuzată.**

**— Nu pot să spun
decât că sunt sigură
că aveți un talent
natural, doamnă
Hardcastle.**

Blanche chicoti.

**— Cât de
adevărat! exclamă**

**ea. Și totuși,
niciodată nu am
călărit un cal.**

**Greshingham se
uită la ea oripilat.**

**— Niciodată,
doamnă Hardcastle?
Voi fi fericit să vă
arăt eu cum se face
oricând aveți
dorința de a învăța.**

**Felicity aproape
că nu își mai putea
stăpâni râsul și îi
văzu și pe ceilalți
luptându-se să se
abțină. Dar Blanche
reuși să îi
zâmbască
partenerului de
discuție.**

— Este foarte

**frumos din partea
dumneavoastră,
milord, dar cred că
sunt prea bătrână ca
să învăț trucuri noi.**

**După masă,
Felicity se trezi
trasă într-un colț
liniștit pentru a i se
ține o morală despre
conduită.**

— Da, știu că am greșit făcând acea remarcă despre Beth, dar, sincer, a fost extrem de distractiv. Săracul lord Greshingham nu a înțeles nimic din ce se întâmpla.

Miles clătină din cap.

**— Este ca și cum
ai încerca să oprești
un vulcan care
erupe. Întotdeauna
găsești un mod de a
exploda și de a crea
dezastru.**

**Felicity nu văzuse
lucrurile astfel, dar
el avea dreptate.
Energia ei clocotea,**

**stârnită de temerile
cu privire la Kieran,
încălzită de dorința
de a-l avea pe Miles.
Dacă nu o lăsa să se
reverse, ar fi
explodat într-un
mod imprevizibil.**

**— Nu m-am putut
abține. Niciodată nu
m-am priceput să**

stau și să aștept.

**— Orice altceva
este al naibii de
periculos în acest
moment. Du-te în
salonul pentru
micul dejun și stai
acolo. Te rog.**

**Felicity era destul
de încântată să se
strecoare în**

încăperea relativ liniștită și să își bea ceaiul cu Beth, Blanche și un mic grup format din bărbați care veneau și plecau în permanență. Se întreabă dacă aceștia făceau cu schimbul din curtoazie sau

**găseau binevenit un
moment de respiro
din gălăgia și
discuțiile despre cai
din restul casei.
Pentru că îi plăcea
distracția, erau
momente în care
Felicity își dorea să
iasă și să li se
alăture, dar avea**

**destulă minte încât
să își dea seama că
aceasta nu era
adunarea mixtă de
la sărbătorile
irlandeze pline de
muzică și dans.
Aceștia erau bărbați
implicați în unul
dintre riturile lor
ciudate, păgâne.**

**Miles nu veni
deloc în vizită la
doamne. Felicity
bănuia că se îmbăta
și își făcu griji cu
privire la efectul
alcoolului asupra
dorinței masculine.
Nu i-ar fi convenit
când se ducea la el
în cameră, să îl**

**găsească rece și
mahmur. Așa cum
se desfășurau
lucrurile, pentru ea
seara era un
preludiu către
pasiune și o petrecu
precum o
marionetă. Zâmbi,
vorbi și chiar
participă la câteva**

jocuri de cărți în
timp ce dorința
fierbinte îi gonia
prin vene și îi
zgândărea nervii,
determinând-o să se
miște întruna pe
scaun, încercând să
ușureze senzația
înnebunitoare pe
care o simțea în

**trup. Era mai bine
că Miles nu veni
deloc acolo. Probabil
că l-ar fi aruncat pe
covorul de
Axminster și i-ar fi
sfâșiat hainele.**

**Până la urmă,
binecuvântați să fie,
primii bărbați
începură să plece,**

**iar alții îi urmară la
scurt timp. Felicity
merse în salon
împreună cu Beth și
Blanche pentru a-și
lua rămas bun. Nu
aveau pasul sigur,
iar unii dintre ei
trebuiseră să fie
urcați pe cai, pe
jumătate conștienți**

**și escortați de câte
un îngrijitor. Nu era
nici urmă de Miles.
La dracu'! Putea să
pună pariu că zăcea
undeva pe sub o
masă. În timp ce
ultimii bărbați erau
ghidați în direcția
cea bună, Felicity se
strecură afară ca să**

îl caute. Dacă *era* beat avea de gând să arunce o găleată cu apă pe el!

Îl găsi singur în camera cu masa de biliard, în cămașă, ciufulit, dar lovind bilele cu o îndemânare ce nu sugera că ar fi avut

**capul tulbure. Se
uită la ea și se
încruntă.**

— Vrei să joci?

— Da.

**Dar nu se mișcă
pentru a lua un tac.
Când el înțelese,
obrajii i se colorară.**

**— Nu, zise el și se
întoarse ca să**

**trimită cu putere o
bilă roșie într-un
buzunar al mesei.
Rată.**

**Felicity plecă și
se gândi că i-ar fi
plăcut să vadă
reacția lui, însă nu
se uită înapoi. Dacă
Miles își pusese în
cap să fie**

**încăpățânat, nu avea
rost să se certe cu
el. În casă se lăsase
tăcerea, iar Felicity
se îndreptă spre
dormitor. Sunete
îndepărtate de
veselă îi indicau că
servitorii curățau
locul; alimente pe
jumătate mâncate și**

**pahare pe jumătate
golite rămăseseră
precum fantomele în
urma distracției. Ca
o fantomă plutea în
aer și urma veseliei
petrecerii, și
Felicity bănuia că
fiecare simțea
aceeași agitație ca și
ea. Deși, spera, nu**

toți în același mod.

**Hal trecu pe lângă
ea și îi zâmbi de
„noapte bună“,
îndreptându-se spre
camera pe care o
împărțea cu
Blanche. Felicity
bănuia că și energia
lui neliniștită era
asemănătoare cu a**

**ei. Sună după
Harriet și, odată
schimbată, se
pregăti pentru
escapadă neavând
altceva mai bun de
făcut decât să
aștepte. Așa cum
spusese, nu era
deloc pricepută să
aștepte; nici corpul**

**ei neliniștit nu era.
Se plimbă prin
cameră, sub privirile
pisicii impasibile.**

**O dată, Gardeen îl
împiedicase pe
Miles să o atace. De
data aceasta o va
opri pe Felicity să-l
atace pe Miles? Tot
ce auzea din camera**

**de lângă era tăcere.
La naiba cu bărbatul
ăsta! Avea de gând
să stea jos toată
noaptea ratând
bilele? Își puse
halatul,
intenționând să se
ducă să îl caute, dar
se opri. Cu
siguranță, nu era**

**cea mai bună idee.
Pentru că își ciulise
urechile, îi auzi pe
Beth și Lucien
apropiindu-se
împreună, vorbind
încet și râzând o
dată. Ce frumos
trebuie să fie să te
îndrepti spre pat
într-un mod relaxat**

**și în perfect acord și
anticipare. Apoi auzi
ușa de la camera lui
Miles închizându-se.
Cineva intrase în
camera de lângă, dar
putea fi Hennigan.
Alergă și își lipi
urechea de ușa
despărțitoare,
încercând să**

**interpreteze
sunetele slabe. Apoi
ușa se închise din
nou și auzi voci.
Bine. Acum era
sigură. Erau
amândoi înăuntru.
Se sprijini de ușă
așteptând cu
răbdare până când
sunetele îi indicară**

**faptul că valetul
plecase.**

**Acum, că venise
timpul, dorința ei fu
înăbușită de teamă
pură. În afară de
noaptea aceea de la
Clonnagh, când cel
puțin fusese
invitată, în viața ei
nu abordase**

**niciodată un bărbat
în acest fel. Ei,
poate Joy o făcuse,
dar acela fusese
doar un rol. În
această noapte nu
era actorie. Era
timpul pentru un
desfrâu pur. Când
avea să intre în
camera lui Miles,**

**prima lui reacție
aproape sigur va fi
acel sec „nu”.
Trebuia să se
gândească la cum va
proceda mai
departe. Să plângă?
Să aducă
argumente? Să
încerce hărțuiala?
Rânji la acel gând și**

se studie în oglindă. Cămaşa de noapte din flanelă, cu guler înalt şi mâneci lungi şi părul turtit sub o bonetă de noapte cu siguranţă nu erau echipamentul necesar pentru o seducătoare. Boneta avea să dispară.

**Apoi își desfăcu
părul și îl perie.**

Următoarea

întrebare era:

dezbrăcată sau nu?

**Cu siguranță, un
corp gol va înnebuni**

***orice* bărbat, dar**

focul care ardea

între ea și Miles

putea trece peste

**orice armură. Putea
totuși să dărâme
rezistența din capul
unui bărbat? Miles
era hotărât să fie un
bun tutore și chiar
să o protejeze de ea
însăși. Se săturase
să tot fie protejată.**

**Înainte ca
temerile ei să**

**domine chiar și
puterea dorinței,
Felicity întoarse
cheia în broască și
deschise ușa
despărțitoare. Miles
îi aruncă o privire
tăioasă. Stătea lângă
foc, bând un lichid
gălbui dintr-un
pahar. Halatul lui**

**din catifea maro era
legat ușor la brâu și
nu lăsa nicio urmă
de îndoială că era
gol. Indiferent dacă
pe un bărbat l-ar fi
înnebunit corpul
unei femei goale, o
privire aruncată
spre pieptul gol al
acestui bărbat avu**

**un efect puternic
asupra ei. Ca și cum
el și-ar fi dat seama,
își trase marginile
halatului și îl lega
mai strâns.**

**— Ce dorești?
întrebă el.**

— Pe tine.

**Felicity aproape
că văzu cum el face**

**din rezistență o
armură.**

**— Ce joc nou e
ăsta? Nu vrei să
riști o sarcină. Sau
te-ai gândit la un
mod de a folosi un
alt copil în bătălia
asta?**

**— Eu nu îl
folosesc pe Kieran!**

El clătină din cap.

— Nu, sigur că nu.

Nu am vrut să spun asta. Dar el este folosit. Cu siguranță nu vrem să punem în pericol un alt copil, adăugă el cu blândețe. Și ți-am zis. Îmi pare rău, dar nu pot promite

**că voi fi la fel de
nobil cum am fost la
Clonnagh.**

**— Nu are
importanță.**

**De fapt, avea
importanță, dar
dorința nebună îi
dicta acum lui
Felicity. Era o poftă
ca cea a unui**

**muritor de foame,
care o împiedica să
țină cont de
precauție. Mâna lui
de pe șemineu se
strânse.**

**— Pentru mine
are importanță. Știu
că s-ar putea să nu
te pot ține lângă
mine. Nu vreau să**

**cresc riscul de a te
lăsa să pleci cu
copilul meu.**

Ea păși înainte.

**— Putem măcar
să ne atingem și să
ne sărutăm? Dacă ai
ști cât tânjesc...**

El se dădu înapoi.

**— O, știu. Cum
poți să crezi că nu**

ştiu?

**— La naiba, te
*iubesc!***

**— Şi eu te iubesc,
dar nu vorbim
despre dragoste.
Vorbim despre
poftă. Dragostea nu
va muri, iar pofta
mai poate aştepta. O
să fie momente mai**

bune decât ăsta.

**— Și dacă nu o să
mai fie?**

**Disperată în fața
rezistenței lui, ea
începu să își desfacă
nasturii perlați de la
gât. El se întinse și
îi prinse mâinile,
capturându-le într-o
strânsoare**

puternică.

**— *Nu mă voi lăsa
sedus. Ochiul
lui Miles
licăreau de
îndârjire. De fapt,
adăugă el, este
insultător dacă te
gândești
că
privești
unui sân
mă va abate
din
drum. Crezi că ești***

**singura care are
voință?**

**Ea se smulse din
strânsoare.**

**— Doamne, ai
idee cât de sătulă
sunt de morală?**

**— Atunci poate ar
fi mai bine să te
schimbi.**

— Pe dracu'.

Înainte ca el să se poată feri, ea își strecură mâna pe sub halatul lui pentru a-l mângâia.

— Vrei să spui, Miles Cavanagh, că nu arzi de dorință pentru mine?

El se îndepărtă.

— Am recunoscut

**deja, spuse Miles și
se întoarse brusc cu
spatele. Pe toți
dracii, Felicity,
dincolo de riscul de
a rămâne
însărcinată, sunt în
continuare tutorele
tău și încerc să fac
ceea ce trebuie.
Dacă mă seduci – și**

**ai putea –, chiar
crezi că ne va fi mai
bine?**

**— Îmi va da
ceva...**

**El se întoarse
către ea, alertat.**

**— Pentru când vei
pleca? Ce
plănuiești?**

Ea își adună în

grabă puterile.

**— Nu te poți
aștepta să îți spun
toate planurile mele,
nu-i așa?**

**— Ba da. Nu
suntem dușmani.**

**Vinovată de
tăinuirea biletului
de la Rupert,
Felicity izbucni:**

— Putem foarte bine să fim, pentru binele pe care mi-l aduce!

Era ca și cum l-ar fi lovit. Vocea lui fu lipsită de expresie când îi spuse:

— Felicity, du-te înapoi în cameră și lasă cheia în ușă pe

**partea mea. În mod
clar am nevoie de ea
mai mult decât tine.**

**Ea pierduse. Se
uită la el, căutând o
altă cale, o cale prin
care să-l învingă.
Dar apoi realizează că
orice ar fi câștigat
cu un asemenea preț
ar fi de fapt cenușă,**

**niciodată flacăără.
Odată aflată în
cameră, auzi cheia
răsucindu-se în
broască. Apoi, un
moment mai târziu,
auzi și că și ușa ei
dinspre coridor fu
încuiată. „Așadar, se
gândi ea obosită, ne-
am întors la război.“**

Dar cel puțin dacă s-ar fi înmuiat și s-ar fi gândit să se întoarcă la Rupert la noapte, nu avea cum să o facă.

Zgârie cu unghia gheața de pe geam și privi prin gaura astfel formată către drumul întunecat

**unde, fără îndoiala,
o aștepta o trăsură
cu un Rupert din ce
în ce mai furios,
Atâta timp cât nu îl
avea pe Kieran
putea să se înece cu
furia și, cu
siguranță, ea s-ar fi
bucurat. Dar furia
lui avea să se**

**reverse mai târziu
dacă ea ar fi ajuns în
puterea lui. Și acest
lucru se va întâmpla
dacă planul
Sălbaticilor nu va
funcționa. Se ruga
cu ardoare ca acest
lucru să se întâmple
printr-un miracol.
Apoi își dădu jos**

**hainele și se urcă în
pat unde își eliberă
de tensiune corpul
ce ardea. Fusesse un
substitut
sărăcăcios.**

capitolul 21

**Ziua următoare
toată lumea părea să
suferă de pe urma
efectelor distracției
din seara precedentă
– sau în cazul lui
Miles și al lui
Felicity, a altor
lucruri. Totuși,**

**urma să aibă loc
vânătoarea, iar
bărbații se adunară
pentru micul dejun
îmbrăcați în straiele
speciale,
nerăbdători să își
petreacă ziua
vânând, în ciuda
burniței și a cerului
înnorat. Felicity,**

**Beth și Blanche erau
acolo când sosi
sacul poștal care nu
aducea nicio veste
de la mama lui
Miles, iar sufletul
lui Felicity se
întunecă. Sau, mai
degrabă, dat fiind
temperamentul ei,
se adună în el o**

**furtună tulburătoare
și amenințătoare.**

**— Cu siguranță
trebuia să primim
vești, îi spuse
hotărâtă lui Miles.**

**El ridică privirea
spre ea, mutându-și
ochii de pe un
exemplar vechi de
două zile al ziarului**

***Times* care tocmai
sosise, și îi
răspunse:**

**— Nu neapărat.
Aici scrie că a fost o
furtună pe Marea
Irlandei la o zi după
ce am trecut noi.
Toate corăbiile,
chiar și pachetele de
poștă, au fost ținute**

**în port, unele
pentru încă o zi.
Fără îndoială că
Dunsmore a fost și
el întârziat. Sau,
mai bine, poate a
fost prins pe mare,
zâmbi el. Te poți
bucura la gândul că
poate a dat ortul
popii.**

Felicity ar fi vrut să poată face acest lucru. Își dorea să îi poată spune lui Miles despre scrisoare. Se simți la fel de încurcată ca o frânghie înnodată. Dar dacă i-ar fi spus, el ar fi fost și mai sever și protector.

**Ar putea chiar să o
țină încuiată ziua și
noaptea.**

**— Ce s-a
întâmpnat? o întrebă
el. Credeam că te
vei bucura
imaginându-ți acest
lucru.**

**— Acum nu îmi
pasă unde este**

Rupert Dunsmore,
atâta timp cât nu îl
are pe Kieran cu el.

— Măine, zise el.
Sunt sigur că mâine
vom avea vești.

Ea lăasă să cadă cu
zgomot cuțitul și
furculița pe farfurie.

— Și ce vom face
dacă nu primim

**vești? Doamne, de
ce a trebuit să mă
tărăști atât de
departe? Chiar dacă
aș afla că micul
Kieran este în
pericol, mi-ar trebui
zile să ajung la el!**

**Înspăimântată de
propria izbucnire,
Felicity își acoperi**

**fața cu mâinile.
Beth veni și o luă în
brațe. Vocea lui
Miles fu tăioasă însă
când îi spuse:**

**— Dacă te-aș fi
lăsat în Irlanda te-ai
fi măritat cu
Dunsmore. Nici ție
și nici lui Kieran nu
v-ar fi fost mai bine.**

Felicity işi

**recăpătă controlul și
își descoperi fața.**

— Aș fi acum
lângă el.

— Îți înțeleg
temerile, roști Miles
cu blândețe, dar fiul
tău este în siguranță
și o să avem vești,
fie că vine o

**scrisoare de la
mama sau de la
Dunsmore.**

**Cu un efort
enorm de voință
Felicity reuși să nu
se uite la Beth. Se
anunță sosirea
cailor, iar Miles se
ridică împreună cu
ceilalți bărbați,**

punând ziarul
deoparte.

— Pot să am
încredere în tine că
o să fii aici când mă
întorc, Felicity?

Ea ridică ziarul pentru a-și ascunde nesiguranța. Dacă va veni un alt mesaj, unul în care i se va

forța mâna? Beth o strânse de umăr și zise:

— Pe o zi ca asta, numai meltonienii nebuni ar ieși afară. Te asigur, nu mergem nicăieri.

Felicity înțelese și aproape că izbucni în plâns de

ușurare. Dacă ea stătea în casă, Rupert nu avea cum să o contacteze. Se uită la Miles și chiar zâmbi.

— Da, o să fiu aici când o să te întorci.

El aprobă din cap și o ridică pe Gardeen de la

**picioare, punând-o
în brațele lui
Felicity.**

**— Ai grijă ca și ea
să stea pe aproape.**

**— De ce? Crezi că
e în pericol?**

**— Este timpul ca
Dunsmore să apară
și se pare că îi place
să rănească pisici.**

**Ea mângâie pisica
somnoroasă.**

**— Asta pentru că
îi e frică de ele.**

**— Ce specimen
jalnic este.**

**Felicity ridică
privirea.**

**— Crezi că nu ai
de ce să te temi de
pisici?**

**— Nu mai mult de
o zgârietură sau
două.**

**— Ah, Miles,
uneori mă îndoiesc
de tine. Dar du-te și
vânează vulpi cu
adevărat
nevinovate.**

**Imediat ce
bărbații plecară,**

**Felicity se cufundă
în confortul oferit
de pian și își
petrecu următoarea
oră șlefuiindu-și
îndemânarea cu
game și exerciții.
Beth și Blanche
veniră și ele și se
așezară ca să
citească. Felicity se**

**uită la ele, cu
degetele încă
alergând pe
claviatură.**

**— Biblioteca sau
salonul nu sunt mai
plăcute?**

**— Nu neapărat,
zise Beth. Și te
păzim. Dacă ajunge
vreo vorbă la**

Broscoiul

**Dunsmore, nu vrem
să afle că ești liberă
să faci ce vrei. Ar
putea chiar să îi
stârnească
inteligenta aia
trândavă.**

**— Nu este
neapărat prost.**

— Sunt doar

**răutăcioasă. Este,
cu siguranță, un
broscoi.**

**— Nu, zise
Felicity, executând
gânditoare un
arpegiu. O
nevăstuică. Are un
nas mai degrabă
ascuțit și își ține
burta aproape de**

**pământ. Broscoii
sunt animale bune,
până la urmă. Foarte
folositoare în
grădină.**

Beth râse.

**— Cu siguranță,
nevăstuicile au și
ele virtuțile lor. Dar
fie cum o fi, îi vom
spune Nevăstuică. Și**

**pentru nasul lui
adulmecător, noi o
să părem gardienii.**

**— Vă mulțumesc.
Va fi, cu siguranță,
obositor.**

**— Doar dacă ai de
gând să cânti game
toată dimineața.**

**Felicity prinse
ideea și trecu la o**

**piesă de Bach care îi
puse la încercare
disciplina degetelor.
Încăperea se umplu
cuprinsă de calm,
iar armonia era
întreruptă ocazional
de trosnitura unui
buștean în focul
mare din șemineu
însă, în interior,**

Felicity se simțea la fel de calmă ca un vulcan. Beth avusese dreptate când spusese că nu era nimic dincolo de ferestrele înalte care să tenteze pe cineva, cu excepția unui vânător pasionat, dar totuși

simțea o chemare.

Se trezi uitându-se de-a lungul drumului bătut de vânt, așteptând să vadă ceva sau pe cineva venind, probabil pe Rupert cu Kieran lângă el. În timp ce degetele se mișcau

**disciplinate
deasupra claviaturii,
mintea ei se chinuia
să-și imagineze ce ar
putea face sau
plănuia Nevăstuica.
Va crede că ea este
prizonieră și că nu
putea să se supună
instrucțiunilor lui?
Acest lucru ar trebui**

**să îl țină în șah o
vreme. Dacă el
realiza că ea plănuia
să îl păcălească, s-ar
fi întors fără
îndoială în Irlanda
pentru a-și asigura
asul din mânecă, pe
Kieran. Nu se putea
convinge prin
simplă voință că**

**Kilgoran era
invincibil. Avea
nevoie de vești de la
doamna Aideen.
Avea nevoie de
dovezi ale fraudei,
ale sperjurului și ale
furtului lui Rupert.
Avea nevoie de
acțiune. Miles îi
promisese că a doua**

**zi urma să sosească
o scrisoare din
Irlanda, dar cât de
curând se așteptau
să primească vești
de la Cheltenham?
Nu timp de cel puțin
câteva zile. Aveau să
fie câteva zile foarte
lungi...**

Beth veni și se

sprijini de pian.

— Te simți bine?

— Desigur. De ce?

— Cânti același

**pasaj de peste o
jumătate de oră, din
ce în ce mai repede.
Mă mir că degetele
tale pot face față.**

**În acel moment,
interpretarea**

**automată a lui
Felicity a
Preludiului de Bach
se prăbuși în
dezacord, iar ea își
lăsă mâinile pe
claviatură.**

**— Nu mă pricep
să aștept.**

**— Ai nevoie de o
distragere a**

atenției. Vrei să joci biliard?

— *Nu!* Dar regretă imediat exclamația, din mai multe motive. Abia pot să joc, spuse ea. Miles m-a învățat puțin în Clonnagh.

Amintirile	și
senzațiile	o

**copleșiră încât nu
mai putu să
continue.**

**— E clar că nu a
fost prea plăcut,
zise Beth. Atunci,
putem să jucăm
cărți.**

**— Nu.
Felicity se ridică
și lăasă capacul**

pianului.

— Biliardul este o idee excelentă, spuse. Blanche știe să joace?

— Chiar prea bine. Să nu o lași pe ea să stabilească miza. Biliard, Blanche?

Actrița ridică

**imediat privirea cu
ochi scăpărători.**

**i O idee
minunată, spuse ea.
Acest roman este
extraordinar de
plictisitor. Dacă
oamenii au intenția
de a predica, ar
trebui să scrie
predici.**

**În timp ce le
conducea pe drumul
spre camera cu
masa de biliard,
Beth zise:**

**— Ți-am spus să
încerci *Rațiune* și
simțire.**

**— Suna așa de
plictisitor, dar nu
poate fi mai**

plictisitoare decât
Caeleb își caută o
nevastă. Beth te-a
avertizat, Felicity,
că sunt destul de
bună la biliard?

— Da. Și mi-a
spus să nu te las să
stabilești miza.

— Plictisitor. În
timp ce intrau în

**încăpere, Blanche
aprînse lămpile și
adăugă: Speram să
câștig rochia ta albă
cu boboci de
trandafir.**

**— Crezi că ești
demnă de ei?
întrebă Felicity
zâmbind.**

Blanche îi făcu cu

ochiul.

**— Nu sunt demnă
de boboci albi de
trandafir de când
eram copilă.
Contrastul este o
parte din înfățișarea
mea. Luă un tac,
alinie cele trei bile
și o trimise cu
ușurință pe cea**

**roșie într-un
buzunar al mesei.
Sunt sigură că nu
poți fi atașată de
acele ornamente. Nu
ți se potrivesc.**

**— Nici nu trebuie.
Sunt menite să țină
intrușii la distanță.
Nu ți-e teamă că vor
avea efectul ăsta?**

— Pot să țin
intrușii la distanță
în multe alte
moduri. Și, oricum,
zilele acestea, nu
am decât unul care
este deja la bord și
este mai mult decât
suficient pentru
orice femeie

— Să înțeleg că

**vrea să se însoare cu
tine.**

**— Este un
romantic nebun și
crede că poate cizela
lumea ca să se
potrivească viziunii
lui roz.**

**— Pare a fi o
tendință a
Sălbaticilor.**

— Nu îi

subestima, spuse
Beth, apropiindu-se
cu tacul. Ca grup, ei
pot comanda
puterile întunecate
ale rangului și ale
banului.

— Vorbind ca
membră a uneia
dintre cele mai

**vechi familiei
irlandeze, spuse
Felicity, și ca
proprietară a unei
averi ridicol de
mari, nu văd nimic
în neregulă cu
rangul și cu banii.
Se întoarse spre
Blanche și adăugă:
Sigur că pun la**

**bătaie acei boboci
de trandafir
caraghioși. Dar tu ce
mizezi?**

**Blanche se
îndreptă ca să se
gândească.**

**— Nu am nimic
care să nu fie alb și
asta nu e culoarea
ta. Aș putea să pun**

**la bătaie
aranjamentul din
pene de rață, spuse
ea încrezătoare.**

— S-a făcut.

**Felicity se întoarse
apoi spre Beth. Intri
și tu în concurs?
Câștigătorul ar
putea lua totul. Cred
că, judecând după**

**mizele de până
acum, ar trebui să
pui la bătaie ceva de
care ai prefera să
scapi.**

**— Păi, ar fi una
dintre servitoarele
de la bucătărie,
spuse Beth făcând
cu ochiul, dar cred
că e ilegală**

**cumpărarea și
vânzarea de oameni.
Ce ai zice de cravașa
mea cu capăt de
chihlimbar? Îmi
place prea puțin să
călăresc. Cel puțin
la modul propriu,
adăugă ea.**

**Felicity râse și, în
ciuda protestelor lui**

**Blanche, că nici-
odată nu va fi
văzută cu o cravașă
cu măciulie de
chihlimbar, chiar
dacă ar călări un cal,
stabiliră mizele și
trecură la joc. Beth
se dovedi un jucător
indiferent, dar
Felicity și Blanche**

**erau aproape egale.
Felicity bănuia că
Blanche trăgea de
timp, dar nu o
deranja. Oricum,
totul avea rolul de a
face timpul să
treacă mai ușor. Din
moment ce nu
stabiliseră și o
limită a**

**concurșului,
continuară să joace
până când foamea și
setea le învinseră.**

**— Oh, zise Beth
în timp ce turna
ceai, iar celelalte se
serveau cu
sendvișuri, este o
cantitate alarmantă
de știință în acest**

**joc. Continuăm?
Cred că Felicity are
un oarecare avans în
acest moment.**

**Blanche se lăasă cu
delicatețe pe spate,
într-o poziție
languroasă.**

**— Sunt epuizată.
Nu aş mai putea găsi
putere să mai ridic**

tacul.

**— Vrei să spui că
vrei să scapi de
penele alea.**

**Blanche își ridică
pleoapele cât să facă
cu ochiul.**

**— Oh, foarte bine,
spuse Felicity. O să
te scap de ele
atunci. Dacă nu**

**pentru altceva,
măcar pentru
Gardeen, care le
poate vâna.**

**Felicity își
petrecu restul după-
amiezii punând cap
la cap penele de
rățoi formând un
panaș frumos. Se
duse la oglindă ca să**

vadă rezultatul.

**— O, Doamne,
zise Blanche,
ridicându-și privirea
d i n *Rațiune* și
simțire. Cum ai
reușit să faci așa
ceva într-un timp
atât de scurt?**

**— Bunicul m-a
învățat să leg**

**momeli pentru
pescuit. Cred că
penele întunecate se
potrivesc foarte bine
pe părul meu negru;
par misterioase și
diavolești.**

**— Nu e ciudat,
zise Beth, cum în
natură masculul
este întotdeauna**

**mai împopotonat
decât femelele și
totuși femeile iau
aceste arme
masculine și le
folosesc în propriile
războaie?**

**În timp ce
Blanche ajuta la
fixarea panașului cu
ace, Felicity zise:**

**— Poate că avem
nevoie de armele
bărbaților ca să
luptăm împotriva
lor.**

**— Nu este mereu
război, să știi.**

— Nu?

**Felicity se
întoarce la pian și
cântă o piesă**

**dramatică și rebelă
de Beethoven.**

**Când bărbații se
întoarseră acasă
după o zi de
vânătoare
nefructuoasă, Miles
observă panașul și o
complimentă pentru
el. Când ea îi
mărturisi că ea îl**

**făcuse, sprâncenele
lui se arcuiră a
mirare.**

**— O, un alt talent
feminin. Nu sunt
sigur că pot să fac
față atâtor
schimbări.**

**— Foarte înțelept,
spuse ea.
Schimbările nu sunt**

întotdeauna bune.

**Ziua trecu fără
niciun mesaj de la
Nevăstuică.**

**Dimineața
următoare o parte
din tensiunea lui
Felicity se risipi
când veni o
scrisoare de la
castelul Kilgoran.**

**Lucien, care golea
sacul poștal, i-o
pasă lui Miles, care
se uită la ea și i-o
oferi lui Felicity. Ea
scutură din cap.**

**— Nu. Este pentru
tine de la mama ta.
Dar, te rog, citește-o
repede.**

El rupse sigiliul și

începu să citească:

— Totul este bine.

**Ea este la castel,
plângându-se de
stilul dictatorial al
contelui... Se**

**ciocnesc precum
valul de mal, slăbit,
chiar dacă el este
fragil. Kieran și
doamna Edey sunt**

**cazați în aripa
destinată copiilor,
cu o duzină de
servitori care le
îndeplinesc orice
dorință... Miles
parcurse repede
textul: Mai scrie
despre Kilgoran,
care a desemnat un
îngrijitor solid și**

**sănătos care să fie
servitorul personal
al flăcăului și să
meargă cu el
oriunde. Este bine.**

**Felicity, care
realiză că își ținuse
mâinile atât de
crispate încât o
dureau, se relaxă.**

— Slavă Cerului!

zise ea.

Dacă Rupert se afla aici, nu avusese timp să schimbe această situație minunată înainte de a pleca. Fiul ei era în siguranță. Apoi, deși Felicity își menținu zâmbetul pe buze, balonul de

**săpun care îi aduse
ușurare și încântare
se sparse brusc. Își
promisese că, atunci
când va primi vești
îmbucurătoare, îi va
spune lui Miles
despre scrisoarea de
la Rupert. Dar cum
ar fi putut face asta
fără să recunoască**

**faptul că ținuse un
secret mai mult de o
zi? Că nu avusese
încredere în el și în
prietenii lui? Nu
putea. Dar trebuia
să îi spună. Așa era
corect.**

**Cutremurându-se
la gândul că va
trebui să facă**

**această confesiune
în public, Felicity se
decise să aștepte un
moment de
intimitate. Dar,
desigur, imediat ce
micul dejun se
terminase, bărbații
plecară pentru o altă
zi de vânătoare, așa
că nu se ivi niciun**

**moment de
intimitate. Ea ar fi
putut crea unul – nu
trebuia decât să îi
spună lui Miles să
iasă pentru un
moment –, dar cedă
în fața eschivării
lașe. Poate, dacă
aștepta, îi va veni o
idee cum să evite**

confesiunea.

**Dumnezeu știa,
Miles era suficient
de conștient de
greșelile ei încât nu
mai era nevoie să îi
ofere ea încă un
exemplu.**

**Felicity își
petrecu o altă zi
închisă în casă,**

**„păzită“ de Beth și
de Blanche,
încercând să se
convingă că nu era
nevoie să îi spună
nimic lui Miles.
Până la urmă, nu
reieșea nimic din
mesajul acela. Dar
oare Beth îi va zice?
Nu. Așa că nu avea**

**niciun motiv să
spună vreun cuvânt,
chiar dacă se simțea
oribil de vinovată și
de lipsită de onoare.
Era cea mai josnică
lașă care călcase pe
pământ.**

**Până în ziua
următoare fu atât de
neliniștită încât**

**aproape că i se făcu
rău. Cu o seară
înainte, chiar și
Miles cel încrezător
își manifestase
preocuparea că
Rupert nu dăduse
niciun semn.
Admițând
posibilitatea că
Nevăstuica îl**

**urmărea pe Kieran,
ar fi menționat
faptul că pleacă în
Irlanda ca să se
asigure că băiatul
este în siguranță.**

**Beth se uită la
Felicity cu
subînțeles. Felicity
nu o băgă în seamă,
dar știa că trebuia**

să facă ceva. Pe lângă îngrijorarea lui Miles, și ea era preocupată.

Neaflând nimic de la Rupert de duminică – deși acest lucru fusese influențat de comportamentul ei –, acum era nesigură de planurile lui.

**Întârzierea îngreuna
și mai mult
necesitatea de a-i
spune lui Miles
adevărul.**

**În timp ce cânta
un cântec de leagăn
liniștitor, îi veni o
idee. Dacă ar fi
primit un *alt* mesaj,
ar putea să îi spună**

**lui Miles despre el
fără să îi amintească
și de primul. Și
atunci nu mai era
nevoie ca ea să se
ascundă de teamă.
Atâta timp cât
Kieran era în
siguranță, Rupert
putea să amenințe
oricât de fioros fără**

să o afecteze.

**Felicity scăpă de
gardieni așa cum o
făcuse odată cu
Miles, folosind
toaleta ca scuză.
Apoi se strecură
prin coridorul
nefamiliar folosit de
servitori și găsi ușa
cătred exterior, cu**

**câteva pelerine din
lână roșie agățate în
spatele ei. Înghățând
una dintre ele, ieși
afară și luă o gură de
aer proaspăt. Era
încă înnorat, dar
aerul era destul de
uscat. Nu avea să fie
o zi rea pentru
vânătoare.**

**Principala ei grijă
însă era ca un
anumit îngrijitor să
fie în grajduri, nu
plecat cu vânătorii.**

**Se grăbi în zona
grajdurilor și văzu
cinci bărbați
ocupându-se de
diferite sarcini, doi
dintre ei inspectând**

**un cal castrat,
cenușiu. Niciunul
dintre ei nu era
mesagerul blond.
Curiozitatea
profesională o
conduse pe Felicity
către calul care,
trebuia să
recunoască, nu arăta
prea fericit. Căsca și**

chiar tremura puțin.

**— Colici? întrebă
ea.**

**Unul dintre
bărbați ridică
privirea și își atinse
pălăria.**

**— Da,
domnișoară. Dar nu
prea rău, băgăm
seama.**

**Ea simți o doză
de nesiguranță și se
uită în jur.**

**— Unde este șeful
îngrijitorilor?**

**— A fost chemat
la unul dintre caii
de vânătoare,
domnișoară.**

— Aha.

În mod clar,

**bărbații știau ce
aveau de făcut, dar
erau nesiguri de
autoritatea lor. Dar
oare o vor accepta
pe a ei? Ea se
apropie, își puse
urechea pe o laterală
a calului și auzi
zgomotul familiar al
gazelor din stomac.**

**Dar în mod evident
calul nu avea dureri
prea mari.**

**— Nu, nu e un caz
grav. Fără îndoială
că aveți de gând să
îi dați un terci din
tărâțe și să îl duceți
să facă mișcare.
Asta va rezolva
problema.**

**Fața omului se
luminează.**

**— Da, chiar asta
aveam de gând,
domnișoară.**

**În timp ce el se
îndepărta cu
animalul, celălalt
îngrijitor se duse să
prepare terciul.**

Și acum? Ar fi

**oare bine să întrebe
de blond? Atunci
Rupert ar putea
crede că ea aștepta
un mesaj. Aproape
că îi veni să râdă.
Dacă el credea că ea
este prizonieră, se
aștepta ca ea să
caute un mod de a
comunica și căi de**

**evadare. Felicity se
întoarse să ceară
ajutorul unuia
dintre bărbați, dar
fu întreruptă de o
trăsură trasă de
patru cai negri,
identici, ce intră în
curte. Cineva nou
sosise la Vauxhall.
Fără îndoială, un alt**

Sălbatic.

Curiozitatea ei fu copleșită de ușurare când îngrijitorul blond coborî din vehicul pentru a se ocupa de caii plini de spumă. Felicity se apropie astfel încât să fie cât mai aproape de prada sa.

— Frumoși cai. Ai cui sunt?

— Nu știu, răspunse el în timp ce desfăcea legăturile. Hei, Harry. Ai cui sunt ăștia?

— Ai lordului Middlethorpe, iar el e un om generos,

Josh, așa că ai grijă de ei. Apoi o văzu pe Felicity. Cer scuze, domnișoară.

Blondul – Josh – îi aruncă o privire speriată și apoi se întoarse la treabă.

— Sunt sigură că ai fost mereu de încredere, Josh, zise

**ea și se uită la alți
cai, dând omului
șansa de a termina
treaba și de a o
aborda, dacă era
cazul. Cât timp mai
avea oare până când
Beth urma să o
caute? Bărbatul
eliberă caii de
legături și, în timp**

**ce trăsura era dusă
la spălat, ei șterseră
caii și îi acoperiră
cu pături.**

**Apoi îl văzu pe
Josh intrând într-
una dintre încăperi.
Ieși afară cu o altă
pătură și îi aruncă o
privire lui Felicity.
Inima îi bătu tare și**

**se apropie de calul
pe care el îl ștergea.
O bucată de hârtie îi
fu strecurată în
mână.**

**— El a spus că ar
fi bine să acționați
de data aceasta,
murmură.**

**— Spune-i că sunt
păzită zi și noapte.**

**Am reușit doar să...
uite, adăugă ea, uite
că vin temnicerii
mei.**

**Exact la ȝanc,
Beth sosi,
acompaniată de un
bărbat zvelt și
brunet.**

**— Felicity! spuse
Beth tăios. Ce naiba**

cauți aici?

**Felicity strecură
biletul în buzunar și
luă un aer răzvrătit.**

**I La naiba! Nu
am voie nici măcar
să ies la aer? Am
vrut să simt din nou
aroma dulceagă a
grajdului. Îl studie
apoi pe străinul**

**chipeș, de la cizmele
de piele până la
pălăria lucioasă din
blană de castor. Și
cine este gentilomul
de lângă tine?**

**Ochii lui Beth
exprimau
exasperarea, dar
vocea îi fu calmă în
timp ce zise:**

**— Francis, dă-mi
voie să ți-o prezint
pe domnișoara
Felicity Monahan de
la conacul Foy, din
ținutul Meath. Ea
este pupila lui Miles
pentru câteva
săptămâni și nu
apreciază prea mult
această situație.**

**Felicity, ți-l prezintă
pe lordul
Middlethorpe, un alt
Sălbatic. Acum hai
înapoi în casă,
pesemne ai
înghețat.**

**Felicity zâmbi
către lordul
Middlethorpe.**

— V-a adus aici în

**caz de forță majoră,
nu-i așa? întrebă ea.**

**El părea mai
degrabă delicat și
poet, dar nu fu
nimic delicat în
atitudinea sa când
răspunse:**

**— Și chiar este
așa? Îmi place să fiu
avertizat dacă sunt**

**nevoit să țin în frâu
o femeie.**

**Felicity își
înăbuși o exclamație
de surpriză. El nu o
plăcea. Nu era deloc
surprinzător date
fiind
circumstanțele, dar
fu oarecum șocată.
În toată viața ei,**

**singura persoană
întâlnită care
căpătase rapid
aversiune față de ea
fusesse Miles.
Desigur, în ambele
cazuri, jucase un rol
neplăcut. La naiba,
chiar era o actriță
talentată și ar trebui
să îi ceară ajutorul**

**lui Blanche să apară
pe scenă! Râse cu
insolență.**

**— Îmi place să
mențin elementul-
surpriză, milord, în
special când mă aflu
printre inamici.**

**Cu aceasta, o luă
înaintea celor doi pe
drumul către casă.**

**Odată ajunsă
înăuntru se încuie
în camera ei.**

**Aflată în
intimitate scoase
recompensa
expediției, biletul.**

***Dragă Felicity, nu
îți poți imagina
suferința mea că nu
suntem încă***

**împreună. „O, sigur
nu pot, Nevăstuică
ce ești? Probabil că
rozi lambriurile de
furie.“ Gândul că
ești prizonieră mă
tulbură. Mi-e rău
din cauza asta.
Dumnezeu știe ce o
să fac mai departe.
„Asta era o**

**amenințare. Ce
păcat că nu ai ce să
scoți la înaintare!“
Îți poți imagina
durerea pe care am
simțit-o când te-am
văzut călărind, atât
de aproape, și
totuși atât de
departe. Și apoi, în
acea noapte,**

**așteptând,
urmărind
lumânările
tremurânde din
spatele draperiilor
de la camera ta,
sperând că vei găsi
puterea de a urma
instrucțiunile mele
și că vei fugi cu
mine.**

**Felicity tremură
din cauza senzației
oribile că fusese
urmărită, în special
când știa care era
puterea unei lunete.
Cu câte alte ocazii o
mai urmărise și ce
văzuse oare? Cât de
multe bănuia
Rupert? Nu era**

**prost. Oare realiza
că, dacă ea voia cu
adevărat să scape
din acest loc, ar fi
putut-o face?**

**Bătând în
scrisoare cu
degetele, Felicity
evaluă situația. Dacă
Rupert nu avea un
spion în interior,**

**atunci ar trebui ca
totul să fie în
regulă. Cu siguranță,
servitorii principali
bârfeau și acesta era
motivul pentru care
ea și Miles
înscenaseră mici
certuri. Dar spera că
niciuna dintre
familiile de slugi nu**

**ar oferi informații
din casă unui străin
sau chiar unei
creaturi josnice
precum Josh. De
aceea, Rupert nu
avea de unde să știe
cât de fragilă era
paza ei. În acest caz,
scena din zona
grajdului**

**funcționase perfect.
Apariția lui Beth,
acompaniată de
cineva care îi putea
stăpâni voința era
exact ce voiau ei ca
Josh să îi
povestească lui
Rupert. În acest
ritm, ea ar putea să
îl țină pe loc până**

**când avea să
primească vești de
la Cheltenham.**

**Citi ultima parte
din bilet –
instrucțiunile.**

***Servitorul care îți
dă biletul este de
î n c r e d e r e . „O,
Rupert, prost
îngâmfat ce ești!“***

***Înștiințează-l cu
privire la cea mai
bună cale de
scăpare și eu o să
mă asigur că se va
realiza. Cu bărbații
plecați în fiecare zi
în urma câinilor de
vânătoare, va fi
posibil să te strecuri
afară. Părea a fi***

**puțină suspiciune
aici. Am nevoie să te
aud, să vorbesc cu
tine, să te sărut,
draga mea. Nu mă
face să aștept.
Amintește-ți
întotdeauna că cel
pe care îl iubești și
care te iubește va
suferi pentru**

*fiecare moment de
întârziere.*

**De nervi, Felicity
făcu biletul
ghemotoc, dar apoi
își aduse aminte că
fiul ei era în
siguranță la
Kilgoran, cu un
paznic personal, nu
în mâinile lui**

**Rupert. Dar știa că
amenințarea era cât
se poate de reală.
Dacă îl înșela pe
Rupert și îl scăpa pe
Kieran în mâinile
lui, el se va răzbuna
pe copil. Și nimic pe
lumea aceasta nu
avea să schimbe
faptul că Rupert era**

**tatăl lui Kieran. Fu
din nou tentată să
renunțe și să fugă,
dar scutură din cap.
Fusesse de acord cu
planul și trebuia să
îl ducă până la
capăt. Va aștepta
până ce va afla ceva
de la Cheltenham.
Netezi hârtia. Cel**

**puțin acum avea
ceva să îi arate lui
Miles și putea să
lase rușinea
deoparte. Apoi
mâinile ei înghețară.
Era evident din
acest bilet că mai
fusese și altul! Se
așeză cu zgomot. Ce
putea să facă?**

**După o jumătate
de oră de gândire,
simțindu-se
mizerabil, Felicity
își dădu seama că
nu avea altă opțiune
decât să îi spună lui
Miles oribilul
adevăr. Nu putea
face asta acum,
însă. Bărbații erau**

încă plecați.

**Pe la jumătatea
zilei, Beth veni
însoțită de o
servitoare care
aducea o tavă. După
ce plecară, ușa fu
încuiată din nou,
fără îndoială în
văzul servitoarei. O,
ce schemă**

**excelentă. Ignorând
tava cu mâncare,
Felicity se duse la
fereastră. Voia să fie
văzută. Cum Rupert
aflase că ea era
încuiată în cameră,
voia ca el să-și
amintească
imaginea ei la
fereastră, privind**

**melancolică spre
libertate. Era
straniu totuși
gândul că el o
urmărea chiar acum
de undeva.**

**Când se așeză
într-un final la
masă, Felicity
descoperi că Beth îi
adusesese o carte**

**pentru a o ajuta să-
și petreacă timpul
mai ușor – sau să o
educe, mai degrabă.
*Scrisorile lordului
Chesterfield.* De
fapt, sfatul spiritual
și lumesc al contelui
era mai interesant
de citit decât
predica lui Mary**

Wollstonecraft,
totuși Felicity
începu să spera ca
Chesterfield să nu fi
fost atât de ferm
legat de subiectul
sincerității.

„Virtutea consistă
în a face bine și a
spune adevărul...”,
„Sunt sigur că știți

**că încălcarea
cuvântului este o
nebunie, o
dezonoare și o
crimă“, „Nu cunosc
ceva mai criminal,
mai rău și mai
ridicol decât
minciuna. Este
produsul răutății,
al lașității sau al**

vanității... “

**Închise cartea
întrebându-se care
dintre aceste forțe o
determinaseră să
mintă în legătură cu
scrisoarea. Pentru
că fusese o
minciună, chiar
dacă una tăcută.
Vanitatea. Și, poate,**

**lașitatea. Dar nu
frica de expunere;
frica de consecințe.
Se temuse că odată
ce Miles afla că
Rupert este în
preajmă, va sta și
mai aprig cu ochii
pe ea. Ba, mai mult,
se temuse că Miles
și-ar fi putut încălca**

**promisiunea și îl va
omorî. Da, gândi ea
ridicându-se și
plimbându-se prin
încăpere, lordul
Chesterfield
omisese un factor:
neîncrederea. Miles
avea să fie încântat
de asta, nu-i așa?
Cât despre lașitate,**

asta complicase problema.

Îi văzu pe bărbați întorcându-se și îi auzi intrând în casă. Se aștepta ca Miles să vină să vorbească cu ea, însă în locul lui sosi Harriet ca să descuie ușa și să o pregătească pentru

cină.

capitolul 22

**Când Felicity
intră în salon, Miles
veni la ea cu o
înfățișare sobră. Ea
se gândi că el deja
știa oribilul adevăr,
dar el spuse:**

**— De ce naiba te-
ai dus la grajduri?**

**Putea să fie
periculos, nu-ți dai
seama?**

— Periculos?

**Locul ăsta este
întesat de servitori.**

El clătină din cap.

**— Înțeleg că l-ai
întâlnit pe Francis.
Chiar este un tip de
treabă.**

— Nu mă place.

— *Francis?*

întrebă Miles și apoi
oftă. Presupun că i-
ai oferit una dintre
cele mai bune
reprezentării ale
tale de protejată
capricioasă.

— Nu am avut
încotro. Beth l-a

adus cu ea când a venit să mă caute și erau atât de mulți servitori în jur...

El o atinse pe spate – o atingere blândă, simplă.

— Este în regulă. O să-i explicăm mai târziu.

Dar, după cină,

după ce doamnele se retraseră, Beth văzu lucrurile altfel.

— Dacă nu te superi, Felicity, nu o să îi spunem lui Francis despre situația ta prea curând. Lucien zice că e ceva în neregulă cu el. Iar Francis

este un tip cu o inimă așa de bună încât ne este teamă că va ține secret ceea ce îl frământă dacă apar alte probleme ce trebuie rezolvate.

— Cu inimă bună? sună vocea lui Felicity ca un ecou,

**amintindu-și de
omul cu privirea
rece care o tratase
cu grosolănie.**

**— Chiar este.
Dacă ți se pare puțin
rigid este o dovadă
în plus că ceva nu e
în regulă. Acum,
spune-mi de ce ai
fugit.**

— Crezi că am fugit pentru că am primit un mesaj. Nu am primit.

Beth se relaxa.

— Atunci e bine. Am fost îngrijorată că unul dintre servitorii principali a fost mituit. Nu sunt obișnuită cu

**atât de mulți
servitori și gândul
că unul aflat atât de
aproape de mine nu
poate fi de încredere
mă face să tremur.
Presupun că ai
simțit nevoia de
acțiune și de
exercițiu fizic.**

— Chiar așa.

**Și era adevărat,
deși nu așa cum o
spusese Beth. Și mai
multe minciuni.
Lordul Chesterfield
cu siguranță nu ar fi
fost de acord.**

**— Am citit o
parte din cartea pe
care mi-ai adus-o.**

— Chesterfield.

**Amuzant pe alocuri,
nu-i așa? De fapt, el
îmi amintește mai
degrabă de ducele de
Belcraven.**

**— De tatăl lui
Lucien?**

**— Da, răspunse
Beth și turnă ceai.
Strict, dar înțelept
și spiritual.**

— Pe de altă parte, zise Blanche, Chesterfield a avut o părere proastă despre femei. Cum zicea? Că niciodată nu a cunoscut o femeie rațională?

— Este ciudat felul în care chiar și bărbații inteligenți

**sunt orbi, spuse
Beth. El pretinde că
femeile sunt
conduse
întotdeauna de
pasiune sau de umor
în detrimentul
acțiunii.**

**— Dar de ce nu?
întrebă Felicity. Nu
sunt umorul și**

**emoțiile ceea ce ne
diferențiază de
jucăriile mecanice?**

Beth îi zâmbi.

**— Cât de
adevărat! Uneori mă
adâncesc atât de
mult în scrierile
despre bărbați încât
uit realitatea, spuse
ea și apoi expresia**

**fetei îi redeveni
serioasă. Păstrează-
ți umorul și
emoțiile, Felicity.
Ele, așa cum spui,
ne fac umani.**

**Era un oarecare
sprijin, iar Felicity îl
prețui în timp ce
aștepta să se
confeseze. Când**

**bărbații se alăturară
doamnelor, ea se
ridică imediat.**

**— Miles, trebuie
să vorbesc cu tine.**

**El fu surprins și,
poate, puțin
îngrijorat, dar
spuse:**

**— Să mergem în
bibliotecă.**

— Ca să poți sta pe scaun?

În timp ce ea ieșea din cameră, auzi în urmă un chicotit. Odată ajunsă în bibliotecă însă, starea de spirit îndrăzneată se risipi.

— Îmi pare rău,

**spuse ea, cu mâinile
strânse în față.**

**— Pentru ce? Că
te-ai dus la
grajduri? Așa cum ai
zis...**

**— Nu! Nu pentru
aia.**

**— Atunci, pentru
ce? După câteva
momente de liniște,**

**el confirmă: Ești
însărcinată.**

**— Nu! Nu știu...
Lasă-mă un
moment, Miles, și o
să-ți spun tot.**

**— Orice ar fi, zise
el cu o undă de
umor, nu poate fi
atât de rău pe cum
crezi. Decât dacă ai**

**reușit cumva să te
măriți cu Dunsmore,
desigur.**

**Replica lui îi
smulse un zâmbet.**

**— Poate dacă am
avut un preot
ascuns în grajd, iar
Rupert era
jumătatea din spate
a unui cal de**

pantomimă...

**El râse, dar
lacrimile aproape că
îi curmară lui
Felicity vorbele și
trase aer în piept.
Miles se apropie și
puse un braț în jurul
ei, în ciuda opoziției
ei slabe.**

— Haide, spuse el,

**trăgând-o la piept.
După ce am scos din
calcul adevăratul
dezastu, hai să
auzim vestea care
nu poate fi nici
măcar groaznică.**

**Felicity uitase
senzația plăcută de
a fi ținută în brațele
lui blânde și își**

**acordă un moment
pentru a permite
simțurilor să își
extragă puterea și să
se hrănească din
acea îmbrățișare.**

**— Am primit un
bilet de la Rupert
astăzi.**

**Brațele lui se
încordară puțin.**

**— În sfârșit! Deci
este în zonă. Miles
se dădu puțin în
spate ca să se uite la
ea. Te-a speriat? o
întrebă și apoi
redeveni grijuliu.
Ce-ai făcut?**

**— Am venit
înăuntru și l-am
citit. Nimic mai**

**mult, spuse ea și luă
o gură de aer. Dar
am mai primit încă
unul duminică.**

**Simți reacția ce
străbătu corpul lui
Miles, dar fu capabil
să se stăpânească.
Nu zise nimic și o
trase înapoi la piept,
dar ea știa că făcea**

**asta ca să aibă timp
să se gândească într-
un final, el zise:**

**— Ar fi fost plăcut
dacă ai fi avut
încredere în mine.**

— O, Miles...

Mâna lui o liniști.

**— Dar înțeleg.
Toată viața eu am
avut aproape o**

**familie și prieteni
care mi-au fost ca
frații. Niciodată nu a
trebuit să fac ceva
singur. Tu nu ai
avut pe nimeni de
când au murit
părinții tăi. Odată
ce ai învățat să te
descurci singură,
trebuie să fie foarte**

**greu să cedezi altuia
o parte din control.**

**Felicity se
apropie mai mult de
jacheta lui.**

**— Am crezut că o
să mă urăști.**

**— Niciodată. Mă
sperie, dar asta
pentru că ai putea
să dispari în orice**

moment...

Ea oftă.

— Da, aş putea...

**Eu... nu sunt sigură
că pot schimba asta
vreodată.**

**— O să fac din
asta un jurământ la
nunta noastră.**

**Când ea încercă
să protesteze, el îi**

**acoperi gura cu un
sărut. Imediat ce
găsiră putere să se
oprească, zâmbi în
ochii ei.**

**— Observ că ești
încă aici ca să fii
sărutată. Dacă îmi
amintesc bine
promisiunea ta,
primul bilet te-ar fi**

**eliberat și ai fi putut
pleca.**

**— În mijlocul
petrecerii?**

**— Asta nu te-ar fi
oprit.**

**Putea măcar să îi
acorde toată
sinceritatea.**

**— M-am gândit la
asta, dar nu am vrut**

**să plec. Nu vreau să
plec acum. Și, dacă
mă mărit cu Rupert,
o să plâng în timp
ce îmi spun
jurămintele.**

**— Asta este o
consolare prea mică,
zise el și o împinse
cu blândețe. Acum
lasă-mă să văd**

**scrisoarea. Pe
amândouă, dacă o
mai ai pe prima.**

**Felicity le scoase
din corset.**

**— Nu sunt sigură
că te merit.**

**El luă cele două
bucăți de hârtie.**

**— Nici eu nu sunt
sigur, când ții**

**scrisorile altui
bărbat atât de
aproape de inimă.**

— Prostule!

**Rochia asta nu are
buzunare.**

**— Scuze, scuze,
zise Miles în timp ce
despături scrisorile
și le citi repede. Se
pricepe să facă**

**amenințări voalate,
nu-i așa? Te-au
speriat?**

**— Prima, da. Dar
apoi m-am gândit că
dacă l-ar fi avut pe
Kieran ar fi scris
mai multe despre el
decât amenințări
goale. Cea de azi nu
m-a deranjat deloc**

**până când mi-am
dat seama că ai fi
aflat că mai fusese
una. Felicity nu era
sigură că el
înțelesese perfidia
ei. Știi, m-am dus
afară sperând să
primesc un alt
mesaj, adăugă ea. A
fost o încercare**

**deliberată ca să te
înșel. Lordul
Chesterfield ar fi
fost dezgustat.**

**Miles o privi
confuz.**

**— Ce naiba are el
de-a face cu toate
astea?**

Felicity râse.

— O, Miles, te

iubesc în cel mai dureros mod.

El împături scrisorile.

— Așa cum te iubesc și eu. Și trăiesc cu speranța vie că într-o zi va fi mai puțin dureros pentru amândoi. Acum, din moment

ce Luce nu vrea să îl deranjăm pe Francis cu afacerea asta decât dacă este necesar, o să avem un consiliu de război de două persoane.

Felicity aprobă și se așează în scaunul familiar.

— Așa cum văd eu problema, atâta timp cât Rupert crede că nu pot scăpa, suntem în siguranță. Odată ce avem vești de la Cheltenham, putem să îl contactăm și să îi spunem condițiile. Principala mea

**preocupare este că
el își va da seama de
cacealmaua noastră
și va încerca pună
mâna pe Kieran.**

**— Trebuie mai
întâi să-l liniștim pe
Rupert.**

Ea se cutremură.

**— Mai multă
violență.**

— Ar putea fi mai simplu să îl omorâm.

Ea se uită la el, la omul pe care îl credea atât de blând.

— Ai putea?

— O, da.

Iar ea îl crezu. Bărbații erau creaturi stranii.

— Vom încerca
mai întâi prin
rațiune și prin mită.
Ceea ce înseamnă că
trebuie să mă ții sub
pază sau închisă
încă vreo câteva
zile, spuse Felicity
și se ridică.
Presupun că trebuie
să ne întoarcem

**acum. Numai
Dumnezeu știe ce
gândește lordul
Middlethorpe.**

**— În niciun caz că
facem dragoste. L-
am convins că te
consider o povară
exasperantă.**

**Atrasă irezistibil,
Felicity se lăsă**

înapoi în brațele lui.

**— Și așa și sunt,
nu-i așa?**

El îi sărută părul.

**— Destul de
adevărat. Dar o
povară pe care aș fi
bucuros să o port
pentru tot restul
vieții mele.**

Următoarele zile

**trecură așa cum
plănuiseră – bărbații
plecau la vânătoare,
iar Felicity era în
continuare bine
păzită. Beth și
Blanche nu o lăsau
niciodată
neînsoțită, iar dacă
ea alegea să stea în
camera ei o încuiau**

**înăuntru. Stephen
trebui să plece,
chemat de chestiuni
politice, dar asigură
pe toată lumea că
nu era nevoie de el,
odată ce veneau
dovezi de la
Cheltenham.**

**Felicity bănuia că el
nu dorea să fie în**

preajmă în caz că se comiteau ilegalități.

Nici nu se așeză bine praful pe drum după plecarea lui, că locul îi fu luat de un alt Sălbatic pe nume Con Somerford, căruia i se spunea viconte Amleigh. Era un alt specimen

**bine făcut. Își purta
părul castaniu-
închis tuns scurt și
avea un maxilar
pătrat și puternic.
Veselia părea să
licărească mereu în
ochii lui cenușii, iar
când zâmbea larg,
făcea gropițe în
obraji.**

**Felicity era
epuizată tot
încercând să creeze
o impresie proastă
tuturor oaspeților,
așa că îi spuse
adevărul.**

**— O adevărată
adunătură de
probleme, nu-i așa?
zise el și îi apărură**

**gropițele
fermecătoare.**

**Amintește-mi să mă
feresc de femei ca
de dracu'.**

**— În cazul meu,
mi-ar fi fost mai
bine fără amestecul
bărbaților, spuse
Felicity, deși se
referea mai degrabă**

la Rupert decât la Miles. Dar se pare că doamna lui Francis are nevoie de ajutor, totuși.

Lucien avusese dreptate. Francis avea o problemă. O femeie cu care se împrietenise era persecutată de frații

**ei, care chiar îi
furaseră o parte din
moștenirea de
văduvă. Fusese
încropit un plan
destul de curat, prin
care să fie
recuperată o parte
din bani prin
intermediul unei
curse de cai – o**

**cursă ce implica un
anumit cal sur,
numit Banshee.
Miles fusese cel care
concepuse planul.**

**— Lui Tom și lui
Will Allbright le plac
pariurile, caii și
femeile, în această
ordine, și nu sunt
prea pricepuți la**

**niciuna dintre ele.
De ce nu îi abordăm
la două din trei?**

**— Cum? întrebă
Francis.**

**— Îl știi pe
Banshee?**

Francis tremură.

— Da.

Miles rânji.

— În timpul

**Târgului de
duminică nu va fi
prea greu să
stabilim un pariu
între Banshee și una
dintre mârțoagele
lui Allbright. Au
câteva de care sunt
foarte mândri. Eu o
să câștig și gata.**

Con sublinie

**punctul slab al
planului:**

**— Cei doi
Allbright ar trebui
să fie imbecili să
subestimeze orice
cal al tău, Miles, și
cu siguranță nu sunt
chiar atât de proști.**

**— Iar aceasta este
problema mea până**

**la urmă, spuse
Francis, așa că eu o
să îl călăresc. De
fapt, o să cumpăr
calul întâi, ca să fiu
sigur. Cât vrei pe
el?**

**Miles rânji către
Felicity.**

— Cincizeci.

Francis se

strâmbă, dar zise:

— S-a făcut.

**— Gata, copilă,
spuse Miles. Îmi
datorezi o prăjitură
făcută de mâinile
tale frumoase.**

Felicity râse.

**— Miles
Cavanagh, câteodată
trebuie să îmi placă**

**de tine, șmecher ce
ești. Dar acum
partea proastă e că
ești nevoit să
mănânci o prăjitură!**

**Cel puțin, orele
petrecute în
bucătărie încercând
să stăpânească arta
pregătirii unei
prăjituri o ajutoră să**

treacă timpul mai repede. Și să amuze servitorii, pentru că Felicity jucă rolul răzvrătitei, descriind personalului scena răpirii și povestea persecuției de către tutorele brutal. Ei nu crezură o iotă,

**pentru că îl
cunoșteau bine pe
Miles, dar îi cântară
în strună, amuzând-
o. În timp ce bătea
ouăle și cernea făina
– pentru că insistase
că trebuie să facă
totul singură – ea
povesti despre
cruzimea lui fără**

**limite pentru că nu
o lăsa să se mărite
cu bărbatul pe care
îl alesese. Se plânse
amar de faptul că
era închisă în casă,
deși era obișnuită să
călătorească liberă și
nestingherită
oricând dorea. Acest
lucru îi scandaliză –**

**aşa cum ea
intenţiona –,
repunându-l pe
Miles cu fermitate
în drepturi.**

**Rezultatul final al
eforturilor ei se
dovedi a fi mai
degrabă prea
consistent, dar
bucătarul o salvă**

**încând prăjitura în
coniac.**

**— Noi îi spunem
prăjitură
cherchelită,
domnișoară. Puneți
un bulgăre de frișcă
pe fiecare bucată și
toată lumea va fi
încântată.**

Așa se și dovedi,

**deși Miles o tachină,
propunând să țină
un toast cu
prăjitura.**

**Când sacul de
poștă de sâmbătă nu
aduse nicio veste
din Cheltenham,
Felicity mai avea
puțin și țipă.**

— Trebuie să plec

**de aici, îi spuse ea
lui Miles. Am nevoie
de aer proaspăt, iar
Josh ar putea avea
un alt mesaj de la
Rupert. Așa am ști
ce pune la cale.**

**— Dacă reușești
să te strecuri din
nou, el ar putea să
se întrebe de ce nu**

**ai fugit de tot.
Oricum, nu e niciun
motiv pentru care
să nu poți să
călărești la Târg
duminică.**

**— O femeie? Asta
înseamnă sfârșitul
lumii!**

**— Deloc. Câțiva
dintre bărbați au**

**întrebat de ce nu
mergi la vânătoare
din moment ce ești
atât o Monahan de
la Foy, cât și o
doamnă de
Quintain. Ei te vor
accepta. O să
călărim pe acolo și o
să căutăm cei mai
bun cai – o să îți**

**placă asta –, apoi ne
întoarcem aici la
timp pentru
concursul lui
Francis cu frații
Allbright. Poate că
tânărul Josh îți va
strecura un alt bilet
atunci.**

**— Atunci de ce *nu*
pot merge și eu la**

vânătoare?

**— Stingeți flacăra
aia din ochi! Nu am
zis că toți bărbații
sunt de acord. Tom
Assheton-Smith o să
facă un atac de
apoplexie dacă apari
la Quorn. Apoi
există riscul ca
Dunsmore să**

înceneze o răpire.

— În ciuda a patruzeci și ceva de bărbați care se vor asigura că am parte de o partidă bună de călărie? întrebă ea răutăcioasă.

— O să mă bagi în mormânt. Jur asta.

— Într-o zi, da,

sper.

**— La dracu',
oprește-te, Felicity,
sau nu o să-mi mai
revin niciodată. Îți
spun, când vine
vorba de călărit, voi,
femeile, vedeți
lucrurile prea ușor.**

**— Atunci, poate,
voi toți bărbații ar**

**trebui să stați acasă,
în siguranță, și să
coaseți goblenuri.**

**Ziua de duminică
se desfășură așa
cum plănuiseră, iar
Felicity privi cum
lordul Middlethorpe
își momește ținta.
La final, Tom
Allbright parie trei**

**mii de guinee că
pursângele lui va
bate năvăla
adunătură de oase
numită Banshee. Fu
nevoită să rateze
cursa în care,
desigur, Banshee –
calul argint-viu care
nu putea suporta
ideea de a rămâne în**

**urmă – câștigă. Dar
auzi povestea la
nesfârșit, la o cină
zgomotoasă de
celebrare a
succesului.**

**În timpul zilei
primi o veste de la
Rupert Dunsmore.
De data asta, nu
fusesse o scrisoare.**

**În timp ce se afla la
grajdurile Vauxhall,
Josh îi atrase
atenția. Ea îl urmări
precaută pe
îngrijitor într-o boxă
goală.**

**— Ai o scrisoare
pentru mine?**

**Josh scutură din
cap.**

— El zice că
dumneavoastră
trebuie să îi scrieți,
domnișoară. El... el
nu este încântat.
Pare să creadă că
puteați scăpa de aici
dacă voiăți.

— Cum? întrebă
tăios Felicity. Sunt
escortată peste tot.

**Deși totul pare
foarte civilizat, o
vorba nelalocul ei și
sunt legată. Spune-i
asta. Spune-i că
trebuie să așteptăm
câteva săptămâni
până voi atinge
vârsta pentru a fi
independentă.**

Nimeni nu ne va

putea opri atunci.

**Tânărul făcu o
grimasă.**

**— Este, fără
îndoială, foarte
nerăbdător,
domnișoară. Jos la
Trei Mâini se
vorbește că sunt
oameni pe urmele
lui pentru că le**

datorează bani.
Mulți bani. El se
ascunde – ce-am
auzit eu a fost ce le-
a zis acestor
oameni, că le dă
niște pământ care o
să acopere datoriile,
dar nu îi aparține
lui, ci fiului lui. Ei
sunt genul de

**oameni care, dacă
nu pot avea bani,
vor sânge.**

**Felicity se stăpâni
din greu să nu
rânjească la acest
gând. Dar, probabil,
nu era amuzant.**

**— Spune-i că o să
fug la el dacă pot,
dar să nu se aștepte**

**la prea mult. E
posibil să trebuiască
să aștepte.**

**Josh clătină din
cap.**

**— Nu va fi
încântat, zise el și
se uită la ea ciudat.
Cer scuze,
domnișoară, dar
sunteți sigură cu**

**privire la el? Pare că
i-a înșelat pe acești
oameni și, deși sunt
cămătari, mie nu-mi
pare deloc în regulă.
Iar el nu e... să
zicem, nu e un om
bun. Vă spun
adevărul, nu aș vrea
ca sora mea să se
mărite cu un astfel**

de om.

Era teribil de greu pentru Felicity să nu îl îmbrățișeze pe acest tânăr pentru îngrijorarea lui sinceră. Dar își ridică fruntea și zise hotărâtă:

— Știu ce fac.

Rezistă tentației

**de a alerga la Miles
ca să discute
noutățile și, în
schimb, făcu o
glumă cu un
meltonian. Mai
târziu însă, după ce
lordul Middlethorpe
se retrase ca să își
odihnească trupul
care suferea de pe**

**urma experienței cu
Banshee, restul
Sălbaticilor ținură
un alt consiliu de
război.**

**— Deci, zise Miles
după ce Felicity îi
povesti cele
întâmpilate, este
afundat până în gât
din cauza datoriilor**

**către cămătari. Ce
plăcut. Cred că
acum l-am prins.**

**Luni, sacul poștal
conținea o altă
scrisoare de la
Kilgoran plină de
vești despre viața în
acele saloane reci și
elegante. Împăturit
cu scrisoarea mai**

**era un desen
colorat, cu mesajul
scris cu atenție
*Pentru Felicity, de
la Kieran George
Dunsmore.* De-a
lungul desenului, în
caz că era vreo
îndoială, scria *Un
cal alb.* Felicity îi
zâmbi lui Miles, cu**

ochii-n lacrimi.

**— Nu a avut
niciodată până acum
ocazia să îmi scrie.
Binecuvântată fie
doamna Aideen!**

**— Și scrie chiar
bine pentru vârsta
lui. Deși, trebuie să
spun, „calul alb“, în
cazul în care e un**

**cal, seamăună mai
mult cu Banshee
decât mi-aş dori.**

**Ziua următoare
sosi un pachet cu
documente de la
Cheltenham. Din
moment ce era o zi
de vânătoare,
bărbații plecaseră
deja, dar femeile,**

**care voiau să
studieze actele, nu
mai aveau răbdare.
Lui Felicity i se păru
straniu să citească
declarația luată
familiei Bitten, ai
cărei membri erau
analfabeți, și să
audă povestea
tragică relatată în**

cuvinte prozaice.
Da, o tânără
doamnă,
asemănătoare cu cea
din desen, își
petrecuse iarna și
prima parte a
primăverii anului
1811 cu ei, purtând
în pânțele un copil.
Iar ea dăduse

**naștere unui băiat
care îi fusese luat de
o femeie și de soțul
acesteia. Da, și
doamna aceea părea
să fie însărcinată,
dar nu născuse
acolo. Da, cuplul
fusese chemat de
familia Bitten
imediat ce**

**începuseră durerile
tinerei lady.
Fuseseră instruiți să
facă asta.**

**O doamnă
Stafford din
Cheltenham își
scrisesse singură
declarația despre
șederea la ea a
domnului și a**

**doamnei Dunsmore
din Irlanda. Domnul
Dunsmore stătuse
cu ea, în timp ce
doamna lui primea
îngrijiri medicale
pentru sarcină.
Doamna Dunsmore
pleca în fiecare zi cu
trăsura și într-o zi
se întorsese cu**

**copilul nou-născut
în brațe, care părea
că venise pe lume
într-un bordei de la
țară. Ea părea
surprinzător de în
formă și de
viguroasă. Nu, nu
alăpta copilul la sân,
din câte știa
doamna Stafford, iar**

**o doică era mereu în
preajmă.**

**Felicity își ridică
ochii din document,
încruntată.**

**— Asta arată
exact cum s-au
petrecut lucrurile,
dar este
circumstanțial.**

— Da, zise Beth,

citind scrisoarea de la avocat. Domnul Scope spune că doctorul care s-a ocupat de doamna Dunsmore era foarte bătrân – era retras din activitate, de fapt – și a murit între timp.

— Șmecher, într-

**adevăr, să aleagă
unul așa! exclamă
Felicity. Nu știam că
are o asemenea
inteligență.**

**— Numește-o mai
bine viclenie.
Trebuie să spun,
Felicity, că asta nu
este bine. Dunsmore
poate să pretindă că**

**soția lui pur și
simplu te-a ajutat în
problema ta și ai
găsit o casă bună
pentru copilul tău.
Și că, printr-o
ciudată coincidență,
a dat și ea naștere
chiar în trăsură, pe
drumul către casă.**

Felicity trecu

**printr-un moment
de panică oarbă,
apoi își puse mâinile
pe cap.**

**— Nu, așteaptă!
Vizitiul trăsurii ar
trebui să știe. Ea nu
ar fi putut să lase
copilul cuiva pe
drum și să dea
naștere altuia către**

casă, fără știrea lui.

— Adevărat, dar mai mult ca sigur că a fost o trăsură închiriată. Cum îl găsim pe vizitiu?

— Trebuie să fie o cale. Am ajuns prea departe ca să renunț acum.

Blanche zâmbi.

— Foarte bine,
spuse ea.

Dar Felicity nu
era sigură că era
bine. Știa că își
coborâse prea mult
garda și că își
deschisese inima
către durere. Dacă
ar fi trebuit să se
mărite cu Rupert, ar

**fi fost mult mai rău
acum decât ar fi fost
înainte să găsească
prietenii de
încredere și să se
îndrăgostească
profund de Miles
Cavanagh.**

**În seara aceea,
bărbații își
exprimară aceeași**

**opinie cu femeile.
Beth trimisese deja
un alt servitor la
Cheltenham ca să
cerceteze lucrurile
în legătură cu
conducătorul
trăsorii soților
Dunsmore.**

**— Altă așteptare,
îi spuse Felicity lui**

Miles. Sincer, o să înnebunesc!

Două zile mai târziu, Francis, care își căpătase din nou mobilitatea, anunță că trebuie să plece. Nu spuse nimic, dar toți bănuiră că avea legătură cu domnița la ananghie, Serena

Riverton.

— La naiba, nu se poate însura cu ea, spuse Lucien după ce trăsura lui Francis dispăru de-a lungul drumului. Se pare că ea nu poate avea copii.

Acest lucru o afectă pe Felicity.

— Dacă bărbații nu ar fi atât de obsedați de ideea de a avea copii, lumea ar fi un loc mai bun.

— Este legea moștenirii care dictează acest lucru, punctă Miles, nu înclinația noastră.

— Nu? îl întreabă

**ea cu o privire plină
de subînțeleș și
toată lumea râse.**

**A doua zi însă,
trebui să îi spună lui
Miles, roșind, că nu
este însărcinată. El
o strânse în brațe.**

**— Simt o undă de
regret, dar este, fără
îndoială, mai bine**

aşa. Prefer ca primul nostru copil să se nască la cel puțin nouă luni după căsătorie, în special dacă trecutul tău iese la iveală.

— În mod ciudat, și eu simt puțină dezamăgire. Cu siguranță, ar fi un

**copil frumos cel
care s-ar naște
dintr-o asemenea
iubire sălbatică.**

**El îi ridică bărbia
ca să o poată privi
în ochi.**

**— Atunci trebuie
să fim la fel de
sălbatici când va
veni momentul.**

**Sunt sigur că ne
vom descurca.**

**Un fior de dorință
o străbătu pe
Felicity și îl
îmbrățișă strâns.**

**— Cu siguranță
ăsta este purul
adevăr.**

capitolul 23

Lucrurile

începură să se
desfășoare cu o
viteză uluitoare.
Servitorul care
fusesse trimis la
Cheltenham goni pe
drumul înghețat pe
un cal înspumat cu

**știri care spuneau
că cel care
condusesse trăsura
soților Dunsmore în
acea primăvară din
urmă cu patru ani
era un văr de-al
doilea al doamnei
Stafford despre care
aceasta știa doar că
se mutase la Londra**

**pentru a lucra la
niște grajduri. Nu –
mai zicea în
raportul domnului
Scrope –, omului nu
i se păruse nimic
ciudat în ziua aceea,
dar era taciturn din
fire – un individ care
credea că e mai bine
să își vadă de treaba**

lui.

— Ciudat, zise Miles, mă gândisem că Dunsmore a făcut ceva pentru acest om. Că poate l-ar fi mituit să tacă.

Felicity zâmbi.

— Mai degrabă l-a ignorat ca și cum nu ar fi existat. Rupert

Dunsmore are o atitudine perfect disprețuitoare față de servitori, ceea ce i-a cauzat necazuri și în trecut.

— Atunci se pare că trebuie să mergem la Londra și să îl găsim pe acest Sam Greenwood, ca

**să îi facem lui
Dunsmore și mai
multe necazuri.**

**— Dar cum
rămâne cu Rupert?**

**— Când va afla că
ai plecat va veni
după tine. Recunosc
că nu va fi ușor să îl
ținem sub
supraveghere în**

**Londra, dar putem
oricând să fim siguri
că el te va găsi.**

**— De ce mă simt
că o capră pusă de
momeală în fața
unui leu?**

**Miles izbucni în
râs.**

**— Săracul leul ăla
care crede că *tu* ești**

o pradă ușoară!

**Mai târziu în
aceeași zi primiră o
scrisoare de la
Francis, mai degrabă
concisă, în care îi
informa despre
mariajul lui cu
Serena, Lady
Riverton, și despre
intenția de a vizita**

**Londra pentru
câteva săptămâni
împreună cu
proaspăta soție.
Lucien fluieră.**

— Ce întorsătură!

Dar detectez o aprobare tăcută, spuse el și se uită la Beth. Ar fi un sacrificiu teribil să

**te muți la Londra
pentru o vreme?**

**— Să merg în
Oraș! suspină Beth
cu mâna pe inimă.
Să merg unde sunt
biblioteci, teatre,
muzee?... Să las în
urmă ținutul acesta
al cailor și al
câinilor? Cum poți**

**să sugerezi așa
ceva?**

**Blanche era deja
în picioare, cu ochii
scânteind.**

**— Poruncesc
acum să ni se facă
bagajele!**

**Miles se uită la
Felicity.**

— Și tu? Va fi și

**pentru tine o
ușurare?**

**— Va fi o ușurare
binecuvântată să fac
ceva.**

**Călătoriră într-un
alai de vehicule –
Lucien și Hal într-o
cabrioletă, Con și
Miles în alta, iar
doamnele și pisica**

**în trăsura lui Miles.
O mică suită de
servitori o luară
înainte pentru a face
pregătirile. Din
moment ce era un
ger aspru și chiar și
ceva zăpadă,
Felicity era destul
de încântată să fie
înăuntru, cu pături**

**și cărămizi fierbinți
care să o facă să se
simtă confortabil.
Era și mai
mulțumită să
găsească hanurile
întotdeauna
pregătite pentru a-i
primi cu tot
confortul. Era un
contrast remarcabil**

**față de ultima ei
călătorie.**

**Înainte de a pleca,
se strecurase afară
la grajduri și îi
dăduse lui Josh un
mesaj pentru
Rupert, în care îi
spunea unde era
dusă și că el trebuia
să o salveze în**

**Londra. Acum spera
că el era pe urmele
lor. Odată ce aveau
dovada de la
conducătorul
trăsorii, totul avea
să se rezolve.**

**Sosiră la Londra
în după-amiaza zilei
următoare, îi lăsară
pe Blanche și pe Hal**

**la casa lor frumoasă
și apoi se îndreptară
spre casa Belcraven,
un conac magnific
din Mariborough
Square, căruia
Lucien îi spunea
„Palatul”. În
atmosfera relaxată
de la Vauxhall
fusesse ușor de omis**

**faptul că Lucien
avea un rang înalt.
Când urcă pe
treptele largi către
ușile duble
strălucitoare și intră
în holul magnific de
marmură, Felicity
își aminti rapid de
acest lucru.
Servitori distinși**

**mișunau peste tot,
asigurându-se că
stăpânii aveau tot
ce le trebuia. În doar
câteva minute
Felicity se trezi
într-o cameră
splendidă, cu tapet
chinezesc, draperii
de mătase și totul
era pregătit pentru**

**confortul ei. Se
schimbă, apoi i se
alătură lui Beth
pentru a lua ceaiul
în budoarul ei
minunat care
conținea multe
rafturi cu cărți.**

**— Le-ai citit pe
toate? întrebă
Felicity, uitându-se**

peste rânduri.

**— Cel puțin le-am
frunzărit. Nu-ți
place să citești?**

**— Nu mă dau în
vânt. Prefer să fiu
activă. Când toate
astea se vor
termina, mă întorc
în Irlanda, îmi pun
pantalonii de călărie**

**și o să călăresc din
zori și până în
amurg.**

**Când toate se vor
termina... Felicity
realiză că era prima
propoziție cu
adevărat optimistă
pe care o spusese.
Însemna că începea
să spere? Era oare**

**înțelept? Beth îi
turnă ceai și îi oferi
o prăjitură.**

**— Lucien și Miles
au plecat deja să dea
de acest Sam
Greenwood, așa că
până diseară s-ar
putea ca toate să fie
clare.**

Felicity apucă

strâns farfuria.

**— Sper asta.
Desigur, cu excepția
faptului că atunci va
trebui să îmi asum
rolul de capră
priponită. Chiar nu
mai vreau să îl văd
pe omul ăla
vreodată...**

— Sălbaticii vor

avea grijă de tine.

**Atunci Beth devie
conversația către
modă, dar, fiind
Beth, se angajă într-
o discuție despre
efectele modei
asupra statutului
femeii în societate.
În ciuda neliniștii
sale, Felicity fu**

**prinsă de subiect și
abia observă când
trecu timpul până să
revină Miles cu
noutăți.**

**— L-am prins,
declară el.**

**— Prins! strigă
Felicity și sări în
picioare, aproape
dărâmând o măsuță.**

**El o prinse de
mâini.**

— Liniștește-te.

**Nu vreau să spun că
l-am prins încă pe
Dunsmore, continuă
Miles și o puse pe
Felicity pe canapea
așezându-se lângă
ea. Greenwood și-a
spus povestea**

**destul de ușor când
l-am convins că a
fost martorul unei
ilegalități. Poate că
este taciturn, dar
acest lucru reflectă
o moralitate fermă.**

**Miles se servi cu
o bucată de
prăjitură cu fructe și
continuă.**

**— Va merge la
orice tribunal și va
jura că soții
Dunsmore au intrat
în bordei și au ieșit
cu un copil... și apoi
el i-a transportat
acasă fără niciun
incident. I s-a spus,
și el a crezut, că ea
a dat naștere acolo,**

**pe neașteptate. A
recunoscut că la
acel moment i s-a
părut că femeia era
surprinzător de
robustă dacă fusese
în stare să iasă de
acolo atât de vioaie,
după un asemenea
eveniment.**

— Așadar, spuse

**Felicity cu speranța
înflorind, tot ce
avem nevoie acum
este să îl
confruntăm pe
Rupert cu dovezile.
Dar el nu o să se
întâlnească cu mine
aici! Trebuie să ies...**

**Miles o prinse
pentru a o împiedica**

să se ridice din nou.

**— La naiba,
vulcanul meu
preferat, stai locului
puțin!**

**O să îl lăsăm să te
găsească, adevărat,
dar la momentul
potrivit și cu pază.
Ar fi o prostie, într-
adevăr, să îi**

**permitem să te
răpească în acest
moment al jocului.**

**Felicity se lăasă în
brațele lui. Avea să
fie bine. Poate că îi
va fi permis să se
bucure de dragostea
și de tandrețea lui
Miles pentru
totdeauna. Ușoare**

**îndoieli o
zgândăreau, totuși.**

— Sper că Rupert
va avea bunul-simț
să accepte
înfrângerea. Chiar
este ca o nevăstuică,
să știi. Când e
încolțit, devine rău
și necugetat.

— 0 să fim cu

**ochii pe el până
când îi va trece
furia. Bărbați ca el
nu își pot menține
mult timp țelul.**

**Felicity
intenționa să îl
contrazică, dar Beth
întrebă:**

**— Unde este
Lucien?**

— A făcut un ocol pe la casa lui Francis, în speranța că va vorbi cu el.

— O, ce bine. I-am zis să îi întrebe pe Francis și pe Serena dacă pot lua cina aici, diseară. Cred că vom avea ceva de furcă să o integrăm

**pe ea în societate.
Dacă o să batem
toată Londra pentru
această cauză,
Felicity, ar trebui ca
Nevăstuica să aibă
ocazia să ia legătura
cu tine.**

**Simțindu-se cu
adevărat ca o
momeală pentru un**

**prădător, Felicity se
cuibări și mai adânc
în brațele lui Miles.
Se gândi că începea
să îi placă să fie
protejată și ferită
dacă avea destulă
încredere în asta.**

**Așa cum era
plănuțit, soții**

**Middlethorp veniră
la cină în acea seară.
Doamna misterioasă
a lui Francis se
dovedi frumoasă,
dar era în mod clar
cu nervii întinși la
maximum. Felicity
se întreabă cum
putea cineva care se
presupune că își**

**atinsese scopul și se
măritase cu un
bărbat pe care îl
alesese de bunăvoie
să se simtă atât de
stânjenită. Apoi află
că primul soț al
Serenei Riverton
fusesse un ticălos,
astfel încât era
îngrozită la gândul**

**că înalta societate o
va respinge. Beth cu
siguranță se
pricepea mai bine
decât Felicity la
asemenea lucruri,
astfel încât, când
veni momentul ca
doamnele să
părăsească masa, ea
îi făcu semn lui**

Beth cu ochiul și rămase în urmă.

Bărbații nu părură să bage de seamă, iar o jumătate de oră mai târziu discuția despre cai făcu minuni pentru starea de spirit a lui Felicity. Până să ajungă sus în salon,

**Serena era calmă,
iar Beth deja plănuia
asaltul asupra
înaltei societăți.
Planul era să
înăbușe scandalul
primului mariaj
nefericit al Serenei
prin influența
Sălbaticilor.**

— Pentru că noi

**putem să influențăm
o mulțime
uimitoare de
reprezentanți ai
înaltei societăți,
zise ea. Duci,
marchizi, conți și –
mai important – pe
rudele lor feminine.
În mijlocul a toate
astea, adăugă ea**

**către Felicity, dacă
Nevăstuica nu te
poate găsi, nici nu
mai merită deranjul.**

**În ziua
următoare, toată
paza evidentă a lui
Felicity fu
abandonată, deși
Miles nu o scăpa din
ochi. De dimineață,**

**ea se plimbă cu o
servitoare și cu un
valet pentru a vizita
câteva magazine
locale. Cumpără
săpun, două perechi
de ciorapi de mătase
și o clamă lucioasă
pe care o crezu
potrivită pentru
panașul din pene de**

**rață. Nimeni nu
încercă să o
contacteze. Când se
întoarce acasă,
scăpă de însoțitori
și se plimbă prin
grădinile ducale,
aventurându-se
chiar și în grajduri.
Din nou, nimic.
Vechile temeri o**

**încolțiră din nou.
Dacă Rupert își
pierduse răbdarea și
se întorsese în
Irlanda pentru a
pune mâna pe
Kieran? Știa că
Miles trimisese un
avertisment mamei
lui, dar puteau oare
chiar și doamna**

**Aideen și contele de
Kilgoran să îl țină
pe băiat împotriva
legii?**

**După-amiază se
plimbă prin
Mariborough
Square, singură,
timp de o oră,
sperând să
primească vești.**

**Cu cât se apropia
seara și, odată cu
ea, ieșirea
planificată la teatru
pentru a o prezenta
pe Serena într-o
companie de soi, cu
atât Felicity era mai
disperată. Era
aproape gata să
alerge pe străzile**

**Londrei fluturând
un semn pe care să
s c r i e *Rupert*
Dunsmore, vino la
*mine!***

**Miles se uită la
ea, îmbrăcată cum
era în cea mai bună
rochie de mătase și
cu nervii la pământ,
și o trase în cea mai**

apropiată cameră,

— Ce este?

— Nimici Tocmai

asta este. O

cantitate

înfricoșătoare de

nimic! Nu mai

suport.

El o trase în brațe

și o ținu strâns.

— Dunsmore

**probabil că ajunge
mai încet.**

**— Dacă s-a întors
în Irlanda? Să-l ia
dracu', Miles, eu
asta aş face în locul
lui. Să pună mâna
pe Kieran, să îl
ascundă undeva şi
apoi să aştepte în
ascunzătoare ca eu**

**să ajung la vârsta
majoratului.**

**— Nu este la fel
de inteligent ca tine
și nu cred că are o
fire răbdătoare. Și
sunt sigur că cei
care sunt pe urmele
lui nu sunt deloc
răbdători. În plus,
crede-mă, nu este**

**destul de bărbat ca
să îl scoată pe fiul
tău din castelul
Kilgoran.**

Ea se agăță de el.

**— Încerc să cred
astea. Încerc, zise
ea, apoi se uită
peste umărul lui. La
naiba, știi în ce
cameră suntem?**

**El își slăbi
strânsoarea ca să se
uite, apoi gemu
când văzu masa de
biliard.**

**— Voința mea
care slăbește nu are
nevoie de așa ceva.**

**— Poate că este
mirosul de serj și de
cretă, spuse ea și își**

**ridică mâna spre
obrazul lui. O să
câștigăm. Crezi
asta, nu-i așa? În
câteva săptămâni,
ne putem căsători.
Așa că, de ce nu...**

**El o răsuci ca să
nu îi mai vadă fața,
dar încă o ținea
strâns în brațe.**

**— Nu mă mai
tenta.**

**Dar vocea lui se
frânse, iar buzele
atinseră ceafa ei. Ea
se cutremură și
simți o dorință
puternică.**

**— Miles, am atâta
nevoie de tine.**

Brațele lui se

**strânseră și mai
tare, legănând-o
ușor.**

**— Nici măcar pe
aproape cât am eu
de tine.**

**Legănându-se cu
el într-un ritm
vrăjit, ea îi strânse
mâinile.**

— Vrei să pui

pariu?

**El se lipi de
spatele ei, iar ea îl
simți, lung și tare.
Râse din toată
inima.**

**— Trebuie să
explorezi ceva până
să găsești dovada,
dar e acolo, îți spun
adevărul, zise**

Felicity.

**Fiorul lui o
pătrunse și pe ea.**

**— Nu, zise el. O
să așteptăm.**

**Iar ea putea să își
dea seama, din
controlul pe care îi
impuse el vocii lui,
că vorbea serios. Se
întoarse, aproape**

**smulgându-se din
îmbrățișare, deși el
nu îi dădu drumul.**

**— Știi că nu mă
pricep să aștept!**

**— Iar tu știi că
mă poți ademeni în
flăcările iadului, zise
Miles și își puse
capul pe al ei,
reducând-o la**

**tăcere. Dar nu,
Felicity. Nu. Avem o
viață înainte. Chiar
cred asta. Dacă ne
înmuiem acum, o să
șovăi. Nu o să-ți fiu
de niciun folos în
ceea ce va trebui
făcut.**

**Ea înțelese
adevărul din vorbele**

**lui și reuși să se
îmbărbăteze. Dacă
era nevoie, ea avea
să îl protejeze de
pasiunea ei
nerăbdătoare. Se
îndepărtă din
brațele lui și își
îndreptă rochia.**

**— Foarte bine,
atunci. Sunt din nou**

calmă.

**— O, creatură
norocoasă...**

**Ea își înghiți
râsul și adoptă un
ton echilibrat.**

**— Te cred în
legătură cu
Kilgoran, iar
siguranța lui Kieran
este singurul lucru**

**ce contează, spuse
ea și apoi se opri
brusc. N-am vrut să
spun asta!**

**— Ba da, ai vrut și
este în regulă.**

**Zâmbetul lui fu o
adevărată
capodoperă. Găsi
chiar puterea să îi ia
mâna.**

— Fiul tău trebuie să fie pe primul loc, pentru că el este slab și lipsit de putere și nu are pe nimeni. Și eu simt la fel. O, nu pentru că simt ce simți și tu pentru Kieran – încă –, ci pentru că dragostea mea

**pentru tine este la
fel de profundă ca a
ta pentru el.**

**Felicity îi strânse
mâna, pătrunsă
încet de un
sentiment de
plăcere și de uimire.**

**— Dacă am fi
împreună toți, am fi
cei mai fericiți**

**oameni de pe
pământ.**

**Zâmbetul lui se
lărgi și mai mult.**

**— Cu excepția
câtorva lupte din
când în când, regina
mea războinică. Dar
vei fi o mamă bună
și pătimașă pentru
copiii mei, zise el și**

**îi apucă și cealaltă
mână. Dacă ai putea
să îți slăbești grija
pentru fiul tău în
schimbul dragostei
pentru mine, cum aș
putea să am
încredere că o să ai
grijă de copiii
noștri?**

Ea îi ridică

**măinile și i le
sărută.**

**— Iar grija ta
pentru mine – așa
condamnabilă cum a
fost uneori – îmi
arată că o să fii un
tată excelent. Și
știu că ești un iubit
minunat...**

— Șșșt!

**Miles îi întoarse
mâinile și i le
sărută, cu un
devotament cald și
senzual care
aproape îi tăie
picioarele. Miles
probabil că își dădu
seama de asta, căci
o conduse departe
de camera tentantă.**

**Își eliberară mâinile
drăgăstoase abia
când intrară în holul
în care oaspeții deja
soseau.**

**Dar chiar și cu cel
mai puternic efort
de voință de care
erau în stare, nu își
putură împiedica
privirile să se**

**întâlnească, să se
sărute, să promită și
să se iubească de-a
lungul întregii cine.**

**După masă,
grupul plecă spre
Drury Lane, unde
majoritatea luară
loc în loja ducelui de
Belcraven. Însă
Felicity și Miles se**

**așezară împreună cu
alții în sala
zgomotoasă, unde
era mai probabil ca
Dunsmore să
încerce să
stabilească un
contact. De
asemenea, locul
presupunea ca Miles
și Felicity să fie**

**înghesuiți unul
lângă altul pe o
bancă, fapt ce le
provoca în
continuare voința
și-așa greu
încercată. Ținând
cont de asta și de
așteptarea ca
Dunsmore să facă
un pas, pentru**

**Felicity piesa putea
să fie chiar și o
predică plictisitoare
– deși oamenii din
jur se bucurau în
mod evident de ea.**

**În timpul pauzei,
ea și Miles se
plimbară. La un
moment dat, el
plecă în mod**

**deliberat și o lăsa
nesupravegheată.**

**Deși știa că o
urmărește, Felicity
ura felul în care se
holbau la ea bărbații
din apropiere. Unii
dintre ei se
apropiară și îi făcură
invitații lascive.
Viața pe care o**

**dusese la Foy nu o
pregătise pentru așa
ceva și începu să se
enerveze că ei o
credeau o femeie
sărmană, fără
escortă. Un bărbat
chiar îi fură un
sărut. Felicity era
gata să-l pocnească
în momentul în care**

Miles îl trase la o parte și îi explică greșeala pe care o făcuse.

— La naiba, Londra este un loc mizerabil! exclama Felicity, încercând să scape de gustul de ceapă de pe buze. Și, dacă ai fi fost un

**adevărat cavaler în
armură lucitoare, i-
ai fi tras una.**

**— Nu ar fi dus
decât la un scandal,
spuse Miles,
atingând-o blând ca
să o calmeze. Aceste
grupuri de la teatru
nu au nevoie decât
de o scânteie ca să**

**izbucnească o
revoltă. Și, oricum,
s-ar putea să fim
observați. Dacă nu
ar fi așa, te-aș
săruta ca să treacă
orice urmă de la
ticălosul acela. Asta
avu asupra ei efectul
unui sărut pătimaș.**

— Puteai măcar

**să îl scoți afară.
Fiind tutorele meu
aveai dreptul ăsta.**

**— Calmează-te,
femeie sălbatică. Era
mult sub
demnitatea mea.**

**— Dar nu și sub a
mea?**

**— Atunci cheamă-
1.**

**Ea se uită după
atacator.**

**— Sunt foarte
tentată.**

Miles râse.

**— Fie săbii,
pistoale sau pumni,
aș paria pe tine. În
timp ce o așeza
înapoi pe bancă, el
murmură: Nimic,**

presupun.

— Nu. Îmi tot spun că nu a ajuns încă la Londra, deși ce dracu' l-ar mai putea întârzia, nu știu. O, Miles, vreau să se termine totul!

— Nu mai mult decât mine, dragostea mea.

**Piesa era un mare
succes, judecând
după hohotele de
râs din jurul ei, dar
Felicity abia putea
să zâmbească. Până
să iasă din teatru,
prinsă în obișnuita
înghesuială de la
ușă, mai avea puțin
și plângea. De ce nu**

**puteau fi ca doi
îndrăgostiți
normali, capabili să
își arate
sentimentele și să
se bucure de
fericirea lor? Acum
că totul era aproape
la vedere, putea fi
atins, mirosit, ca o
plăcintă aburindă**

**într-o brutărie, era o
agonie să fie lipsită
de ea.**

**Miles își ținea
brațul în jurul ei
pentru a o proteja
de înghesuială, iar
ea fură orice fărâmbă
de plăcere din acea
strânsoare, în ciuda
izbiturilor**

**transpirate de care
avea parte. Îi invidia
pe cei care stătuseră
în loje pentru că
aveau propria ieșire.
Șchiopăta pentru că
o cizmă grea o
călcase pe picior
când un grup de
tineri amețiți se
decise să se repeadă**

**spre ieșirea plină de
oameni. În
busculada care
urmă, Felicity și
Miles fură
despărțiți, iar ea
sfârși prin a se
rezema de un perete
cu boneta pe
jumătate smulsă.**

Văzând în aceasta

**un real pericol, lăsa
mulțimea să o
depășească. În
câteva clipe însă,
presiunea creșu,
iar țipetele o
atenționară că unii
fuseseră răniți. Ea
începu să se
strecoare înapoi
către sala relativ**

**sigură. Atunci o
mână o înconjură pe
după talie și o ajută.
Miles. Mulțumi lui
Dumnezeu. Dar când
se eliberă, își dădu
seama că era în
strânsoarea lui
Rupert Dunsmore.**

**— În sfârșit,
mârâi el, trăgând-o**

**mai departe de ușa
blocată.**

**Nu avea încotro
decât să îl urmeze
și, oricum, își dorise
această întâlnire. Se
așteptase totuși ca
Miles să fie în
apropiere. Aruncă o
privire rapidă și
realiză că el nu era**

**nicăieri. Rupert găsi
un colț liniștit și o
înfruntă.**

**— Nu pot spune
că ai fost îndeajuns
de descurcăreață așa
cum ești de obicei,
Felicity. Trebuie să
îți mulțumesc
pentru asta, îi zise
el și făcu un gest**

către față.

**Felicity scoase un
icnet când văzu un
ochi învinețit, o
buză umflată și,
posibil, nasul rupt.**

**— Ce s-a
întâmplat? întrebă
ea.**

**— Credeam că
țărani ai irlandezi**

**erau răi, dar
cămătarii... Dintr-
odată el zâmbi, un
zâmbet strâmb din
cauza buzei rănite.
Toate problemele
astea s-au sfârșit
acum, nu-i așa? Hai
pe aici, îi zise el și o
împinse către scenă.
Felicity se uită în**

jur după ajutor.

— Unde mergem?

— În spatele scenei. Am mituit pe unul dintre servitorii de acolo. Nu m-am așteptat să fie atât de ușor să te separ de tutorele tău, dar destinul se pare că ne vine în

**ajutor. Destinul și
câteva monede
pentru tinerii aceia
scandalagii.**

**La ușa simplă din
laterală scenei el îi
aruncă o privire
întunecată.**

**— Sper că nu vei
începe să te
comporți din nou**

prostește. Trebuie să îți reamintesc ce se va întâmpla cu ȝâncul dacă vei face asta? El va primi o bătaie cel puțin la fel de rea ca asta, dacă nu și mai și. Doctorul mi-a spus că am fost cât pe ce să îmi pierd un ochi.

**Ar fi foarte trist să
vezi un băiețel orb,
nu-i așa?**

**Corpul lui Felicity
fu străbătut de un
fior de gheață.
Adevărul e că l-ar fi
omorât dacă ar fi
avut o armă la
îndemână. Rupert
răpăi cu degetele în**

**ușă, iar un om
precaut o deschise.**

**— Grăbiți-vă,
șopti el. Nu vrem ca
vreunii dintre cei
din aglomerație să
creadă că este o altă
ieșire pe aici.**

**Felicity se uită să
vadă dacă ieșirea
principală era**

**complet blocată. O
parte dintre
spectatori intraseră
în sală pentru a
căuta o altă
modalitate de a
scăpa din clădire.
Miles nu era printre
ei, iar loja Belcraven
era goală. Cam atât
cu Sălbaticii. Ca**

**întotdeauna, era pe
cont propriu.**

**Ușa dădea spre un
coridor care mirosea
a costume
mucegăite și a
machiaj. Actorii se
strecurau afară din
teatru, iar servitorii
se grăbeau ca să
prevină agitația de**

la uşă. Rupert îşi făcu loc, trăgând-o pe Felicity după el.

— Unde mergem? suspină ea.

— Afară. Unde crezi? Din moment ce nu ai reuşit să mă ții la curent cu mișcărilor tale, a trebuit să pun la

**cale un plan atât de
bun pe cât am
putut.**

**— Cum puteam să
te informez? întrebă
Felicity și se lovi de
un stâlp încercând
să împiedice
înaintarea fără ca lui
Rupert să nu i se
pară ceva ciudat. La**

Vauxhall nici nu mă lăsa la toaletă neescortată după ziua în care m-am furișat afară. Aici în Londra am așteptat să mă contactezi.

El se opri să o studieze.

— Mă întreb dacă spui adevărul. Mă

îndoiesc, dar nu contează. Nu e nicio scăpare, și știi asta.

Adunându-și toate abilitățile de a minți, Felicity se uită în ochii lui.

— Da, știu. Nu eu am fost cea care a pus la cale fuga aceea? Și ar fi mers,

**blestematule, dacă
nu te-ai fi oprit să te
cerți pentru pisică.**

**— Ar fi mers dacă
ai fi fost de acord să
o iei cu tine.**

**— Sau dacă tu ai
fi fost de acord să îi
dai drumul.**

**— Sau dacă tu ai
fi alergat către barcă**

**și nu către cal când
a apărut Cavanagh!
Strânsoarea pe
încheietura ei
deveni atât de
puternică încât ea
gemu de durere. Am
omorât nenorocita
aia de pisică și îmi
voi omorî și fiul
smiorcăit dacă**

**doresc. Singurul
lucru care mă va
opri este ca tu să
devii soția mea
dulce și supusă.
Ține minte asta!**

**Fierea i se ridică
în gât și lui Felicity
i se făcu rău, dar își
ținu ochii fixați
asupra lui.**

— Atunci hai să o
facem înainte ca
Miles Cavanagh să
vină în fugă pentru a
mă *proteja* din nou!

Doi bărbați care
alergau cu o scară îi
făcură să se lipească
de perete. Buzele lui
Rupert se
schimonosiră într-

un zâmbet odios.

**— Am perceput
mult sentiment în
asta. Dacă nu mi-ar
fi fost dușman, l-aș
fi putut chiar
admira pe Cavanagh.
A învățat destul de
repede că ai nevoie
de o mână fermă.**

— Cu excepția

faptului că acum l-am păcălit.

Rupert râse.

— Tu chiar vrei să îl necăjești cu asta, nu-i așa? Haide, atunci.

El o trase, dar ea își atinsese scopul. Strânsoarea era mai slabă, iar

suspiciunile se mai domoliseră. Ce era de făcut acum, însă? Cu niciun preț, nu trebuia să îl lase pe Rupert să își dea seama de faptul că plănuia să se opună, cu excepția situației în care îl lua prizonier. Știa, fără

**urmă de îndoială, că
dacă el își dădea
seama că își
pierduse puterea de
a o forța să se
mărite, îl va captura
pe Kieran cu orice
preț.**

**O pală de vânt
rece o avertiză că se
îndreptau către o**

ușă ce dădea în exterior. Doamne, ce putea să *facă*? Atunci când o actriță își făcu loc cu grosolănie împingând-o cu cotul, Felicity profită de ocazie și căzu cu un țipăt de durere. Rupert o

**trase ca să o ridice.
Ea țipă din nou.**

**— Glezna mea!
Mi-am rupt-o!**

**Amintindu-și de
un anumit joc de
cuvinte, Felicity era
cât pe ce să o
pufnească râsul, așa
că își acoperi fața,
sperând disperată că**

**șovăirea ei va fi
luată drept lacrimi.**

**— Nu aveai cum!
zise el și îi apucă
glezna.**

**Felicity țipă cât
de tare putu. Dacă
ar fi adus cu ocazia
asta și o mulțime
curioasă ar fi fost
mulțumită.**

**Bolborosind
înjurături, el se
aplecă pentru a o
lua în brațe. Însă, el
nu era Miles și, deși
se speti din greu, se
clătină sub
greutatea ei. În
această situație
ridicolă, Felicity își
pierdu controlul. Își**

**ascunse fața în
umărul lui și începu
să râdă până când îi
dădură lacrimile,
udându-i lavaliera.**

**— Nu mă mai uda,
dracu' să te ia, gemu
el încercând să se
târască spre ușă.**

**— Poate că speră
să mai crești, se**

**auzi o voce bine-
venită, cu accent
irlandez.**

capitolul 24

**Felicity fu salvată
din brațele lui
Rupert în ale lui
Miles și îl văzu pe
Lucien punându-l la
zid cu abilitate pe
dornicul soțior. Din
nou, Felicity își
îngropa capul în**

**umărul unui bărbat,
dar de data aceasta
cu sinceră ușurare.**

**— Era și timpul,
suspină, încă pe
jumătate
neputincioasă din
cauza aceluia răs
sălbatic.**

**— La dracu',
Felicity, nu am avut**

**nicio alternativă
decât să merg mai
departe și apoi să
mă întorc împrejur.
Lucien a văzut totul
din loja lui și,
datorită tinereții pe
care a petrecut-o în
mod necuviincios,
cunoaște culisele de
la Drury Lane la fel**

**cum cunoaște
Vauxhall. Miles se
uită apoi la ea, cu
ochii sclipind de
furie. Te-a rănit?**

**Ea își recăpătă
controlul și își
șterse obrajii umezi.**

**— O, deloc. Poți
să mă lași jos acum.**

Furia dispăru, iar

**el își lipi fața de
obrazul ei, de colțul
buzelor ei.**

— Trebuie neapărat să te las jos? o întrebă Miles.

**— Va fi interesant
de văzut cât poți să
mă cari...**

Lucien **îi**
înteruptse:

**— Amintiți-vă că
avem alte treburi de
care trebuie să ne
ocupăm în noaptea
asta. Trebuie să
găsim un loc în care
să-l punem pe ăsta
până mai târziu.**

**— Proasto! mârâi
Rupert cu ochii
licărindu-i de**

**turbare. O să regreti
asta până în ultima
zi!**

**Apoi Dunsmore
gemu – în mod
evident, Lucien își
sporise strânsoarea
paralizantă.**

**— Mă tem că
dumneata o să
regreti, domnule**

Dunsmore. Amarnic.

**Rupert albi de
teamă.**

**— Omorâți-mă și
nu o să ajungeți
nicăieri! L-am**

înștiințat pe

Michael Craig

despre

**comportamentul tău
nesănătos și obsesiv**

**cu privire la băiat,
Felicity. Dacă el va
deveni tutorele lui
Kieran, nu o să-l
mai vezi niciodată.**

**Țipătul lui
Dunsmore îl făcu
până și pe Miles să
tresară.**

**— O, zise Lucien
eliberându-și prada,**

**cred că am rupt
ceva.**

**Rupert era alb ca
varul și plângea în
hohote, ținându-se
de încheietura
mâinii. Felicity nu
putea să se bucure
de asta și își
întoarse fața cu
milă. Miles o lăsă**

**jos, încă ținând-o
aproape.**

**— Pentru o regină
războinică, iubirea
mea, ești cam
sensibilă. Lasă-mă
să te duc la trăsură
și apoi o să mă
întorc cu un
îngrijitor ca să
scăpăm de mizeria**

asta. Lucien trebuie să se ocupe de cucerirea de către Serena a societății.

Fără să se uite în urmă, Felicity merse cu el la o trăsură care o aștepta și o duse la Emile's, unde Beth prezida calmă peste

**o cină elegantă dată
în cinstea tuturor.
În curând, Lucien și
Miles ajunseră și ei,
la fel de senini și de
fermecători ca
întotdeauna.**

**Încercând să își
joace rolul, Felicity
nu putu să nu
arunce priviri**

**fascinate către
marchiz, căutând în
el prădătorul care,
în mod clar, era.
Oare și Miles era așa
în spatele
învelișului exterior
plăcut? El spusese
că l-ar putea omorî
pe Rupert dacă ea îi
permitea. Poate că**

**nu zisese decât
adevărul.**

**Când partea
oficială a serii se
încheie, Lucien,
Miles și Con se
adunară ca să
discute despre
Rupert. Felicity li se
alătură.**

— Sper că nu mă

**țineți departe de
asta.**

**— Nu-ți place
violența, obiectă
Miles.**

**— Și chiar mai
puțin îmi place să
stau acasă și să cos
goblenuri.**

**El încuviință din
cap.**

— Dacă te-aș
trimite acasă nu ai
face altceva decât să
te strecuri pe
străzile Londrei și
să vii să ne cauți.

Ea rânji.

— Mă cunoști
prea bine.

Doar pentru
urechile ei, el

murmură:

**— Nu îndeajuns
de bine pentru a mă
simți bine,
apetisantă Joy.**

**În timp ce se
urcau în trăsură,
Felicity fremăta de
dorință și de
speranța că în
curând va fi posibil**

**să îi dea curs. O
noapte de iubire. Nu
doar o noapte. O
viață de nopți. Ca
un castel făcut din
diamante sau ca
luna în mâinile ei,
părea imposibil. Și
totuși, era posibil să
fie ale ei. Luă mâna
lui Miles, simțindu-l**

**în acea mică
părticică de piele,
extrăgându-și din
acest contact seva
de care avea nevoie
sufletul ei. Blânda
mișcare a mâinii lui,
ușoara frecare a
degetului mare de al
ei îi spuse că și el
simțea la fel.**

**Îl ascunseseră pe
Rupert în casa lui
Blanche și îl găsiră
acolo, legat de pat.
Cel puțin, mâna lui
dreaptă era legată de
un picior al patului,
iar stânga era liberă
și bandajată. Lucien
dădu din cap către**

Blanche.

— Voi, femeile cu inima sensibilă.

— Adu-ți aminte cu cine vorbești, pufni ea. Cred că domnul Dunsmore a înțeles că nu e bine să încerce ceva.

Privirea speriată a lui Rupert îi

**confirmă acest
lucru. Dar furia îi
înlocui teama când
o văzu pe Felicity.**

**— Ce păcat de
Kieran, îi spuse el,
ca o promisiune
răutăcioasă.**

**Felicity tresări în
interior, dar speră
să nu se fi observat.**

**„Este un leu fără
dinți, care rage fără
rost. Fără dinți.
Fără dinți.“**

**— Dacă vrei ca
restul oaselor să
stea la locul lor, zise
Miles destul de
calm, ai grijă ce
vorbești. Până să
terminăm aici, nu o**

**să mai ai nicio
putere asupra
băiatului.**

**— O, nu? Nici
măcar nenorocitul
de moștenitor de
Kilgoran nu poate
fura drepturile unui
tată.**

**Miles se așeză pe
un colț al patului**

într-un mod aproape prietenesc.

— Dar pot să iau presupusele drepturi ale unui tată, nu-i așa?

Rupert se încruntă la el, părând să nu priceapă nimic.

— Ce? întrebă el.

**— Kieran nu este
fiul lui Kathleen, așa
că el nu are niciun
drept la
Loughcarrick.**

**Așadar, nici tu nu
ai. Furt se numește
asta. Pe lângă multe
alte acțiuni
criminale.**

Rupert se holbă la

Felicity.

**— Ai spune lumii
că ești o curvă?**

**Miles îl apucă de
guler, dar apoi îi
dădu drumul încet.**

**— Nu am să adaug
nicio altă rană,
Dunsmore, atâta
timp cât ești legat,
dar o să țin o**

evidență.

**Simțind situația
grea în care se afla,
Rupert se
transformă dintr-un
leu fără dinți într-un
iepure captiv. Sau o
nevăstuică, poate,
pentru că era
îndeajuns de multă
viclenie în ochii lui,**

împreună cu teamă.

—

Minți,

**Cavanagh. Nu vei
duce niciodată asta
într-un tribunal. E
clar că ești mort
după ea. Dacă se afla
asta, moștenitorul
de la Kilgoran nu se
poate însura
niciodată cu una ca**

ea.

**— M-aș însura cu
Felicity chiar dacă
păcatele ei ar fi mai
grave decât să fi fost
ademenită când a
fost copilă.**

Rupert **se**
întoarce **către**
Felicity.

— Ți-ai eticheta

fiul ca bastard?

**— Ca să-l feresc
de mâinile tale, da.
Mai bine bastard
decât orb.**

**— Nu poți să iei
asta în serios! mârâi
el.**

**— Nu pot? Ai
omorât-o pe
Gardeen.**

**— Pisica? Te agiți
pentru o *pisică*!**

**Sătulă că îl lăsase
pe acest bărbat să o
atingă, Felicity se
întoarse.**

**— Explicați-i
condițiile noastre.**

**Miles trecu în
revistă dovezile pe
care le aveau și**

**condițiile pentru a fi
îngăduitori – ca
Rupert să cedeze
tutela fiului său
către contele de
Kilgoran; ca
niciodată să nu
dezvăluie adevărul
despre nașterea
copilului; și ca
niciodată să nu mai**

**pună piciorul în
Irlanda. În schimb,
va primi o sumă
lunară pentru tot
restul vieții. Când
termină, Felicity se
simți destul de
puternică pentru a
se întoarce să vadă
reacția lui Rupert.**

— Să nu pun

**piciorul în Irlanda
va fi ușor, mârâi el,
într-un fel mai calm
și mai șiret. O țară
nesemnificativă,
populată de proști.
Dar cum o să explic
faptul că mi-am
abandonat fiul iubit
unor străini?**

— Pentru motivul

**pe care tocmai l-ai
dat, răspunse
Felicity. Urăști
Irlanda, dar știi că
fiul tău trebuie să
crească acolo. Cât
despre Kilgoran, nu
trebuie decât să
spui că este o rudă
îndepărtată a lui
Kathleen și cel mai**

**onorabil om din
Irlanda.**

**— Este la fel de
bine, atunci, că nu
vorbim despre
următorul conte.**

**Ea se duse lângă
pat.**

**— Deși
mărturisesc faptul
că sunt cam moale,**

**nu cred că ar fi
dincolo de puterile
mele să îți
învinețesc și celălalt
ochi.**

**Buzele lui se
curbară într-o
grimasă de ură pură.**

**— O, dar partea
care îmi displace cel
mai mult este faptul**

**că nu te pot
îmblânzi, cățea.**

**Miles îl reduse la
tăcere cu un dos de
palmă. Când Rupert
se uită în sus la ei,
buza umflată
sângera și o furie
sălbatică îi ardea în
ochi.**

— Foarte bine,

**bolborosi el. Accept
condițiile. Să vă ia
dracu' pe toți!**

**— Minte, zise
Felicity. Plănuiește
ceva.**

**Miles ridică din
umeri.**

**— O să-i vină
mintea la cap când o
să-i piară furia, zise**

**el și se aplecă,
apucând bărbia lui
Rupert. Pentru că
știe, nu-i așa,
frumoasa mea, că
numai dacă respiră
în direcția greșită de
acum încolo, o să-l
omor încet. Am
dreptul, atât pentru
ce ți-a făcut, cât și**

**pentru ce plănuiește
să facă.**

**Destul de relaxat,
îl dezlegă pe celălalt
și îl împinse către
masa unde Lucien
întindea niște
documente.**

**— Inteligent din
partea ta să nu îi
rupi mâna cu care**

scrie, Luce.

**Miles puse niște
hârtii în fața lui
Rupert.**

**— Acesta este
contractul prin care
contele de Kilgoran
devine complet
responsabil de
Kieran George
Dunsmore și de**

**averea lui,
Loughcarrick din
ținutul Meath.
Semnează fiecare
pagină.**

**Pentru un
moment, Felicity
crezu că Rupert se
va opune; apoi, cu
degetele albe pe
peniță, semnă.**

**Lucien și Con veniră
să fie martori la
semnătură. Apoi
Miles mai puse niște
hârtii pe masă.**

**— Acestea sunt
declarații pe care le-
am adunat despre
nașterea fiului tău.
Poți să le citești
dacă vrei. Trebuie să**

**scrii la sfârșitul
fiecăreia: „Acesta
este adevărul despre
nașterea fiului meu,
Kieran George
Dunsmore, de către
Felicity Monahan”.**

**Rupert îi aruncă
lui Felicity o privire
plină de răutate, dar
semnă, așa cum i se**

**spusese, la sfârșitul
fiecărui document.
Felicity privea, însă
nu era sigură că
acesta era finalul la
care ei sperau. Știa
că era un loc în
Rupert care nu se
supunea regulilor ce
țineau de logică și
de rațiune.**

— Bun băiat, zise Miles ironic când totul fu încheiat. Și acum, dă-mi detalii cu privire la datoriile pe care le ai și o să le rezolv.

— De ce naiba ai vrea să faci asta? întrebă Felicity pe un ton tăios.

— Nu m-am
înmuiat la inimă sau
la cap, iubire. Putem
însă să îi dăm
dreptul la un
început curat. O
nevăstuică disperată
este mai periculoasă
decât una care își
permite să își înece
amarul.

Rupert se
întoarce pe scaun ca
să se uite la Miles și
își recăpătă o parte
din aerul arogant.

— **Suma** este
puțin peste cinci
mii de guinee, către
David **Saul** din
Dublin. **Dacă**
administratorii

**averii lui Kieran ar
fi fost mai flexibili
în legătură cu
cheltuielile, suma
nu ar mai fi fost o
preocupare pentru
nimeni.**

**— Dacă ar fi fost
mai flexibili cu
cheltuielile, băiatul
nu ar mai fi avut**

**nicio lețcaie acum.
O să plătesc eu.
Amintește-ți însă ca
în viitor să nu mai
joci mai mult decât
îți permiți.**

**— Sau? întrebă
Rupert ridicându-se
și îndreptându-și
haina cu o mână, cu
un zâmbet care îi**

**schimonosea gura
pocită. Nu mă poți
omorî, nu-i așa?
Pentru că dacă ai
face-o, înțelegerea
devine nulă, iar
copilul ajunge la
Michael Craig.**

**— Trebuia să fi
citit înainte să fi
semnat, zise Miles.**

**Înlocuiește dreptul
tău și îl face pe
Kilgoran – și pe
viitori conți de
Kilgoran – tutorele
băiatului chiar dacă
tu mori.**

**Buzele lui Rupert
se curbară și
aproape că își arătă
colții, dar se**

stăpâni.

**— Michael Craig
va avea în
continuare un drept
și pretenții. Cred că
o să îl găsești foarte
interesat.**

**Miles îi luă mâna
lui Felicity.**

**— Vino, iubire.
Hai să plecăm**

**înainte să fac ceva
ce s-ar putea să
regret.**

**— Aș vrea să faci,
zise ea și îi aruncă
lui Rupert o privire
plină de silă.**

**Furia lui turbată
și ura o făcură să
tresară.**

— N-o să scapi,

**zise Rupert aproape
pe un ton normal. N-
o să îl ai niciodată
pe Kieran!**

**Ea ieși din
cameră, spunându-și
că nevăstuică nu
avea dinți. Dar acea
declarație de
posesiune o sperie.
La venirea lui**

**Blanche, Miles o luă
pe Felicity în brațe.**

— Ușor, iubire.

**Ușor. Nu îl lăsa să te
sperie. Nu are ce
face.**

**Ea se adăposti
aproape de el.**

**— Știu, știu. Și
totuși... Cum o să
ne eliberăm de el?**

**El o mângâie pe
spate.**

**— Dacă te mai
deranjează vreodată,
o să îl omor și nu o
să mă poți convinge
să nu o fac. Nu ai de
ce să te temi.**

**Felicity se adună
și se dădu puțin
înapoi.**

— Dar cum rămâne cu Michael Craig? Rupert are dreptate. Ar putea avea pretenții. Este o avere însemnată la mijloc.

— O să ne ocupăm de asta dacă apare vreo problemă. Hai acasă acum, la

**odihnă. În câteva
zile ar trebui să ne
întoarcem în
Irlanda.**

**Era ca prima rază
de soare după o
furtună.**

— Da?

**— Da. Dar
deocamdată, zise el
zâmbind, va trebui**

**să îi mai suporți pe
cei de la casa
Belcraven.**

**Când se
întoarseră la Palat,
trebui să
istorisească toată
povestea lui Beth,
care apoi o însoți pe
Felicity în camera
ei.**

— Nu arăți
extaziată.

Felicity își întinse
mâinile aproape de
foc.

— Îmi e teamă că
ura lui Rupert va fi
ca sabia lui
Damocles atârnând
deasupra capetelor
noastre. Sau al lui

**Kieran. Va trebui
oare să îl ținem
mereu sub pază?**

**— Cu siguranță
Dunsmore va realiza
că nu are ce face.**

**— Asta presupune
ca el să se poarte ca
un om rezonabil.
Fiind tras pe
sfoară... Gardeen se**

**frecă de gleznela lui
Felicity, iar ea o
ridică încercând să o
liniștească. Poate că
trebuia să te fi luat
la teatru, micuț.
Puteai să ne
îndrumi.**

**— Ai mare
încredere în pisici.
Felicity mângâie**

blana neagră.

**— Ea m-a salvat
odată... cred.**

**Servitoarea sosi,
iar Beth ieși.
Felicity se pregăti
pentru culcare,
simțind că ar trebui,
într-un final, să se
Simtă liniștită. În
schimb, era**

**devastată de
privirea din ochii lui
Rupert când
spusese: „Nu o să îl
ai niciodată pe
Kieran”. Oare ce
avea de gând să facă
pentru a-și susține
afirmația?**

**În dimineața
următoare însă,**

**temerile i se părură
iraționale lui
Felicity, un produs
al șocului și al
epuizării. Se așeză
și cântă la pian până
când un valet o
întrerupse
spunându-i că
domnul Cavanagh îi
solicita prezența în**

**camera de oaspeți.
Merse împreună cu
bărbatul,
întrebându-se de ce
Miles nu venise
direct la ea.**

**Când intră în
cameră însă, îl văzu
împreună cu un
bărbat solid, de
vârstă mijlocie, cu**

**perciuni grizonanți.
Felicity își înăbuși
un strigăt de alarmă
când îl recunoscu pe
verișorul lui
Kathleen, Michael
Craig. Atât de
curând, previziunea
lui Rupert se
adeverea. Reuși să îl
salute politicos pe**

**bărbat, apoi se
așeză, cu inima
bătându-i
nebunește. Miles
avea o expresie
binevoitoare pe care
ea nu o putu
descifra. Domnul
Craig avea o privire
amenințătoare, dar
acest lucru se**

întâmpla mereu.

**— Felicity, zise
Miles punându-și un
picior peste celălalt,
domnul Craig a sosit
la Londra cu unele
chestiuni
extraordinaire, ce
trebuie discutate...**

„Știe!”

— ... iar eu am

**vrut să fii și tu
prezentă.**

**— O prostie să
implici o femeie,
spuse răspicat
domnul Craig. Dar,
dacă insistați.**

**Domnișoară
Monahan, am primit
recent o scrisoare
de la soțul lui**

**Kathleen, un om pe
care, nu ezit să
spun, îl urăsc.
Oricum, părea
destul de sincer în
îngrijorarea că
dumneata
plănuiești să îi furi
copilul. Că, de fapt,
ai reușit acest lucru
luându-l pe băiat de**

acasă.

**Felicity îi aruncă
o privire
inexpresivă.**

**— Să îl fur? De ce
aș vrea să îl fur pe
Kieran?**

**„Oare Rupert i-a
spus adevărul?”**

**Bărbatul se trase
de buza de jos.**

— El spune că ai o obsesie nesănătoasă față de băiat. Nu poți nega că ai petrecut foarte mult timp cu el, Kathleen a remarcat asta.

Inima lui Felicity se liniște puțin.

— Mi-a plăcut de Kathleen și îmi

**place de Kieran. Pe
patul de moarte ea
m-a rugat să fiu cu
ochii pe fiul ei. Nu
puteți nega asta,
domnule Craig, că
domnul Dunsmore
nu este chiar tatăl
ideal.**

**— Adevărat,
adevărat. Dar**

**tocmai asta e
îngrijorarea mea,
domnișoară
Monahan. Știind cât
de puțin preț se
poate pune pe
domnul Dunsmore,
trebuie să mă ocup
chiar eu de bietul
puști. Ce puneți la
cale?**

**Felicity îi aruncă
o privire lui Miles,
dar acesta era în
continuare neclintit.
Oare îngrijorarea
domnului Craig era
reală sau era
interesat numai de
averea consistentă?**

**— Nu pun nimic
la cale, domnule**

**Craig. Adevărul este
că domnul
Dunsmore este
înclinat să își
descarce nervii
asupra copilului. De
la moartea lui
Kathleen a intrat în
datorii, iar
încercările lui de a
stoarce mai mulți**

**bani de la arendași i-
a supărat pe
localnici. A devenit
destul de crud. Când
mama domnului
Cavanagh s-a oferit
să îl ia pe copil în
vizită la ea, m-am
gândit că ar fi un
respiro bine-venit.**

Michael Craig își

**frecă maxilarul
pătrăţos.**

**— Mă îndoiesc de
faptul că este un
tată bun. Dar băiatul
nu poate fi ținut
departe de mâinile
lui pentru
totdeauna. Eu m-am
oferit să iau copilul
în grijă, dar el a**

refuzat.

**„Și ce s-ar fi
întâmpnat cu un
copil care stătea
între tine și o
moștenire?”**

**— Legat de asta,
domnule Craig, este
o posibilitate ca
micul Kieran să
rămână în grija**

**contelui Kilgoran.
Domnul Dunsmore
nu are nicio
pretenție legată de
băiatul lui și a fost
de acord că un astfel
de aranjament este
potrivit.**

**Michael Craig își
trecu privirea
pătrunzătoare de la**

**Felicity la Miles
căruia îi zise:**

**— Şi
dumneavoastră, am
auzit, sunteţi
moştenitorul de la
Kilgoran.**

**— Pentru păcatele
mele.**

**— Ha! exclamă
bărbatul şi se ridică**

**în picioare. Simt tot
felul de ciudățenii,
dar sunt dispus să
cred că încercați să
faceți tot ce e mai
bun pentru băiat.
Copiii mei au
crescut și nu am
nicio dorință să mai
am unul mic. Dar vă
avertizez, zise el,**

**încruntându-se la
amândoi, că o să fiu
cu ochii pe afacerea
asta legată de
copilul verișoarei
mele. Eu am
angajat-o pe doamna
Edey, știți?**

**— Nu, zise
Felicity. Nu știam.
Cu adevărat este o**

**femeie
extraordinară.**

— Chiar este. I-am verificat referințele îndeaproape. Pentru că Dunsmore avea de gând să lase băiatul în grija servitorilor. Sper că intenționați să o

păstrați.

— O, da.

— Bine, zise el și se încruntă și mai mult. Spuneți-i să îmi scrie. Regulat! Băiatul nu va fi lăsat fără apărare.

**Îngrijorarea
bărbatului era reală!
Rușinată de**

**suspiciunile ei,
Felicity îi zâmbi.**

**— Domnule Craig,
Kieran este foarte
norocos să vă aibă
ca rudă.**

**— Ah, păi,
murmură bărbatul
nesigur, legat de
asta, mă întreb dacă
puteam face mai**

**mult. Dar, drepturile
unui tată, știți cum
e. Drepturile unui
tată...**

**— Înțeleg. Dar din
moment ce domnul
Dunsmore și-a cedat
de bunăvoie
drepturile, putem să
ne liniștim cu toții.**

Domnul Craig

aprobă.

— Sper asta, zise el. Și dacă tânărul Kieran are nevoie de ceva... finanțele mele nu sunt în cea mai bună stare acum – o corabie s-a scufundat și niște răufăcători mi-au distrus fabrica dar

**încă am destul ca să
îmi ajut familia. Nu
ar trebui să fie
întreținut de
străini.**

**— O să ținem
cont de asta.**

**Dar, în timp ce
Felicity își lua
rămas-bun de la
bărbat, o așchie de**

**nesiguranță o
străpunse. După ce
domnul Craig plecă,
Miles spuse:**

**— Extraordinar.
În spatele acelu
exterior sumbru
chiar se află o inimă
caldă!**

**— Și Kathleen era
așa.**

**Felicity se întreabă
dacă ar trebui să îi
spună lui Miles
despre îngrijorarea
ei, dar voia ca mai
întâi să cugete
asupra ei. Se gândi
toată ziua și chiar în
timpul unei vizite
antrenante la
amfiteatrul Astley.**

**Însă nimic nu o
putu face să se
răzgândească și, în
acea noapte, își
puse halatul și se
strecură pe coridor
până în camera lui
Miles. El era în pat,
dar citea la lumina
unei lumânări. Era
dezbrăcat.**

— Ce este?
întrebă el îngrijorat.
Nu am cum să mă
scol din pat.

Felicity nu ar fi
vrut nimic mai mult
decât să se
strecoare lângă el,
dar păstră distanța.

— Stai liniștit. Nu
am venit să îți iau

**cu asalt virtutea.
Am ceva despre care
vreau să îți vorbesc.**

**El puse cartea
deoparte.**

**— Dă-mi halatul
și nu va trebui să îți
ofensez decența.**

**Ea râse în timp ce
i-l aruncă.**

— Nu va fi o

**ofensă, doar
tentăție, după cum
știi.**

**El se strecură jos
din pat îmbrăcat
acum destul de
decent și o conduse
pe Felicity către
cele două scaune
situate de-o parte și
de alta a șemineului.**

**După ce se așezară,
situația lor era cât
de sigură putea fi în
condițiile în care
erau amândoi
singuri,
nemaivorbind că
erau pe jumătate
dezbrăcați în
dormitor... Ea
tremură de dorință,**

**dar și-o potoli cu
fermitate.**

**— Acum,
dragostea mea, îi
zise el, ce este?**

**Ea se uită la
cărbunii încinși,
nesigură cum să își
exprime îngrijorarea
în cuvinte.**

— Simt că nu e

**bine să caut
fericirea prin
minciuni și furt.**

**— Sunt și
minciuni
nevinovate, să știi.
Cele care duc la
bine, nu la rău.**

— Adevărat...
**— Spunând
adevărul despre ce**

s-a întâmplat acum mulți ani nu vă va face decât rău, ție și lui Kieran. Nu va ajuta pe nimeni, zise Miles.

— Îl va lăsa pe Rupert fără armă, însă. Ar putea să spună totul ca să se răzbune.

— Ar fi nebun.

— Uneori e nebun.

**Dar mai este un
aspect al acestei
probleme.**

— Da?

— Michael Craig.

**— Am crezut că
vizita lui de astăzi
te-a liniștit.**

— A făcut-o, într-

**un fel, dar m-a și
îngrijorat. Nu
realizezi? Legal, el
ar trebui să aibă
Loughcarrick. Asta
am vrut să spun
prin furt. Prin
înșelătorie, noi îi
furăm proprietatea,
proprietate de care
este clar că are**

nevoie. Nu e corect.

**Miles își lăasă
capul pe spate ca să
se gândească, iar
lumina flăcărilor îi
licărea pe gât și pe
maxilar într-un mod
în care aproape că o
distrase pe Felicity
de la scopul ei.
Rupse tăcerea.**

**— Cred că trebuie
să spunem adevărul,
să spargem buba și
să lăsăm puroiul să
se scurgă. E
singurul mod în care
ne putem începe
viața împreună în
sinceritate.**

**El își coborî ochii
și se uită la ea,**

zâmbind ușor.

**— Viața noastră
împreună. Îmi place
cum sună asta. Dar
nu va fi ușor.**

— Știu.

**— Vei fi expusă
unei cercetări
atente și neplăcute.**

— Știu.

— Kieran va fi

**etichetat drept un
bastard.**

**Ea își strânse
mâinile una într-
alta.**

— Știu.

**Miles se ridică și
o ridică și pe ea în
picioare.**

**— Ai onoarea
trufașă a unui**

**patriot sălbatic. Am
știut din prima că o
să îmi dai de furcă.**

**— Cu siguranță ai
avut dreptate.**

**— Cât de prost
am fost să nu îmi
dau seama imediat
că îmi vei aduce o
asemenea fericire.**

Sărutul lui fu

**aproape reverențios,
dar din el nu lipsi
pasiunea. Felicity i-l
întoarse în același
mod. Nu
intenționase asta,
dar apoi – fără să se
gândească – mâinile
ei se strecurată în
jurul lui prin halat,
astfel că pentru ea**

**el era dezbrăcat, iar
nevoia lui,
evidentă... El o ținu
strâns un moment
lung, încât aproape
că nu mai putea
respira, și apoi se
dădu în spate
legându-și halatul.**

—

**Două
săptămâni până la**

ziua ta.

**Ea găsi putere să
îi imite tonul
echilibrat.**

**— Cred că o să-mi
fie dor să am un
asemenea tutore
dârz.**

**— Nu, n-o să-ți
fie, zise el hotărât,
conducând-o către**

**ușă. De fapt, te
eliberez chiar acum.
Niciodată nu mi-a
fost ușor să îți
înfrâng voința și,
din moment ce în
mod clar nu te vei
mai oferi lui
Dunsmore, nu mai e
niciun motiv. Fie că
adevărul e spus sau**

**nu, este treaba ta,
atât în ceea ce te
privește, cât și în
ceea ce-l privește pe
Kieran. O să te ajut
și o să te sprijin, dar
nu o să-ți influențez
în niciun fel
acțiunile.**

**Felicity se
cuprinse cu brațele.**

**— Mă simt ciudat
de dezbrăcată.**

El râse.

**— Nu băga astfel
de idei în creierul
meu și-așa slăbit.
Ești liberă. Dar hai
să vedem dacă nu ne
putem gândi la un
mod care nu
presupune o**

expunere publică.

Știind că nu e bine să îl atingă, indiferent cât de mult și-ar fi dorit asta, Felicity spuse simplu:

— Te iubesc, să știi. Mai mult decât am crezut că este posibil să iubesc un

**alt adult. Este un
gen de emoție
tulburătoare și de
slăbiciune, nu-i așa?**

**— Foarte. În
special partea cu
slăbiciunea. O să te
măriți cu mine de
ziua ta, nu-i așa?**

**— Insiști asupra
căsătoriei înainte să**

**te lași pradă
slăbiciunii, deci?**

**Ochii lui erau
întunecați de
dorință.**

**— În curând nu o
să mai fiu în stare
să insist la nimic.**

**— Mă simt ca o
iapă în călduri, iar
tu te porți**

**foarte asemănător
cu un armăsar. Ea
se întoarse dintr-
odată ca să își
ascundă fața lângă
ușa rece. Suntem
nebuni!**

**El o prinse acolo
cu tot corpul, tare,
fierbinte, cu mâinile
peste ale ei.**

**— Nu trebuia să
lăsăm pasiunea să se
dezlănțuie în acea zi
în camera de biliard.
A avea o însoțitoare
pe post de
supraveghetoare are
logica ei. Trebuie să
îi reamintesc lui
Beth asta, sau într-o
zi nu o să mă mai**

stăpânesc...

**Șoldurile lui se
mișcară pe ale ei,
apoi cu o înjurătură,
se îndepărtă și se
opri în celălalt colț
al camerei.**

**— Nu mai
petrecem niciun
moment singuri,
Felicity. Niciunul.**

Ea ardea de dorință, dar știa că el avea dreptate.

— Niciodată nu am crezut că o să aștept o zi de naștere cu atâta înfrigurare, spuse ea și îl lăsă în pace.

Miles își petrecu a doua zi în siguranță,

**afară din casă,
aranjând lucrurile
privind banii lui
Rupert și
modalitatea lor de
plată. Sălbaticii îl
puseseră pe
Nevăstuică sub
supraveghere și se
părea că stătea în
vizină lingându-și**

rănilor.

**Felicity se bucură
să îi vadă pe
Sălbatici acționând
și fără violență,
ajutând-o pe Serena
Middlethorpe să
acceadă la înalta
societate fără să
facă prea multe
valuri.**

În același timp însă, ea se lupta să găsească o ieșire din dilema morală care o frământa. Ar fi acceptat orice preț pentru ea, dar ezita să spună adevărul când atât Miles, cât și Kieran puteau suferi de pe urma

**lui. Pe de altă parte,
simțea că nimic nu
putea înflori de pe
urma indiscutabilei
fapte necinstite de
a-l lipsi pe Michael
Craig de averea care
era, în mod legal, a
lui.**

**Toată ziua,
mintea lui Felicity**

**răsuci problema pe
toate părțile, ca un
câine care aleargă
după coadă. Apoi,
găsi o soluție.**

capitolul 25

Ziua următoare, îl invită pe Miles să discute cu ea în siguranța oferită de o plimbare prin Mariborough Square. O siguranță relativă. Nu putea să știe că nu vor

**scandaliza zona
făcând dragoste
pasională lângă
bazinul cu rațe din
centru.**

**— Nu sunt pentru
moralitate absolută,
spuse ea plimbându-
se pe piatra cubică,
lângă iubitul ei. Pur
și simplu, singura**

**incorectitudine este
că Michael Craig ar
trebui să aibă
averea.**

**— Destul de
adevărat.**

**— Fiind
comerciant în
Liverpool, s-ar putea
să nu vrea să se
încurce cu o**

**proprietate din
Irlanda. Dar dacă i-
am oferi valoarea ei
cu condiția să
renunțe la orice
pretenție asupra lui
Kieran? Legal
vorbind, dreptatea
nu s-ar face decât în
sensul pur moral...**

Miles se uită la

Felicity.

— Intelligent. Dar nu poate fi făcut acest lucru fără să îi spui lui Craig totul.

— Știu. Dar seamănă destul de mult cu Kathleen, așa că am încredere în el. Dacă mă înșel...

**— Dacă te înșeli,
va face totul public.**

**Felicity se uita fix
la primii muguri
galbeni de forsiția
care își făceau loc
prin gardul din jurul
grădinii centrale.**

**— Ceea ce ar
putea să însemne că
unchiul tău ar putea**

**interzice căsătoria,
zise ea.**

**— Kilgoran nu are
puterea de a-mi
interzice ceva.**

**Ea îi aruncă o
privire.**

**— Totuși, va face
lucrurile să fie mai
dificile.**

— Cu tine, sunt

**obișnuit cu
dificultățile, zâmbi
el.**

**Felicity scoate un
sunset de enervare.**

**— Aș vrea să iei
asta în serios!**

**— De ce? Se pare
că nu poți omorî,
minți sau fura. Asta
te face un Sălbatic**

**slab, dar, ca viitor
soț al tău, sunt de
acord. Sper că
domnul Craig este
dornic să accepte
planul tău pentru că
va fi mult mai
confortabil pentru
tine și pentru
Kieran. Pentru mine
nu are prea mare**

importantă.

**— Ai vorbit
serios. Chiar ai
făcut-o, zise Felicity
și se uită la el. Aș
vrea să te sărut.**

**— Cred că de-asta
suntem aici, sub
supravegherea
atentă a sute de
ferestre.**

— Dar eu sunt o răzvrătită irlandeză sălbatică, spuse Felicity aruncându-se în brațele lui și sărutându-l.

După prima ezitare, o sărută și el, cu poftă, într-un fel care, cu siguranță, ar fi

**mărit ochii oricărui
privitor.**

**— Uite, zise ea
când se depărtară,
roșind și râzând. M-
ai compromis. Nu
mai e nicio scăpare!**

**— La naiba, și eu
care credeam că m-
ai compromis tu pe
mine.**

**Căută prin
buzunar și scoase o
cutiuță. Când o
deschise, dezvălui
un rubin în formă de
inimă care lucea
ținut de două mâini.**

**— Este inelul de
logodnă al familiei.
Prevăzător cum
sunt, l-am adus cu**

**mine din Irlanda. Nu
îl poți purta încă,
dar aş vrea să-l ai.**

— Din Irlanda?
repetă ea, ca un
ecou, vorbele lui.
Chiar şi când îmi
puneai căluşul în
trăsura aceea... *Eşti*
un optimist, nu-i
aşa?

**— Până în măduva
oaselor și, în
general, s-a dovedit
că e bine. O să fim
minunat de fericiți,
dragostea mea.
Așadar, accepti
inelul?**

**Ea își scoase
mănușa și întinse
mâna stângă.**

**— Aș vrea să îl
port pentru o clipă.**

**El i-l strecură pe
deget și apoi îl
sărută.**

**— Cred că am fost
destinați unul
altuia. Momentul
ăsta pare extrem de
potrivit.**

Felicity se lăsă în

brațele lui.

**— Cât de
adevărat. Și când
mă gândesc la
Gardeen...**

**Miles o strânse
mai tare.**

**— Dacă suntem
prinși în magia
irlandeză, hai să
sperăm măcar că ea**

**creează o poveste
fericită.**

**Ea se eliberă și
trase aer în piept.**

**— Ar fi bine să
începem cu adevărul
și onestitatea. Hai
să îl vizităm pe
Michael Craig!**

**Totul se desfășură
mult mai ușor decât**

**se așteptase
Felicity. Domnul
Craig fusese șocat,
dar dădu vina numai
pe Dunsmore. Fu de
acord că verișoara
lui, Kathleen, dorise
ca micuțul pe care îl
credea băiatul ei
adevărat să
moștenească averea**

ei. Fu de acord, de asemenea, că averea era a lui, în mod legal.

— Trebuie să recunosc, spusese el țeapăn, că afacerile mele merg mult mai prost decât v-am dat de înțeles. Dacă ar fi vorba numai despre

**mine... dar am o
soție, o fiică
nemăritată încă și
doi fii care depind
de afaceri. Nu aș
putea să îi lipsesc
de acest câștig.**

**— Nici nu trebuie
să o faceți, domnule
Craig, spuse
Felicity. Prețul**

**moșiei este mai mic
decât jumătate din
venitul meu anual
din proprietatea
bunicului, iar
tranzacția îmi va
oferi un somn
liniștit. Veți avea
partea
dumneavoastră, iar
Kieran nu trebuie să**

**știe niciodată
adevărul despre
nașterea sa.**

**Bărbatul îi luă
mâna și o bătu ușor.**

**— El nu va afla de
la mine, domnișoară
Monahan. Pot să-ți
spun că îți admir
curajul și
onestitatea. Și, deși**

Kieran nu este, se pare, rudă cu mine, întotdeauna o să am grijă de el în numele lui Kathleen.

Felicity îl sărută pe obraz, făcându-l să roșească.

— Ne vom asigura că va păstra legătura cu dumneavoastră,

**domnule Craig. Vă
mulțumesc.**

**În timp ce Miles
și Felicity pășeau în
soarele de februarie,
ea începu să
danseze, sperînd o
doică.**

**— Mă simt ca
primăvara! Nouă,
curată, plină de**

**speranță. Mai există
Rupert încă, dar o
să mă predau
speranței. Nu o să
ne mai deranjeze
niciodată.**

**Miles o prinse de
mâini.**

**— O să mă asigur
de asta. Vrei să
mergi acasă mâine?**

Ea se uită la el.

— În Irlanda?

**— Ce altă casă
avem? Nu mai e
nimic ce ne poate
ține aici și cred că
ai vrea să fii cu fiul
tău.**

**Felicity se aruncă
în brațele lui.**

Călătoriră din nou

**în trăsură, cu
Hennigan și Gardeen
ca însoțitori.
Săracul valet se urcă
îngrijorat, ca și cum
ar fi intrat într-o
groapă cu șerpi, dar
se relaxă curând
când văzu că nu mai
trebuia să asiste la
brutalități. Gardeen**

**părea relaxată și
mulțumită.**

**Cele mai
periculoase erau
însă serile, în timp
ce stăteau în
camerele private ale
hanurilor, singuri,
pentru că Hennigan
locuia cu ceilalți
servitori, iar**

**Gardeen, în general,
dormea. Dar, siguri
de faptul că mai
aveau doar două
săptămâni de
parcurs, găsiră
puterea să aștepte.**

**Traversarea cu
vasul fu lină, iar
după ce debarcară
trăsura mai aveau**

**doar o zi de mers
spre sud, până la
castelul Kilgoran. În
timp ce treceau prin
uriașele porți
ornamentate,
Felicity se întoarse
către Miles.**

**— Acum înțeleg
ce ai vrut să zici
când ai spus că**

acest loc este sigur.

**În sufletul ei însă,
purta un sâmbure de
îndoială care putea
dispărea numai când
avea să își vadă fiul
în siguranță și
fericit.**

**— Zidul din jurul
proprietății are
numai trei metri. Nu**

**este un obstacol
insurmontabil,
spuse Miles făcându-
i cu mâna portarului
care se înclină când
trăsura pătrunse în
interior. Toate acestea
fac parte din ideea
lui Kilgoran de
condiție adecvată.**

După o vreme de

**mers pe un drumul
lin dintre câmpiile
pe care se aflau
căprioare și vaci,
Felicity întrebă:**

— Unde e casa?

**— La aproape
cinci kilometri
distanță.**

**— O, Doamne!
Aproape că ai nevoie**

**de un han în care să
te odihnești pe
drumul dintre casă
și poartă!**

**— Te bate gândul
să renunți de pe
acum?**

**Ea își ridică mâna
ca să atingă inelul
pe care îl purta pe
un lănțișor în jurul**

gâtului.

**— Prostuțule,
dacă mă accepți
după tot ce s-a
întâmplat, o avere
intimidantă nu o să
stea în calea fericirii
noastre.**

**El râse, dar
adăugă:**

— Așteaptă să

vezi castelul.

**Străbătură ceea
ce părea un ținut
rural fără de sfârșit,
apoi se întrezări o
licărire de apă ce
apăru printre
copaci, care se
transformă în
curând în imaginea
unui lac.**

— Acesta este lacul cu bărcuțe? întrebă ea părându-i-se periculos. Acolo unde era Kieran?

— O, Doamne, nu. Acesta e o porțiune lărgită dintr-un râu și este destul de adânc pentru a te îneca. Se pescuiește

**bine în el, însă. Uite.
Se vede castelul.**

**La capătul lacului
se afla un templu în
stil grecesc.**

**— *Aceea* este
casa?**

**— Inima și casa
contelui Kilgoran.
Ești sigură că nu
vrei să dai înapoi?**

**Felicity nu mai
știu ce să zică. Nu
putea vedea decât
fațada castelului,
dar se înălța în
patru etaje. Stâlpi
imenși în stil
grecesc, opt la
număr, se întindeau
pe toată înălțimea,
separând rândurile**

**rigide de ferestre
strălucitoare. Totul
era încoronat de un
fronton cu un gen
de basorelief.**

**— Din câte știu,
designul a fost creat
pe baza Partenon-
ului și, de aceea,
frontonul recrează
marmura Elgin [21],**

**spuse Miles și îi
abătu atenția
departe de această
privești
intimidantă către un
loc din apropiere.
Acela este lacul cu
bărcuțe.**

**Era destul de mic,
cu o insulă în mijloc
ce conținea o ruină**

**pitorească din
marmură. Într-o
laterală era o
miniatură a casei-
templu.**

— Oh, este o
căsuță-ponton! Este
fermecător.

— Mi-a plăcut
întotdeauna. Este
mai aproape de

înălțimea unui om.

**Chiar atunci o
barcă se strecură pe
apă din spatele
insulei, pusă în
mișcare de un tânăr
viguros. Un copil
stătea în spate,
trăgând prin apă o
plasă.**

— Kieran, șopti

Felicity.

Ea nu auzi decât jumătate din ordinul dat de Miles către vizitiu ca să se oprească și țâșni peste iarbă către capătul lacului.

— Kieran! strigă ea făcând cu mâna.

— Sissity!

**Kieran se ridică
și, pentru o clipă,
Felicity fu îngrozită
că el va cădea peste
bord, chiar dacă
lacul era cu adevărat
foarte puțin adânc.
Dar tânărul zise
ceva, iar Kieran se
așeză imediat, în
timp ce barca era**

**trasă la mal. Felicity
își ridica deja
poalele rochiei ca să
îl prindă, când Miles
o opri.**

**— Așteaptă aici,
zise el, iar ea se
supuse.**

**Se urcă pe
margine, cizmele
protejându-l de**

noroi, îl ridică pe Kieran în brațe și îl lăasă pe iarbă. Apoi Felicity îl luă pe fiul ei în brațe.

— Mi-a fost dor de tine, Sissity, spuse băiatul, dar imediat după aceea se eliberă și îl salută pe Miles. Este un loc

**foarte amuzant,
domnule. Și
distractiv, adăugă el
și apoi chicoti la
propriul joc de
cuvinte.**

**Felicity vru să îl
strângă din nou în
brațe și să nu îi mai
dea drumul
niciodată, dar**

**Kieran nu știa nimic
despre războaiele
purtate în numele
lui. Pentru el, ea nu
era decât o vecină
foarte prietenoasă.
Se ridică în picioare.**

**— Cine este
însoțitorul tău?**

**— El este Liam.
Cel mai bun prieten**

**al meu de aici.
Liam! strigă el. Ea
este cea mai bună
prietenă, Sissity.
Felicity, se corectă
cu atenție. Doamna
Aideen mi-a zis că
trebuie să îți
pronunț numele
cum se cuvine.**

— Oricum îl

**pronunți este
muzică pentru
urechile mele,
dragule. Bună ziua,
Liam.**

**Tânărul își atinse
moțul de pe frunte.**

— Bună ziua,
domnișoară. Bună
ziua, domnule
Cavanagh. Dacă

sunteți cu ochii pe copil, o să duc barca de aici.

Simpla idee de a-l lăsa pe Kieran să plece după o separare atât de lungă o rănea pe Felicity, dar spuse:

— Ei, Kieran? Vrei să mergi cu noi,

**în trăsură, până la
casă sau vrei să mai
stai aici?**

**În mod evident nu
era o alegere ușoară,
dar el spuse:**

**— În trăsură, te
rog. Pot să merg cu
barca și mâine.**

**Îi făcu cu mâna
lui Liam și o trase**

**pe Felicity spre
trăsură, sporovăind
deja despre o
mulțime de
servitori, animale și
aventuri. Și despre
„unchiul Kilgoran”.
Odată aflați din nou
în trăsură, Miles și
Felicity își aruncară
unul altuia priviri**

**uimite. Când Kieran
luă o pauză ca să
respire, Miles îl
întrebă:**

**— Îl vezi des pe
unchiul Kilgoran?**

**— În fiecare
seară, domnule. Îi
place să îi povestesc
ce am făcut.**

Iar asta conduse

**la un nou torent de
povestiri.**

**Castelul deveni și
mai intimidant
văzut îndeaproape.
Pajiști netede
duceau la pereții
albi, neîntrerupte de
flori, boscheți sau
vițe. Treptele largi
de marmură se**

**terminau la uşile
duble, albe, ce se
deschideau într-un
interior de un alb
strălucitor. În timp
ce intra, Felicity
descoperi,
înconjurată fiind de
o armată de
servitori, că aici era
ceva culoare – la**

**nișele verde pal ce
susțineau statuile
de marmură albă.
Slavă Domnului,
Kieran părea să nu
fie deranjat de
spațiul rece, cu
ecou, în timp ce îi
prezenta servitorii
preferați și
statuetele.**

Apoi sosi doamna Edey.

— Hai, Kieran, nu trebuie să vorbești atât. Domnișoara Monahan și domnul Miles sunt obosiți după călătoria lor.

Deși vocea ei era calmă, se uită la Felicity cu o privire

**întunecată de
îngrijorare.**

— Domnul

Dunsmore?

— Cel mai

probabil stă în

Anglia, îi spuse

Felicity și văzu cum

umbra întunecată se

risipește. Cred că

intenționează să îi

**ceară contelui de
Kilgoran să aibă
grijă de Kieran.**

**— Minunat,
răspunse
domnișoara cu
obrajii colorați de
ușurare. Kieran
trebuie să facă lecții
acum. Contelui îi
place să îl audă**

**citind și nu vrem să
îl dezamăgim.**

**Kieran era destul
de copil ca să se
strâmba la această
idee, dar se supuse
fără să se plângă.**

**— Locul ăsta are
nevoie, de o
mulțime de copii,
zise Miles.**

Felicity își luă cu greu privirea de la micuțul care dispăru și se uită apoi în jur, la splendoarea de marmură.

— Nu sunt sigură că o școală plină de copii ar putea îmblânzi aspectul acestui loc. Dar dacă

**castelul Kilgoran
este singura noastră
problemă, atunci
vom fi
binecuvântați.**

El îi sărută mâna.

**— Atunci suntem
binecuvântați.**

**Doamna Aideen și
Colum apărură,
îmbrățișându-i și**

**salutându-i. În doar
câteva momente,
erau într-un salon
micuț și confortabil
luând ceaiul. Fără să
dezvăluie adevărul
despre nașterea lui
Kieran, explică
faptul că Dunsmore
fusesse convins să
cedeze autoritatea**

**asupra copilului în
schimbul unui venit
regulat. Simplul fapt
că doamna Aideen
nu puse întrebări o
făcu pe Felicity să
creadă că trebuia să
bănuiască adevărul.
Dacă era așa, în mod
evident nu îi
afectase**

comportamentul.

**Miles îi spuse
mamei sale că el și
Felicity urmau să se
căsătorească pe data
de douăzeci, ceea ce
provocă zâmbete și
felicitări.**

**— Poate că ar
trebui să vă
căsătoriți aici, zise**

doamna Aideen.

**— De ce? întrebă
Miles făcând o
grimasă.**

**Răspunsul mamei
lui nu lăsa loc de
compromisuri.**

**— Pentru că este
viitoarea voastră
casă. Felicity, ai
ceva împotrivă să te**

măriți aici?

**— N-am nicio
preferință specială
pentru Foy, dar nu
putem folosi
Clonnagh?**

**— Mi-e teamă că
domnul conte nu
poate să
călătorească. Și va
dori să participe.**

**adunare. Trebuie să
mergem mâine la
Dublin ca să
comandăm repede
rochia de mireasă.
Presupun că nu ați
mai putea aștepta
câteva săptămâni...**

**— Nu! ziseră
Miles și Felicity la
unison, apoi râseră**

și roșiră la unison.

**Aideen și Colum
râseră cu ei și nu se
mai discută nimic
despre amânarea
ceremoniei. Apoi
doamna Aideen o
luă pe Felicity în
camerele pregătite
pentru ea – frumos
decorate în stil**

franțuzesc.

**— Un pic prea
fantezist pentru
gustul meu, spuse
doamna Aideen, dar
cel puțin Kilgoran
nu a fost destul de
nebun ca să
continue motivul
clasic peste tot.**

— Castelul este

**puțin cam
intimidant.**

**— Intelligent din
partea lui Miles să-ți
câștige mâna înainte
de a-ți arăta locul
ăsta! zise ea și o
îmbrățișă cald pe
Felicity. Intelligent
din partea lui Miles
în toate privințele.**

**O să ador să te am
ca fiică. Acum,
odihnește-te înainte
de cină, pentru că
domnul Kilgoran te
va interoga la final.**

**Aceasta era una
dintre temerile lui
Felicity. Deși
încerca să fie
optimistă și lipsită**

**de griji, nu se putea
abține să nu caute și
un impediment în
fericirea ei. Poate că
acesta era
reprezentat de
Kilgoran. În ciuda
încrăderii lui Miles,
cu siguranță
puternicul conte
putea opri mariajul**

lor dacă ar fi încercat. Chiar dacă nu știa adevărul despre ea, nu era chiar soția ideală pentru un Kilgoran.

Cina fu încântătoare, deși nu participară numai Miles, Felicity, doamna

**Aideen și Colum, ci
și în jur de douăzeci
de persoane care
apăruseră precum
furnicile la un
biscuit.**

—

**Relații,
murmură Miles ca o
explicație pentru
prezența lor și apoi
trebui să facă față**

**multor întrebări de
la acești oameni
despre ce făcuse în
ultima vreme.**

**După aceea,
Felicity și Miles fură
chemați de conte,
încăperea mare era
încălzită de un foc
jucăuș și năpădită
de mobilă și de**

**cărți, ca și cum
contele ar fi
încercat să își
strângă toată viața
în jurul lui în
ultimele zile de
viață. Lordul**

**Kilgoran se odihnea
pe un pat enorm cu
perdele din damasc
roșu, dar prea puțin**

**rămăsese din el.
Sfrijit, galben și
aproape chel,
singurul lucru cu
adevărat viu erau
ochii. Încă
sfredelitori.**

**— Veniți aici și
lăsați-mă să vă văd!**

**În foc ardeau
bușteni aromați de**

**măr, iar mirosul se
răspândea prin
cameră, dar nimic
nu putea estompa
izul de bătrânețe și
de decădere.
„Săracul om“, se
gândi Felicity, în
timp ce se apropia
de o laterală a
patului. Era un mod**

**trist de a încheia o
viață plină de
putere.**

**— Miles, băiatul
meu! zise bărbatul
întinzând o mână
osoasă, iar Miles o
apucă într-o
strângere fermă.**

**Exista, în mod
clar, respect de**

ambele părți, dar probabil nimic mai mult de atât.

— Arăți bine, continuă contele. Am auzit că ai fost rănit. Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Cel puțin până când vei avea un moștenitor sau doi.

— Apropo, zise
Miles, lasă-mă să ți-
o prezint pe
viitoarea mea soție,
domnișoara Felicity
Monahan de Foy,
zise Miles și puse
mâna ei în a
unchiului, care
părea ca o foiță de
hârtie peste oase.

**Ea o strânse cu
multă blândețe.
Privirea albastră,
tăioasă, o studie.**

**— Foy, ei? Înțeleg
atracția. Miles
umblă după
herghelia ta.**

**Felicity nu putu
rezista.**

— Împărtășim o

**mare pasiune pentru
călărit, milord.**

**Miles o ciupi, dar
nu tare.**

**— Foarte bine.
Partenerii căsătoriți
trebuie să aibă ceva
în comun, iar
călăritul este un
sport bun. Iar el a
fost tutorele tău,**

**nu-i așa? I-ai oferit
o cursă frumoasă?**

**— Ce altceva ar
putea face o tânără
într-o astfel de
situație?**

El chicoti.

**— Du-te, Miles.
Vreau să discut cu
mireasa ta.**

Miles nu se

**opuse, doar trase un
scaun pentru
Felicity și îi strânse
încet umărul pentru
a o încuraja înainte
să iasă. Felicity avea
nevoie de această
consolare. Inima îi
bătea de teamă.**

**— Am văzut asta,
zise Kilgoran. Crede**

**că o să te mănânc?
Oricum, nu pot să
mănânc decât terci
zilele astea. Nu pari
îngrozită.**

**— Nu sunt,
milord, minți ea.**

**— Spune-mi
Kilgoran. Țin foarte
mult la Miles, să
știi.**

**Felicity nu găsi
altceva de zis decât
„0“.**

**— Sunt fericit să
îi las toate astea,
dar știu că el ar fi
preferat ca eu să am
propriii fii.**

**— Va fi o
responsabilitate.**

— Este un

**nenorocit de
mausoleu. Părea o
idee bună la acea
vreme. Arăta lumii
că nu suntem simpli
țărani aici, în
Irlanda... Dar destul
despre asta. Spune-
mi de ce îl iubești.**

**Felicity tresări la
această cerere**

directă.

— Nu știu dacă pot.

— Trebuie să fie ceva la el care să îți placă.

— Totul.

Poate că mișcarea buzelor fusese un zâmbet. Un indiciu al unui hohot de râs

**fu înecat de o tuse
uscată.**

**— Destul de
corect. Am crezut că
umbli după
herghelia *lui*.**

**— Întâmplător,
am o mare
moștenire.**

**— Într-adevăr? Nu
mi-au spus asta, lua-**

**i-ar naiba. Foarte
bine pentru Miles,
atunci. Poți avea o
mulțime de copii și
să îi întreții pe toți.**

— Așa e.

**— Și o să
înveselești locul
ăsta. Am putut
vedea legăturile
dintre voi, ca**

**lumina care
dansează. De asta e
nevoie aici. Și eu am
iubit la fel odată. Ea
a murit. Rosti
cuvintele rece, dar o
altă tragedie
irlandeză se
ascundea în spatele
vorbelor lui. Poate a
fost mai bine,**

**murmură el. Nu aş fi
avut timp să mă
dedic Irlandei dacă
Mary ar fi trăit.**

**— Atunci sper că
Irlanda nu are
nevoie de la fel de
mult devotament
din partea lui Miles.
Nu am de gând să fiu
o martiră pentru**

această cauză.

**— Ha! Îmi place o
femeie care spune
ce gândește. O să
îmi facă plăcere să
am o fiică. Îl
consider pe Miles
fiul meu, să știi.
Buzele lui se
mișcară într-un
zâmbet strâmb și**

**adăugă: Ei au crezut
că a fost o strategie
faptul că am vrut să
îl cresc aici, dar a
fost lăcomie egoistă.
Tânărul Kieran este
un cadou rar pe care
mi l-ai oferit. Am
înțeles că eu o să
răspund legal pentru
el. Brusc o fixă cu o**

privire tăioasă.
Mama lui a fost
puțin cam bătrână.

— Cred...

— Iar el are bărbia
ta. Miles știe?

Felicity rămăsese
cu gura căscată.

— Da, icni ea.

— Bine.

Un ceas sună de

jumătate de oră.

**— Du-te. Este
momentul să stau
de vorbă cu el.**

**Felicity plecă
amețită. Kieran
aștepta afară cu
doamna Edey,
plimbându-se
nerăbdător. Dacă
Kilgoran îl plăcea pe**

**Kieran, era clar că
sentimentul era
împărtășit. El alergă
înăuntru, deja
spunând „unchiului”
ceva despre lintiță.
Doamna Edey intră
și închise ușa, iar
Felicity se întoarse,
trăind o altă turnură
de situație**

debusolantă.

**Când îl văzu pe
Miles așteptând
puțin mai departe
pe coridor, se duse
la el.**

**— Te-a supărat?
întrebă el.**

— Nu. De ce?

— Pari tristă.

Ea oftă.

— Acum mi-am dat seama că am aranjat lucrurile de o asemenea natură încât Kieran nu o să îmi spună niciodată mamă.

El îi luă mâna.

— Poți spune tot adevărul dacă vrei.

Ea clătină din

cap.

**— Cea mai mare
povară va cădea
asupra lui. Dar îți
mulțumesc că îmi
oferi libertatea de a
alege.**

**Porniră de-a
lungul coridorului.**

**— Deci Kilgoran
nu te-a speriat. Mă**

**bucur. Nu e mereu
un om ușor de
suportat.**

— Este isteț.

**— O, da, cu
certitudine.**

— Miles, știe.

**El se opri și se
uită la ea.**

— Despre Kieran?

— Da. Trebuie să

**fi făcut cercetări.
Știe de Kathleen, că
era prea bătrână
pentru a rămâne
gravidă. Vede o
asemănare. Dacă...**

**El își puse
degetele pe buzele
ei.**

**— Nu va spune
nimic. Nu te mai**

**agita pentru fiecare
lucru neînsemnat,
iubire. Kieran este
în siguranță.
Unchiul meu e de
acord. Toate
necazurile noastre
s-au terminat, iar de
ziua ta ne
căsătorim.**

— Tot îmi e greu

să cred...

**El se uită la ea și
scutură din cap.**

**— Tomasina. Așa
va fi. Ai încredere în
mine.**

**Pentru binele lui,
ea voia să creadă,
dar o îndoială ca o
lamă de ferăstrău
încă o străpungea.**

— Încerc, spuse,
foarte mult.

O însoți către
camera ei, vorbind
liniștitor despre
lucruri obișnuite, și
o lăsă la ușă.
Felicity intră în
cameră, hotărâtă să
încerce mai mult.
Toate motivele

**temerilor ei fuseseră
șterse. Însă ar fi
fericită dacă timpul
ar trece
instantaneu. Își
dorea ca ziua nunții
să fie *acum*.**

capitolul 26

**Ziua următoare,
doamna Aideen o
târî pe Felicity la
Dublin. Miles
imploră să fie scutit
de călătorie,
aproape oripilat, iar
Felicity ar fi vrut să
poată face la fel. Nu**

**îi fusese permis să îl
ia pe Kieran, ceea ce
o făcea și mai puțin
dornică să meargă.**

**— Se spune că
femeile ar trebui să
manifeste interes
pentru astfel de
lucruri, să știi, o
tachina doamna
Aideen în timp ce**

**studiau schițe la
salonul de modă.**

**— Îmi place o
rochie frumoasă, la
fel ca oricărei femei,
replică Felicity, dar
nu pot să manifest
interes pentru
virtuțile mătăsii
scoțiene în
comparație cu**

**crepul din lână, sau
pentru
superioritatea
țesăturii de
chembrică, aspră,
față de cea moale,
de bumbac.**

**— Și vrei să te
întorci la Kilgoran.**

**Zâmbetul cu
subînțeles al**

**doamnei Aideen se
referea, fără
îndoială, la Miles,
dar Felicity dorea cu
disperare să fie cu
Kieran. Se întrebă
dacă asta era
problema de care se
temea – că Miles va
fi gelos pe dragostea
pentru fiul ei.**

**Când mergeau
înapoi pe lungul
drum către castel,
întâlniră trei
călăreți – Miles,
Liam și Kieran pe un
ponei gri. Micuțul
făcu voios cu mâna,
dar nu arată niciun
semn că ar vrea să i
se alăture în**

trăsură. Felicity făcu și ea cu mâna și lăsă atelajul să meargă mai departe fără să se oprească. Poate că problema ar fi că va fi geloasă pe dragostea fiului ei pentru Miles.

Felicity îi scrisese lui Annie pentru a o

**informa despre
aranjamente și să o
invite la nuntă.
Când răspunsul veni
însă, află că Annie
nu voia să își lase
pisicile singure, dar
se aștepta ca
Felicity și Miles să o
viziteze înainte de
nuntă.**

**Felicity îi duse
scrisoarea lui Miles.**

**— Presupun că
sunt chestiuni ce
trebuie neapărat
rezolvate la Foy. Nu
știu cum va putea
mătușa Annie să se
descurce singură.**

**— Nu este deloc
singură, dacă restul**

**pisicilor sunt
precum Gardeen...**

**— Nu fi prostuț.
Poate că ar trebui să
aranjăm pentru o
supraveghetoare. Te
deranjează
călătoria?**

**— O zi întreagă în
trăsură cu tine?
întrebă el zâmbind.**

Nicidecum.

**— Și cum rămâne
cu jurămintele
noastre?**

**— Consideră-l un
test de voință.**

**Ea scutură din
cap.**

**— Annie a sugerat
să îl aducem și pe
Kieran, astfel încât**

**el și doamna Edey
să fie
supraveghetorii
noștri.**

**— Nu uita de
Gardeen.**

**— Gardeen parcă
pare mai atașată de
Kieran zilele acestea
decât de tine sau de
mine. Mă întreb de**

**ce Annie este atât
de insistentă să
avem grijă de Kieran
și cât de multe știe.
În general, pare să
cunoască lucrurile
cele mai
importante.**

**— Atunci poate că
știe că vom avea
nevoie de un**

supraveghetor.

Felicity râse, dar o problemă o zgândărea.

— Este sigur să îl luăm pe Kieran de aici?

— Nu te mai îngrijora, dragostea mea. Dunsmore este departe.

**Felicity nu se
putu abține să nu fie
îngrijorată, dar
trebuia să
recunoască faptul că
prognozele
optimiste ale lui
Miles se dovediseră
corecte până atunci.
Așadar, a doua zi
porniră la drum în**

**trăsură,
supravegheați de
doamna Edey, de
Kieran și de pisicuța
ce părea foarte
atașată de Kieran.**

**— Nestatornică
ființă, nu-i așa?
remarcă Miles.**

**— Poate că se
duce acolo unde**

**este nevoie cel mai
mult de ea, spuse
Felicity, apoi alungă
gândul că micul
Kieran ar putea avea
nevoie de un paznic
special. În plus,
Kilgoran insistase
ca Liam și un alt
servitor să meargă
și ei pe post de**

însoțitori călare.

**Călătoria se
desfășură fără
incidente. La Foy,
Annie îi întâmpină
destul de veselă.**

**— Bine. Poți lua
caii, îi zise ea.**

**— Să îi iau?
întrebă Felicity,
care abia avusese**

**timp să își scoată
mănușile.**

**— Ca dar de
nuntă. Caii de la
Foy.**

**Miles și Felicity
se uitară unul la
altul.**

**— Este un dar
magnific,
domnișoară**

**Monahan, zise
Miles.**

**— Eu nu îi vreau.
Sunt niște brute
mari și rele. Îi
puteți folosi. Totul e
aranjat. Apoi,
privirea lui Annie,
înșelător de
rătăcitoare, se fixă
asupra lui Kieran.**

**Iată-l și pe băiat,
zise ea.**

**Din moment ce
nu se putea ști cât
de multe cunoștea
Annie, Felicity îi
dădu o explicație
rapidă legată de
tutelă. Annie
aprobă.**

— Un aranjament

**foarte convenabil.
La fel și căsătoria
voastră. Fitzgerald
și Monahan. Buni
pentru prăsilă,
spuse ea și se uită
apoi la Gardeen.
Chiar te-ai
descurcat bine,
micuț.**

Apoi se îndepărtă,

**urmată de pisici.
Dar nu și de
Gardeen, care
rămase să îl
păzească pe Kieran.**

**— Prăsilă, zise
Miles dând ochii
peste cap.**

**— Nu *se poate* să
fi fost totul
plănuit...**

Miles râse.

— În Irlanda, cine poate spune? Dar nu am nimic împotriva planului atâta timp cât nu sfârșim prin a fi transformați în lebede sau în pietre.

— Nu, zise Felicity înfiorată.

El o trase în brațe

**din moment ce erau
în siguranță, păziți
de supraveghetori.**

**— Să nu iei nimic
din astea în serios.
Am avut de-a face
cu un ticălos
mărunt. Orice alte
probleme vor fi de
aceeași natură
lumească.**

**Miles părea totuși
un pic prea
încrezător. Ea îl
privi.**

**— Și cum rămâne
cu o pisică mică
îngropată lângă un
cadran solar?**

**Zâmbetul lui
pieri.**

— Foarte bine,

**credincioaso în
onestitatea totală!
Orice fel de magie
peste toate acestea
pare să lucreze în
favoarea noastră.
Hai să avem
încredere în noi!**

**Încercând să
adopte modul
optimist în care**

**gândea Miles,
Felicity dădu la o
parte grijile și se
apucă să trateze
chestiunile practice.**

**A doua zi, un
mesager sosi cu un
mesaj pentru Miles,
trimis de la
Clonnagh. În timp
ce rupea sigiliul,**

**Felicity încercă să
își reprime panica,
dar când îl văzu
încruntându-se, se
dezlănțui.**

**— Ce este? Ce
*este?***

**— Nimic pentru
care să te
îngrijorezi...**

— *Miles!*

El oftă.

— Dunsmore a reușit să scape de sub supraveghere. Lucien nu are nicio idee unde e. Dar nu va veni în Irlanda. Ce rost ar avea...

— Kieran!

Felicity alergă ca să îl mai găsească.

Era în siguranță, exersând socotelile cu doamna Edey. Felicity se controlă cu greu. Nu își putea forța fiul să trăiască în frică. Sigur că lui Rupert nu i-a convenit să fie urmărit, dar nu avea niciun motiv să vină

**în Irlanda. Își aduse
aminte de vorbele
lui: „Nu o să-l ai
niciodată pe
Kieran!“ Dar Kieran
nu mai reprezenta
bani pentru el. Nu
avea de ce să-i
pese...**

**Felicity o trase
deoparte pe**

**guvernanta ca sa o
avertizeze sa nu
paraseasca locuinta
fara ca Liam sa fie
pe-aproape. Când
ieși din camera
destinată lecțiilor,
Miles o aștepta
încruntat.**

**— Va trebui să o
omor pe nevăstuică,**

**spuse el, doar ca să
fii liniștită. Felicity,
nu poți continua
așa.**

**— Nu pot să mă
abțin să nu-mi fie
teamă. Cine știe,
poate, în timp...**

— Să sperăm.

**Felicity îl urmări
îndepărtându-se,**

**știind că această
teroare irațională ar
fi fisura care le-ar
putea distruge șansa
la fericire. Așa cum
spusese el, nu
puteau trăi astfel.
Ca urmare, se hotărî
să nu îl copleșească
cu atenția pe
Kieran. Îi avea pe**

**doamna Edey și pe
Liam. Nimic nu i se
putea întâmpla,
chiar dacă apărea
Rupert. Totuși,
împrăstie vorba
printre localnici ca
să fie atenți la
Rupert Dunsmore și
să îi spună dacă îl
vedeau.**

**Cel mai rău fu
când îl duseră pe
Kieran în vizită la
Loughcarrick.**

**Totuși, nimeni nu îl
văzuse pe Rupert.
De fapt, primiseră
ordine să îi trimită
toate bunurile la o
adresă din Londra.**

— Vezi, zise Miles

**în timp ce plecau,
fără îndoială că a
scăpat de
supraveghetori
pentru că nu avea
niciun chef să fie
urmărit.**

**— Da, desigur,
spuse Felicity. Dar
m-aș bucura să fiu
înapoi la Kilgoran.**

**Miles rîse și o
sărută.**

**— Cred că îi
datorez lui Rupert
Dunsmore o parte
de mulțumire.
Niciodată nu mi-aș
fi imaginat ca
viitoarea mea soție
să spună acest
lucru.**

**Înapoi la Foy,
Kieran ceru voie să
se joace afară cu
Gardeen. După ce se
asigură că doamna
Edey și Liam vor fi
cu el, Felicity îi
permise, chiar dacă
se lăsa amurgul
iernatic.**

— Uite ce

**curajoasă devin, îi
zise ea lui Miles,
refuzând să își
supravegheze fiul de
la fereastră.**

**El o mângâie pe
ceafă ca și cum ar fi
știut că era
tensionată.**

**— Nu m-am îndoit
de curajul tău**

**niciodată. Dar dacă
nu înveți să te
relaxezi, o să te
distrugi.**

**Ea își plecă gâtul
către atingerea lui
liniștitoare.**

**— Mmm. Ce
minunat este.**

**O așeză pe
canapea și îi masă**

**ușor ceafa până
când tensiunea se
diminuă.**

— *Domnișoară*

Monahan!

**Felicity își
îndreptă spatele și o
văzu pe doamna
Edey intrând în
încăpere cu fața
roșie.**

— Kieran! A

dispărut!

— Ce?

Felicity se ridică
în picioare cu inima
bătându-i
nebunește. Femeia
se prăbuși, gâfâind,
într-un scaun.

— Se juca cu...
Gardeen în grădină.

**Eu atunci scriam
o... scrisoare. Pisica
a sărit pe mine și
paginile au zburat,
zise femeia și își
puse mâna pe piept
încercând să își
recapete respirația.
Am fugit... să le
adun și când m-am
întors... dispăruseră**

amândoi!

**— Liam? întrebă
Miles.**

**— A dispărut.
Auzise un țipăt... S-
a dus să verifice...**

**— Acum cât timp
a fost asta? întrebă
Felicity pe un ton
poruncitor,
strângând mâna**

femeii. Se întunecă.

**— Poate un sfert
de oră, zise doamna
Edey începând să
tremure. Am**

**încercat să îi găsesc.
Cum puteau să
dispară toți? Dar e o
ceață...**

**Servitorii se
adunau, iar Miles îi**

**porunci unuia să
aducă niște coniac
pentru femeie.**

**— Unde erați?
întrebă el.**

**— În colțul
acoperit de lângă
grajduri, spuse
femeia și se ridică în
picioare. Mă duc să
caut din nou.**

— Nu, stai aici.

**Coniacul veni, iar
Miles o puse să ia o
gură înainte să
organizeze
personalul din
interior ca să caute
prin casă și prin
grădini și trimise un
mesaj în sat.**

Felicity îl lăsă și

**plecă spre grajduri.
Aproape că se izbi
de Annie.**

**— Kieran a
dispărut!**

— Cu Gardeen?

— Așa cred.

**— Atunci o să fie
bine.**

**— O, mătușă, ce
poate face pisicuța?**

**Rupert a omorât-o
odată. Sau, cel
puțin... își puse
mâinile pe capul
care i se învârtea.
Trebuie să îl găsesc,
spuse ea. Trebuie...
Ai văzut ceva?**

**— Doar pisici și
ceață. O să caut. Nu
te îngrijora, dragă,**

**zise ea și plecă
legănându-se.**

Apoi sosi Miles.

— Ce-a zis Annie?

**— Să nu ne
îngrijorăm, spuse
Felicity amar. Că
Gardeen o să aibă
grijă de el, adăugă ea
și se întoarse ca să
se uite în locul în**

**care întunericul o
înghițise pe mătușa
ei.**

— Ce? întrebă el.

**— Nu avea nicio
pisică cu ea...**

**— La dracu', nu
contează asta,
Felicity!**

**— Doamne, ai
dreptate, spuse ea și**

**alergă la grajduri.
Servitorii căutau
deja în toată zona.**

**— Nimic,
domnișoară, îi spuse
șeful de la grajduri.
Dar unuia dintre
bărbați i s-a părut că
a auzit un cal pe
drum acum ceva
vreme.**

Felicity **se**
întoarce către Miles.

— Rupert!

— Nu se poate,
zise el, dar îi spuse
repede

îngrijitorului: Cel
mai bun cal!

— Și Dana, spuse
Felicity. Pune-le
doar căpăstrul.

**Felicity fugi în
încăperea pentru
harnașamente și își
despică rochia de
lână, în față și în
spate. Până să fie
gata, Dana era
pregătită. O apucă
de coamă și se
aruncă pe ea, apoi
ieși în galop din**

**grajduri, cu Miles
alături. În curând se
întâlniră cu o parte
dintre căutători,
care clătinau din
cap. Dar în grupul
următor era unul
care văzuse un
călăreț.**

**— Se îndrepta
spre Monagal!**

— Avea un copil
cu el?

— Greu de spus,
domnișoară.

Miles și Felicity
se întoarseră în acea
direcție.

— Ce e acolo?
întrebă el. Mlaștină,
presupun.

— Într-adevăr. I

**se spune Mlaștina
Englezească.**

**Se grăbiră în acea
direcție, dar se
opriră din nou
pentru a verifica un
alt grup de bărbați
ale căror felinare
luminau straniu în
noapte.**

— Nu am văzut

**niciun călăreț, dar
am văzut o mulțime
drăcească de pisici.**

— Pisici?

— Peste tot.

**Toate se îndreptau
spre Monagal.**

— Annie!

**exclamară la unison
Miles și Felicity și
apoi se încruntară**

**unul la altul
dezorientați.**

**— Dacă l-a rănit
pe Kieran, o să...
zise Felicity și își
înghionti ușor calul
ca să pornească în
galop, în ciuda
întunericului ce
tocmai se așternuse.**

Binecuvântată,

**luna ieși din spatele
norilor. Lumini
pâlpâiau în zare.
Pentru un moment,
Felicity crezu că
erau alte felinare,
dar apoi realizează că
erau razele lunii ce
se reflectau în ochii
pisicilor. O mulțime
de feline alergau**

**către ea. Pisici la
vânătoare. Vânau un
bărbat. Un bărbat
care fugea după un
copil mic. Felicity
își îmboldi calul,
apoi se dădu jos ca
să îl prindă pe fiul ei
care plângea în
hohote și să îl țină
aproape, dorindu-și**

să fi avut la ea un pistol pe care să îl întoarcă împotriva lui Dunsmore.

Miles trecu pe lângă ea. Cineva avea un pistol. O detunătură. O scânteie. Un țipăt. Toate veneau din față. Calul lui Miles

**se cabră cu un
nechezat și îl aruncă
jos.**

**Ținându-l pe
Kieran în brațe,
Felicity se clătină
către locul în care
Miles căzuse de pe
cal, rostogolindu-se
din calea bății
copitelor. În față,**

Rupert părea să se lupte. Se zbătea din cauza pisicilor. Una dintre ele probabil că sărise pe el chiar când trăsesese acel foc de armă și de aceea nu nimerise ținta.

— Gata, gata, își liniști fiul și apoi îi zise lui Miles: Ești

bine?

**— Doar șifonat,
zise el ridicându-se
în picioare și
uitându-se în față.
Ce dracu'...**

**— Sunt pisicile,
bolborosi Kieran.
Ele m-au salvat.
Papa m-a luat.
Pisicile i-au făcut**

**calul să se dea
înapoi.**

**Felicity îl ținu și
mai strâns. Rupert
fugea. Fugea de ei și
de pisici.**

**— Papa a vrut să
mă arunce în
mlaștină.**

**Miles și Felicity
schimbară o privire**

îngrozită.

— Era doar o glumă, zise Miles.

Kieran se zbatu în brațele lui Felicity, iar ea fu nevoită să îi dea drumul.

— Nu a fost o glumă! Mi-a zis că nu o să mă ai niciodată, Sissity!

**M-a rănit! Nu pot să
îmi iubesc tatăl. Nu
pot! Nu îmi pasă ce
spune Biblia! Nu îmi
pasă!**

**Miles îl luă în
brațe.**

**— Nici nu trebuie,
Kieran. Iar el nu o
să-ți mai facă
niciodată vreun rău.**

Îți promit.

Băiatul se agăță de el, suspinând. Felicity se întinse spre fiul ei, dar un alt țipăt de panică tăie aerul. Ea se uită în față și îl văzu pe Rupert schimbându-și din nou direcția, torturat de un râu

**mișcător de corpuri
îmblănite de
prădători. Țipă după
ajutor.**

**— Ar trebui să
facem ceva, șopti
ea.**

**— Nu, zise Miles
ferm.**

**Rămase în
picioare, cu micul**

Kieran în brațe, și își puse mâna în jurul ei. Era atât un gest de a o opri, cât și unul menit să o liniștească.

— Cum rămâne cu libertatea mea?

După un moment, el își retrase mâna.

— Ești liberă. Dar

**dacă încerci să
salvezi acea
nevăstuică de la
destinul pe care îl
are, o să mă
îndoiesc de
sănătatea ta
mentală.**

**Vocea lui Rupert
era acum ascuțită,
panicată. Înjura și**

se ruga. Felicity își strânse mâinile una într-alta și stătu nemișcată. Rupert merita asta și era ciudat de corect ca pisicile să îi aducă sfârșitul.

Norii se adunară peste lumina lunii, așa că abia putea

**vedea ceva, dar auzi
un țipăt turbat și un
pleoscăit care
trebuia să însemne
că pisicile îl
împinseseră, într-un
final, în mlaștină.
După șuierat, cineva
ar fi putut probabil
să creadă că era un
fier încins înmuiat**

**într-o găleată cu
apă. Era şuieratul
unei armate de
pisici.**

**— Este adâncă
acolo? întrebă
Miles.**

— Foarte.

**Apoi Felicity
suspină și simți
ceva frecându-se de**

**glezna ei. Se uită în
jos și o văzu pe
Gardeen. Ridică
micuța pisică și se
uită în ochii ei
lucitori.**

**— Nu vreau să
știu nimic despre
astea.**

**Gardeen mieună
și apoi sări în locul**

**în care Kieran
stătea în brațele lui
Miles. Simțindu-se
liniștit și în
siguranță, băiatul
ceru să fie lăsat jos.
Părea să înceapă
deja să își revină
după experiența
însălmântătoare.**

Felicity se uită pe

**câmp și văzu
pisicile, ca niște
prădători nocturni
ce erau,
strecurându-se în
liniște prin
întuneric.**

**— Cu siguranță că
au fost mai multe
pisici decât are
Annie.**

**— Iar Colum a zis
că ea se va răzbuna
pe oricine i-o
rănește pe una
dintre ele. Dar
pisicile nu pot...**

**— Ai fi uimit de
câte pot face
pisicile.**

**— Nu mai sunt.
Stați aici, le zise el**

**și se duse să se uite
la apă. Se întoarse
după câteva
momente. Trebuie
să dragăm ca să
găsim cadavrul.**

**O ajută pe
Felicity să se urce
pe cal și îl ridică pe
Kieran lângă ea,
ținând-o pe Gardeen**

**în brațe. Apoi urcă
și el pe cal și se
întoarseră încet la
Foy.**

**Kieran nu părea
afectat în mod
special, dar Felicity
simți că trebuia să
stea de vorbă cu el.**

**— Cred că tatăl
tău e mort, dragule.**

— Pisicile l-au omorât, spuse Kieran, mângâind-o pe Gardeen. Îmi plac pisicile.

— Nu cred că ele l-au omorât, minți ea. Atât de frică îi era de ele încât a fugit în mlaștină ca să scape.

— Pariez că ele l-au ucis. El a omorât pisica din bucătărie, acasă, când a găsit-o pe scară. A spânzurat-o.

Felicity îl ținuse aproape și renunțase să mai încerce să acopere realitatea. Când ajunseră la

**Foy, o găsiră pe
Annie înconjurată
din nou de pisici și
îngrijindu-l pe Liam
în bucătărie pentru
că bărbatul fusese
găsit în grădină,
lovit, fără
cunoștință.**

**— Îmi pare teribil
de rău, domnule,**

**spuse Liam. Am
auzit un țipăt și am
văzut o pisică
rănită. Când m-am
aplecat să o iau în
brațe, cineva m-a
lovit.**

**Așadar, se părea
că Rupert nu
avusese un
complice. Felicity**

**nu se putu abține să
nu se uite la Annie,
care era, cel mai
probabil, cea care să
fie ajutată de o
pisică. Dar ce rost
avea să răscolească
astfel de lucruri
acum?**

**Ziua următoare,
cadavrul lui Rupert**

**fu recuperat și dus
la Loughcarrick. Sir
Dennis Yeates,
judecătorul local,
constată repede
decesul și
accidentul nefericit.
Aranjamentele
funerare fură lăsate
în grija servitorilor
de la Loughcarrick,**

**care păreau toți
foarte încântați de
această sarcină.**

**Felicity și Miles
se pregătiră să se
întorcă la Kilgoran.
Ea încercă să
discute despre
această afacere cu
Annie, dar femeia în
vârstă deveni din**

**nou vagă. Singurul
lucru pe care îl
spusese la un
moment dat fusese:
„Va fi o mare
ușurare pentru
această zonă că a
dispărut acel om”.**

capitolul 27

**A doua oară când
Felicity se îndrepta
spre castelul
Kilgoran, acesta nu
mai părea atât de
copleșitor. Își
imagina caii cei mai
buni hoinărind pe
pășunile imense și**

**își putu chiar
imagina că se va
atașa de această
zonă. Interiorul era
și el îmbunătățit. Cu
trei zile înainte de
nuntă, unii oaspeți
sosiseră deja și
câțiva dintre ei luau
deja pulsul locului.**

— Vor fi șaizeci

**de invitați, spuse
Aideen uitându-se
cu o privire puțin
îngrijorată către fiul
ei. Sunt sigură că ai
fi preferat un
eveniment simplu,
dar Kilgoran a
insistat.**

**— Pot suporta
orice, zise Miles,**

**atâta timp cât nunta
va avea loc.**

**Felicity îi
împărtăși în tăcere
spusele. Descoperi
că doamna Aideen
se ocupa foarte bine
de toate
aranjamentele, așa
că își petrecu
timpul în barcă,**

**împreună cu Kieran
sau jucând crichet
cu el, Miles și Liam.
Așteptând.
Așteptând.**

**Toată așteptarea
avea, însă o limită,
iar ziua de naștere a
lui Felicity și nunta
sosiră, într-un final,
însoțite de un**

**răsărit minunat și
de primele semne
verzi ale primăverii.
Verdele speranței.
Verdele dorinței
galopante.**

**Chiar și aspectul
rigid al castelului
Kilgoran fusese
atenuat de oaspeți
și de servitorii lor.**

**Era prezentă crema
aristocrației
irlandeze, iar Miles
era însoțit de
marchizul și
marchiza de Arden,
Sir Stephen Ball și
lordul Amleigh.
Rochia de mireasă a
lui Felicity avea
culoarea verde-**

**argintiu, decorată
cu argint și perle.
Beth o însoțea,
supraveghind
aranjarea părului și
punându-i bijuteriile
din perle.**

—

**Ești
emoționată? o
întrebă Beth. Pari
încordată.**

— Emoționată?

repetă Felicity. Sunt disperată!

Când Beth râse, ea roși și își ascunse fața în mâini. Dar era adevărat. Aceste ultime zile fuseseră, poate, cele mai grele, pentru că nu făcuse nimic altceva

decât să aștepte. Nu mai era nicio grijă care să îi distragă atenția. Rupert era mort. Nașterea lui Kieran rămăsese un secret care nu avea să fie aflat niciodată. Ea era în siguranță și putea, în sfârșit, să spere la

fericirea adevărată. Și tocmai asta făcea ca așteptarea să fie atât de grea. În fiecare zi, în fiecare oră, gândul că nu mai exista nicio barieră îi dădea târcoale. Urmau să se căsătorească. Nu mai avea rost

așteptarea. Cu excepția faptului că își stabiliseră acest test, precum eroii din Antichitate, că se vor dovedi demni de marele premiu de a fi cu adevărat onorabili în ciuda tentației. Nu aveau să fie precum

**Diarmuid și Grania,
furând fericirea cu
prețul nefericirii
altora sau împotriva
codului moral.
Aveau să aștepte
până la momentul
potrivit.**

**Nevoia arzătoare
fusesse prețul pe care
îl plătiseră, dar**

**avuseseră parte și
de recompense.
Zilele de așteptare le
oferiseră
oportunitatea de a
vorbi, de a gândi, de
a învăța unul de la
altul, în tăcere,
secretele sufletelor
lor. Dar acum, așa
cum spusese,**

**momentul se
apropia și era
disperată. De ce
fuseseră de acord ca
acest eveniment să
ia o asemenea
amploare? Ar fi
putut să meargă la o
capelă, să își spună
jurămintele și să
termine cu tot. În**

**schimb, avea să fie o
ceremonie lungă-
exista chiar și un
cor – urmată de o
recepție pentru
onorații oaspeți și
de alta în satul din
apropiere pentru
arendași. Se părea
că oamenii veniseră
de la kilometri din**

**jur pentru a-i zări pe
viitorul conte și pe
soția acestuia. Deși
urmau să se
căsătorească la
prânz, aveau să fie
norocoși dacă vor fi
singuri înainte de
miezul nopții.**

**Când Felicity se
uită în oglindă**

**înainte să coboare
fu încântată că arăta
atât de bine pentru
această zi specială.
Pentru Miles.
Culoarea o prindea
bine, iar simplitatea
croielii îi conferea
demnitate. Voalul
delicat din dantelă
estompa negrul**

**puternic al părului.
Astăzi ea nu era o
regină războinică și
spera să nu mai
trebuiască să lupte
niciodată. Cu
siguranță, nu
împotriva lui Miles.**

**Capela castelului
nu era destul de
încăpătoare pentru**

**toți oaspeții, așa că
ceremonia urma să
aibă loc în sala de
bal. Când intra,
Felicity îi zâmbi lui
Kieran, care era
îmbrăcat într-un
frumos costum de
mătase și ținea o
pernuță pe care era
așezat inelul. Lângă**

**el stătea o micuță
pisică neagră cu o
fundă albă la gât. Iar
lângă amândoi era
Miles, zâmbindu-i ca
și cum ea era cea
mai frumoasă ființă
din lume.**

**Nicio femeie nu
merita să fie atât de
iubită. Cu excepția**

**faptului că ea îl
iubea la fel de mult.
Încerca din
răspuțeri să fie
rezervată, dar nu își
putu stăpâni
zâmbetul larg. Deși
încerca să meargă
cu o demnitate
lentă, vechea
sălbăticie izbucni și**

**își ridică rochia și
alergă în brațele lui.
În timp ce adunarea
izbucni în râs, el o
ridică în aer într-o
răsucire de mătase
parfumată și
dantelă. Când o lăasă
jos, ea își ascunse
fața în umărul lui.**

— Nu o să fiu

***niciodată o contesă
de Kilgoran cum se
cuvine.***

**El îi ridică bărbia
ca să îi întâlnească
ochii veseli.**

**— Vei fi o contesă
de Kilgoran
perfectă. Hai să
facem primul pas.**

Zâmbetul ei se

**dezlănțui din nou.
Trecuseră prin
încercări grele,
câștigaseră bătălii și
meritau un moment
de triumf.**

**Buzele preotului
se mișcau în timp ce
ținea slujba.
Cânteccele corului
păreau a fi cu**

**adevărat un imn
închinat bucuriei.
Când preotul îi dădu
lui Miles
permisiuni-a de a
săruta mireasa, el o
trase aproape de
inimă și o sărută
foarte entuziast.**

**După ce semnară
în registru,**

**conduseră invitații
către recepția din
salon. Deși contele
nu putuse participa
la ceremonie, era
prezent la recepție
într-un scaun
special. Binecuvântă
căsătoria lor și apoi
se apucă să discute
politică împreună cu**

vechii lui tovarăși.

**Toți cei trei
Sălbatici veniți în
vizită sărutară
mireasa
entuziasmați, dar
mai erau multe,
multe ore de
zâmbete către
străini înainte ca
Miles și ea să poată**

**fi împreună într-o
beatitudine
binemeritată. Ea
aproape că nu mai
avea răbdare. În
sfârșit, era al ei. Al
ei, pentru
eternitate.**

**Nu era miezul
noptii, dar
întunericul se lăsase**

**de mult când
Felicity putu în
sfârșit să se ducă în
camera ei și să se
pregătească. Era o
cameră nouă, aflată
lângă apartamentul
lui Miles, decorată
într-un stil
chinezesc tipător.
Nu îi păsa însă de**

**decor. Nu voia decât
ca Miles să vină cât
mai repede la ea. Își
grăbi servitoarea cu
dezbrăcatul, apoi se
puse pe așteptat,
tremurând ușor,
îmbrăcată numai
într-o cămașă de
noapte din mătase.
Tremurul era**

**provocat nu de
teamă, ci de dorință.**

**Mușcându-și
buza, realizează că și
Miles aștepta,
probabil,
asigurându-se că ea
trepidase destul. Ce
ridicol! Se gândi să
se ducă la el, dar
măcar o dată ar**

**trebui să se poarte
ca o doamnă. Și,
până la urmă, nu
avea de unde să știe
că el nu era implicat
în vreun ritual
ciudat al bărbaților.
Ar fi fost o scenă
frumoasă să intre în
mijlocul Sălbaticilor
îmbrăcată în mătase**

transparentă.

**Se privi în
oglină. Adevărul e
că arăta ispititor.
Mătasea frumoasă
abia îi ascundea
formele, iar părul ei
era un nor negru.
Ochii erau
întunecați de
dorință, iar ea roși**

**la acest gând.
Bănuia însă că o
mireasă trebuia să
fie palidă de teamă
mai degrabă decât
îmbujorată de
pasiune.**

**Când Miles intră
îl întrebă:**

**— Te deranjează
că nu sunt virgină?**

El răsese și replică:

— Ce?

**Ea se repezi în
brațele lui.**

**— Un bărbat
merită o mireasă
virgină.**

**— Ca pedeapsă
pentru păcatele lui?
Își trecu mâna prin
părul ei și o făcu să**

**se uite în sus, în
ochii lui. Dragostea
mea, anticipez o
noapte de plăceri, de
care nu aş fi putut
să mă bucur alături
de o mireasă
virgină.**

**Ea se predă
sărutului lui,
mişcându-şi mâinile**

**în părul lui pentru
a-l ține aproape, în
posesia ei. *Al meu.*
Mâinile lui
alunecară în jos, pe
spatele ei și îi
apucară fesele,
trăgând-o spre el. *A
mea.***

**— Mătasea este o
țesătură minunată,**

**murmură el,
îndepărtând-o de pe
pielea ei.**

**Felicity îi desfăcu
halatul pentru a-i
atinge pielea.**

**— Atunci trebuie
să te îmbraci în
mătase pentru mine,
zise ea.**

El râse aproape de

gâtul ei, mușcând-o.

**— Pentru tine,
dragostea mea,
orice.**

**Ea îi îndepărtă
halatul și se dădu
înapoi ca să îl
privească,
conștientă de
respirația ei rapidă.
Conștientă de a lui.**

**Își puse mâna pe
pieptul lui musculos
– care se ridica și
cobora – apoi în jos
pe burtă, pe buric...
îi atinse erecția,
ușor, blând,
jucându-se cu
puterea stăpânită.**

**— Nu e
interesant,**

**murmură ea
încântată de modul
în care el fremăta
sub atingerea ei
chinuitoare, că ceea
ce suntem pe cale să
facem e
binecuvântat de
Dumnezeu?**

—

**Un
avertisment, spuse**

**el, frecându-și
mâinile, la fel de
ușor, pe sfârcurile
ei. Nu chiar totul.**

**Felicity simți un
fior străbătându-i
corpul, dar tot nu
voia să stea în
brațele lui, dorindu-
și să vadă cât timp,
după o așteptare**

**atât de lungă, el se
putea abține. Se
duse în spatele lui,
mișcându-și ușor
degetele pe coaste.**

**— Al meu, zise ea
cu voce tare. Își
plimbă palmele pe
spatele lui frumos și
în jos pe fesele
încordate și**

puternice. Al meu.

**Îi putea auzi
respirația sacadată,
îi putea simți corpul
mișcându-se.**

**— La asta sunt
virgină, spuse ea. La
gândul
însălmântător că
avem o viață
înainte...**

**— Nu fi sigură de
asta. În orice
moment s-ar putea
să explodez.**

**Râzând, ea îl
sărută în adâncitura
caldă a șirei
spinării, între
omoplați, apoi se
lăsă în jos,
plimbându-și limba**

**pe spatele lui și
întinzându-și
mâinile în față
pentru a-l cuprinde.**

**— Ia uite, zise ea,
rezemându-și capul
de fesele lui, ai
reușit până la urmă
să mă aduci în
genunchi.**

El îi prinse

mâinile.

**— Dacă îmi
amintesc, dulce Joy,
acolo ești cea mai
periculoasă. O trase
în sus și o aruncă pe
pat. Ții minte acest
loc? Poate fi
incredibil de
confortabil.**

Clocotind de

**excitare la dorința
lui disperată,
Felicity se rostogoli
pentru a se așeza pe
cuvertură.**

**— Pari să ai mai
multă experiență cu
paturile decât mine,
dragul meu soț. Te
las să preiei
conducerea.**

— Minunile nu vor înceta niciodată.

Trase

**cearceafurile și
păturile de sub ea,
lăsând-o pe spate,
astfel că mătasea se
ridică. Apoi o
acoperi, o pătrunse.
Felicity scânci de
uimire și de plăcere,**

**apoi îl ținu din ce în
ce mai strâns în
timp ce el începu să
se miște.**

**— Ești grăbit, ei?
suspină ea.**

**— Am avut o lună
întreagă de preludiu
și m-ai stârnit
nebunește...**

Ea își dădu seama

**că era adevărul
minunat, delicios,
își încrucișă
picioarele în jurul
lui, hotărâtă să îl
facă să își piardă
complet mințile. Fu
uimitor de ușor. Mai
târziu, mângâindu-i
pieptul, spuse:**

— Poate că ar

**trebui să mai
încercăm o lună de
preludiu.**

**El râse și o
strânse într-o
îmbrățișare feroce.**

**— Pe viața ta, nu,
dulce Joy. Pe viața
ta prețioasă, nu.**

[1]

**Casnică, în
limba germană, în
original (n.tr.)**

[2]

**Club exclusivist
din Londra destinat
înaltei societăți
(n.tr.)**

[3]

Fericire (n.tr.)

[4]

**Colonie în
Australia unde erau**

exilați condamnații
(n.tr.)

[5]

Renumite în
Irlanda secolului al
XVIII-lea pentru
frumusețea lor
(n.tr.)

[6]

VATIR *n.* :
Pânză ~ pânză foarte
apretată care
servește la întărirea

**unor detalii de
îmbrăcăminte
(gulere, rever, buzunare). / <germ.
*Wattier***

[\[7\]](#) **Vânător și
luptător din
mitologia irlandeză
(n.tr.)**

[\[8\]](#) **Zeități
precreștine**

irlandeze (n.tr.)

[\[9\]](#)

**Personaj din
poemul epic
Marmion al lui Sir
Walter Scott (n.tr.)**

[\[10\]](#)

**Personaj din
legenda irlandeză în
căutarea lui
Diarmuid și a
Graniei (n.tr.)**

[\[11\]](#)

**Rebeli
irlandezi, care s-au
opus uniunii
Irlandei cu Marea
Britanie (n.tr.)**

[\[12\]](#)

**Cai celebri
pursânge din secolul
al XVIII-lea (n.tr.)**

[\[13\]](#)

**Joc de cuvinte
- Banshee este o**

**zână din mitologia
irlandeză a cărei
apariție anunță
moartea cuiva (n.tr.)**

[\[14\]](#)

**Locul în care
se afla „piatra
destinului”, sălașul
regilor irlandezi din
Antichitate (n.tr.)**

[\[15\]](#)

**Dispozitiv din
ace orizontale cu**

**ochiuri, montat la
războaiele mecanice
de țesut, care
produce țesături cu
desene complicate.
(n.tr.)**

[\[16\]](#)

**Cravată lată
înnodată în formă
de fundă, ale cărei
capete, scurte,
atârnă în jos (n.tr.)**

[\[17\]](#)

**Localitate
recunoscută pentru
apele tămăduitoare
(n.tr.)**

[\[18\]](#)

**Genii
răzbunătoare din
mitologia romană,
care pedepseau
fărădelegile
muritorilor (n.tr.)**

[\[19\]](#)

**Rege irlandez
care a domnit în
1002-1014 (n.tr.)**

[\[20\]](#)

**De la Toma
Necredinciosul
(n.tr.)**

[\[21\]](#)

**O colecție de
sculpturi și
inscripții în
marmură de pe**

**clădirile de la
Acropole, vândute
Marii Britanii de
lordul Elgin (n.tr.)**